

ЕЛИЗАБЕТ МАСИ

ВЕРСАЙ

МЕЧТАТА НА КРАЛЯ СЛЪНЦЕ

ПО ТЕЛЕВИЗИОННИЯ СЕРИАЛ
НА САЙМЪН МИРЪН И
ДЕЙВИД УОЛСТЪНКРОФТ

Clibri

**ЕЛИЗАБЕТ МАСИ
ВЕРСАЙ
МЕЧТАТА НА КРАЛЯ СЛЪНЦЕ**

Превод: Румяна Маркова

chitanka.info

Мечтата на Краля Слънце.

По телевизионния сериал на Саймън Мирън и Дейвид Уолстънкрофт.

XVII век, Франция. Младият Луи XIV е твърдо решен да осъществи грандиозната си мечта — да построи невиждан замък в селцето Версай, за да изведе от Париж и да държи под око склонните към заговорничене благородници. И да сътвори за бъдните поколения едно истинско произведение на изкуството. Историята му съдейства — поне що се отнася до втората част на мечтата му.

А иначе Кралят Слънце е бивш любовник на Луиз дьо Ла Валиер, от която има син, настоящ любовник е на Анриет, съпругата на брат му Филип, както и бъдещ на придворната интригантка госпожа Дьо Монтеспан. Кралската съпруга Мария-Тереза, от която се очаква да роди втория им син и за чиито любовници не става дума, поне не веднага, ражда момиченце с необичаен цвят на кожата. Кралският брат, съпруг на Анриет, си има собствен любовник, прелестния Шевалие. Но на фона на тези завладяващи въображението истории за любов, еротика и насилие, амбиция, коварство и предателство — има за всички вкусове — бунтовниците печелят все повече привърженици сред благородническото съсловие и прибягват до всякакви престъпления — от обикновения побой до отвличането, отровата и убийството. Знаем, че кралят, изрекъл фразата „Държавата, това съм аз“, се е справил, но все пак...

Американската писателка Елизабет Маси е автор на исторически и хорър-романи. Специализира се в писането на романи по телевизионни сериали: „Династията на Тюдорите“, „Версай — мечтата на един крал“.

Саймън Мирън е британски журналист и автор на телевизионни сценарии („Престъпни намерения“).

Дейвид Уолстънкрофт е британски сценарист („Ми-5“) и автор на шпионски романи.

ГЛАВА 1.

ПРОЛЕТТА НА 1667

Тя притежаваше деликатна красота. Млада и дребничка, но вече истинска жена, ако се съди по щедрите извивки, прозиращи през фината материя на бялата ѝ риза. Прекоси моравата, подскачайки, обърна се, погледна го усмихната и му намигна. Луи на свой ред се засмя и се затича след нея. Опитваше се да я настигне, но тя все му се изплъзваше. Скоро тя потъна в лабиринта от високи живи плетове и изчезна за миг от погледа му, преди отново да се появи; слънчевите лъчи обсипваха дрехите ѝ с целувки. Толкова силно я желаше, направо го заболя, всяка частичка от тялото му беше нащрек, имаше нужда от тази жена. Да я притиска в обятията си, да я гали, да я обладава, да я притежава.

Тя затанцува в сянката на градината от портокалови дръвчета и откъсна един узрял плод, минавайки под едно от тях. После се обърна и на устните ѝ разцъфна усмивка. Очевидно тя също го желаше.

На една височина отвъд градината, огрян от яркото слънце, се издигаше огромен замък с изумителни орнаменти. Сякаш Бог бе слязъл на Земята, за да се настани в него. Сърцето на Луи се сви. Въпреки че досега никога не бе виждал истински замък, той беше част от него, беше неговият дом.

Девојката изтича до замък и изчезна през една от сводестите врати. Луи я последва и се озова наред пълен мрак. Наоколо цареше дълбока тишина. Луи замръзна на място и зачака.

— Един крал никога не плаче, на каквото и изпитание да е подложен — дочу познат глас. — Без значение какво трябва да понесе.

Познаваше този глас. Беше гласът на Ана Австрийска. Луи бавно се извърна, тя стоеше изправена, обгърната от светлина, истинско олицетворение на гордост и власт, цялата в кръв. По-малкият брат на Луи, коленичил до нея, плачеше и я държеше за ръка.

— Страхът е слабост — заяви тя невъзмутимо. — Той е в състояние да унищожи човека, да го разруши. Дори теб, сине мой.

Луи се вкамени. Майка му — глас изникнал от миналото, продължи да нарежда.

— Ти си богопомазан, благословен си от Слънцето. Но все още не притежаваш най-важното. Властта. Без нея ще загинеш, а и цяла Франция заедно с теб. Страхуваш се и това е естествено. Майка ти умира. Светът е потънал в пламъци и разруха. А ти си заобиколен от врагове. Ако има нещо, което сме научили от историята, то е, че ужасните събития са участта на кралете. Затова ще имаш нужда от стократно повече сили от обикновените мъже. За да сториш необходимото. Да ни изведеш от мрака, да ни върнеш обратно в светлината.

Луи и майка му се вторачиха един в друг. Той сякаш нямаше сили да си поеме дъх.

В следващия момент прекрасната девойка отново се появи и се засмя, застанала до майка му. Двете жени протегнаха ръце, давайки му знак да се доближи. След кратко колебание Луи пристъпи към девойката. Тя се отдръпна и побягна. Той отново се затича след нея.

Оставяйки тъмнината зад гърба си, те прекосиха на бегом потъналите в светлина помещения, украсени с разкошни мраморни статуи, огромни портрети, златни фризове, и стигнаха до една невероятна зала, чиито стени бяха покрити с множество огледала. Луи видя в тях отразения до безкрай силует на девойката — част от разголената ѝ гръд, фарфорно бялото рамо, нежната вдлъбнатина на талията. Тя тръсна рамене, ризата се свлече в краката ѝ и тя я ритна надалеч от себе си. Останала гола, девойката се затича към дъното на залата.

— Виждам рая — обади се майка му зад гърба му. — Но ти трябва да го изградиш със собствени сили. И да съобщиш на света, че Луи Велики е вече тук.

Когато влезе в стаята, Луи видя девойката, изтегната на балдахиненото му легло. Палава усмивка играеше на плътните ѝ устни. Тя бавно разтвори стройните си бедра. Луи трескаво се съблече, хвърли се на леглото и яхна младата жена. Проникна в нея с царствен и неудържим плам. Отново, и отново, и отново.

Събуди се, разтърсен от оргазъм, стиснал зъби, вкопчил пръсти в ленените чаршафи; съвзе се и се взря в мрака на спалнята. Бликналата топла струя се разля по голия му корем и веднага изстина. Гърдите му

плуваха в пот, мократа му коса лепнеше по изисканото му благородно лице. Очите му горяха. Разтърка ги, съзнаваше, че е буден, но в душата си се надяваше сънят да продължи.

Навън бурята вилнееше, дъждът и вятърът тропаха по капациите на прозорците. Бонтан, верният камериер на Луи, седеше неподвижно в долната част на кралското легло с балдахин. Петдесетина годишен, той беше човек кротък и търпелив. Сънят избледняваше, но един образ оставаше ясен.

— Кажете на архитекта Льо Во, че искам да говоря с него. За огледалата.

Бонтан кимна.

Навън гръмотевиците тътнеха. За миг вятърът си поемаше дъх, после отново поредна дъждовна вълна плисваше по стъклата. Вече разсънен, Луи покри корема си с нощницата.

— Как се чувства моята кралица, Бонтан? Всички са уверени, че ще бъде момче...

Внезапно до ушите им достигна трясък от счупено стъкло. През тътена на бурята Луи различи цвилене на коне и викове на мъже, последвани от тежки стъпки и гневни гласове, които бързо се доближаваха до спалнята му. Миг след това някой яростно затропа по вратата. Бонтан побърза да отвори; швейцарски гвардейци нахълтаха в стаята, следвани по петите от разтревожени царедворци. Гвардейци със сурови изражения наобиколиха леглото на краля. Луи се дръпна навътре, сърцето му заби учестено.

— Стража! Какво означава това? — попита Бонтан.

— Направиха опит да посегнат на живота на краля — отвърна един от гвардейците.

— Кой? Испанците? Холандците?

— Все още не знаем. Фабиен е по петите им.

— Бонтан, обяснете! — заповяда Луи.

— Господарю — отговори лакеят разтревожено, — налага се да ви отведем незабавно под ескорт до караулното помещение.

След това отиде до прозореца и затвори капациите. Камериерите се скупчиха около краля да съблекат нощницата му, но той ги отблъсна.

— По чия заповед? — попита той, преди да стане и да тръгне към Бонтан.

— Отдалечете се от прозореца! — изрева един от гвардейците.

— Аз не познавам тези мъже, Бонтан! — заяви Луи.

Гвардейците оградиха краля и го принудиха да се отдалечи от прозореца. Луи се помъчи да се освободи.

— Никъде няма да ходя! И вторият ми син ще се роди тук, във Версай. Докато съм жив, няма да се поддам на страха. Няма да замина!

Гвардейците отказаха да се подчинят и камериерите продължиха да обличат краля. Изведоха го набързо от спалнята в тъмния коридор. На бледата светлина на свещите, ококорили очи, царедворците му се покланяха, докато минаваше покрай тях. Луи успя да се освободи от хватката на двамата гвардейци, които го държаха от двете страни, но се оказа безсилен срещу потока от хора, който го повлече навън.

— Къде е Филип? — извика той. — Къде е брат ми?

Филип, по-малкият брат на краля, известен също като Мосю, се отдръпна и усмихнат вдигна очи към красивия мъж с накъдрена коса, разположен на кадифения фотьойл срещу него. Въпросният красавец се наричаше Шевалие и беше само по бяла риза. Така Филип можеше още по-лесно да се наслади на вкусната гощавка между краката му. Филип се бе отдал на заниманието си на дегустатор с такава непоколебима решителност, че Шевалие стисна здраво подлакътниците на фотьойла, преди да отметне глава от удоволствие.

— Боже мой — процеди той през стиснатите си зъби, — бива си те...

Филип се засмя. Биваше си го, естествено.

Внезапно на вратата силно се почука. Филип хвърли презрителен поглед натам и отново се съсредоточи върху лъскавия и твърд като кокал член, който му се предлагаше. Приведе се, готов да го поеме отново с уста, но тропането не спираше.

Някакъв слуга викна иззад вратата:

— Кралят ви вика! Мосю?

Шевалие хвърли мрачен поглед към вратата.

— Чухме ви, де!

Филип прибра зад ухото си един кафяв кичур коса и изкриви лице в разочарована гримаса. Изправи се нацупено. Шевалие

небрежно подръпна единия пеш на ризата си, прикривайки се отчасти. Филип отвори вратата.

— Детето се е родило, така ли?

— Трябва незабавно да дойдете, Мосю — каза лакеят.

Филип с досада вдигна очи нагоре и се прозя. Обърна се към Шевалие, който размаха окичената си с пръстени ръка и заяви:

— Ще изпратя някой да ни донесе нещо за ядене.

— Не мога да сложа нищо повече в уста — отвърна Филип и излезе от стаята, затваряйки вратата зад гърба си.

Преди да успее да смърти лакея, че го е прекъснал, онзи му съобщи, че са направили опит да убият Луи. Еротичните удоволствия бяха забравени на мига.

— Задържали ли са виновниците?

Лакеят поклати глава.

— Все още не са ги пипнали, Мосю.

Централният площад на Версай тънеше в мрак, мокър и безлюден. Селяните все още спяха. Присвил лешниковите си очи, съсредоточен и изпълнен с решимост, Фабиен, началникът на кралската полиция, стоеше по средата на улицата и стискаше в ръка поводите на четири яки коне. Измина един миг, после още един. Най-сетне! Ето ги! Четирима испанци, пъргави и почти незабележими сенки, изникнаха на алеята и се насочиха към Фабиен. Най-високият се спря, изгледа го и кимна към дирека, на който връзваха конете.

— Къде са конете ми? — извика той, за да надвие плющенето на дъжда.

— Тези ли са? — попита Фабиен, пусна поводите, потупа задниците на животните и те препуснаха в галоп.

Лицето на мъжа се сгърчи от гняв и той зашляпа в калта към полиция. В същия момент от околните улици се появиха двама стражи, готови да арестуват испанците.

— Да не сте се загубили, господа? — попита Фабиен.

Високият мъж изръмжа нещо, очевидно осъзнал, че са попаднали в капан. После изрева, бръкна под пелерината си, извади брадва и пушка с рязана цев и се хвърли към Фабиен. Стражите откриха огън. Испанецът се свлече в калта. Фабиен притисна лицето

му с крак, за да му попречи да се изправи. Мъжът се бори до последен дъх. Останалите трима се втурнаха да бягат, но стражите им препречиха пътя.

— Хвърлете оръжието! — извика Фабиен.

Испанците хвърлиха пушките си на земята и застанаха плътно допрени един до друг като беззащитни животни, които се скупчват, за да се предпазят от хищниците. Фабиен се приближи до тях, прониза най-младия — все още юноша — с вледеняващ поглед.

Луи се отърси, за да се освободи от хватката на гвардейците и да се върне в спалнята си. Те бяха толкова многобройни, всички протягаха ръце към него, притискаха го, задушаваша го. „Пуснете ме!“, крещеше той наум. И още много други лица го следяха, едни истински разтревожени, други неискрени и престорени, всичко се смесваше пред очите му.

Оставете ме на мира!

Озовал се най-накрая в стаята си, той отиде до прозореца и опря чело в него. Дишаше тежко, дъхът му замъгли стъклото, помътнявайки отражението му. Бонтан, охраната и тълпата царедворци стояха в единия ъгъл на стаята и нервно пристъпваха от крак на крак. Луи усещаше настоящите им погледи в гърба си, знаеше, че те мълчаливо го умоляват.

Оставете ме...!

До слуха му достигна познатият глас на едно дете, на едно момче. Едва доловим. Изплувал от миналото.

— Мамо, къде отиваме? — изплака детето.

Луи извърна глава, мъглата на отчаянието се разкъса и се появи образът на майка му. Тя се суетеше тревожно в една богато подредена стая, подреждайки кутии за бижута на купчина в голям сандък, а една придворна дама прибираше рокли и обувки в друг сандък. Майко...

— Напускаме Париж — отговори Ана с решително изражение на благородното си лице. — Няма да се върнем повече тук. Побързай.

Малкото момче подсмръкна.

— Страх ме е!

Ана изгледа строго сина си.

— Кралят не плаче.

Кралят не плаче...

Луи затвори очи, успокои дишането си и отново ги отвори. Видението изчезна, единствено мълчаливите му поданици се взираха в него. Извърна очи от тях, загледа се в проливния дъжд, решил да удави света. Вратата се отвори, за да влезе някой, когото Луи разпозна по прокашлянето.

— Филип, кажи какво става — каза Луи, без да се обръща.

— Още един заговор е разкрит — отговори братът на краля. — В селото са пипнали четирима мъже. Изпратили са ги да ви убият. Трябва да се махнем от тук и да се върнем в Париж колкото е възможно по-скоро. Това място вече не е сигурно.

— Аз единствен решавам откъде да се махам. Аз единствен решавам как да постъпвам. — Луи кимна към гвардейците и царедворците. — Отпрати ги.

— Оставете ни — обърна се Филип към тях.

Тълпата напусна стаята мълчаливо, оставяйки краля насаме с лакея и с брат му. С широка крачка Луи се запъти към голямата маса. Облегна се на нея със свити юмруци.

— Пак ли сънува онзи сън? — попита Филип.

Луи изръмжа. Брат му отлично го познаваше.

— Ти я държеше за ръката — каза кралят след дълга пауза.

— Можеше и да си ти.

— На мен не ми позволяваха подобна чест! Собствената ми майка...

Луи закрачи напред-назад от масата до прозореца.

— Кой позволява на краля, ако не самият той? — настоя Филип.

— Никога няма да разбереш! Не си дорасъл за тези неща.

Филип поклати глава и тръгна към вратата, но Бонтан вдигна ръка.

— Кралят не ви е дал разрешение да се оттеглите.

— Драги мой Бонтан — подигравателно заяви Филип. — Този поглед ми е познат. Някой трябва да плати. Предпочитам да не съм аз.

Луи насочи пръст към брат си.

— Те искат да ме убият? Да заповядат. Нека опитат!

— Властта е в твои ръце — отвърна Филип. — Не се съмнявай в това.

Луи отново застана до прозореца. Взираше се в дъжда, опитваше се да проникне с поглед зад бурята, зад кралската гора, която смътно се очертаваше в далечината.

Отчаянието, обзело душата му, бавно се разнесе, докато си представяше дърветата, реките, прекрасната природа.

— Елените в нашите гори следват пътеките на своите предци — каза той. — Едни и същи пътеки, векове наред. Въпрос на инстинкт. Следват ги, и толкова. Това важи и за мен. Дори да ми завържете очите наскоро гората и да ме накарате сто пъти да се завъртя около себе си, пак ще намеря пътя. Няма нито една пътека, която да не познавам, нито едно дърво, на което да не съм се катерил. Гората е моето ловно поле. — Луи се обърна към Филип. — Вече можеш да си вървиш — заключи той.

Филип и Бонтан се спогледаха разтревожени, а Луи отново прикова поглед в прозореца, по който дъждът продължаваше да се стича.

Накрая, сякаш и на него му омръзна да вали, дъждът спря, оставяйки Версай мокър и студен. Пламъкът на факлите, размахвани от стражите, трептеше и танцуваше, осветявайки пътя и лицата на хората на Фабиен. Затворниците бяха безмилостно пребити и едва се държаха на краката си, докато претърсваха дрехите им. Не откриха кой знае какво, няколко монети и един назъбен ловен нож. Неочаквано един от войниците се натъкна на свитък хартия в джоба на един от арестуваните. Извади я и я подаде на своя началник.

Фабиен доближи листа до една факла и откри изписан на хартията сложен код. Шифрована бележка, поредица от цифри и букви. Точно каквото търсеше. Огледа се с високомерно задоволство и кимна към стража, който държеше ловния нож.

— Действай!

Стражът прилекна и преряза ахилесовите сухожилия на двамата най-възрастни пленници с такава сила, че ходилата им почти се откъснаха от глезените. Мъжете се свлякоха на земята, агонизирайки, надавайки неистови крясъци. Изправен встрани, младият пленник затвори очи и безмълвно се замоли на Бог.

Жан-Батист Колбер, главният финансист на краля, беше съвестен мъж. Той седеше на бюрото си в село Версай, събираше данъците и ги вписваше в дебелия си счетоводна книга. И тъй като старостта чукаше на вратата, той не проявяваше никаква милост към когото и да било и най-малко към онези, на които вземаше парите, съзнавайки първостепенното значение на своята задача. Колбер даде знак на един данъкоплатец, който лъхаше на пот, да се отдалечи от бюрото му и се пригответи да повика следващия от опашката, когато кралският военен министър Лувоа се появи изневиделица, следван по петите от Фабиен и голям брой стражи. Лувоа заповяда на присъстващите данъкоплатци да напуснат и затвори вратата след тях.

— Знаете ли — започна Лувоа с въздишка, — вчера сутринта отворих очи в пухено легло, пред погледа ми се ширеха моите земи, стигащи чак до реката. Тук спя в един шкаф. Ще приключим със сметките в Париж. За по-сигурно. — След което се обърна към стражите. — Следете товаренето на сандъците в каретите. Вземете по четирима мъже за товар.

Колбер се изправи.

— Какво означава всичко това? Аз имам работа!

Фабиен се зае да търка едно кърваво петно на куртката си.

— Четирима испански наемници са разкрити, докато са организирали атентат срещу краля на ловното поле на Негово Величество. Хванали са ги навреме.

— Отлично — заяви Колбер. — Нима те наистина си въобразяват, че са в състояние да попречат на нашия поход?

— На Мадрид не са му по вкуса нашите планове за Испанска Нидерландия. Самите холандци, честно казано, също не ги одобряват.

Колбер посочи сандъците, които стражите изнасяха.

— Може и да им излезе късметът. Не сме в състояние да финансираме военни действия с приходите, които сме събрали. Ще стигнат колкото да ги предизвикаме на дуел с шпаги.

— Кралицата трябва да получи зестрата си. Все още не са я платили.

Лувоа скръсти ръце.

— Ние действително се излагаме на риск, оставайки тук. Защитата ни е слаба, направо несъществуваща. Колкото по-скоро се

върнем в Париж, толкова по-добре.

Фабиен отново взе думата.

— Кралят планира лов за днес следобед, искрено се съмнявам, че е готов да...

— Аз отмених лова — прекъсна го Лувоа. — Може да се барикадираме във Фонтенбло.

— Не съм убеден, че Бонтан е...

— Не вярвам нито кралят, нито неговият камериер да осъзнават напълно заплахата, надвиснала над нас. А и това не е работа на краля. Министрите, Съветът, на нас се пада задължението да поведем лодката. Искрено ли вярвате, че един-единствен човек ръководи страната?

След това изказване Лувоа поведе към изхода своите хора, натоварени със сандъците; точно в този момент се появи Бонтан с разтревожена физиономия.

— Бонтан — обърна се към него Колбер, — кралят запознат ли е със ситуацията? Какво казва той по въпроса?

— Аз... не знам.

Фабиен сведе глава.

— Е, казвайте, къде е той?

Бонтан тръсна глава.

— Каза ми, че ще бъде тук.

Фабиен сви ръце в юмруци и шумно си пое въздух.

— Следователно трябва да го намерим.

Бонтан забърза към вратата, но Фабиен го стисна за лакътя.

— Без много шум — уточни той.

Чаткането на копитата на кобилата напомняше бързо и силно тупкане на сърце. Ехото се предаваше на земята, преминаваше през тялото на Луи, пораждайки у него впечатлението, че се е слял с животното, с мъгливата утрин и със свободата. Луи се приведе напред на седлото, стисна здраво поводите и се понесе в галоп през гората, частното си ловно поле. Да, Филип щеше да го търси. Да, Бонтан щеше да се разтревожи. Сигурно вече е пуснал охраната по следите му. Но засега всички те бяха далеч от него и в този миг той изпитваше същата радост и безгрижие като в детството си.

— Ааа! — нададе той вик към небето.

Свърна в един път, пелерината му се издигаше и спускаше като огромно крило. Синигерчетата, които кълвяха по земята, литнаха подплашени, давайки му път. Преплетените клони на старите дъбове се изпречваха пред него като непроходима зелена арка. Луи заби шпори в хълбоците на кобилата, принуждавайки животното да влезе в тунела от буйна растителност. Вдигна очи към сините петна, които разкъсваха зеленината, после сведе глава, тъкмо навреме, за да избегне един клон. Засмя се, приведен напред, едва бе избегнал злополуката. Продължи да язди лудешки.

Пътят свърши при едни храсталаци и малка рекичка. Луи преведе животното през гъсталака, излезе на поляната и скочи на земята. Стоеше безмълвен и очарован от простичката красота на розовите полски цветя, леко полюшващите се треви и тихия плисък на водата. Отиде до брега и приклепна на мократа земя. Няколко мига съзерцава отражението си, после гребна с шепи от студената вода и наплиска лицето си. Свободата. Светлината.

Изведнъж конят изпръхтя и се понесе в галоп. Луи скочи на крака и се извърна. От подлеса се появи вълк, мършав, мръсен, несъмнено изгладнял. Хищникът изръмжа и се озъби. Луи се вцепени, бавно напипа дръжката на сабята.

Ти, горският крал, си каза той, как дръзваш да предизвикваш краля на Франция?

С крайчеца на окото си зърна още два вълка да излизат от храстите, и те гладни и измършавели, навели глави и присвили очи. Луи склочи пръсти около дръжката на сабята. И той присви очи. Беше готов. Нека дойдат.

— Какво правиш? — ревна един глас.

Изникнал от нищото, един кон закова копита до Луи, лицето на ездача пламтеше от гняв. Вълците се уплашиха и побягнаха.

Филип се изхлузи от седлото.

— Можеха да те разкъсат, братко!

Луи пусна дръжката на сабята и сви рамене.

— Несъмнено.

— Несъмнено? — Филип поклати глава и неволно се засмя. — Подобно изказване е вече прекалено, дори от твоята уста.

Луи се огледа, за да се увери, че вълците действително са избягали, и се обърна към брат си. Представяше му се рядко удобен случай, двамата бяха съвсем сами. Сега можеше да говори свободно.

— Никога досега двамата с теб не сме били по-сами — отбеляза той. — Такъв късмет няма да се повтори. Затова искам да ме изслушаш. На път съм да изведа тази страна от мрака и да я поведе към светлината. Една нова Франция ще се появи на бял свят и този замък ще се превърне в нейна майка.

Филип смръщи вежди.

— Какъв замък?

Филип посочи с пръст на север.

— Този там.

— Ловният павилион на баща ни?

— Версай.

В далечината проехтяха ловни рогове, разнесе се кучешки лай. Изпратените да ги търсят приближаваха.

— Никой от нас нямаше право на избор — продължи Луи. — Може би случайността ни събра тук, но на нас се пада да изковем съдбата си. Точно тук, на това място.

Ловните рогове и лаят се чуваха все по-силно.

— Всяка голяма промяна — продължи Луи — е съпроводена от появата на куп врагове. И ние съвсем скоро ще се срещнем очи в очи с тях. Искам да знам само едно: когато това се случи, ще бъдеш ли до мен, братко?

От устните на Филип се отрони въздишка.

— Мога ли да разчитам на твоята подкрепа?

Филип погледна брат си право в очите.

— Какво мислиш, че правя тук?

Луи продължи да се взира в лицето му няколко секунди, сетне кимна удовлетворен.

Грабна походите, метна се на седлото и подаде ръка на Филип да се качи зад него. Обърна коня в момента, в който се появи групата, тръгнала да го издирва.

— Кралят! — извика един гвардеец.

Двамата братя продължиха да яздят, без да бързат, без да проронят дума. Фабиен, Бонтан и Лувоа ги наблюдаваха мълчаливо. След малко и те обърнаха запъхтените си коне и ги последваха.

След като се върнаха във Версай, Луи седна на пейката в преддверието да си събуе ботушите пред преливащите от облекчение погледи на охраната и благородниците, щастливи, че го виждат жив и здрав.

— Гладен съм — кратко обяви той, пускайки на пода единия си ботуш.

Лувоа пристъпи напред.

— Господарю, слава на Бога... Горите и градът гъмжат от заговорници. Налага се начаса да се върнем в Париж.

Луи пусна на пода другия си ботуш.

— Никъде няма да ходим.

Лувоа се поколеба.

— Но военният съвет... генералите, всички ви очакват в Лувъра.

Луи се изправи на крака с царствено предизвикателен жест. Оглеждайки наобиколилата го тълпа, той спря погледа си на един от царедворците, мрачния Монкур с неговите орлови черти, за когото никога не можеше да разбере дали се мръщи, или се смее.

— Да поканят всички генерали на вечеря — заяви кралят и обръщайки се отново към Лувоа, добави: — Да ми донесат войната тук.

Фабиен не проявяваше особен интерес към изтънчените неща в живота, но за сметка на това обожаваше властта. Само мъжете, които я заслужаваха, се добираха до нея. Властта предполагаше куп отговорности. Но тя носеше също така и куп привилегии.

Най-младият испанец бе застанал прав насред оскъдно осветената затворническа килия. Ако безразсъдната смелост е една от чертите на младостта, то емоционалната слабост е друга нейна черта. Босите крака на момчето бяха оковани. Тялото му беше изкаляно, омазано с урина и кръв. Скованото му лице се опитваше да прикрие ужаса, който издаваха треперещите му ръце.

На дървената маса лежеше друг заговорник, по-възрастен мъж, гол и останал без дъх. Привързан с кожени ремъци, той целият бе облян в пот и потънал в мръсотия, а стъпалото на единия му крак бе превърнато в кървяща пихтия. На съседна маса бяха наредени любимите на Фабиен инструменти за мъчение — чук, ножове, две

ковашки клещи и други по-малки, от онези, които биха могли да послужат на някой зъболекар при други обстоятелства.

Фабиен пристъпи към момчето с невъзмутимо изражение.

— Не може да не са ти дали нечие име — каза той. — На някой приятел. Кое е името?

Неспособно да откъсне очи от осакатения си другар на масата, момчето поклати отрицателно глава. В погледа му се четеше ужас.

Фабиен се обърна към масата с инструментите.

— Само... Само Калдерон знаеше! — изкрещя момчето. — Той каза, че ще получим съобщение.

Фабиен пхна ръка под ризата си и извади картата, която откриха при ареста на убийците. Посочи шифъра в горния край на листа и попита:

— За това ли става дума?

Момчето прошепна:

— Никога не съм виждал този лист.

Фабиен бе на прав път. Момчето щеше да се разприказва, то просто се нуждаеше от повече насърчение.

Фабиен се извърна, взе един чук и едни клещи, подхвърли ги леко във въздуха, преценявайки тежестта им, и се приближи до завързания на масата затворник. Огледа го, за да определи най-доброто място, от което да започне, и заби чука в глезена му, разцепвайки костта. Мъжът, който лежеше почти в безсъзнание, дойде на себе си и нададе неистов крясък. Момчето избухна в ридания.

След това Фабиен посегна към клещите, умело захвана с тях предмишниците на мъжа и започна да стиска, докато костите му запукаха като дървени клечки; след което методично и бавно се зае да чупи пръстите му, един по един. Мъжът пищеше кански, мятеше се в безплодни опити да се освободи от каишите, умоляваше Бог да се смили над него. Фабиен оголи зъби в усмивка, в този момент Бог беше той и нямаше капка желание да проявява милост към този негодник. Риданията разтърсваха момчето, сълзите и сополите обливаха страните му и се стичаха по брадичката му.

Десет минути по-късно мъжът издъхна. Тялото му бе неузнаваемо, от него не бе останало практически нищо, което да бъде разпознато, само един кичур коса стърчеше на върха на черепа.

Фабиев хвърли клещите на масата, приближи се до ридещото момче и избърса окървавените си длани в ризата му.

— Когато се върна, искам името — каза той почти с бащински тон.

Анриет излезе от езерото. Водните капки се търкаляха по кожата ѝ с цвят на слонова кост от възхитителните гърди към плоския корем и се разливаха по пищните ѝ бедра. Тя прокара пръсти по мокрите си, изсветлели от слънцето плитки, и ги разплете. Две гувернантки я съпроводиха до вратата на хижата, отредена за къпещите се. Езерото и хижата се намираха наред добре поддържана морава, отсам ловния павилион на краля. Ограденото със сливови дървета и жив плет място беше приятно, красиво и предлагаше известна интимност. Обръщайки се с лице към павилиона, Анриет забеляза ужасния еднорък градинар Жак, който я гледаше. Застанал при живия плет със садилото в ръка, той достатъчно дълго се пули право в нея, за да ѝ даде да разбере, че точно тя е обектът на неговото наблюдение. Младата жена незабавно извърна очи.

Влезе в хижата и тръгна по коридора към съблекалнята; гувернантките я следваха покорно по петите. В момента, когато прекрачи прага на съблекалнята, вратата хлопна зад гърба ѝ, оставяйки обърканите дами в коридора. Анриет веднага забеляза белите листенца, разпилени по пода. Взе едно и го допря по устните си. Потръпна, но не защото беше мокра, а защото си представяше какво ще се случи. Сърцето ѝ затупка бързо-бързо. Усети прелестно овлажняване между бедрата си.

— Изглеждате замръзнала — отбеляза мъжът, който бе затворил вратата зад нея.

— По-скоро пламнала, да ви призная истината — отвърна Анриет.

Обърна се, за да застане очи в очи със своя крал, още веднъж изненадана от бързината, с която пронизващият му поглед, кестенявата му коса и неподправената му мъжественост извикваха у нея смесено чувство на слабост, на живот и любов. Помириса листенцето.

— Тубероза.

— Пролетта вече настъпва — заяви Луи, грабна я и силно я притисна до гърдите си.

— Така изглежда — прошепна тя.

Тръсвайки рамене, тя се освободи с едно движение от ризата, която падна на пода при разпръснатите цветове.

Луи огледа тялото ѝ с възхитения поглед на художник, застанал пред шедьовър.

— Как е съпругът ви?

— Моля ви, не е сега моментът да го споменавате.

— Обичам да слушам гласа ви.

— Вие ме принудихте да се омъжа за него.

— Как иначе бих могъл да ви задържа тук?

Луи я притисна още по-силно. Зърната ѝ се втвърдиха, чувствени, лакоми, повдигайки плата на дрехата ѝ.

— Какво искате да ви кажа?

Луи зарови лице във врата ѝ.

— Искам да ми кажете... — Целуна я по устните, хвана гърдите ѝ и бавно ги заоблизва. — ... всичко, което прави, и всичко, което казва.

После се отпусна на пода, увличайки и нея със себе си. Анриет се излегна по гръб, той свали панталона си, метна го настрана и я яхна. Тя го погледна и вдъхна миризмата му. Цялото му същество излъчваше чувственост и мощ. В този миг тя не желаше нищо повече на този свят, освен едно: той да е над нея, вътре в нея. Луи пъкна коляно между бедрата ѝ.

Ах, каза си тя, членът на краля е повече от склонен да разтвори моите листенца.

Което си беше самата истина.

В покоите на Шевалие цареше оживление. Един млад прислужник сновеше насам-натам и подреждаше дрехи в различните сандъци според указанията на благородника. Последният, разположен удобно на масата, огрян от един слънчев лъч, в който танцуваха пращинки, похапваше с удоволствие стриди, дива патица и пушена змиорка.

Застанал прав до масата, Филип наблюдаваше момчето, заето с подреждането, и Шевалие — с яденето. Последният метна една стридена черупка на масата и обърса уста с ръкава си.

— Помислих, че съм те изгубил завинаги. Разтревожих се за теб.

Филип отвърна подигравателно:

— Не, не си се разтревожил. — Кимна към сандъците. — Какво означава това?

— Кажи ми, че не мислиш сериозно да останеш тук и секунда повече! Току-що направиха опит да убият краля. В случай че успеят, кой ще бъде следващият? — Преди Филип да успее да отговори, Шевалие повдигна едната си вежда и насочи показалец към него. — Мисля, че имам някакво предположение.

Филип направи крачка назад.

— Ще ме оставиш да умра, мен?

Шевалие поклати глава с престолен ужас.

— Понякога не проявяваш капка съобразителност. Принцът, малкият Луи, открай време изглежда... болнав, не си ли забелязал?

— Престани!

— Така си е. Колко деца умират тук? Каква е вероятността да порасне и да доживее до своето коронясване? Затова неслучайно брат ти желае отчаяно да има още един син, затова неслучайно всички се надяват чаканото дете да бъде момче.

Филип му хвърли яростен поглед. Не желаше да слуша подобни приказки.

— Нима не виждаш? — не спираше да говори Шевалие. — Когато всичко рухне, ти ще се превърнеш в главното действащо лице. И какво ще сториш тогава? С цялата власт в ръцете си? — Той се усмихна. — Какво ще сториш сега? Ще ни заповядаш ли да стоим тук и да тънем в това блато? Не. Ще превърнеш Париж в столицата на света! И всяка нощ ще вечеряме и ще танцуваме там.

Филип кресна на младия прислужник:

— Върни всичко обратно на място. Всичко!

Момчето се стресна и изпусна дрехите, които държеше.

— Не, продължавай да приготвяш багажа! — нареди Шевалие, праметна ръка през облегалката на стола и погледна Филип в очите. — Кой крал тръгва сам на лов и се изгубва? Брат ти си е изгубил ума. Той и себе си е изгубил. Какъв идиот!

Ужасен, Филип зашлеви звучна плесница на Шевалие, който събори стола, скачайки, и заби юмука си в гърдите на Филип. Младият принц се присви от болка. Шевалие го дръпна за ръката и го бутна на леглото.

Момчето продължаваше да пълни сандъците.

Шевалие се наведе над Филип и процеди, стиснал челюсти:

— Какво става? Да не би да се опитваш да ме държиш под контрол?

Филип вдигна очи към любовника си, уплашен, бесен и в същото време страхотно възбуден от неговата сила.

— Забранявам ти да говориш за брат ми по този начин — задъхано каза той.

Шевалие прихна развеселен и се наведе още по-ниско, допирайки върха на носа си до този на Филип.

— Отдавна ме познаваш, сладка моя. Ще говоря, както ми харесва.

Той дръпна панталона на Филип и го изхлузи. Членът на Филип веднага набъбна. С мрачна усмивка Шевалие развърза колана на своя панталон.

— Не съди мъжа по думите, а по действията му — заяви той. — Не се страхувай. Аз ще бъда милостив крал.

Луи влезе в стаята на кралица Мария-Тереза, без да извести предварително. Младата кралица се усмихна, когато го видя. Стаята ѝ бе изискано мебелирана, но изглеждаше някак безрадостна и самотна. Луи си даде сметка, че отдавна не я е посещавал. Но какво да се прави, такъв бе животът на краля. Тя пристъпи към него, пригладжайки с ръка зелената си копринена рокля, опъната по корема ѝ. Тъкмо се готвеше да отвори уста, когато забеляза до вратата един непознат мъж, застанал до Бонтан. Усмивката ѝ начаса помръкна.

— Това е Масон, вашият нов лекар — обяви Луи, сочейки с пръст непознатия възрастен мъж с олисяло теме и криви зъби. — Той ще поеме нещата в свои ръце, когато настъпи моментът.

Масон се поклони на кралицата.

— Господарю — каза той, — смятам тази задача за най-високата чест, оказвана на мен и на моето семейство.

Мария-Тереза отчаяно се взираше в Луи.

— Qué?

— Тя е от Барселона — обясни Луи на лекаря.

След това се обърна към кралицата.

— Не е нужно да се прикривате зад родния си език.

Мария-Тереза смръщи вежди и кимна, молейки за прошка.
Докосна отново корема си.

— Мисля, че то ви очаква. Кога се връщаме в Париж?

— Родилното легло е готово — отвърна Луи. — Никъде няма да ходим. Съгласен ли сте, докторе?

— Напълно, господарю.

Луи направи знак на лекаря да ги остави насаме и Бонтан го изпрати до вратата.

Мария-Тереза понижи глас и смръщи вежди.

— Не ми харесва да стоя затворена! Ревнувам, когато ходите на църква без мен.

— Това е за доброто на детето. А и на вас самата.

— В такъв случай ни позволете да се върнем в Париж. Да стоя заточена там.

Луи я заведе до леглото и седна до нея. Погали косата ѝ, както би го сторил с някое дете, за да го утеши. Нямахше да отстъпи пред молбата ѝ и тя го знаеше.

— Поне заповядайте да сменят тапетите — не отстъпваше Мария-Тереза. — Обещахте ми.

— Ще го сторя.

— Бих искала да изпълнявате обещанията си. Леглото ми е прекалено широко без вас.

Луи постави ръка на корема ѝ и усети здраво ритане.

— Колко е силен! — отбеляза той, ококорвайки очи.

— Като баща си.

— Господарю — прекъсна ги Бонтан, — абат Босюе ви очаква в параклиса.

Мария-Тереза наведе очи. Внезапно изражението ѝ се промени. Сега изглеждаше повече разтревожена, отколкото отегчена.

— Когато ми дойде времето — тихо и някак предпазливо каза тя, — не искам тук да се струпат много хора.

— Защо?

— Не се чувствам както миналия път.

Луи я целуна по бузата и усети вкуса на засъхнали сълзи.

— Всичко ще мине добре. Не се страхувайте.

Изправи се на крака и остави своята кралица сама.

Отново изоставена, си каза Мария-Тереза, след като вратата се затвори зад гърба на краля. Цялата ѝ радост се изпари. Тя се обърна към придворната дама и заповяда:

— Чай. Веднага ми донесете чаша чай.

Отново беше сама, затворена между мрачните стени, с отчайващо празното легло и ужасно грозните тапети. Нищо не ѝ носеше щастие. Нищо, нищо...

Изведнъж усети гъделичкане отзад и не можа да се сдържи да не се разсмее. Много добре познаваше виновника.

— Набо!

Черно африканско джудже, наконтено с ярка дреха с воланчета, надникна изпод диплите на фустата ѝ.

— Бебето е на път! — провикна се то с кресливия си глас.

— Набо! Малък развратник! — прихна кралицата, очарована от неочакваната поява на любимеца си.

Набо се изгърколи изпод роклята на кралицата, подскочи, театрално се поклони и се преметна във въздуха. Звънчетата на дрехата му издрънчаха.

— Веднага в леглото! — нареди Мария-Тереза, щраквайки с пръсти.

Набо допълзя до малкото легло, поставено на пода, и се сви на кравай като пале.

След края на църковната служба вярващите излязоха през резбованите дървени врати на параклиса и се озоваха навън под намръщаното небе. Кралят остана в кралската лежа, която бе издадена напред и доминираше редиците от пейки. Не изпускаше от поглед преминаващите покрай него благородници, които се покланяха — едни, надявайки се Негово Величество да ги види, други, молейки се да не ги чуе. Лувоа пристъпваше заедно с Филип и Колбер и тихо нареждаше:

— Колко жалко, че не сме на брега на Сена по това време на годината...

Филип се съгласи с него.

— Говори се, че оставаме тук заради раждането.

— Да стане още веднъж баща — каза Лувоа — по-малко от година след кончината на скъпата ви майка, може да се окаже прекалено изпитание за един млад мъж. Но за доброто на Франция трябва да се върнем в Париж възможно най-скоро. Сигурен съм, че ще се съгласите с мен, Мосю?

Филип прогони с опакото на ръката си мухата от лицето си.

— И как смятате да убедим брат ми?

Лувоа поклати глава.

— Опасявам се, че нямам и най-малката идея.

Малко по-нататък сред тълпата богомолци Шевалие разговаряше с две смайващи красавици, които биха могли да минат за близначки — госпожа Беатрис, негова далечна братовчедка, и Софи, невероятно очарователната ѝ шестнайсетгодишна дъщеря. Беатрис укоряваше дъщеря си за неспособността ѝ да се движи грациозно.

— Пристъпвай по-бавно — поучаваше я Беатрис. — Гледай нагоре, не издавай брадичката си напред. Избирай: или ти гледаш, или теб те гледат. Да умееш да се движиш, е изкуство, също както да умееш да танцуваш.

Шевалие изкриви лице в гримаса.

— Тя има сериозна нужда от помощ и в това отношение.

— Чудя се защо кралят не ѝ обръща внимание — подметна Беатрис. — Без съмнение тя е най-красивата жена в двора.

— Кралят предпочита характера пред красотата. Затова не е за чудене, че не ви удостоява с поглед — отвърна Шевалие, клатейки глава.

Софи, унижена, и Беатрис, изпълнена с решимост, продължиха да се придвижват заедно с тълпата.

Кралят не изпускаше от поглед своите поданици. Глъчката им напомняше кудкудякане в луксозен курник.

До него стояха Фабиен, Бонтан и Луиза дьо Лавалиер. Тя носеше подобаваща рокля в бледосиньо и златисто и очевидно бе неспособна да прикрие нервността си поради положението, в което се намираше,

още повече тук, в божия храм, застанала до мъжа, отговорен за положението ѝ.

— Проповедта на Босюе беше прекрасна — отбеляза Луиза с надеждата да задържи кралското внимание.

— Вие сте истинско олицетворение на благочестието, мадам Луиза — отвърна Луи и без да я погледне, добави: — Желая ви.

Луиза кимна.

— Служа на Ваше Величество и на Бога с цялото си сърце. Долавям обаче някаква промяна у вас, господарю. Добре ви познавам. Виждам промяната.

— Вие сте ми много скъпа.

Луиза нежно прокара ръка по корема си.

— Аз... аз горещо желая това дете да се роди здраво.

Най-сетне кралят обърна поглед към Луиза и ѝ се усмихна.

— При всяко положение то ще бъде дете на Франция. Може да бъдете уверена в това.

Луиза се доближи до краля. Той не я прегърна, но и тя не направи крачка назад.

— Фабиен — каза Луи, махайки с ръка, — човекът, когото зърнах преди миг до Лувоа, благородният Монкур ли беше?

Фабиен кимна.

— Облечен в синьо, господарю. Една дума за испанския заговор, ако мога да...

Но Луи тръсна глава.

— Не сега.

Той хвана Луиза подръка и я изведе от ложата. Бонтан ги проследи с поглед.

— Отговаряйте само на въпросите, които ви задават, господин Фабиен — заяви той поучително. — Когато става дума за краля, не е ваша работа да предлагате информация.

Фабиен мрачно го изгледа.

— Да не би да предпочитате да си мълча?

— Да. Повече от всичко на света.

— Значи, излиза, че ни крадат? — попита Луи и хвърли перото до листа хартия, на който беше нахвърлил скицата на огромна, богато

орнаментирана сграда.

След което обвинително погледна Колбер.

Седнал на голямата маса, заедно с другите министри, облечени в черно, финансистът смутено се размърда на стола си. Застанал на прага на помещението зад един едър швейцарски гвардеец, Фабиен слушаше и наблюдаваше.

— Господарю? — обърна се Колбер към краля.

От устните на Луи се отрони въздишка.

— Данъчните приходи, които ми представихте! Добре ме чухте. Спад от седем процента в Нант. Четиринайсет процента за област Лимузен. Двайсет и един процента в Анжу, двайсет и осем в Бурбоне. Трийсет и един процента по-малко в Савоя и Оверн, трийсет и пет процента спад в Епернон. Това е кражба!

Министрите се спогледаха. Луи плъзна скицата по масата към Бонтан и продължи:

— Вършат го, защото не се страхуват от последствията. Най-лошото е, че така ограбват френския народ. От мое име. Най-обикновени крадци, облечени в брокат.

— Ваше Величество — каза Колбер и подаде на краля дебела книга, — разходите, за които питахте, кралската издръжка.

Луи прелисти книгата, отегчен и невъзмутим.

Лувоа скръсти ръце на масата.

— Господарю, с данъците наистина нещата са се объркали. Бих желал въпреки това да насочите височайшето си внимание към едни далеч по-належащи проблеми. Въпросът с данъците е административен и ще го уредим веднага щом пристигнем в Париж. В края на краищата там са архивите. Времето за...

Кралят яростно затвори регистъра.

— Кой събира данъците в Епернон?

Лувоа примигна сконфузено, но още преди да е отворил уста, гвардеецът, застанал до вратата, тропна с алебардата си по пода.

Появи се млад куриер, поклони се и подаде някаква бележка на Бонтан.

— Кой прекъсва заседанията на нашия Съвет? — попита Луи.

— Моята господарка от Ил Сен-Луи — отговори куриерът, забил поглед в земята.

Луи се извърна към Бонтан, понеже Ил Сен-Луи беше негов дом. Смутен, лакеят побърза да мушне листа с известието в джоба си.

— Прочетете го — заповяда Луи.

— Аз... ще го сторя, господарю — запелтечи Бонтан, — след като приключим...

— Тогава ще го прочета аз! — заяви кралят.

Луи дръпна листа от ръцете на Бонтан, прочете написаното и внимателно му го подаде. Бонтан го прочете на свой ред и пребледня.

— Потегляйте незабавно — каза благосклонно Луи. — Вземете със себе си един швейцарски гвардеец. По пътищата шетат разбойници.

Бонтан се поклони безмълвно и излезе от стаята.

Луи се загледа мълчаливо в празния стол, на който неговият приятел бе седял допреди миг. Членовете на Съвета очакваха кралят да им съобщи причината, принудила Бонтан спешно да тръгне на път. Но Луи запази мълчание. Изправи се на крака и посочи към Фабиен, застанал в другия край на стаята.

— Намерете бирника на Епернон! Дайте му добър урок. Искам едно да е ясно: нито дума за финансовото състояние отвъд тази врата. За всички останали хазната е пълна и кралят — богат. Това е най-важното. Ясно ли е?

Всички се поклониха в знак на потвърждение.

— Лувоа — обърна се кралят към него, — бирникът проявявал ли е неподчинение спрямо нас досега?

— За да разберем, господарю, трябва да се поровим в архивите. В Париж.

— Да докарат архивите тук!

В къщата си в село Версай доктор Масон бе отворил кабинет и медицинска школа, нещо подобно на претъпкан с инструменти диспансер, от който се носеше мирис на кръв и на желязо, където болните идваха да търсят помощ, а младите, пристрастени към медицината, идваха да се обучават.

В този мрачен следобед Клодин, дъщерята на Масон, бе заета с огледа на трупа на наскоро починала жена. Жената не беше стара, но

по тялото ѝ се виждаха тежки рани от непозната болест. Клодин вдигна очи към баща си, който тъкмо прекрчаваше прага.

— Видя ли кралицата? — побърза да го попита тя. — Отговаря ли на образа, който си бе изградил за нея?

Масон кимна с усмивка.

— А кралят?

— Видях и него. Той е по-висок, отколкото го представят на портретите.

Масон отиде до масата и прищипна подутата кожа на трупа.

— Скалпелът би трябвало да ми разкрие причината за това подуване — каза той и забелязвайки, че Клодин се взира в резките от нож при глезените на починалата, добави: — Пускането на кръв прочиства организма, разбира се.

Клодин се намръщи.

— Хайде, казвай, Клодин, знам, че си решила да говориш. Господ ми е свидетел, не съм в състояние да те спра!

Клодин беше дребна и крехка, но надарена с голяма смелост и ум. Тя се приведе над масата и заяви с ясен глас:

— Практиката е такава: лекарите преглеждат телата на починалите и излагат причините за смъртта. Понякога си задавам въпроса дали те не премълчават най-очевидната причина, която е собствената им некомпетентност.

Масон поклати глава.

— Дръзка като майка си и на всичко отгоре двойно по-упорита.

— И също като нея ще продължавам да ти задавам следния въпрос: как е възможно една селянка да роди шест деца, четири от които стигат до зряла възраст, хранейки се само с корени и зеленица, докато в къщите горе на хълма децата на благородниците, които имат дойки и се тъпчат с фазани, мрат едно след друго?

— Селяните са яки по природа.

— Не мислите ли, че вината е в нашата медицина? Ако Господ се грижеше за своите деца, щеше ли да им пуска кръв, както правим ние? — Тя извади няколко сухи стръка от джоба си. — Тези треви облекчават болката също толкова, колкото...

— Отвари и отрови. Билковата градина на акушерката.

— Да, аз съм акушерка. А тези церове са също толкова ефикасни, колкото и другите.

Масон поклати глава.

— Мило дете... Ти си умна и добра, но малцина виждат нещата по този начин. За тях ти си една учена жена и думата, с която те я наричат, е...

— Вещица. Кажете си го!

— Не искам да отидеш на кладата! Не искам животът ти да свърши!

Клодин въздъхна, нежно погали баща си по ръката и напусна стаята.

— А и моят също да свърши — добави Масон, поглеждайки празния стол на дъщеря си.

В коридора Клодин затършува по етажерките, на които баща ѝ складираше буркани и кофи с човешки органи и други, твърде нелицеприятни плодове на хирургическата му дейност. Тумори. Ръце, изкривени от подагра. Инфектирани крака. Сърца. Изпражнения. Очи и езици. Тя се огледа, за да се увери, че баща ѝ не я е последвал, бръкна в една кофа и извади шепа кървава пихтиеста маса. Уви я в парче плат, отнесе я в стаята си и се затвори вътре. Седна на бюрото, разлисти дневника си, който бе изпълнила с безброй скици на човешки крайници и органи. Разгърна плата, внимателно разгледа органите, от които се отцеждаше кръв, и нахвърли една скица на чистия бял лист, в чийто горен край бе написала „Женска детеродна система — матка и яйчници“.

Огромна табла бе поставена върху масата във военния кабинет в кралския павилион; върху нея бяха разпръснати миниатюрни дворци, укрепени замъци, войници и коне.

Преди време детето Луи много харесваше фигурките, които му бяха източник на вдъхновение за безброй игри.

Но за краля войната не е игра. Войната е действителност. Войната е разграничителната линия между кралството и робската страна.

Луи се загледа през прозореца, докато генералите обсъждаха стратегията за първата война на краля, войната с испанците, която трябваше да ги накаже за наглия им отказ да заплатят зестрата на кралицата, инфантата Мария-Тереза.

— Ако победим и в Испанска Нидерландия — заяви Лувоа, — ще сме спечелили и на север, и на изток. На два фронта.

Луи се намръщи.

— Два фронта? Бяхме говорили само за един.

— Ваше Величество е толкова зает с други държавни дела, затова сметнахме, че би било най-добре...

Вратата се отвори и в залата влезе Филип с безгрижна походка, истински благородник, наконтен с червена куртка с жълти връзки. Генералите направиха реверанс, Луи не помръдна, седеше, скръстил ръце.

— Оставете ни насаме — заповяда той.

Генералите се поклониха и се оттеглиха.

Луи пристъпи към масата, приковал очи във Филип. Наклони глава и го изгледа обвинително.

— Похарчил си петдесет хиляди луидора за обувки. Видях в сметководните книги.

— Така е, но пък не си видял обувките...

Той вдигна крак и показа чифт разкошни пантофи на бял ток.

Проклет да е! Връх на суетността!

С цената на върховно усилие Луи успя да се овладее. Протегна ръка и пренареди по-нагъсто няколко брюжски войници. Планът на Лувоа никак не беше лош. Трябваше да го обмисли.

— Когато те попитах дали мога да разчитам на теб, братко, имах предвид подкрепа, а не разходи.

— Ти строиш своя дворец. Аз си поръчвам дрехи. Както ти сам отбеляза, външният вид е важен. Но нека и аз ти кажа нещо: ако ме пуснеш да отида на война, ще можеш да разчиташ на моята подкрепа, а и на славата, която ще ти донеса.

— Какво знаеш ти за войната?

Филип посочи бойното поле.

— Оставил си фланговете незащитени, това е опасно. Имайки предвид особеностите на терена, много сериозно бих се замислил, преди да разтегля войските си по този начин. Един изненадващ пробив и армията ти може да се окаже разцепена на две.

Филип грабна една фигурка и понечи да я премести. Луи го перна през ръката.

— Исках само да ти покажа — каза Филип.

— Върни обратно фигурката на мястото ѝ.

— Очевидно е, че...

— Дай ми я!

Луи сграбчи брат си за ръката. Двамата паднаха на пода, яростно вкопчени във фигурката.

— Подкрепям те и какво получавам в замяна? — изкрещя Филип, опитвайки да се отскубне. — Уважение? Власт? Не!

— Получаваш пари за прахосване!

— Унижаваш ме при всеки удобен случай.

— Не забравяй кой говори с теб! Върни ми фигурката! Няма да повтаряме!

Луи усети как Филип отстъпва. Кралското множествено число беше знак, че е време да престане. Той подаде фигурката на Луи.

— Ти никога не си обичал да споделяш.

— Върви да играеш. Ние, мъжете, имаме работа.

Филип му обърна гръб и Луи върна фигурката на мястото ѝ.

Бесен. Боже мой, колко беше бесен! Филип нахлу в покоите на съпругата си, заета в този момент да подрежда букет цветя. Анриет му хвърли един поглед и веднага разбра, че е в лошо настроение.

— Мислите ли, че брат ви ще хареса тези цветя? — опита се тя да поведе разговор.

Филип не отговори. Дръпна я към себе си, разтвори полата ѝ безцеремонно, отмятайки грубо двата пеша. Пъхна ръка под фустата и разкъса бельото ѝ.

— Струва ми се, че искам син — заяви той, стиснал челюсти, и вкара един пръст във влажната цепка между бедрата на жена си.

— В такъв случай — отвърна Анриет с разтреперан глас, — в такъв случай би трябвало да кажем една молитва.

Филип блъсна жена си на леглото и дръпна връзките на гащите ѝ.

— Казвайте каквото искате — развеселено отвърна той, — така или иначе, няма къде да бягате.

Луи повика в покоите си талантливия архитект Льо Во и многоуважавания градинар Льо Нотр, за да им покаже плановете,

които бе изготвил. Двамата мъже потънаха в съзерцание на огромния лист, покрит със скиците на краля.

— Както вече ви обясних — започна Луи, възбуден от мисълта, че най-сетне е дошло време да осъществи мечтата си, — сградата ще бъде построена около павилиона. От вътрешната страна по протежение на терасата ще има голяма галерия с огледала от горе до долу. Огледалата ще бъдат докарани от Венеция. Прилежащите градини ще се простират от тук до ето там.

— Много добре, Ваше Величество — кимна Льо Нотр. — А този голям правоъгълник какво представлява?

— Езеро.

Льо Нотр поглади брадичката си. На лицето му се четеше съмнение, което подразни Луи.

— Господарю, за да се напълни езеро с подобни размери...

Луи сви ръце в юмруци, гневът напираше в гърдите му. В ухото му зашепна далечният глас на майка му. „Естествено, вие много добре разбирате проблема — шепнеше тя. — В мига, в който ръката ви остане невъоръжена, враговете ви ще са готови да нападнат.“

— Ваше Величество — намеси се Льо Во, — във Версай няма достатъчно реки.

Луи прониза с поглед архитекта. Те ще ми се подчиняват!

— Добре, в такъв случай ще докарате реки от другаде — заяви той властно.

След като отпрати Льо Во и Льо Нотр, Луи слезе до градините, където потънали в кал мъже копаеха и сядяха. Спря до градинаря Жак; зървайки краля, мъжът хвърли лопатата и се поклони.

— Откога си на служба при мен? — попита Луи.

— От шест месеца, господарю.

— А преди?

Жак вдигна очи.

— Войната, господарю.

— Какво е станало с ръката ти?

— Оставих я на бойното поле при Малин.

— Значи си разсеян — подигра го Луи.

Кралят подложи лице на слънцето, постоя малко така, наслаждавайки се на топлината, и отново се обърна към градинаря.

— И какво умение трябва да притежава един бивш войник, за да се превърне в градинар?

— Дарбата да копае. Траншеи и гробове. Тези тераси са укрепени. Вашите дървета напредват в редици. Планирането на една такава градина не се различава особено от планирането на една война. Векове след нас хората ще се разхождат из тези градини и ще се наслаждават на вечната им красота. Война в името на красотата, срещу хаоса.

— Колко време ще е нужно, за да се изкопае едно езеро на това място? Дълго половин левга, за да стига до дърветата.

— Доста време. Ще имам нужда от цяла армия, Ваше Величество.

Луи се замисли върху думите му и каза:

— Хубав ден ти пожелавам.

— Хубав ден, господарю. Дано кралицата роди лесно. Дано сънищата ви да са пълни с носталгия.

Луи се извърна към градинаря.

— Сънищата ми?

— Майка ми един ден ми каза, че когато мъжът е на път да стане баща, той винаги вижда насън своето детство.

Ил Сен-Луи беше богаташки дом в Париж с многобройна и съвестна прислуга, преливащ от веселие и окъпан в слънце. Но в този слънчев следобед подредените с вкус стаи тънеха в мрак. Малкият син на Бонтан беше смъртно болен.

Бледо, крехко, потънало в детското легло, момчето се къпеше в пот. Току-що пристигналият от Версай Бонтан целуна съпругата си. Дълго я задържа в прегръдките си — жалък опит да ѝ се отплати за времето, което прекарваше далеч от нея, след това коленичи до леглото на сина си и се зае да попива потта от лицето му с влажна кърпа. Сърцето му се сви, парливи сълзи замъглиха погледа му. Едра шарка. Всемогъщи Боже!

Придружаваха го двама лекари от кралския двор. Те тихо си поговориха, преди да седнат в долния край на леглото, да отметнат завивките от краката на детето и да поставят на пода един съд. Синът

на Бонтан се разтрепери, зървайки острието на бръснача в ръката на единия.

— Аз... аз се чувствам много по-добре — каза момчето с дрезгав глас.

Бонтан продължи да попива потта от челото му.

— Те трябва да си свършат работата. Те са доверени хора на краля. Най-добрите лекари.

— Татко, моля ви...

Детето го хвана за ръката и здраво я стисна, виждайки острието на бръснача да се доближава до глезена му.

— Моля ви... разкажете ми една приказка.

Бръсначът направи разрез на глезена на момчето и то изплака. Кръвта започна да се отцежда в съда.

— Имало едно време — започна Бонтан с възможно най-спокоен тон — един велик и славен крал, който живеел в дворец на сред гората. Първият му камериер бил мъж честен и му служел с цялото си сърце. Той наследил този пост от своя баща, пост, който един ден ще наследят и ти от твоя баща.

— Ще работя за краля? И какво ще правя?

Бонтан погали бузата на сина си, пламнала от треската.

— Ти ще бъдеш първият човек, когото кралят ще вижда, събуждайки се сутрин, и последният, преди да заспи. Ще предугаждаш всичките му нужди, за да може той да следва пътя на своето величие с безпримерна решителност и смелост. Ти ще бъдеш най-големият късметлия на света, сине. Ще бъдеш един от малцината, запознати с най-съкровени мисли на краля. Ще дойде ден и ти също ще разкажеш твоите преживявания на собствения си син и ще му предадеш в наследство тези благословени дела.

Момчето прокара език по изпръхналите си устни и попита баща си толкова тихо, че само той да го чуе:

— Но след като ще живея при краля, кога ще се прибирам у дома?

Публичният дом в Епернон не се различаваше по нищо от тези в който да е друг град. Освен че предлагаше билки, лекарства и някои дребни медицински услуги, основната му грижа беше да продава

космати, ухаещи вагини и начервени, влажни устни, надарени със способността да изсмукват пламналите и сприхави желаня на мъжете, които можеха да си позволят да похарчат някоя и друга пара.

След като поразпита насам-натам, Фабиен научи, че крадливият бирник бил редовен пациент на въпросния бардак. За целта той пропътува четиресет и седемте километра до Епернон, придружен от няколко стражи, въоръжен с брадва и с кожена раница на гръб. Докато яздеше по пътя, той си мислеше за краля и за заплахите, които тегнеха над живота му. Фабиен беше убеден, че испанците са имали съучастник. Глождеше го мисълта за шифрования текст, който откри в убийците и който все още не бяха успели да разчетат. Измъчваше го нетърпението да приключи веднъж завинаги с плешивия и крадлив бирник.

Грабнал в ръка свещник с пет гнезда, Фабиен обиколи тесните и смърдящи коридори и стаи на задушния вертеп, докато откри това, което търсеше. Бирникът се беше разплул на едно легло с две курви. Едната бе разтворила бедра, а другата бе заровила лице в окосмението ѝ. Бирникът бе проникнал в нея отзад, смазвайки я с туловището си, потен и ревящ като магаре.

Фабиен се прокашля. Бирникът изкриви физиономия в недоумяваща гримаса. Курвата, която чукаше, се превъртя на гръб и скочи на крака с вик на изненада.

— Подръж за малко — каза Фабиен, подавайки ѝ свещника.

Тя се подчини, ококорила очи.

Голият бирник залитна, опитвайки се да възвърне част от достойнството си. Надигна се и с жалък вид замахна с тлъстия си юмрук към Фабиен, но пръстенът с изумруд на кутрето му се удари в свещника.

— Какво значи това?

— Значи — отговори Фабиен, — че не си си извадил поука от онова, което се случи с Фуке.

Фабиен неочаквано подскочи напред, дръпна ръката на плешивеца и я залепи на стената. За части от секундата измъкна брадвичката от калъфа и я стовари върху ръката на мъжа, отсичайки с един удар петте му пръста. Бирникът изрева от болка и се строполи на пода. Фабиен притисна с коляно гърдите му, за да не може да мърда, и

изгори чукачетата на пламъка на свещите от свещника. Мъжът нададе отново див крясък и притисна обезобразената си ръка.

— Я ми припомни нещо... след като си бирник, значи можеш да смяташ, нали така? — попита Фабиен.

Мъжът кимна с огромно усилие.

— Отсега нататък знай, че ние също можем да смятаме.

Вечерните сенки чертаеха сложни плетеници по пода. Раждането приближаваше. Кралицата се мяташе в леглото, поемаше си дълбоко въздух по време на контракциите, които се появяваха на неравни интервали и с нарастваща сила.

Масон и Клодин следяха спокойно състоянието ѝ, без да се суетят, въпреки че и те изпитваха известна нервност. Лекарят прошепна на Клодин, че ако бебето е момиче, двамата трябва да са готови да си плюят на петите. Животът им можеше да се окаже застрашен.

Докато Мария-Тереза стискаше края на завивката и копнееше за своя съпруг, Луи се приготвяше в стаята си за тържеството, на което щеше да представи плана, от месеци обсебващ ума му. Дворът щеше да бъде възхитен от проекта! Камериерът на краля натъкми диплите на кадифената му наметка и воланите на ръкавите. Луи се полюбува на отражението си в огледалото, което държеше друг камериер, обръщайки се наляво, после надясно.

Фабиен пристъпи толкова близо, колкото позволяваше протоколът, твърдо решен да докладва на краля, да го предупреди да внимава.

— Господарю — прошепна той, — в двора има лица, готови да продадат подробности от личния ви живот на този, който заплати най-висока цена, без да се замислят за последствията, а те може да застрашат вашата сигурност. Испанците, които затворихме в кулата, бяха убедени, че пръснатите от тях пари ще им осигурят достъп до двора.

Луи извърна поглед от огледалото.

— Следователно въпросните лица обсъждат нашите дела с други хора?

— Със сигурност, господарю. Желаете ли да предприема мерки в това отношение?

— Не.

— Досега не сме успели да пробием техния шифър. Те са знаели, че имат съучастник в двора. Пристигнаха са уверени в...

Луи вдигна ръка.

— Господин Монкур ще пожелае да си тръгне по някое време тази вечер. Не го спирайте. Пригответе конете му.

Фабиен кимна и направи крачка назад.

— Хората смятат, че сме слаби — заяви кралят. — Дойде време да им покажем, че сме силни. Да го кажем на глас веднъж, за да го запомнят всички.

После, махвайки с ръка, отпрати Фабиен.

В големия салон тържеството течеше сред приказен разкош. От спуснатите полилеи стотици свещи огряваха масите, украсени с цветя и пера. Акробати подскачаха, превъртаха се във въздуха, гълтачи на огън смайваха гостите, пъхайки дълбоко в гърлата си горящи факли, на подиума свиреше струнен квартет. Когато музикантите вдъхновено подеха игрива германска мелодия, празнуващите се събраха в средата и пъргаво се понесоха във вихъра на танца.

Застанал отстрани със скръстени ръце, Фабиен наблюдаваше веселбата. Вниманието му бе привлечено от едно трогателно недоразумение на дансинга. Шевалие правеше опити да предаде изкуството на танца на младата Софи. Тя наистина беше абсолютно очарователна, но за съжаление, напълно лишена от грация. Колкото повече се стараше Шевалие да накара ръцете и краката ѝ да заемат правилната позиция, толкова по-тромаво танцуваше тя. След като понаблюдава странния урок, Фабиен спря погледа си на Беатрис. Тя очевидно беше уязвена от сковаността на дъщеря си. Накрая Шевалие се отказа и раздражено бутна Софи настрана. В това време към него пристъпи Филип и хвана ръката на своя любовник. Двамата елегантно затанцуваха. В този момент и Беатрис на свой ред забеляза Фабиен. Погледите им се срещнаха и никой от двамата не извърна очи. Фабиен долови странна възбуда да се надига в гърдите му, едно трепетно и ужасяващо чувство. Тя беше толкова красива!

Напусна тържеството с разтуптяно сърце и се оттегли в един коридор. Беше разтърсен от погледите, които си размениха с Беатрис.

Стоеше притихнал, неподвижен и се опитваше да се успокои. Чакаше го работа, трябваше да свърши куп неща, това щеше да го освободи от мисълта за случилото се. Ще бъде добре да...

Кралят се появи в коридора, заобиколен от лакеи и стражи. Влезе в големия салон, следван от Фабиен.

В северната част на стаята имаше ниша, скрита зад тежки завеси. Луи даде знак на лакеите да дръпнат завесите и присъстващите видяха голяма маса, покрита с богато бродирана покривка, под която имаше нещо внушително. Шевалие притегли Софи на първия ред, далеч от Беатрис.

Луи огледа залата и се обърна към своите поданици.

— Мнозина от вас си задават въпроса защо сме още тук. Защото съм ви приготвил подарък. Подарък за всички нас. Подарък за света.

Той даде знак с глава и лакеите повдигнаха покривката.

Пред очите на присъстващите се появи макетът на най-невероятния и най-големия замък, който Фабиен бе виждал. Той заемаше цялата маса с безбройните си прозорци и сводести врати, с колони и малки бели статуи, с миниатюрни градини, изработени с удивителни подробности.

За миг смаяната тълпа притихна.

— Представям ви майката на новата съдба на Франция — обяви Луи, размахал ръка. — Тя ще ни обича, като всяка майка. И ние, като всички деца, ще я обичаме. Този замък е толкова изключителен, че един поглед ще бъде достатъчен, за да го обикнете завинаги.

Дамите очаровани притискаха длани до лицата си. Господата се споглеждаха и кимаха с глави. Фабиен наблюдаваше Беатрис и забеляза, че и тя го гледаше. Дъхът му секна и той отново извърна глава.

— От другия край на света — продължи кралят — ще идват хора, за да му се възхищават. И ще го помнят до края на дните си. Тази вечер аз ви подарявам... Версай!

Шевалие пръв наруши тишината. Засмя се и силно изръкопляска. Всички присъстващи се присъединиха незабавно. Кралят се усмихна, този възторжен прием стопли сърцето му.

Тълпата пристъпи напред, за да разгледа макета по-отблизо. Фабиен не изпускаше от очи Монкур, който, въпреки че бе заплепен от

миниатюрния замък, побърза да напусне дискретно помещението. Фабиен погледна към краля. Да, и той го беше забелязал.

Монкур крачеше забързано сам в тъмния тунел, по който се пренасяха доставките за кралския павилион. Решителен, съсредоточен и с твърдо изражение, той се движеше покрай сивите студени стени. Внезапно спря, извади един хлабав камък от стената и мушна във вдлъбнатината навита на руло хартийка. Върна обратно камъка на мястото му и продължи пътя си.

Слънцето още не се беше показало, когато Бонтан събуди Луи, за да му съобщи, че идването на бял свят на принца се очаква всеки момент. Кралят си метна един червен халат и забърза по коридорите, водещи към покоите на кралицата, следван по петите от Бонтан, Колбер и стражите. Лувоа, разбуден от шумотевицата, се появи на вратата на спалнята си тъкмо когато кортежът минаваше покрай нея.

— Кралицата? — попита той.

Бонтан кимна.

Лувоа се присъедини към множеството, но когато стигнаха до вратата на кралицата, кралят се обърна към него с думите:

— Вашият военен план нищо не струва, Лувоа. Не можем да оставяме фланговете ни незащитени. Ще трябва да обсаждаме всеки град поотделно. Първо към Рейн, после на север и така чак до морето. Очаквам да ми представите такъв план.

Лувоа запелтечи объркан:

— Аз... аз не мога да водя война по този начин. Ние не можем да си позволим...

— Парите са там — прекъсна го кралят. — И което е най-важното, славата.

Бонтан отвори вратата. Всички влязоха, но преди Лувоа да успее да прекрачи прага, кралят затръшна вратата под носа му.

Мария-Тереза надаваше пронизителни писъци.

Кралят, Бонтан, Колбер, Масон и Клодин стояха до леглото. Зад тях се бяха скупчили придворните дами на кралицата, царедворци,

няколко гвардейци и любимецът на кралицата Набо. Напрежението беше осезаемо. Очите на изтощената Мария-Тереза бяха кръвясали.

— Има прекалено много хора — успя да промълви тя. — Прекалено много.

След което се отпусна назад, изпъшка и се напъна с всичка сила. Луи ѝ се усмихваше насърчително.

Моят син. Моят син вече е тук.

— Ето — каза Масон. — Детето излиза.

Лекарят хвърли бърз поглед под завивката и видя как влажната главичка се появява между разтворените бедра на кралицата, която отново нададе вик и напъна. Детето излезе и веднага изплака, показвайки, че е живо.

Масон се изправи и примигна.

Клодин, която също бе наблюдавала отблизо появата на бебето, гледаше ужасена.

Масон се извърна.

— Всички да напуснат стаята — каза той.

Луи свъси вежди.

— Незабавно! — добави Масон.

Луи кимна с глава и всички излязоха, до леглото на кралицата останаха само кралят, Бонтан, Масон и Клодин.

— Какво означава това? — попита Луи.

Масон погледна към кралицата и бебето, все още скрито под завивките, и преглътна мъчително.

— Аз... Господарю... аз...

— Говори! Да не си глътна езика?

Клодин повдигна завивките, така че кралицата, потънала във възглавниците и останала без дъх, да не може да види бебето. Масон деликатно взе новороденото на ръце. Беше напълно здраво момиченце, което оглушително ревеше.

Чернокожо малко момиченце.

ГЛАВА 2.

КРАЯТ НА ПРОЛЕТТА — НАЧАЛОТО НА ЛЯТОТО 1667

Не може да бъде. Това просто не може да бъде!

Мислите на Луи препускаха бясно в главата му. Трябва да бе някаква шега. Кошмар! Ужасен номер!

Обаче беше самата истина. Току-що роденото от кралицата дете не стига, че беше момиче, ами беше и чернокожо — истинско африканче.

Бонтан се приближи и пое детето от Масон точно когато Мария-Тереза се надигна, за да го види. Дъхът ѝ секна, тя изплака и се отпусна на възглавниците.

Бонтан уви новороденото в парче платно, бързо напусна стаята на родилката, прекоси съседната стая и излезе в коридора. Една младичка прислужница едва не се блъсна в лакея, част от повивката се отмести и девойката зърна личицето на бебето. Тя потрепери и извърна очи, но твърде късно. Бе видяла това, което никой не би трябвало да види. Навела глава, тя бързо закрачи към друг коридор.

И докато Бонтан с детето на ръце бързаше да го предаде на някоя доверена дейка, Масон продължаваше да стои като закован. Разтреперан, той гледаше ту краля, ту кралицата, ту краката си. Скалъпи някакво много неубедително обяснение относно цвета на кожата на детето.

— Господарю... мисля, че скоро след като кралицата забременя, нейният прислужник Набо неочаквано изникна от нищото и я погледна така, че привлече силите на мрака върху утробата ѝ.

Луи с мъка се овладя да не зашлеви лекаря в лицето. Задоволи се да отговори:

— Трябва да е бил страхотен поглед.

След което излезе с широка крачка от покоите на кралицата и отиде при Колбер, който го чакаше в коридора.

— Детето, Ваше Величество?

Луи гледаше право пред себе си.

— Мъртвородено. Подготвяме погребението. Шивачите пристигнаха ли?

— На път са, господарю. В двора всички говорят само за парада. Ваше Величество, наистина съжалявам за...

Кралят го прекъсна, махайки с ръка, и забърза нататък, крачките му отекваха шумно като ударите на разгневено сърце.

Фабиен влезе в една отдалечена стая. Там го чакаше помощничката му Лорен, кръглолика жена с безстрастно изражение, която седеше мълчаливо до дойката. Дойката бе грозна и сляпа и от устата ѝ се подаваха само няколко зъба, но нежно припяваше на бебето, което сучеше. Малката очевидно беше в добро здраве. Имаше блестящи очички и не спираше да размахва ръчички и крачета.

Фабиен даде знак с глава. Лорен взе бебето от ръцете на дойката и отиде до вратата. Фабиен я стисна за рамото и пошушна в ухото ѝ:

— В коридора до родилната стая на кралицата е имало една прислужница. Зелени очи, белег на брадичката. Искам името ѝ.

Шевалие спря Беатрис и Софи в коридора.

— Когато дойдохте за пръв път в двора, помните ли какво ви казах? — попита той.

Беатрис кимна.

— Казахте, че ще ни върнете с лихвата всеки наш жест на благосклонност. Както и да е. Откакто поискахте да разглася лъжите относно вашия интимен русокос приятел, аз все още чакам, нищо че мина доста време оттогава.

Шевалие се усмихна хитро, подавайки ѝ един плик.

— Тази черта на характера ви ценя най-високо, братовчедке. Вие притежавате завидно търпение.

Шевалие се оттегли и Беатрис отвори плика. Софи хвърли поглед над рамото на майка си, за да прочете писмото, което тя извади от него.

Кралят ви кани на частно представяне на облекла от дантела, кадифе и други материи от шивачи и търговци на едро на платове от

Сент Оноре. След представянето ще има банкет в тяхна чест.

Беатрис се усмихна. Негово Величество бе забелязал дъщеря й. Една голяма крачка напред за нея и още по-голяма за Софи.

Мария-Тереза облиза пресъхналите си устни и се надигна с огромно усилие. Луи, застанал до леглото й със скръстени ръце, не направи нищо, за да й помогне.

— Лицето ви е съвсем бяло — отбеляза той. — Пълна противоположност на лицето на дъщеря ви.

— Къде е тя? — попита Мария-Тереза. — Моля ви.

Луи потисна смеха си. Прекоси стаята, спря до бюрото на кралицата, грабна един остър нож за разрязване на хартия и го подхвърли леко, преценявайки тежестта му. Бонтан мълчливо наблюдаваше сцената.

Луи докосна върха на острието, обърна го, за да го разгледа по-добре.

— Madre de Dios! — уплашено извика Мария-Тереза.

— Всичко, което се случва тук, става достойние на целия свят — каза кралят. — Смятате ли, че ако Вилхелм Орански научи какво е станало тук, ще се поколебае дори за миг да премине нашите граници? Нима би се отнасял към нас, краля, и към неговата държава другояче, освен като към фарс, като към изтъркан, безобиден рефрен? Вашата постъпка не е постъпка на съпруга, нито на кралица. А на предател.

— Вие... вие сте моят крал!

— Отсега съм наясно, че ще трябва да плащам за вашите деяния. Само дете все още не знам колко.

Кралицата долепи треперещи длани и потъна в молитва.

— Dios me ayuda. Dios me perdona!

— Френският, когато ви изнася — подигравателно отбеляза кралят. — Испанският, когато искате да се скриете. Сигурно копнеете за неочаквани посещения... които да ви напомнят за родния дом?

— Тук съм щастлива.

— След като не говорите езика, нищо чудно, че нямате приятели.

— Ако дворът ме смята за идиотка, значи все пак съм достойна поне за съжаление.

— От мен няма да получите нито капка милост... Бонтан!

Лакеят се поклони.

— Нейно Величество изглежда болна. Масон ще се погрижи за нея. Тя ще пази стаята, докато се възстанови и бъде в състояние да се присъедини към нас.

Луи яростно заби ножа за разрязване на хартия в плота на бюрото и излезе от стаята с Бонтан по петите.

След като кралят си тръгна, Набо се покатери на леглото на кралицата и се опита да се сгуши в нея. Тя го отблъсна с един шамар. Джуджето изплака и се върна в своето легло до огъня.

Следобедът беше топъл и приятен, във въздуха се носеше аромат на разцъфнали дървета. От горните морави човек вече можеше да се наслаждава на новата портокалова горичка, засадена от изобретателния Жак, войникът, станал градинар. Лъскавите им листа потрепваха на лекия ветрец.

Луи обмисляше куп проблеми, докато слизаше по огряната от слънцето пътека заедно с Лувоа и Колбер, следван от Бонтан, Фабиен и няколко швейцарски гвардейци.

— Ваше Величество — подметна Колбер, — ние можем или да водим война, или да построим великолепен дворец, но се опасявам, че не сме в състояние да си позволим и двете.

— Тогава — прекъсна го Лувоа — ще водим война.

Колбер отвърна:

— В такъв случай холандците ще затворят търговските си пътища в Северна Африка и ние ще се окажем с празни ръце.

Лувоа поклати глава.

— Славата няма цена.

— Холандците грешат — отвърна кралят, — а Франция може да благодари за това на моята съпруга.

Той ускори крачка, оставяйки зад себе си Лувоа и Колбер. Бонтан се опита да го настигне, но Луи му направи знак да не бърза.

Министрите и лакеят се спряха, засегнати, и се спогледаха тихомълком, докато Фабиен заповяда на швейцарците да настигнат краля и да го следват на разумно разстояние.

Филип и Шевалие заедно с няколко техни приятели благородници се показаха на пресечката на една алея, оградена с

розови храсти. Те се смееха, огрени от слънчевите лъчи.

— Бонтан — обърна се Филип към лакея, вирнал високо пръст,
— слуховете потвърждават ли се?

— Слуховете?

— Много добре знаете. Брат ми е наредил да докарат архивите тук. Ще останем ли тук още една седмица?

Бонтан сви рамене.

— Ха — подхвърли Шевалие, изкривил лице в подигравателна гримаса. — Той не чува. Сякаш е оглушал старец.

Бонтан отвърна спокойно, с безизразен тон:

— Не мога да говоря от името на краля. Но кралицата е болна и си мисля, че ще останем тук, докато се почувства по-добре.

— Всъщност защо ли трябва да ви слушаме, Бонтан? Прислужник, който спи като куче в краката на господаря си. Що за мъж трябва да си, за да изпаднеш до такова положение?

Филип и приятелите му прихнаха развеселени. Филип долови намигването на Шевалие към най-красивия член на компанията и усмивката му угасна.

След няколко секунди Бонтан наруши мълчанието.

— Предан мъж, Мосю.

Следван от охраната си, Луи влезе в просторната градина, в която бяха подредени в стройни редици огромни сребърни сандъци, като във всеки от тях бе засадено по едно портокалово дръвче. Още много работа оставаше да се свърши, докато всичко стане така прекрасно, както той го виждаше, но градинарите усърдно се трудеха, изрязваха болните клони и ги хвърляха в накладения наблизо огън. Зървайки краля, те паднаха на колене. Луи им направи знак да се изправят и да продължат работата си.

Жак надзираваше работата, издаваше заповеди, поглеждайки от време на време в листа, който държеше в ръка.

— Кажи ми докъде стигна нашата работа — обърна се Луи към него.

Жак посочи едно портокалово дръвче.

— Гордея се, че знам точния произход на всяко дръвче, което Ваше Величество е получил. Ето това — продължи той, сверявайки с

написаното в листа — е от ботаническата градина на Монпелие. Онова там, от университета в Страсбург. А преди това са били донесени от Арабия и от Китай. — Той погледна краля право в очите. — Да познаваш семката, значи да знаеш корена. А да знаеш корена, значи да познаваш дървото и плода, който ще даде. Така съм в състояние да отделя семето от плявата. И кралят ще получи своята портокалова градина.

Луи кимна удовлетворен и предложи няколко нови идеи. Недалеч от тях, под сянката на една беседка, покрита с бръшлян, беше спрял един царедворец, за да чуе разговора им. Той се обърна към спътника си с думите:

— Изгубени сме, ако не разполагаме с доказателства за нашите титли и за произхода им.

След разходката сред цветята и зеленината Филип покани елегантните си приятели в своите покои да опитат новите парфюми. Една прислужница прекоси стаята, движейки се покрай стените, а мъжете се настаняха във фотьойлите и на лежанките, готови да поднесат до ноздрите си копринени кърпички, напръскани с разни аромати, и да си ги предават един на друг.

— А това — обясняваше Филип, държейки в ръка парче фин плат, избродиран със златни нишки — е последната новост. Кармелита и лавандула.

Той подаде кърпичката на Шевалие, който я допря до носа си и я помириша с възхищение. Неочаквано един от младите мъже скочи, грабна кърпичката и скоро всички подеха странна игра: всеки се опитваше да вземе кърпичката от ръцете на другия, смееха се, гъделичкаха се и се блъскаха. Този, който я държеше в момента, я размаха, пусна я на пода и излезе от стаята на бегом, останалите го последваха. Филип остана сам, разкиска се и вдигна кърпичката.

В този миг от ъгъла на стаята до слуха му достигна приглушено ридание. Той се обърна натам.

— Извинете ме, Мосю — каза камериерката.

Беше съвсем обикновена девойка със зелени очи и белег на брадичката.

Филип свъси вежди и се доближи до нея.

— Нещо неприятно ли се е случило?

Момичето избухна в ридания, раменете ѝ се тресяха. Филип неохотно ѝ подаде кърпичката и тя си избърса очите.

— Детето на краля — каза тя.

— Да, ние всички сме дълбоко натъжени — заяви Филип.

— Аз... аз видях нещо.

— Не разбирам.

Девојката подсмръкна.

— Детето беше живо. И... кожата му имаше много странен цвят.

Филип се доближи още повече до нея.

— Какви са тези глупости?

— Ваше Височество, умолявам ви. Казвам ви това под пълен секрет и от чувство за лоялност... Моята майка е работила при вас в Сен Клу, затова се чувствам задължена да ви го разкрия. Може би вие ще ми помогнете да отида и аз да работя там?

— А, ето къде си бил! — каза Шевалие от вратата, запъти се към тях с непринудена усмивка и пламенно целуна Филип.

Когато принцът се обърна, от камериерката не бе останала и следа.

— Днес всички са в лошо настроение — отбеляза Шевалие.

— Кралят загуби дъщеря си. А аз — племенницата си.

Шевалие повдигна едната си вежда и се зае да изучава ноктите си.

— Да, несъмнено.

— Ти нищо не вземаш на сериозно, нали?

— Не, ако мога да го избегна.

Портокаловата градина на краля беше разкошна. Ново потвърждение на славата на краля Слънце, нова крачка напред към бъдещето. Сега обаче моментът беше тежък. Министрите се бяха събрали на военен съвет под председателството на Луи. Бонтан, както обикновено, бе застанал встрани, заслушан в разговора, както винаги в очакване, както винаги готов да откликне на най-дребното желание на краля.

— Без да разполагаме с официалните документи — започна Луи, — моят едикт е незаконен. Къде са архивите? Все още ли пътуват?

Погледите на присъстващите се насочиха към Лувоа, който дълбоко си пое въздух.

— Ваше Величество, взето бе решение керванът да се върне обратно.

— Как така? Кой взе това решение?

— Пътят за Париж е опасен, особено в близост до кралските земи, на които се намира този павилион. Не желяхме да поемем риска документите на двора да попаднат не където трябва.

Луи се изправи на крака, опря ръце на масата и се приведе напред. Министрите се свиха в столовете си, сякаш той беше вятър, а те тръстици.

— Но господин Лувоа! Майсторите от гилдията на шивачите пристигнаха живи и здрави. Човек е в правото си да се надява, че един кралски гвардеец ще има същите шансове да оцелее.

— Ние вземаме присърце единствено вашата сигурност — отговори Лувоа. — Служим на Ваше Величество.

— Засега — отвърна кралят.

Луи прочете в очите на Лувоа, че военният министър е осъзнал, че е преминал границата. Настоятелно погледна в очите всеки от министрите си и ги отпрати. В стаята останаха само двамата с Бонтан.

— Ако в бъдеще Лувоа продължава да не си държи езика зад зъбите — отбеляза Бонтан, проследявайки с очи как вратата се затваря, — предлагам да му помогна.

Луи въздъхна.

— Предпочитам честен критик пред лицемерен приятел, Бонтан.

— Господарю, той сякаш умее да изразява единствено своето несъгласие с вас. Неизменно застава на противоположната позиция по отношение на вашите проекти и го съобщава на висок глас.

— В такъв случай нека го прави колкото може по-дълго време.

Бонтан се поколеба за миг, после направи крачка напред. Лицето му бе странно преbledняло.

— Аз... не съм сигурен, че ви разбирам, господарю.

Луи почувства как го залива вълна от гняв. Но не се гневеше на Бонтан, а на нещо друго. Нещо по-дълбоко и по-неясно.

Насочи поглед към прозореца и с усилие смени темата.

— Какви са новините от сина ви?

Бонтан не отговори.

Луи се извърна към него. Лакеят трепереше, капки пот се лееха от челото му и се спускаха по страните му.

— Бонтан?

Лакеят подбели очи и се строполи на пода. Луи се отпусна на колене до него, взе ръката му и го извика по име, отново и отново.

Не може да бъде! Тази мисъл го прониза. Не мога да те загубя тъкмо сега!

Лакеят бавно се връщаше в съзнание, пъшкайки, едва поемайки си дъх. Луи му помогна да се изправи и да седне в един фотьойл, докато прислужниците почистваха кръвта, която бе потекла от главата му при удара.

— Лекарите направиха всичко, което зависеше от тях, за да спасят сина ми — каза Бонтан с дрезгав и разтреперан глас, забил поглед в ръцете си, — но вариолата го отнесе. Взе ми го. Господи... Той прояви много повече смелост, отколкото аз бих могъл да проявя някога.

Луи проговори тихо:

— Мъчно ми е за вас. Приберете се у дома.

— Моят дом е при вас.

— Бъдете с хората, които обичате.

— Аз съм с тях, господарю.

— Ах — каза кралят, изправяйки се на крака. — Бог ме наказва, изпращайки страдания на тези, които са ми скъпи.

— Той ви изпитва, господарю, поднасяйки ви подарък. Единствен Той има власт да избира между отмъщението и милосърдието. Сега той споделя тази власт с вас.

Луи сведе очи, лицето му се смръщи и помръкна.

— Мисля, че Бог е имал определена причина, изпращайки ви това момиченце.

Луи вдигна ръка.

— Стига, чух достатъчно.

— То е здраво, оставете го да живее.

Луи се надвеси опасно близо над Бонтан.

— А после какво? — кресна той. — Отговорете!

— Господарю... аз не мога да предвидя каквото и да било.

— Разбира се, че не можете! Никой не е в състояние да го стори!

Възцари се дълго мълчание. Кралят и лакеят се спогледаха, двама приятели, разделени от огромния океан на социалното си положение. Тонът на Луи поомекна, но запази своята кралска студенина.

— Тайна като тази напомня приливна вълна. Един път тръгнала, тя ще стигне, докдето поиска, ние няма да успеем да я контролираме. Тя ще помете всичко по пътя си. И ще настъпи краят на света, такъв какъвто го познаваме.

— Господарю — прошепна Бонтан, — аз само исках да кажа...

— Носете вашия траур. Но си знайте мястото.

Луи тръгна към вратата, гвардейците я отвориха пред тълпа царедворци, които чакаха да видят краля. Постоянно висяха тук, чакаха, все нещо искаха. Луи ги изгледа и заповяда с жест да затворят вратата. Застана пред прозореца, постави ръце на перваза и духна по стъклото.

— Господарю — промълви Бонтан, — моля да ми простите.

Покрай прозореца прелетяха птици, разперило криле, волното ято се стрелна през градините и се изгуби из ловните полета в леса. Луи се извърна към своя камериер. По изражението му Бонтан разбра, че господарят му изпитва угризения на съвестта.

— Направете каквото смятате за необходимо — каза той.

Бонтан побърза да напусне стаята, тласнат от прилив на енергия, устремен към нова мисия, изпълнен с нова решимост. Сякаш вече напълно бе забравил за раната на главата си.

Камериерката подтичваше по площада на Версай, закрепила кошница с хляб на хълбока си; вършеше си работата, но мисълта за детето не излизаше от ума ѝ — поради факта че бе видяла нещо, което не бе искала да вижда, че бе узнала нещо, което не бе искала да узнава, и убедена, че отсега нататък животът ѝ е в опасност.

— Добър ден! — провикна се някой зад гърба ѝ.

Тя се обърна, уплашена, че някой може да допре пистолет в тила ѝ. За щастие беше Шевалие, приятелят на Мосю. Тя мигом се успокои.

Шевалие се усмихна.

— Имате ли пари?

Камериерката отрицателно поклати глава.

— Аз лично имам много. Мислех евентуално да ви дам малко. Бихте могли да ги похарчите, за да отидете при майка си в Сен Клу. Харесва ли ви идеята?

— О, да! Моля ви!

Шевалие сбърчи нос.

— В такъв случай, кажете ми какво видяхте пред родилната стая на кралицата и парите са ваши.

Камериерката се огледа колебливо и през главата ѝ се стрелна мисълта, това вероятно е единственият ми шанс, затова побърза да уточни:

— Първо парите.

Шевалие размаха кесията си, надникна в нея, след което ѝ показа, че е празна.

— Почакайте тук — каза ѝ.

Тръгна си и в този миг камериерката разбра, че е била предадена.

Мария-Тереза продължаваше да боледува, лицето ѝ бе зачервено, дишаше трудно. Седнала в краката ѝ, една от придворните ѝ дами четеше басните на Езоп на испански, но кралицата сякаш не слушаше. В един ъгъл на стаята Масон и дъщеря му се караха тихо.

— Тя още не се е възстановила — отбеляза Клодин.

— Каквото можахме, направихме. Стегна ли багажа? Трябва да сме готови да потеглим всеки момент.

Клодин хвана баща си за ръката.

— Не мислете за това, татко, или ще се случи непоправимото.

— И ще се случи на мен и на теб, детето ми, освен ако не се задействаме.

Масон грабна една свещ и я размаха по посока на вратата.

— Видяхме, каквото видяхме, не можем да се върнем назад и точно заради това ще ни убият.

Клодин изтръгна свещта от ръката му и ядосано я върна на масата. Отказваше да си тръгне.

Зад бараките, отредени за прислугата, отвъд кралския ловен павилион се намираше хамбарът, в който складираха бъчвите с вода, зърното и всякакви други неща. Покрай стените притичваха мишки, из ъглите на тавана лястовици пляскаха с криле. В едно от потъналите в прахоляк помещения Фабиен и Лорен бяха застанали до една бъчва, пълна с кална вода. Лорен държеше бебето в прегръдките си.

Фабиен посочи с пръст водата.

— Кръсти я. Докрай.

Едва тогава Лорен разбра защо бяха дошли тук.

— Веднага.

Лорен държеше детето над водата. То се разплака, сякаш молеше за милост.

— Аз... не мога — каза Лорен.

— Спокойно — каза Фабиен. — Можеш.

Той захлупи с ръка ръката на Лорен и натисна бебето под водата. Крачетата му заритаха, но тяхната решителност не беше нищо в сравнение с тази на Фабиен.

— Гледай как животът се бори със смъртта. Оцени мига, който Бог ти дава.

Лорен извърна глава.

— Не, гледай — настоя Фабиен. — Всеки си спомня своя първи път.

Неочаквано в помещението се разнесе рев, отнякъде се появи силует на мъж, размахал високо ръце, с поглед, изпълнен с гняв.

— Фабиен! — изрева Бонтан, блъсна го и извади детето от водата.

Малката се закашля, зарита с крачета и отново заплака.

Фабиен извика, смаян:

— Нашата работа е да опазим краля!

Бонтан притисна детето до гърдите си.

— Вие нямате работа тук!

Фабиен изръмжа.

— Какъв е шансът за оцеляване на малката нещастница вън от тези стени?

— Това не е ваша работа. Утре „Газет дьо Франс“ ще публикува известие за приготовленията на погребение, достойно за дете на

Негово Величество. В ход е строителството на кралска гробница.

Той излезе, галейки бебето.

— Грешка на краля, без съмнение — заяви Фабиен, проследявайки с поглед отдалечаващата се сянка на лакея.

— Господин Колбер — поздрави кралят, появявайки се внезапно в преддверието на двореца, където Колбер се трудеше над финансовия регистър, — добавете една месечна издръжка към разходите на кралското семейство.

Колбер вдигна поглед, объркан.

— На чие име да я впиша?

— На ничие. Издръжката не бива да фигурира в регистъра.

Кралят замълча за миг, после добави:

— Не бива да фигурира в нито един регистър.

— Да, Ваше Величество.

— Така. Салонът готов ли е?

— Шивашката гилдия очаква вашите заповеди.

Луи поглади брадичката си и кимна.

— Всички присъстващи благородници трябва да носят френски дрехи. Никакви италиански дантели, никаква английска вълна. Тазвечерното тържество трябва да прослави родните таланти. Съобщете го на всички: весели цветове и бляскави материи. Защото черното съвсем скоро ще ни омръзне.

В знак на траур параклисът беше целият в черно — хоругвите и олтарът, облеклата на хора и одеждите на свещеника. Мъничкият ковчег с фини инкрустации беше поставен върху черен копринен плат точно срещу църковния кораб. Опечалените благородници слушаха абат Босюе да говори за живота и смъртта с дълбок и благочестив глас.

Скрит зад завесата, Луи наблюдаваше заупокойната служба. Със свити ръце и още по-свито сърце. Не беше прието кралят да присъства на погребение на дете, но Луи държеше да види. Изпитваше нужда да види.

Филип тихо се промъкна и застана до брат си.

— Какво гледаш?

— Приятелите ми са тук, понеже скърбят. Всички останали са тук, за да отпразнуват моята злочестина и за да клюкарстват.

— Детето е мъртво. Какви клюки може да тръгнат?

Луи строго погледна брат си. Какво ли можеше да знае?

— Нямам ни най-малка представа — заяви той безизразно.

Филип надникна иззад завесата и каза:

— В параклиса е прекалено шумно. Дори да не присъстваш на церемонията, те би трябвало поне да ти засвидетелстват почитта си...

— Няма да присъствам. Не мога да го сторя.

— Щом казваш.

— Що за безочие? Протоколът го изисква.

— Всички ние би трябвало да се преклоним пред протокола, братко, вместо да се покланяме на теб.

Луи стисна врата на Филип.

— Да не би да се опитваш да ме свалиш от трона?

— Детето ти е мъртво. Майка му лежи болна, изоставена и трепереща от страх.

— Урок по морал. От мъж, който се облича като жена и се чука като такава.

Филип поклати глава.

— Ако кралицата беше в състояние да го стори, тя щеше да е тук и да оплаква детето си. Ти обаче, без нищо да те възпрепятства, предпочиташ да се спотайваш. Този е единственият урок, друг няма.

— О... — отвърна Луи, пускайки брат си, — всъщност има нещо, което ме възпрепятства, и точно в този момент е пред очите ми.

Пламнал от гняв, Филип тръгна по страничния коридор и влезе в параклиса от задния вход. Прекръсти се без особено усърдие и отиде до Анриет, коленичила на молитвената табуретка точно зад тази на Шевалие.

— Как е кралят? — прошепна Анриет, изтривайки една сълза от бузата си.

Филип поклати глава.

— Както може да се очаква.

— Би трябвало да е тук.

— Истинският мъж никога не плаче.

— Пред хората, може би.

— Никъде. Той е неспособен да изцеди от очите си и най-малката сълза.

— Не пред вас, без съмнение. Трябва да си жена, за да го видиш. Сърцето му вероятно прелива от скръб.

— Колкото до сърцето, това е тема на друг разговор, ако изобщо допуснем, че има сърце. Нали така?

Шевалие се извъртя на стола си, обърна се с лице към тях и хвърли предизвикателен поглед на Филип.

— Красив сте, Мосю — заяви той.

После намигна на Анриет. Тя го изгледа мрачно. Шевалие се обърна напред, разтеглил устни в усмивка. Тогава тя сведе глава и неудържимо зариди.

Докато абат Босюе, устремил очи към небето, започваше господнята молитва, ето какво ставаше в параклиса.

Луиза дьо Лавалиер не откъсваше поглед от малкия ковчег.

Шевалие също се взираше в ковчегата, питайки се дали всичко това не е само един голям маскарад.

От дъното на параклиса Монкур се усмихваше на Лувоа, независимо от скръбния случай, събрал ги тук.

А през това време отвъд стените на параклиса се случваше нещо далеч по-странно.

Бонтан, скрит в широка пелерина с качулка, пришпорваше коня си по издълбания и разкалян път, оставяйки Версай зад гърба си. Много левги трябваше да пропътува, преди да стигне до малък манастир, кацнал на склона на един хълм. Пред портата стояха две монахини. Те го очакваха. Бонтан слезе от коня, отиде до тях и разтвори пелерината си. Потънало в диплите на плата и вече въвн от опасност, се гушеше момиченцето на Мария-Тереза. Лакеят подаде детето на едната монахиня.

— Благодаря, сестри мои — бяха единствените му думи към тях.

Лорен се шмугна в един от тесните коридори на кралския павилион с някакъв документ в ръка, който мушна под връхната си дреха миг преди да се размине с един гвардеец.

Фабиен влезе в квартала на прислугата и откри камериерката. Тя беше сама и прибираще нещата си, готвеше се да бяга. Не бяха нужни кой знае какви усилия на Фабиен, за да стегне ръкавите на блузата около врата ѝ, да я покачи на стол, да завърже блузата за една гредка на тавана и да ритне стола с крак. Готово. Самоубийство. Просто и очевидно. Преди да изчезне от там, той зърна на леглото една избродирана с цветя кърпичка и я пхна в джоба си.

Седнала на малкото бюро в стаята си, Анриет беше дълбоко нажалена. Косите ѝ бяха разпуснати, лицето ѝ, мокро и подуто от многото изплакани сълзи.

— Едно мъртво дете — каза тя, потупвайки страните си с носна кърпичка. — Ами ако сега наред е дофинът? А после и Негово Величество?

Седнала насреща ѝ, госпожа Дьо Монтеспан, най-прелестната и най-умната от всички придворни дами, сложи ръка върху нейната. Монтеспан беше красива, висока и стройна, със златистокафява коса и искрящи очи. В стаята имаше и други компаньонки, всяка заета с някаква работа; една замрежваше дантелата на ръкав на дреха, друга четеше, трета кърпеше чорап.

— Вече знаете отговора на този въпрос — тихо пророни госпожа Дьо Монтеспан. — Вашият съпруг ще стане крал, а вас ще направи...

— Не! — заяви Анриет и пусна кърпичката. — Не бих желала да живея в свят, в който няма да го има моят скъп, нашият скъп владетел! А Шевалие... Бог да ни е на помощ. Той и без това внася раздори в двора. Моят брак се състои от трима, а не от двама. Ако съпругът ми стане крал, Шевалие ще ръководи страната с диригентска палка, а съпругът ми ще бъде неговият оркестър.

— Вашият съпруг е добър човек и би бил добър крал. А вие ще бъдете облечена във власт.

— Видях какво може да причини властта на един човек и как тя може да му бъде отнета.

Госпожа Дьо Монтеспан кимна в знак на съгласие.

— За това са виновни английските съзаклятници. А тронът на вашия баща принадлежи на брат ви.

— Докато не му отрежат главата.

— Успокойте се. Хайде да отидем в павилиона да се насладим на красивите неща, изложени там. Всички парижки шивачи са тук. Никога досега не съм виждала толкова много платове.

— Предпочитам да ми хвърлите едни карти.

Монтеспан отново кимна в знак на съгласие. Взе една колода карти таро и я подаде на Анриет. С трепереци пръсти Анриет разбърка картите и ги нареди с лицето надолу.

Госпожа Дьо Монтеспан започна бавно да ги обръща.

— Картите показват миналото, настоящето и бъдещето. Вашето минало е изпълнено с тъга. Но в настоящето ви има един приятел, който е склонен да ви окаже помощ.

— Ако можех да открия този човек — отвърна Анриет, — бих го помолила само за едно нещо: да пази моя крал.

Ръката на госпожа Дьо Монтеспан се позабави над последната карта. Тя прикова очи в лицето на своята млада господарка.

— Той наистина е от голямо значение за вас.

— На света няма нещо, което не бих сторила за него.

Госпожа Дьо Монтеспан се усмихна и обърна последната карта. Беше Смъртта.

Спомням си...

Баща му, Луи XIII, агонизиращ...

Лежи болен в кралското легло, наобиколен от велможи и от плачещи придворни дами. Очите на стария крал, помътнели и гурелясали, продължаваха да излъчват странна непреклонност и страст.

Изправена до леглото, Ана Австрийска държеше малкия Луи за ръка. Зловонието на смъртта отблъскваше детето, но нейната реалност го привличаше като магнит.

— Кой е? — попита кралят.

— Вашият син — отговори Ана, — Луи Четиринайсети.

Умирацията изгледа Луи смразяващо.

— Не, той все още не е четиринайсети, със сигурност.

— Ваше Величество?

Луи се извърна от прозореца и споменът изчезна. Фабиен и Бонтан чакаха, застанали до масата, на която бе разгънат лист веленова хартия, нашарен със странни символи.

— Досега не съм се натъквал на подобен шифър — каза Фабиен. — Дори блестящият криптограф Росиньол не успя да го разчете.

Луи се обърна към Бонтан.

— Открили сте това в апартаментите на Монкур и той е все още на свобода?

Бонтан кимна утвърдително.

— На свобода, но под наблюдение.

— Изчаквах, исках първо да поговоря с Росиньол, господарю — обясни Фабиен.

Луи се надвеси над листа хартия и го разгледа отблизо.

— Тоест ние не знаем какво е написано тук.

— Съществува една повтаряща се редица символи на този лист и на листа, който открихме в заловените мъже.

— Испанците?

— Опасявам се, господарю, че не можем да бъдем сигурни в тяхната самоличност. Онзи, който е замислил заговора, изобщо не си е поставял за цел той да успее. Било е само генерална репетиция, за да се прецени степента на нашата защита. При една подобна атака някой би могъл да издигне фалшиво испанско знаме, за да ни заблуди. И някой от вашите царедворци е помогнал на заговорниците. Те имат вътрешен съучастник.

Бонтан погледна първо краля, после Фабиен.

— Трябва да привикаме Монкур.

Фабиен поклати глава.

— По-добре да изчакаме и да съберем още сведения, преди да действаме. Този лист е оставен нарочно на бюрото на Монкур.

Бонтан се замисли.

— Тоест възможно е той да не знае за истинската цел.

— Да не би да сте на страната на Монкур? — подметна Фабиен.

— На страната на истината съм — отвърна твърдо Бонтан.

Фабиен се обърна към краля.

— Едно е сигурно, господарю. Против вас има заговор.

Вратата се отвори и лакеят въведе Колбер, който се присъедини към мъжете около масата.

— Смятате, че заговорът е само един, така ли, Фабиен? — попита Луи. — От една страна, ме крадат събирачите на данъци, от друга, испанците искат главата ми, а сега и някаква камериерка е открита обесена. Дали и тя не е била замесена в заговора? Или просто не си е плащала данъците?

Бонтан мрачно погледна Фабиен.

— Както и да е, нейният данък е бил минимален.

— Все пак по-голям от този на който да е благородник — отвърна кралят.

— Благородниците не плащат данъци — потвърди Колбер.

Луи обиколи масата, умислен. След което попита:

— Колко благороднически семейства ще присъстват на празника на модата на парижката шивашка гилдия?

— Всички, които живеят на един ден път оттук, или поне онези, които са били поканени, Ваше Величество — отговори Колбер.

— Потвърдете тяхното присъствие. Както и това на Монкур. В края на краищата важното на капана за мишки не е размерът му...

— ... а миризмата на сиренето — допълни Фабиен и Бонтан отново го прониза с поглед.

— Точно така — заключи кралят.

В кралските конюшни, зад затворената врата на помещението, в което държаха седлата, Лувоа разговаряше тихо с швейцарските гвардейци, които бяха върнали обратно каруцата с архивите. На вратата се почука два пъти, после пак два пъти и накрая един път. Уговореният сигнал.

Един гвардеец отиде да отвори. Влезе Монкур. Скрит под дебелия вежди, погледът му издаваше силен страх.

— Да се срещаме тук е прекалено рисковано — отбеляза той.

Лувоа скръсти ръце.

— Не можем да тръгнем, докато кралицата не оздравее. Кралят отказва категорично.

— Той несъмнено го прави нарочно.

— Голям брой аристократи ще присъстват на парада на модата — продължи Лувоа, — след което ще потеглят обратно към къщи. Ще се възползваме да разпратим нашето послание до всички краища на

страната. И то да стигне до много хора, които ще се присъединят към нашата кауза. Ние трябва да попречим на построяването на замъка във Версай. Дори един крал няма властта да спре приливната вълна.

Шевалие извади шпагата си и нападна, смеейки се. Дяволито усмихнат, Филип парира. На масата бе поставен поднос с плодове и меса, закуска, поръчана от брата на краля, но храната стоеше недокосната.

— Туше! — извика Шевалие, когато събори Филип с шпагата си.

Приблужи се, допря върха ѝ до гърлото на Филип и бавно я плъзна по гърдите му.

— Някаква камериерка идва да плаче в обятията ти, твърдейки, че разполага със сведения за новороденото дете на краля — заяви Шевалие с подигравателен тон, достигайки с върха на шпагата малко над чатала на Филип. — И хоп, откриват я мъртва! А на нас ни забраняват да напускаме Версай, понеже кралицата е болна. Питам се какво ли крие брат ти...

За миг играта вече не беше игра. Филип се дръпна назад и погледна Шевалие право в очите.

— Мери си приказките и внимавай с какъв тон говориш.

— В края на краищата, може да се окаже, че детето е живо.

— Нали видяхме как го погребяха.

— Видяхме ковчега. Брат ти те смята за слабохарактерен. За женчо! Ти разполагаш с повече власт, отколкото си мислиш. Възползвай се.

Филип грабна една паста от масата.

— Все пак ние сме от едно тесто. Израсли сме под един покрив. — Той остави пастата и се обърна към Шевалие със светнало лице. Привлече го към себе си и го целуна. — Така си е!

— Какво толкова смешно има?

— Ела! — каза братът на краля. — След като съм женчо, поне да изглеждам като жена.

Придворните дами на Анриет ѝ помагаха да облече яркожълтата копринена рокля, общита със скъпоценни камъни около деколтето,

която щеше да носи на празника на модата. На Филип, естествено, външният ѝ вид му беше безразличен, освен когато ѝ правеше забележки. Колкото до краля, той...

Вратата се отвори и в стаята влезе Луи, гордо вдигнал глава. Носеше мантия с пера, бродирана жилетка, златно колие и верижка около врата. Косата му бе сресана назад, а очите му искряха от страст.

Анриет сведе поглед, но кралят се обърна към нея с думите:

— Никога не извърщайте поглед от погледа на краля. Особено когато сте толкова красива, колкото в този момент.

Той махна с ръка на придворните дами.

— Оставете ни.

Те побързаха да се оттеглят в съседните стаи. Луи се приближи до Анриет.

— А сега съблечете тези дрехи.

Сърцето на Анриет се изпълни с любов. Страстта се разля по тялото ѝ. Тя се съблече пред погледа на краля, хладният въздух леко успокои пламналата ѝ плът. Застана пред него, гола, готова.

— Говори се за война — започна тя.

— Винаги се говори за война.

Пръстите на краля следваха извивките на гърдите ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха.

— Моят съпруг би бил щастлив да воюва.

Луи разкопча ризата си.

— Това ли иска той?

— За нищо друго не говори. Почти.

Кралят съблече ризата и панталона си и привлече Анриет към гърдите си.

— Ако го изпратя в Испанска Нидерландия, може би няма да се върне.

— Подобна славна смърт би му допаднала. Както и на мен.

Анриет усещаше дъха му във врата си, устните му опасно близо до гърдите си.

— Говорите за моя брат — прошепна той.

— Казвам на глас това, което вие мислите, господарю.

Луи погали косата ѝ и се взря в очите ѝ. Погледът му бе дълбок, преливащ от доверие и обич. Повдигна с ръка брадичката ѝ, страстно я

целуна. Тя падна в обятията му. В този миг тя му принадлежеше, абсолютно и изцяло. И в този миг смъртта бе забравена.

Докато кралят и неговата любовница се прегръщаха в уютните покои на Анриет, благородниците се събираха на големия парад на платовете. На огромния, оживен и пъстроцветен базар безброй шивачи представяха изискани тъкани и великолепни мантии, рокли, наметки и панталони. Във всяка стая, във всеки коридор на павилиона бяха наредени манекени в човешки ръст, сергиите преливаха от маски, обувки, парфюми, ръкавици, накити, обсипани с редки скъпоценни камъни. Благородни дами и царедворци, както и господа, живеещи на един ден път от двора, се възхищаваха от приказните стоки. Те се разхождаха между сергиите, опипваха, претегляха на ръка и купуваха. Монкур си взе няколко вида платове. Фабиен се шляеше, преструваше се на заинтересуван от стоките, а всъщност зорко оглеждаше посетителите.

Беатрис и дъщеря ѝ Софи се оставиха да ги носи тълпата. Софи се прехласна пред шапките с пера и ръкавиците. Беатрис бе очарована от възхитените погледи, с които някои благородници следяха Софи.

— Мъжете отиват на война — прошепна тя на дъщеря си, заета да оглежда рокля от златиста коприна. — Тяхното оръжие е шпагата, нашето — красотата. Но целта е една. Завоевание.

— Искам тази рокля — заяви Софи.

— Нужна ти е не само рокля, а и една филигранна гривна и диамантена огърлица.

— А как ще ги платим?

— Остави грижата за тези неща на мен. Твоята задача е да ми доведеш краля.

Внезапно на входа на павилиона настъпи оживление. Всички глави се извърнаха натам. Появи се Шевалие, подръка с Филип, облечен в прекрасна рокля в сребърно и червено и с напудрено лице. Благородниците и благоверните им съпруги замлъкнаха сякаш по даден знак, не знаейки как да реагират. Някои от присъстващите изръкопляскаха, останалите нервно се споглеждаха.

Фабиен се доближи до Филип и му подаде кърпичка, избродирана с цветя. Шевалие го видя и мигом дръпна Филип

настри. Двамата продължиха разходката си из тълпата. Братът на краля пристъпваше изискано, високомерно вдигнал глава.

След малко младите хора се закискаха приглушено, прикривайки се зад разтворените си длани. Този изблик предизвика вълна от смях и възрастните, сконфузени и смутени, започнаха да шушукат помежду си. Но Филип и Шевалие сякаш не ги забелязваха.

Неочаквано се чу силен гърлен кикот, което бързо премина в звучен и неудържим смях. Филип се обърна и се озова очи в очи с войник с избледнял от годините стоманен поглед, на възраст около петдесетте.

— Подигравате ли ми се? — попита Филип, присвил устни.

Войникът се усмихна самодоволно.

— Не мога да се сдържа. Вие сте срам за краля.

През тълпата сякаш премина ударна вълна. Без да изпуска от поглед мъжа, отрядът швейцарски гвардейци направи крачка напред, готов да се намеси.

— Да се подигравате на мен — продължи Филип — е все едно да се подигравате на моя брат. Това прави от вас предател.

— Аз сразих турците при Сен Готар в името на краля. С това ли станах предател?

— Станахте предател, когато отворихте уста.

— С един удар бих могъл да ви поваля. Но с подобна постъпка бих подписал смъртната си присъда.

— Свободен сте да ме ударите безнаказано, имате думата ми. Ударете ме, ако смеете. Страхливец!

Филип насочи предупредително показалец към гвардейците, заповядвайки им да не се намесват. Благородниците се отдръпнаха, отваряйки място за двубоя. Шивачите се засуетиха и побързаха да приберат стоката си на сигурно място. Войникът иронично се поклонил и налетя на Филип, сграбчи го с две ръце и силно го блъсна в стената. Филип се закашля, замята се яростно и успя да се откопчи. Замахна и удари с юмрук войника в челюстта. Мъжът залитна, но успя да запази равновесие. Вкопчи се в рамото на Филип и откъсна ръкава на роклята, обръщайки го отново с лице към себе си. Филип се завъртя около себе си и отново нанесе удар в лицето на противника. Онзи сви ръце в юмруци, долепи ги здраво, получи се нещо като боздуган, с който тресна Филип по главата. Братът на краля изръмжа задавено и се

строполи на пода, плюейки кръв. Лицето му силно се удари в пода и той усети как бузата му се разцепва. Дишайки тежко, войникът се надвеси над него и оголи пожълтелите си зъби.

Швейцарците се притекоха на помощ, но Филип вдигна предупредително ръка.

— Назад — задавено заповяда той. — Аз му дадох дума.

Гвардейците отстъпиха. Филип избърса кръвта от лицето си, изу обувките си и се надигна, залитайки. Войникът изръмжа, грабна една маша за къдрене от тоалетката наблизко, за да удари отново Филип, но той плонжира и избегна удара. Издърпа една дълга игла от манекена зад себе си и с един скок я заби в окото на своя противник.

Войникът изпусна машата с рев. Замята се, мъчейки се да извади иглата с изпотените си пръсти, и падна на колене. Филип дръпна алебардата от ръцете на един гвардеец и се доближи до ранения. С доволно изражение вдигна тежкото оръжие, готов да нанесе удара.

— Достатъчно! — извика Шевалие. — Надявам се да е разбрал.

Сами в кралските покои, Луи и Филип стояха лице в лице. Яростта в погледа на краля можеше да се сравни единствено с гнева в този на брат му.

— Можеш да избираш за коя да се ожения, къде да живея, колко да харча — заяви Филип, — но няма да ми налагаш как да се обличам, нито кого да чукам.

Луи сведе глава, това бе предизвикателство към вълка в собствената му ловна територия.

— Всяка твоя постъпка рефлектира върху мен.

— Така ме обличат от тримесечен — отвърна Филип. — Винаги съм бил длъжен да стоя по-долу от теб. Мислиш си, че е трудно да си крал? По-добре опитай да бъдеш брат на краля, поне за един ден! Никога няма да успееш да ме измамиш. Прозрял съм кроежите ти. И знам какво криеш.

— Винаги съм се отнасял към теб с уважение и обич, братко.

— Това ли си казваш, когато чукаш жена ми?

Луи тръсна рамене.

— Все някой трябва да го прави.

— Всичко, каквото имам, споделям с теб. А ти отказваш да споделиш с мен истината. Как тогава да те подкрепям, след като не ми казваш истината?

Луи погледна брат си.

— Има неща, които само кралят трябва да знае.

— Какво стана с детето?

— Не оживя.

— Нима не си даваш сметка, че точно така се ражда мълвата? Мълчанието ти подклажда огъня. Позволи ми да ти помогна. От моите уста никога не е излязло и най-дребното злословие по твой адрес, братко.

Луи горчиво се засмя.

— Не твоите приказки ме тревожат.

Кралят отново бе събрал генералите и министрите на военен съвет. Макетът на бойното поле бе разположен на масата. Двама прислужници, покачени на стълбички, крепяха големи карти на Испанска Нидерландия. Вражеските позиции бяха отбелязани в червено.

Лувоа се въртеше около масата и сочеше испанските позиции.

— Испанците са издигнали укрепления при Шарлероа, Турне, Дуете и Лил. Генерал Омон има военни подразделения на север. Батальоните на Тюрен са разположени източно от Камбре.

Известиха за пристигането на Филип. Той се появи, сега облечен не като жена, а в мъжки дрехи, мъж с пресни рани, който би могъл да бъде войник. Той се поклонил и помолил краля за разрешение да говори, изненадвайки присъстващите министри. Разрешението му бе дадено.

— Трябва да се пресече достъпът до Фландрия откъм големите испански гарнизони на изток: Брюге, Гент, Брюксел и Намюр.

Лувоа тръсна глава.

— За да направим така, както казвате, трябва да отклоним испанците от Турне и от Дуете. А кой ще застане начело на нашите войски? Ние и без това нямаме достатъчно военни.

— Може би ще се намери някой — каза кралят.

Филип хвърли на брат си поглед, изпълнен с надежда.

— Но в интерес на истината, трябва да признаем, че не е напълно готов.

Госпожа Дьо Монтеспан вървеше по коридора под ръка с Анриет след разходката им в градината. Градинарите имаха голям напредък: огромни нови поляни, дълги редици жив плет, пътеки, цветя и дървета, статуи и фонтани, мраморни пейки, скътани в сенчести ъгълчета. Идеален декор за следобедни женски разговори и клюки.

Двете дами тъкмо стигнаха до вратата на покоите на Анриет, когато насреща им се зададе кралят заедно с Бонтан и няколко гвардейци. Госпожа Дьо Монтеспан и Анриет направиха реверанс.

— Господарю — каза Монтеспан, допряла една ръка до сочните си устни, а другата до сърцето си с надеждата кралят да я забележи. — Приемете моите съболезнования.

Кралят кимна и се обърна към Анриет.

— Получих новини от Лондон от брат ми — прошепна тя. — Холандците се опасяват, че нашето присъствие в Испанска Нидерландия може да се разпростре и в техните земи. Понастоящем те се въоръжават срещу нас. Брат ми смята, че без помощ няма да успеем да се справим с испанците.

Луи се намръщи.

— Кралят, вашият брат, забравя, че съпругът ви е войник, чиито разнообразни наклонности включват и уменията да воюва.

— Чудя се — намеси се госпожа Дьо Монтеспан — дали не е заради това, че в тази дейност са замесени мъже.

Луи я погледна и тя се изчерви.

— О, господарю... моля за извинение. Толкова съм бърлива, понякога не мога да си държа езика зад зъбите.

След секунда колебание кралят прихна и намигна на госпожа Дьо Монтеспан. Добре, отбеляза тя наум. Забелязахте ме, Ваше Величество! Кралят обаче хвана Анриет за ръката и я отведе до покоите ѝ. Вратата се затвори под носа на госпожа Дьо Монтеспан. Няма значение. Моят час още не е дошъл. Още не.

Госпожа Дьо Монтеспан се обърна към Бонтан с най-пленителната си усмивка.

— Едно пиленце ми подшушна, че притежавате една от най-богатите библиотеки във Франция. Да имате случайно екземпляр на „Морски атлас“ на Пиер Грос?

По изражението на Бонтан се видя, че е поласкан.

— Всъщност да, притежавам един екземпляр.

— С най-голямо удоволствие бих го разгледала някой ден — добави госпожа Дьо Монтеспан. — Просто обожавам картите.

Освежен и зареден с енергия след посещението си при Анриет, Луи разучаваше в покоите си картата на Испанска Нидерландия, която Лувоа му бе донесъл. Двамата обсъждаха сложната военна стратегия, която трябваше да приложат, когато Филип нахълта с пламнали страни и напрегнато изражение.

— Ти ми я открадна! — изрева той. — Ти си присвои моята тактика и му я даде. Цял живот съм мечтал да отида на война. А сега ме лишаваш и от тази възможност. От всички мои излъгани надежди тази без съмнение ми причинява най-дълбокото страдание.

Луи постоя мълчаливо известно време, след което бавно се надигна.

— Попитай ме кой ще ръководи нападението.

От гърдите на Филип се изтръгна отчаяна въздишка.

— Кой, братко мой, ще ръководи нападението?

— Ти.

Филип ококори очи. Невяраващ, Лувоа изригна.

— Господарю, вие... вие споменахте, че човекът сигурно още не е готов за това.

Кралят погледна Лувоа в очите.

— Имах предвид вас, Лувоа. — И обръщайки се към Филип, каза: — Поздравления, братко. Отиваш на война.

Издаден в шок, Лувоа гледаше как двамата братя си стискат ръцете, когато в стаята нахълта един лакей.

— Господарю! Бързо! Кралицата!

Следван от група гвардейци, Луи се втурна към покоите на кралицата. Видя я да се мята на леглото, в смачканите чаршафи,

обляна в пот. Във въздуха се носеше мирис на кръв и страдание.

Масон бе заповядал на дъщеря си да приготви лапа, но Клодин бе отказала. Тя знаеше, че състоянието на кралицата се дължи на раждането ѝ и че само едно е в състояние да я спаси. Отвори дневника си на страницата със скицата, която бе направила на матката, и го остави на леглото. После отстрани баща си, разтвори краката на кралицата и пъкна дълбоко ръката си в нараненото влагалище на Нейно Величество.

— Боже всемогъщи! — извика Масон.

С разгуптяно сърце Клодин се опитваше да напипа плътната мазна маса.

След като я откри, тя бавно и предпазливо, но с уверено движение я издърпа отведнъж от тялото на кралицата. Беше парче от плацентата, останало вътре след раждането.

Все още в шок, Масон провери пулса на кралицата.

— Вече е по-ясен — прошепна той, — а и кръвенето сякаш започна да намалява.

Клодин въздъхна с облекчение.

— Знаех, че това е причината, татко.

— Но не бива да говорим за това пред никого.

— Да говорим за какво?

Въпросът бе зададен от краля, застанал на прага на стаята, заобиколен от Бонтан, Фабиен и няколко гвардейци. Той веднага забеляза окървавената ръка на Клодин и погледна строго Масон.

— Свободен сте — заяви той.

Масон съкрушен излезе от стаята.

— Какво е това в ръката ви? — обърна се той към Клодин.

Девојката изправи глава.

— Плацентата, господарю.

— Така ли успяхте да спрете кръвотечението? Да излъжете мен, е равносилно да излъжете Бог.

— Откъснах я от матката.

Кралят направи крачка напред. Гледаше мрачно.

— Откъде знаехте, че по този начин ще спрете кръвотечението?

— Аз съм акушерка. Обучена съм от баща ми. Но изучавам и анатомия, и медицина.

— Не си спомням да съм подписвал разпоредба, разрешаваща жените да упражняват лекарската професия. Всеки съдия би си представил най-ужасното и би ви осъдил на изгаряне на кладата.

— Ако такава е вашата заповед, господарю.

Луи погледна съпругата си, после отново погледна Клодин.

— Моята заповед е отсега нататък да бъдете край мен, когато става дума за всякакви медицински въпроси. Баща ви ще продължи да изпълнява задълженията си на кралски лекар за пред двора, но единствено вашето мнение ще бъде от значение. Бонтан, проветрете стаята. Освен ако — обърна се той към Клодин — не решите, че е противопоказно?

Успяла да овладее смущението си, Клодин отговори:

— Ако я завием добре, свежият въздух може само да ѝ се отрази благотворно.

Клодин деликатно придърпа нагоре завивката на кралицата и Луи се наведе, за да ѝ помогне да я подпъхнат от двете страни.

— Не се изненадвайте — обясни той и на устните му плъзна лека усмивка. — Слагал съм много жени в леглото.

Сама в стаята си, Луиза дьо Лавалиер свали ризата си и застана гола пред златното разпятие, окачено на стената. Гърбът ѝ беше нашарен от дълбоки белези от самобичуването, което си налагаше. Тя извади кожения камшик от скрина, шепнешком каза една молитва за живота на кралицата и за собственото си спасение, след което започна да се удря по раменете, докато разцепи кожата на гърба си. Скоро вадички кръв залькатушиха по тялото ѝ и започнаха да капят на пода.

— Доколкото му позволяваше паметта, съдържателят на публичния дом в Епернон записа имената на всички благородници, посещавали заведението му през последните дванайсет месеца — обясни Фабиен. — Според мен тези сведения са точни.

— Да се надяваме — отвърна кралят, надвесен над бюрото.

Запалена свещ хвърляше сенки върху лицето му, дъждът тропаше по стъклата на прозорците. Фабиен подаде облечения в кожена

подвързия дневник на Бонтан, който го предаде на краля. Луи го разгърна и прочете няколко реда с безизразно лице.

Фабиен се обърна към Бонтан.

— Мога ли да продължа, господине?

Бонтан се зачуди защо искат разрешение от него, а не от краля, но всъщност така изискваше протоколът. Кимна за потвърждение.

Фабиен разгъна на бюрото на краля един пергамент. В средата му беше изписано главно „Л“ за Луи. Фабиен ограда буквата с концентрични кръгове.

— Вие, Ваше Величество, сте Слънцето. Около вас гравитира не само вашия небесен двор, но също и тези, които желаят да ви навредят. Някои министри открито ви предизвикват. Благородниците не плащат данъци и си въобразяват, че Франция принадлежи на тях, а не на вас. Отвъд границите имаме Испания, холандците, англичаните и Свещената римска империя. Широко усмихнати, те си дават вид, че са готови да сътрудничат с вас, но истината е, че биха били очаровани, ако ви унищожат. Една силна Франция е опасна за тях.

Бонтан се намръщи.

— Бихте желали Франция да бъде слаба?

— Бих желал да разполагам с достатъчно възможности, за да опазя Негово Величество.

— Разполагате с достатъчно средства, Фабиен.

Кралят се намеси:

— Бонтан, дайте му всичко, от което се нуждае. Оставям на вас да прецените, разбира се.

Бонтан разбра, че Фабиен е успял да се наложи. Но той, Бонтан, щеше да се подчини на краля. Винаги щеше да се подчинява на своя крал.

Дори сам Бог да бе нарисувал плана за разширението на парка, неговото дело нямаше да е по-величествено от новите кралски градини на Версай. Благородниците, присъствали на парада на платовете, още не бяха отпътували и Луи нареди да се поканят на предвидения банкет. Слънцето залязваше зад гората, но стотиците канделабри върху масите и сергиите създаваха впечатлението, че небесното светило не е мръднало и на йота. Накипрени с нови костюми, вдъхновени от

модния парад, благородниците сновяха напред-назад, за да са сигурни, че всички ще ги видят.

Монкур и Лувоа крачеха редом по пътя към банкета и тихо разговаряха.

— Общественото мнение е на наша страна — отбеляза Монкур.
— Тази вечер ще известим присъстващите тук благородници.

Лувоа се огледа, за да се увери, че наблизо няма никой, който да ги подслушва.

— Ще се нуждаем от много повече от това, ако искаме да ги убедим.

— Благородният Бове подкрепя нашия план — каза Монкур. — Разменихме писма по въпроса.

— Бове е почти толкова богат, колкото краля. Ако успеем да го убедим, ще имаме на наша страна половината френски благородници.

— В такъв случай по време на банкета.

— Вие сте по-смел от мен, Монкур.

Монкур въздъхна.

— Събрахме подпалките. Дойде време единият от двамата ни да запали огъня. Ако трябва да съм аз, значи така е било писано.

Двамата мъже стигнаха до мястото на банкета и се смесиха с тълпата, за да наблюдават и да чакат краля да вземе думата.

Най-сетне Луи се изправи на крака и обходи с поглед присъстващите.

— Смятам — започна той, — че в най-скоро време в нашата страна ще има революция. Светът знае, че Франция побеждава на всички бойни полета. Но само един поглед върху този прославен банкет е достатъчен, за да се затвърди убеждението, че скоро нашите производители на платове и нашите майстори шивачи ще променят света. Френската мода ще предизвиква възхищение не само заради красотата си, но и заради своята елегантност, изисканост и грация.

Тълпата зашепна одобрително.

— Мнозина от вас — продължи Луи — са изявили желание да придобият един от прелестните пръстени с изумруди, изложени по време на празника. Не са могли, тъй като аз вече ги бях купил всичките. Направих го, защото искам да подаря по един пръстен на всички присъстващи на тази изключителна вечер.

Множеството аплодира, лакеите поднесоха пръстените на всеки един от събралите се в залата. Софи сложи пръстена и кискайки се, го сравни с пръстените на младите си приятелки. Беатрис постави своя на пръста си, без да забележи Фабиен, който я изпиваше с очи.

Кралят протегна ръка към оранжерията с цитрусовите дръвчета.

— Надявам се, че ще се насладите на разцъфналите портокали. Те са докарани тук от стари плантации в Арабия. Това ми напомни, Монкур, за майка ви. Как е тя?

Всички глави се извърнаха към Монкур, който остана без дъх. Очакваше да се случи най-лошото.

— Тя почина, Ваше Величество. Преди шест седмици.

— Забелязвам, че не сте имали време да си смените дрехите след погребението.

През тълпата премина глух смях.

— Това не е траурното ми облекло — отвърна Монкур.

— Както не е и тържествено облекло. Дори не е френско облекло. Достатъчно е да погледнем маншетите, за да се убедим. Припомнете ми, вашият баща, баронът, е наследил титлата от дядо си, нали така?

— Да, Ваше Величество.

— Впрочем навремето въпросната титла е била получена в наследство от неговата баба, баронеса Сен Мор. Тя се е омъжила за земевладелец.

— За сеньор Шарл дьо Сен Мор, Ваше Величество.

— Синът на земевладельца би могъл да приеме името Шарл дьо Сен Мор, при положение че това е името на родното му място. Вашият баща е бил човек от народа с феодално владение, васал на своя сюзерен, истинският благородник, владетел с висок ранг.

Страхът стисна за гърлото Монкур. Той хвърли поглед към Лувоа, който не изпускаше от очи краля.

— Бихме могли вероятно да кажем за вас, че сте васал — продължи Луи, — дори селянин. Въпреки това твърдите, че сте над мъжете, готови да се трудят с пот на чело, за да издържат семействата си, да си плащат данъците и да изпълняват дълга си към своя крал. С тази разлика, че вие не плащате и не вършите нищо. При това положение се чувствам длъжен да ви задам един въпрос. Какво прави човек от долен произход на моята маса?

— Мога да открия документите, Ваше Величество. Моля ви да ми разрешите да докажа своето достойнство.

— Аз разполагам с всички необходими документи, Монкур. Връчени ми бяха с непростимо закъснение.

Лувоа взе думата.

— Що се отнася до закъснението, Ваше Величество, както вече ви обясних, ние не желаем да ви досаждаме с дребните въпроси на държавата...

— Държавата, това съм аз! — изкрещя Луи, ставайки на крака.

Царедворците отстъпиха, за да му направят място.

— И съвсем скоро всички ние ще открием откъде идваме. Забелязах, че на мнозина от вас не бяха приятни посещенията във Версай, че предпочитаха Париж или собствените си имения, които толкова им липсваха. Въпреки че някои от тях отстоят едва на няколко левги оттук. Искам да кажа на всички вас едно нещо: ще свикнете да идвате тук. — Той пристъпи към Монкур и го погледна право в очите. — Благородното потекло ви освобождаваше от данъци. Лъжата ви задължава да ги платите.

— Ваше Величество, аз не притежавам друго богатство, освен моя дом.

— Да му се отнемат ключовете — нареди кралят на двама гвардейци.

Гвардейците се подчиниха и дръпнаха ключовете, окачени на куртката на Монкур, после го съблякоха съвсем гол. Кралят подаде ключовете на един по-възрастен благородник, който бе застанал до Монкур.

— Вашето име? — попита Луи.

— Пиер дьо Ла Кроа, Ваше Величество — отговори разтреперан благородникът.

— Бог ви се усмихна, Ла Кроа.

Сетне, докато Монкур стоеше унижен и оскърбен до купчината дрехи, кралят заяви:

— Аз не познавам този мъж. Той не е част от двора. Удари часът да ми докажете своята самоличност. Всички. Бъдете уверени, че ще действам по един и същи начин спрямо всеки от вас.

Благородниците се споглеждаха сконфузено. Кралят се върна на мястото си, седна, грабна едно парче печен еленски бут и здраво го

захапа.

Банкетът продължи, но кралят се оттегли в покоите си и застана на прозореца да наблюдава празнуващите. Нощта се беше спуснала и дъжд от сребърни звезди прорязваше тъмното небе. Между зелените редици на подстригания жив плет се издигаха и танцуваха ярките езици на запален огън, прилепите се стрелкаха през светлите му лъчи.

Луи покани Бонтан да придърпа един стол и да се настани до него. Двамата мъже седяха редом като двама стари приятели. Светлините от запалените свещи потрепваха на съседното бюро, като осветяваха лицата им под странни ъгли и се отразяваха в очите им.

— Бих желал да ми разкажете за сина си — каза Луи.

Бонтан облегна ръце на подлакътниците на стола. От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка.

— В последните си часове той ме помоли да му разкажа за живота си край вас.

— Какво му казахте?

— Истината. Че Бог ми направи подарък, като ми позволи да ви придружавам навсякъде. Че животът е хубав само когато съм тук. Че вашите градини нямат равни на себе си по красота и изящество. Казах му също, че един ден той ще наследи моята длъжност и ще заживее тук. Че може би и той ще принадлежи към най-благородната фамилия на света, чиито членове мечтаят някой ден да станат крале. Или кралици.

Луи кимна, разведрен от думите на Бонтан.

— Казах му, че един ден, когато всички ние ще сме си отишли, хората ще пишат истории за това чудно място. Онези, които ще ги четат, може би няма да им повярват, тъй като те ще им се струват излезли от книга с приказки.

— Вашият син хареса ли разказа?

— Той ме попита дали това е мястото, на което той също ще отиде. Аз му отговорих утвърдително.

— Сърцето ми подсказва — каза Луи, обръщайки се към Бонтан, — че раят е в бащината прегръдка. Че той е тук, с вас, в този миг.

Очите на Бонтан се напълниха със сълзи. Луи нежно го докосна по рамото.

— Но ние нямаме право на избор. Бог така е решил. Не можем да му държим сметка за неговите помисли. И моят народ не може да ми държи сметка за моя замисъл. Но той ще го стори.

Луи се загледа в танцуващия пламък на свещта.

— Те искат да ме убият, приятелю — продължи той. — Те биха ни убили всички нас, за да запазят миналото. Може би ще успеят да го сторят. Но промените ще дойдат, каквото и да се случи. Ако искаме да продължим да живеем, има само един начин: трябва да изградим собствените ни основи. Тук.

— Защо тук, Ваше Величество?

— Защото отказвам да съм кралят на Париж. Аз съм Луи Четиринайсети, кралят на Франция.

Луи се наведе напред, за да погледне пак през прозореца. Това, което не можеше да види, беше, че в тъмното Софи и приятелките ѝ бяха изпуснали изумрудения пръстен на една от тях в един мраморен фонтан и сега го търсеха във водата. Но се натъкнаха на дребно, подуто тъмнокожо телце, заклещено в една от тръбите на канализацията. Набо. За сметка на това, кралят виждаше благородниците, които започнаха да напускат тържеството. След като бяха постояли достатъчно дълго време, за да оценят лоялността им, те се качваха в каляските, натоварени с пакети и сандъци, хвърляйки погледи към павилиона. Погледи, изпълнени с тревога.

— Погледнете, Бонтан — каза Луи. — Вижте ги как офейкват.

ГЛАВА 3. ЛЯТОТО НА 1667

Кралският бръснар беше сръчен, дребен мъж с остър нос и уверени движения. Той подстригваше и разресваше брадата на Луи изключително старателно, изчеткваше грижливо случайно попадналите косми върху копринената му риза. Бонтан стоеше, изправен до тях, на ръце с новото бродирано манто на краля. Беше слънчева сутрин и светлината, проникваща през прозорците, рисуваше деликатни шарки, които танцуваха по стените, по картините и по gobлените.

— Ваше Величество — каза Бонтан, — височайшите пратеници на Асиния чакат вече месец да ги приемете на аудиенция. Те идват от много далече. Господин Колбер е дълбоко разтревожен, опасява се да не си заминат, без да успее да се договори с тях.

Луи подсмръкна. Бръснарят затрака с ножицата.

— Аз какъв съм според вас, Бонтан? Милостив? — попита кралят.

— Когато пожелаете.

— Отмъстителен?

— Ако положението го изисква.

— Този, който е станал за всички всичко...?^[1]

— По равно и без да прави разлика.

Луи умислено кимна в знак на съгласие. Бръснарят го изчака отново да застане мирно.

— Като крал, да. Само че аз ви питам, като човек.

— Вие сте едновременно и двете — отговори Бонтан. — Двете са неразривно свързани.

— Изпращайки брат си на война, аз го правя в качеството си на крал. Ако той загуби живота си, ще го оплаквам като човек. Като човек бих желал да спечеля симпатиите на хората. Като крал това се оказва невъзможно.

— Вие имате вечното ми уважение, Ваше Величество.

— Мислите ли, че имам и това на Монкур?

Бръснарят направи крачка назад и се поклони. Беше приключил. Луи стана от стола, Бонтан му помогна да облече мантията. Кралят се полюбува на отражението си в огледалото с бронзова рамка, което стоеше на скрина.

— Мразят краля както за лошите, така и за добрите му дела — заяви той. — Убеден съм в това.

След няколко секунди Бонтан наруши мълчанието.

— Тази дреха ви стои много добре, Ваше Величество.

Луи се обърна отново към огледалото, взря се дълбоко в очите си, сякаш да види какво се крие там. Огледалото отразяваше един решителен, могъщ и самоуверен образ на крал.

Лувоа беше доволен, че се намира навън, на въздух. Независимо от високия си ранг в двора, той обичаше шумовете и уханията на природата. Сега се разхождаше в една от залесените части на парка и дишаше с пълни гърди, стараяйки се да укроти обърканите мисли, които се блъскаха в главата му, когато чу леко шумолене зад едно дърво. Спря, за да види какво е. Вероятно елен или язовец. Нищо подобно, лицето, което се показва иззад дървото, беше на човешко същество, раздърпано и ужасено.

По дяволите!

Лувоа се озърна, за да се увери, че наблизо няма никой, след което се затича към дървото.

— Монкур! Какво правите тук?

Очите на Монкур бяха зачервени от отчаяние и изтощение. Дрехите му бяха мръсни и миришеха на животинска тор.

— Нямам къде да отида — обясни той. — Жена ми и нейните близки отказват да ме подслонят. Тя се е омъжила за мен заради титлата! Сега, след като ми я отнеха, вече не мога да им бъда полезен.

— Съчувствам ви, но не мога да ви помогна.

— Вие сте единственият ми приятел в двора.

— Верният приятел е длъжен да ви каже истината. Времето ви тук изтече. Сега трябва да тръгвам.

Монкур изкриви лице в гримаса. След това подметна гневно:

— Пожелавам на краля добро здраве.

Лувоа понечи да отговори, но се отказа и продължи по пътя си. За миг му се стори, че чува риданията на стария си приятел.

Удобно разположен в каляската, Луи обърна глава, за да се полюбува на просторната поляна, и нареди на кочияша да спре. „Я да я видим тази работа отблизо!“, каза си той, отваряйки вратичката, за да слезе.

Един млад мъж, красив и елегантен, с кестенява накъдрена коса, прекоси моравата в негова посока, протегнал ръце.

— Ваше Величество! — извика той.

— Скъпи мой Роан. Върнали сте се!

Неочакваната среща с приятел от детството го зарадва, пробуждайки спомен от по-добро и вече отминало време.

— Виждате ли? — попита Роан със закачлив тон. — Винаги правя това, което ми наредите.

Той пристъпи, за да прегърне краля, но се отдръпна в последния момент.

— Липсвахте ми.

— Вие също — отвърна Луи, потупвайки приятеля си по рамото.

— Тук има още повече красиви жени, отколкото навремето.

— Паметта ви изневерява — възрази Луи през смях. — Остарявате.

— Обаче — отвърна Роан, покланяйки се дълбоко — запомних урока и се завръщам при вас пречистен от греховете си. Един нов и предан мъж, Ваше Величество. Надявам се, че съм достатъчно достоен да бъда отново част от двора след толкова време... Много ми липсва старата титла „главен ловец“.

Луи се усмихна, в присъствието на приятеля си се чувстваше отново весел и безгрижен. Двамата се прегърнаха и се отправиха към портокаловите насаждения. Пеперуди летяха във въздуха на слънчевата утрин. Водни кончета потрепваха край тях с прозрачните си крилца.

— Разгледах плановете за конюшните — каза Роан.

— Какво е мнението ви?

— Или имате намерение да увеличите значително ловните си занимания, или сте се заели да строите нещо невиджано досега.

— Замък — отговори кралят.

— По-скоро град! — весело отбеляза Роан. — Пищен, великолепен град, Ваше Величество!

Аз съм воин. Винаги съм бил воин, каза си Филип, докато се въртеше пред огледалото, оглеждайки с възхищение военната куртка, новия панталон, чорапите и черните ботуши, лъснати с вакса.

— Как ме намираш?

Шевалие скръсти ръце.

— Нали аз те облякох, как мислиш, че те намирам?

Филип се ухили до уши.

— Относно онази работа — продължи Шевалие, — кой би заврял едно джудже в канализацията? Да не би малкото човече да е било тъжно и да се е напъхало там по своя воля? А може би кралицата се е отегчила от него? Може би се е опитвал да поправи кралските фонтани, за да си върне нейното благоволение, и неволно се е заклецил като коркова тапа?

Филип завъртя очи.

— Разполагаш с прекалено много свободно време. Ела с мен на фронта.

— Каниш ме на война? Полудя ли?

— Не на коя да е война.

— Брат ти казва едно, но прави друго. На твое място не бих хранил много надежди. Но ако ти заминеш, аз, разбира се, ще остана тук, за да бъда сигурен, че мястото ти в двора ще бъде запазено до твоето завръщане.

— Сериозно? — каза Филип и тъжно се изкиска. — Моето място!

Шевалие придружи Филип до вестибюла, където го чакаше Анриет, елегантна в дантелената си рокля.

— Изглеждаш великолепно — заяви тя на съпруга си.

— И аз му казах същото — намеси се Шевалие.

Филип изпусна една въздишка.

— Не, ти нищо не ми каза.

— Съпруже, има ли нещо ново? — попита Анриет.

— Все още не — отговори Филип през рамо, излизайки съскована походка от вестибюла.

Шевалие и Анриет останаха сами. Младата жена първа наруши мълчанието.

— Може би ще изпратят вас вместо него.

Шевалие сви рамене.

— За мен несъмнено ще бъде чест да служа на моята страна.

— Наистина ли мислите, че не ви вижда такъв, какъвто сте?

— Вижда ме, скъпа моя. И е щастлив от това, което вижда. Тук е разликата между мен и вас.

— Единственото общо между нас е разликата.

— След заминаването на съпруга ви поне ще знам къде да ви намеря.

— Ако почукате на вратата ми, аз няма да чуя.

— И през ум не ми минава да ви търся там. Както няма да отида да търся краля в спалнята на Нейно Величество.

Въпреки че беше по-ниска от Шевалие, Анриет вирна брадичка в опит да го изгледа отвисоко.

— Твърде много намеквате и твърде малко казвате.

Шевалие се приближи плътно до нея и просъска:

— Знам колко обичате да се къпете. Ще ви намеря със сигурност в пристройката до езерото. Доколкото разбрах, тя била любимото място на любителите на природата.

Той протегна ръка да я погали по къдриците, но тя го перна през пръстите.

— Предупреждавам ви, господине!

Шевалие горчиво се усмихна.

— Мен не спират да ме предупреждават, скъпа моя.

Кралицата стоеше пред прозореца в траурни одежди, стиснала кърпичка в ръка. Толкова дълго бе плакала, че се питаше откъде се взимат всичките тези сълзи. Течеха си, сякаш нямаха край. Насядали покрай нея, потънали в мълчание, придворните ѝ дами репризираха, бродираха, четяха.

Вратата се отвори със замах и кралят влезе, последван от Бонтан. Мария-Тереза го изгледа с кървясали очи, но успя да намери сили да

му се поклони.

— Как се чувства моята кралица?

— Много по-добре, благодаря.

Гърлото ѝ бе пресъхнало, гласът ѝ бе дрезгав.

— Сменете си дрехите. Траурът приключи. Време е да се върнете към официалните си задължения.

— Да, Ваше Величество.

Луи погледна през прозореца към пътя отвъд градините.

— Всеки момент ще приемем един гост на двора. Вие трябва лично да го посрещнете. Обсипете го с внимание, дръжете се с обичайната си топлота и грация.

Мария-Тереза примигна.

— Кой е този човек, за да мога да се приготвя? Може би испанец?

Кралят я изгледа остро.

— Давам ви думата си — промълви тя.

— Разчитам на вас.

Преди тя да успее да добави каквото и да е или да го помоли да ѝ отдели поне секунда от времето и от обичта си, от него не остана и следа.

Монкур избърса сополите и дъждовните капки от лицето си, събра всичките си сили и потропа на портата на големия и внушителен замък Касел. Бурята бе превърнала деня в нощ и всичко, от моравите до дърветата, бе посивяло като пепелта от изтлял огън. Монкур потропа отново, по-силно, отчаяно, под дъжда, който се лееше върху него. Най-накрая портата се отвори.

Той се примоли да го пуснат да влезе.

Час по-късно Монкур седеше на табуретка пред пращящия огън, облечен в чиста риза и панталон. Един лакей го бръснеше с добре наострен бръснач. Скрити в сянката, извън светлината на огъня от камината, се бяха притаили двама яки бандити, Марсел и Тома. Те не помръдваха, вперили очи в Монкур. Само пращането на огъня, триенето на бръснача по кожата и плющящият навън дъжд нарушаваха тишината.

Касел, аристократ, около петдесетте, умен и як мъж, пристъпи в осветената част от огъня и огледа госта с безизразно лице.

— Какво очаквате от мен, Монкур? — попита той.

Лакеят тъкмо бе привършил с бръсненето и Монкур вдигна очи.

— При буря човек търси подслон под най-голямото дърво. Тук на север никой не е по-могъщ, нито по-решителен от величествения дъб, какъвто сте вие, Касел. Бягам от кралския потоп и моля за вашата закрила, монсеньор. Ще бъда ваш слуга.

— Мой слуга... — повтори Касел, щракна с пръсти и Монкур се изправи на крака.

От сянката излязоха няколко благородници, които обградиха Касел и изгледаха Монкур с поглед, пълен със съжаление, страх и презрение.

— Ето ви го новия закон на вашия крал — обърна се към тях Касел. — Да отнеме без остатък достойнството на един истински благородник. Да омърси репутацията на един мъж, чието семейство е градило основите на страната. До неотдавна всички ние знаехме кои сме, но отсега нататък... отсега нататък ще трябва да представяме доказателства, да просим онова, което ни принадлежи по право.

Благородниците нададоха одобрително ръмжене.

— Това дълбоко ме натъжава. Както всички знаете, аз винаги съм уважавал краля. Сега той заяви високо и ясно: „Аз съм Франция“. Аз обаче заявявам: „Ние сме Франция“. Случилото се с нашия приятел Монкур е послание. И ние съвсем скоро ще му отговорим.

Един лакей донесе флакон с одеколон и напръска обилно Монкур, за да прогони вонята. Друг лакей го среса.

— Това място за забавления наред гората — продължи Касел. — Кралят очевидно е обсебен от мисълта за него. Вторачил се е във Версай и нищо друго не го интересува. Забравил е кой построи тази държава. Ако му отнемем това ново забавление, кралят несъмнено ще се осъзнае. Версай ще придобие предишния си вид, кралят ще се върне обратно в Париж, а ние в нашите земи, към нашия живот.

Касел постави един пистолет на масата до камината.

Монкур хвърли поглед на оръжието, после на Касел.

— Вие искате да убедите краля със сила?

— Той си е изгубил ума. Не съществува друг начин да го вразумим. Искате да ви поставя под моя закрила ли, Монкур?

— Ако го направите, животът ми ще принадлежи на моя сеньор.
Касел бавно кимна.
— Така и ще бъде.

Изграждането на градините във Версай продължаваше. На една от терасите пред една маса се бяха наредили на опашка хора от простолюдието. Жак, седнал на отсрещната страна на масата, оглеждаше със сериозен вид кандидатите за градинари. Отзад ловният павилион постепенно се превръщаше в кралски дворец, плетеница от скелета опасваше външните му стени, на земята бяха наредени палети с внушителни мраморни плочи, които зидарите си подаваха едни на други.

Един възрастен, дрипав мъж пристъпи напред, клатейки глава, присвил очи, изпълнен с надежда. Жак огледа ръцете му.

— Имам нужда от работници копачи, а не от такива, които да закопавам — подигравателно заяви той, махайки с единствената си ръка. — Тази ръка е поразила поне десет мъже в сражението при Сен Готар.

Жак замахна и зашлеви стареца. Следващият поред беше млад и едър, с яки мускули, светла коса и изпълнен със самоувереност.

— Аз също съм убил поне няколко души — заяви той. — Плавал съм на много кораби в бурни води, с вълни по-високи от планини. Това все трябва да струва нещо.

— Не и за мен — отсече Жак.

Мъжът сви рамене и обърна гръб.

— Чакай! Скелетата — извика Жак след него. — Фасулска работа за един моряк! Имаме нужда от зидари, след като миналата седмица немалко се претрепаха, падайки от високо. Аз ще гарантирам за теб.

И Жак стана и се насочи към скелетата.

— Казвам се Беноа — уточни младият мъж и го последва. — Я ми кажи, приятелю, ти виждал ли си краля?

— Мнозина биха казали, че го познават — изръмжа презрително градинарят. — Аз мога да ти кажа само едно: нямам приятели тук.

Кралската каляска блестеше, позлатена и украсена с рисунки на ангели, цветя и екзотични птици. Тя спря пред входа на замъка на Луи и няколко лакеи притичаха да поемат юздите на конете и да пуснат стълбичката пред вратичката. Един папагал от вида червена ара излетя от прозореца на каляската и кацна на рамото на един от гвардейците, застанали на пост на входа. Мъжът не помръдна, както повеляваше протоколът, дори когато птицата го клъвна няколко пъти по главата.

Чернокож мъж с величествена осанка слезе от каляската, примигвайки с очи. Това беше принц Анаба от Асиния, на африканския Бряг на слоновата кост. Носеше пелерина в изумруденозелено и алено, син шарф и шапка с пъстроцветни пера, може би принадлежали на птицата близък на домашния му любимец. Придружаваше го по-малкият му брат Кобина, облечен със същата елегантност. Втора каляска спря зад първата и от нея слязоха група мъже и жени, всички нагиздени в пъстри дрехи с ярки цветове.

Бонтан вдигна ръка, приветствайки ги с добре дошли.

— Принц Асински... Бъдете добре дошли във Версай.

Анаба се огледа.

— Красив дом — отбеляза той с нежен глас.

Бонтан поведе принц Анаба и принц Кобина към замъка, процесията премина по коридорите и стигна до преддверието на кралските покои. Мъжете от свитата на Анаба ги следваха в мълчание, с гордо вдигнати чела. Царедворците се кокореха при вида на гостите и Анаба, с папагала на рамо, иронично се усмихваше в отговор на техните усмивки.

— Точно така — заяви той достатъчно високо, за да го чуят царедворците, — аз съм един черен глупак. Току-що слязъл от дървото. Добър ден, как сте? Мислите ли, че ще ви е лесно да ме измамите? Чудесно. Продължавайте да мислите така.

— Братко — каза Кобина, — не говори толкова високо.

Анаба махна с ръка.

— Французите се нуждаят от пари, следователно имат нужда от нас.

— В такъв случай защо ни накараха да чакаме цял месец в Париж?

Коридорът свърши и поеха по друг коридор. Там други царедворци и благородници ги зяпаха с отворена уста.

— Тук не сме в безопасност — прошепна Кобина.

— Хайде стига — отвърна Анаба. — Изтрий това изражение от лицето си. Тук сме в центъра на света.

— Центърът на света ми се струва прекалено бял.

— Ние сме пионери, ние творим История. Те искат да получат това, което притежаваме. И те са като холандците. Да ги оставим да се бият за нас. Без значение кой от тях ще надвие, накрая ние ще бъдем победителите.

Стигнаха до една редица затворени сводести врати, пред които стояха стражи; там ги чакаха Фабиен и помощничката му Лорен. Анаба се наведе към брат си.

— Те ще помнят този момент дълго време след като няма да сме вече тук.

— Повече ме тревожи значението на израза „няма да сме вече тук“.

— Почетните гости на краля — обяви Бонтан, свеждайки почиттелно глава. — Принц Анаба от Асиния.

— Син на крал Гуафо — добави Анаба, — наследник на Брега на слоновата кост, повелител на Небето. А това е моят брат Кобина.

— Принц Анаба — обърна се към него Бонтан, — моля ви, последвайте ме...

В мига, в който Анаба направи знак на останалите да го последват, Бонтан се намеси.

— Сам. Вашият брат ще остане с господин Фабиен.

— А приятелите ми? — попита Анаба.

Папагалът му разпери криле и кацна на рамото на Кобина.

— Те ще се радват на топлината и гостоприемството на краля.

На свой ред Лорен направи крачка напред. Трите групи поеха в различни посоки, всяка към отредената им среща.

Бонтан въведе Анаба в тясна, пестеливо мебелирана стаичка. Тя имаше само един прозорец, на отсрещната стена една врата и тежка, зелена завеса, закриваща част от стаята. Анаба откряна завесата и зърна ниша с легло. Нещо се кроеше тук и то никак не му беше по вкуса. Хвърли поглед през прозореца и попита с престорено небрежен тон:

— Бонтан, колко далече сме от дърветата?

Чу как вратата се затваря и обръщайки се, видя, че камериерът си е отишъл. Оставил го бе сам в компанията на двама гвардейци. Анаба пристъпи към вратата, но стражите му препречиха пътя.

Какво става? Какво иска...

Вратата се отвори. Кралят, дошъл да го приветства.

Но не, в стаята бе влязла кралицата. Мария-Тереза стоеше изправена наред стаята. Излъчваше благородство и красота. Двамата се гледаха известно време.

— Добър ден, принц Анаба — поздрави го тя.

Анаба се поклони.

— Добър ден, Ваше Величество. За мен е истинско удоволствие отново да ви видя.

Една покрита каруца, натоварена с бъчви с вино, се движеше с голяма скорост по пътя към Версай. Под покривалото, седнал на една пейка до бъчвите, се поклащаше розовобузест монах. Тръскането на каруцата и скърцането на колелата не му пречеха кротко да дреме. Беше прекрасен слънчев летен ден.

Внезапно силен вик стресна монаха...

— Стой! Товарът или животът!

Монахът преглътна мъчително. Хвърли се на пода, опитвайки да се направи на невидим.

— Вино! — провикна се втори глас. — За краля!

Каруцарят извика нещо неразбираемо и каруцата потегли с оглушителен трясък. Монахът се притисна до бъчвите. Чуваха се чаткания на конски копита, които следваха каруцата, после... каруцата подскочи и се катурна настрана. Монахът се завъртя и се удари в ръба на пейката. Струйка кръв се стече от главата му.

През прозорчето надникна един мъж и се вторачи в монаха. Мъж с орлов профил, свъсени вежди и безизразно лице.

Монкур огледа от глава до пети невъоръжения монах и му пръсна главата с един изстрел на мускета си, направо през прозорчето.

Бонтан се присъедини към краля и Колбер, които се възхищаваха от фонтана на Бакхус, огромна и изключително красива скулптура, издигната наред с езерото сред новозасадените фиданки.

— Ваше Величество — каза Бонтан, бършейки челото си, — заповедите ви са изпълнени.

Луи се усмихна.

— Чух да се говори, че моите добри приятели Партне били напуснали земите си на юг и в този момент пътували към Версай.

Лицето на Бонтан светна.

— Значи, малката Франсоаз ще ни дойде на гости?

— Заедно с мъжа си и с цялото семейство.

— Как лети времето...

Луи кимна.

— Семейство Партне са много уважавани в техния край, където се ползват с голямо влияние. С посещението си ми правят услуга, искат да покажат, че подкрепят нашите планове и желаят да бъдат за пример на останалите благородници. Да напомним на „Газет“ да отрази събитието. Бихме могли също така да наредим да се изсече медал, как мислите, Колбер? Според политическите прогнози очакват ни велики дела.

— „Големите благородници от юга подкрепят краля“ — предложи Колбер. — Ето едно подходящо заглавие.

— Или още по-добре — каза Луи, — „Кралят се радва на подкрепата на благородниците от френския юг“.

Точно срещу тях, до една прясно изкопана морава, бе спряла каруца с оборски тор. Жак надзираваше разтоварването на вонящата маса.

— На това му казвам купчина лайна — отбеляза кралят.

— Лайна от най-високо качество, от конете на Ваше Величество в конюшните в Лувъра — отвърна Жак. — Ваше Величество... — продължи той, но внезапно млъкна и се извърна.

— Казвай — подкани го кралят. — Какво те тревожи?

— Минавайки през гората, се натъкнах на един старец, който печеше на огъня едър плъх близо до един ручей. Отначало си помислих, че е скитник.

— Но после си го разпознал.

— Беше от двора на вашия баща. Сражаваше се за Константен дьо ла Тур д'Оверн.

Луи си спомни и усмивката му угасна.

— По време на Фрондата — каза той. — Ако бяха победили...

— Вие щяхте да сте мъртъв.

— Някой ден — каза Луи — бих желал да науча повече за баща си.

Сетне махна с ръка и пое сам по една лъкатушна пътека, от двете страни оградена с дървета. Слезе до брега на езерото, после до хижата, където знаеше, че го очаква Анриет.

Тя беше там, в съблекалнята, а придворните ѝ дами стояха в коридора, както обикновено. Тя пристъпи и сложи глава на гърдите му. Той прокара пръст през влажната ѝ коса и тя вдигна лице към него. Колко е красива, каза си той. Моята любима.

— Вие треперите — нежно отбеляза той. — Да не сте се простудили от къпането?

— Не, друга е причината.

Сините ѝ очи гледаха разтревожено.

— Става въпрос за вас. За нас. За него. За Шевалие.

— Вие треперите заради Шевалие?

— Да. Той ме плаши. Начинът, по който ме гледа. Начинът, по който говори за вас. Начинът, по който се възползва от добротата на съпруга ми, за да го манипулира. Моля ви, отпратете ги за известно време. Така ще могат да бъдат заедно, а и ние също.

— Кой цар изпраща своя брат на война?

— Аз бих ги изпратила и двамата.

Луи целуна Анриет по челото, по врата.

— Спомняте ли си, когато бяхте на шестнайсет? Бяхте настъпили една роза и кракът ви се разкървави.

Анриет леко се усмихна.

— И вие започнахте да целувате пръстите на крака ми.

— Успях ли да успокоя болката?

— Мигновено.

— Бих желал да знаете едно нещо — каза Луи, спускайки ръце по гърба на Анриет и обгръщайки с длани нежните ѝ задни части. —

Аз ще успокоя и най-малката ви болка. Що се отнася до Шевалие, няма от какво да се страхувате, никога. Аз съм вашият щит.

Анриет притаи дъх и се изви в дъга, притискайки силно тялото си до тялото на краля. Луи сложи ръка на корема ѝ, после я плъзна надолу и я погали между бедрата. Тя затаи дъх и промълви:

— Вие... ще ме защитавате от вълните.

— Дори когато ни заливат, любов моя.

Той я грабна в прегръдките си, отнесе я до дивана и допря ръката ѝ до чатала си, за да покаже, че е готов.

— Дори когато приливът ме отнесе.

Принц Анаба и кралицата стояха сами, един срещу друг в тясната стаичка, като изключим двамата гвардейци. Скачаха от тема на тема, главно разменяха шеги, за да минава времето. После Анаба каза:

— По време на предишното ми посещение ви направих един подарък.

Кралицата кимна.

— Той достави ли ви удоволствие?

Мария-Тереза се замисли за миг.

— Голямо. Благодаря.

— Приятно ми е да го чуя. Това бе важно за мен.

След известно време отвън се чува стъпки. Гвардейците отстъпиха, за да пропуснат Бонтан.

— Той е готов да ви приеме — обърна се камериерът към принца.

После отвори другата врата, която гледаше към силно осветена просторна зала, пълна с царедворци и благородници. Кралят седеше на голям фотьойл от абаносово дърво, поставен на една естрада. На стената зад гърба му бе окачена златна емблема — ярко слънце, което пръскаше лъчи, с едно лице в центъра. Лицето на Луи XIV. Кралят Слънце.

Мария-Тереза седна до своя съпруг.

— Принц Анаба от Асиния... — каза Луи, — приветствам ви с добре дошъл в моя двор.

Анаба се поклони.

— Ваше Величество, Версай е по-прекрасен, отколкото съм си го представял.

Луи представи Филип, Анриет, Колбер и Лувоа. Всички се поклониха почтително. После кралят погледна Анаба право в очите и каза:

— Вече познавате моята съпруга.

След като приключиха с представянията, Луи и Бонтан поведоха Анаба и свитата му из градините, обяснявайки какво е направено и какво остава още да бъде направено по отношение не само на градините, но и на двореца. Африканците кимаха с глави, силно впечатлени от мащабите на проекта.

— Преди седем години, когато организирах празненство тук — каза Луи, — не разполагахме с достатъчно място да приемем всичките ни приятели. Сега вече няма да е така, понеже ще имаме на разположение четиристотин стаи.

— А... — каза само Анаба.

— Разкажете ни за африканските кралства — помоли Бонтан.

Анаба спря и се намръщи. Погледна първо Бонтан, след това краля и попита:

— Кога ще започнем преговорите?

— Ние действаме по друг начин във Франция — отвърна Луи.

Анаба наведе глава.

— Вероятно съм сгрешил. Би трябвало може би да преговарям с испанците, с холандците или с англичаните. Всички те проявяват голямо желание да обсъдим бъдещето.

Кралят се обърна към своя гост.

— Не ви ли допада нашето гостоприемство?

Анаба кимна в знак на потвърждение.

— То... наистина е голямо.

Луи се разсмя.

— И ще става още по-голямо, както ще се убедите тази вечер.

— И какво ще се случи после?

— После двамата с вас ще седнем и ще поприказваме.

— Нашият гост Анаба ме вдъхнови — отбеляза Филип, който стоеше пред огледалото и украсяваше военната си униформа с

разноцветни панделки и шалове. — Струва ми се, че се нуждая от повече цветове. Боже мой, как ли е прието да се обличаме, когато отиваме на война?

Анриет, заета със своето ръкоделие, отправи към съпруга си поглед, изпълнен с печал.

— След като се налага да заминете, умолявам ви да се върнете жив и здрав...

— Вашият живот ще бъде много по-лек, ако умра.

Анриет направи няколко бода на фустата, която бе поставила на коленете си.

— Знаете, че моите проблеми не могат да бъдат решени. И бих предпочела да не умирам.

— Впечатлен съм от вашето внимание, ангел мой — каза Филип, обръщайки се към нея. — От дете си мечтая да отида на война. А вие винаги сте мечтали за брат ми. Не сме ли късметлии и двамата, кажете. Може би някой ден, в много близко време мечтите ни ще се сбъднат.

След което ѝ обърна гръб, за да се полюбува на отражението си, и не забеляза как сълзите на жена му закапаха върху ръкоделието ѝ.

— Строителството е спряло?

Луи крачеше в малката стая, долепена до покоите му, а Бонтан, Фабиен и Колбер, неподвижни и напрегнати, чакаха да вземат думата.

— Най-важно от всичко е как ще се представим! Принцът е мой гост, а до момента облеклото му е по-великолепно от това, което мога да му покажа от бъдещия дворец!

— Един товар с мраморни плочи е изчезнал по пътя, Ваше Величество — съобщи Колбер. — Хората не могат да работят, ако няма материал.

— Пътищата гъмжат от крадци, Ваше Величество — добави Бонтан. — Пътищата винаги са били пълни с разбойници.

Луи застина на място с лице, пламнало от гняв.

— Става дума за организиран саботаж!

Бонтан направи усилие да запази неутрален тон.

— Колкото повече строим, толкова повече ще се нуждаем от материали. Колкото повече се нуждаем от материали, колкото повече

стоки ще се налага да превозваме до Версай, толкова повече нараства рискът да се случват такива неща.

— Такива неща могат да доведат до бунт! — кресна Луи. — Преди да си дадем сметка, цялата страна ще пламне! Кралските пътища са свещени! Този, който го е сторил, ни обявява война!

— С моите хора ще поставим патрули по пътя — заяви Фабиен.

— Незабавно! — нареди Луи.

След което се оттегли в стаята си, давайки знак на Бонтан да го последва.

Бонтан се приведе към Фабиен и бързо му каза:

— Заради надвисналата военна заплаха не ни достигат мъже. Аз ще се погрижа за пътя. Дворът приема гости. Наш дълг е да сторим всичко, за да удовлетворим исканията на Негово Величество. Вие ще бъдете по-полезен на краля тук. Какво знаем за тези хора от Асиния? Убеден ли сте, че не ни шпионират?

Клепачът на Фабиен трепна. Бонтан може би имаше право.

— Това посещение е много по-важно, отколкото смятате. Най-важната ни задача е да гарантираме сигурността на краля.

— Бонтан — извика Луи от стаята.

— Дори да го опазим от самия нето.

Фабиен кимна.

— Изберете най-добрите от хората ви. Те трябва да се превърнат в мои уши и очи.

С тези думи Бонтан забърза към стаята на своя крал. През прозореца Фабиен зърна нахалния папагал на Анаба; бе кацнал на една балюстрада и го следеше с немигащ поглед.

Сам в стаята си, Луи стискаше с всички сили облегалката на фотьойла. Сърцето му се блъскаше в гърдите от гняв, дишаше трудно, едва си поемаше дъх. Неочаквано странно сияние изпълни стаята, тя се заклати и потъна в миналото...

Кралят беше в детската си стая, когато майка му влезе при него. Луи видя как малкият му двойник се извръща от прозореца, през който досега бе наблюдавал бушуващия огън навън. Беше висок за своите тринайсет години, но лицето му все още бе запазило мекото и невинно изражение на детството.

Появата на майка му го обърка. Той я обичаше, но не можеше да я разбере.

— Искам да ви представя някого — каза тя.

В стаята влезе една дама. Почти връстница на майка му, с остър орлов поглед и красиво, сладострастно тяло, тя се усмихваше самоуверено.

— Представям ви госпожа Дьо Бове. Тя ще ви обучава.

— Но, мамо — започна Луи, хвърляйки поглед към прозореца, — мъжете отвън...

Майка му вдигна предупредително пръст.

— Не им позволявайте да отвличат вниманието ви. Съсредоточете се върху обучението си.

Тя излезе от стаята. Госпожа Дьо Бове се зае да разкопчава блузата си.

— Какво ще ми преподавате, госпожо? — попита Луи.

Дамата разтвори блузата, свали я и показа гърдите си.

— Наричайте ме Катрин.

— Ваше Величество? Съгласен ли сте? — Гласът на Бонтан се чуваше отдалече, много отдалече. — Ваше Величество?

Споменът избледня. Кралят отново беше тук, в стаята. Обърна се към Бонтан, който очевидно го бе попитал нещо.

— Не знам — отвърна той. — Да, или може би не.

Бонтан изглеждаше объркан.

— Ваше Величество?

Луи изпъна рамене.

— Къде е брат ми?

Беатрис и Софи се разхождаха в долните градини под лекия дъждец и си говореха за бижута и за платове, когато иззад живия плет изникна Фабиен и едва не се сблъска с тях. Беатрис прикова поглед в неговия, пое си дълбоко дъх и му се усмихна кокетно.

— Госпожа... Дьо Клермон? — каза Фабиен. — Правилно ли съм запомнил? Вече сме се виждали, но за пръв път разговаряме.

— Съвсем правилно, господин Маршал.

— Фабиен.

— Беатрис.

— А тя — кимайки с глава към Софи — е вашата сестра?

— Дъщеря. Казвам се Софи.

Фабиен се ококори, смаян.

— Дъщеря? Вярно?

Беатрис хвърли убийствен поглед на Софи, после зърна в далечината Шевалие, който вървеше по една пътека. Трябваше да говори с него, но в същото време ѝ се искаше да остане за кратко в компанията на Фабиен. Проклетата съдба!

— Чудесен ден за разходка.

— Да — отвърна Беатрис, като местеше поглед от Шевалие на Фабиен и обратно и се опитваше да прикрие нервността си. — Приятно ми беше да се срещнем.

Фабиен изглеждаше разочарован от определено грубия начин, по който го отпращаха.

— А, да, добре... приятен ден — измънка той, поклони се и си тръгна. Беатрис хвана Софи за ръката и двете забързаха към Шевалие.

— Майко — каза Софи, като залитна, — мисля, че Фабиен ви харесва.

— Млъкнете вече, сестро!

— Вие ми се сърдите...

Беатрис разтърси ръката на Софи.

— Някой ден ще разберете защо!

Настигнаха Шевалие до един мраморен фонтан. Той театрално ги поздрави:

— Здравейте, братовчедке!

Тримата тръгнаха да се разхождат, следвайки извивките на пътеката, оградена от подкастриени чимшири. Птички излитаха от живия плет и се прибираха обратно в храстите, безгрижно размахали криле.

— Скъпа моя Софи — заяви Шевалие, — нуждая се от вашата помощ, ако нямате нищо против. Изправен съм пред морална дилема. След като една особа, която обожавам, се чука с друга без мое разрешение, не би ли трябвало, за да възтържествува справедливостта, и аз да се чукам с някого по мой избор?

— Престанете с вашите шеги — отвърна Беатрис. — По-добре да си дадем сметка за късмета, който имаме. Толкова семейства се виждат принудени да напуснат двора.

Шевалие сви рамене.

— Нито едно от тях нямаше редовни документи.

— Предполагам също, че нито едно не е имало някой, който да гарантира за него.

— Има закони, на които отсега нататък трябва да се подчиняваме.

Беатрис улови Шевалие под ръка.

— Ние поне имаме вас.

Шевалие погледна учудено Беатрис.

— Защо сте толкова мила с мен?

— Вероятно защото съм глупава — отговори тя с усмивка. — Всъщност знам, че след като ни употребите докрай, ще ни хвърлите на лъвовете, както всички останали.

— Естествено. Но ще бдя над вас, докато приключи този размирнен период, бъдете уверена. Най-вече над вас, красавице. — Той погледна нацупено Софи. — Нищо че притежавате грацията на краварка.

Известно време тримата продължиха мълчаливо разходката си. Лабиринтът ги отведе до двореца. Мъже, накацали върху дървените скелета, се трудеха на опасна височина, зидаха, сглобяваха новите части на покрива.

Софи отправи поглед към един светлокос млад мъж с добре очертани мускули, който се бе вторачил в нея. Спря и му се усмихна.

— Софи! — викна Беатрис, която вървеше няколко крачки пред нея.

Дъщеря ѝ я последва с нежелание.

От върха на скелето Беноа проследи с поглед отдалечаващата се девойка и се спусна до дъската, на която седеше Жак и обядваше с хляб и сирене.

— Чух името ѝ! Казва се Софи!

— Все едно да подпишеш смъртната си присъда.

— По-добре е човек да умре в името на нещо, нали?

Жак отхапа залък от хляба.

— Как ти беше името?

— Беноа, господине.

Жак подаде парче хляб на зидаря.

— Моето е Жак.

— Каква работа има един градинар по скелето?
— Оттук наблюдавам от високо очертанятията на градината.
Беноа широко се усмихна.
— И формите на момичетата, които се разхождат в нея.
— Внимавай с тези неща. Мисли за бъдещето си.
— Това правя — отвърна Беноа и се замисли. — И в него виждам Софи.

Филип бе коленичил на една възглавница в залата на военния съвет. Изправен до него, свещеникът редеше молитва за закрила на живота на войниците. По облеклото на Филип не се виждаха нито екстравагантни панделки, нито джувки. Беше ги изхвърлил, не подхождаха на воин, изпълнен с решимост.

Луи влезе безшумно и го загледа. Брат му незабавно усети присъствието му.

— Реших, че ако се подготвя за заминаването си — обясни Филип, без да вдига глава, — ти може би ще го подкрепиш.

— Не разбирам — отвърна Луи.

Свещеникът приключи с молитвата и напусна помещението. Филип се изправи на крака и застана очи в очи с краля.

— Чакам твоите заповеди, братко мой. А когато се уморя да чакам, се моля на Бог за спасението си.

Братята се гледаха втренчено, без никой да отклонява поглед. Усещаше се напрежение, което се носеше като пращинки във въздуха. Братята се обърнаха към масата в центъра на помещението, на която бе разположен макетът на бойното поле. Сега вече бяха изработили далеч по-сложни планове; към предполагаемите позиции бяха добавили войници, коне и бележки със стратегически указания. Луи огледа макета и кимна одобрително.

— Ти кой си?

— Един от конете — отвърна Филип, леко усмихнат.

Луи въздъхна.

— Филип...

— Искаш да бъда сериозен.

Луи продължи да изучава диспозициите, после каза:

— Не се отделяй нито за миг от гвардейците, които те охраняват. Пази си фланговете.

— Ще ти донеса слава. Заклевам се.

— Бог да те пази и да те върне жив и здрав. Тръгваш днес.

— Изчезвай тогава. Бягай при Анриет. Имаш моята благословия. Бог знае, че не се нуждаеш от свещеник за тази работа.

Почака за отговор, но когато такъв не последва, тръгна, без да отрони дума.

На запад, над дърветата слънцето тихо залязваше. Денят с товара си от подозрения, тъга, ревност и надежди още веднъж обръщаше гръб на света и на Версай. Горските обитатели се прибираха в леговищата си, в двореца палеха свещите.

Седнал на масата, Луи се готвеше да вечеря: пай с лебедово месо, круши, свинско.

— Ако вашите приятели Партне се окажат толкова полезни, колкото ми се иска — обърна се Колбер към Луи, — щом ни посетят и докажат благородния си произход, ще успеем да убедим мнозинството от Южна Франция да склони глава. Ще останат само Северът и Изтокът.

Луи забодя ножа си в пая.

— Кой надига глава там?

— Граф Дьо Касел, Ваше Величество. Половината благородници и от Севера, и от Изтока са му длъжници.

— Следователно той е основният камък на свода. Ако успеем да го извадим, целият градеж ще се срине. В противен случай ще се сринем ние.

— Но той нехае за писмата, които му изпращаме.

Луи стана от масата и отиде до портрета си, окачен над камината — елегантна творба на художника Хиацинт Риго. Вгледа се в тъмните очи, в решителното лице на краля, който властваше над Франция. Над цяла Франция.

— В такъв случай мой дълг е да му изпратя подарък, придружен от заповед да се подчини на нашите закони. Ще бъде принуден да предостави доказателства за благородническата си титла или ще си

понесе последствията. — Луи се обърна към Колбер. — Последствия, на които цяла Франция ще бъде свидетел.

Огромният и величествен замък Касел се извисяваше над хълм, обрасъл с дървета и обвит в сивкавата мъгла на ранната вечер. Касел, Монкур и още няколко благородници си почиваха пред камината в голямата, пропита от влага зала, и обръщаха чаша подир чаша вино. Прекалено хубаво вино за монасите. И достатъчно добро за краля.

— Версайският път улеснява строителството на новата страст на краля — заяви Касел и обърса устните си. — Да го блокираме и планът му ще умре в зародиш. Впоследствие всички ще ни бъдат благодарни. Убеден съм.

Тома излезе от сянката.

— Пристигна кралски куриер с подарък от краля.

Касел разтегли устни в саркастична усмивка. Куриерът влезе, носеше пакет с внушителни размери. Постави го на масата и внимателно го разопакова. Беше портрет на краля.

— Ах, какъв трогателен израз на внимание... — подметна Касел.

Куриерът се изпъна и каза:

— Луи Велики изисква вашето присъствие в двора, както повеляват законът и всеобщата проверка на благородническите титли. От вас се иска да представите доказателство за благородния ви произход.

Касел погледна Монкур и отпи глътка вино.

— Наистина ли... — каза той и впери поглед в чашата си.

— Няма да излезете с тези дрехи! — сопна се Беатрис на дъщеря си, която влезе при нея в стаята, облечена в скромна светложълта рокля.

Софи погледна роклята, сетне майка си и смръщи вежди.

— Абсолютно неподходящо — отсече Беатрис.

Завъртя се около дъщеря си да я огледа добре, със запалена свещ в ръка.

— Съблечете я. Ще намерим нещо по-подходящо за тазвечерното празненство.

И понеже Софи не реагира достатъчно бързо, Беатрис грубо свали роклята ѝ и я захвърли на леглото. Останала по долни дрехи, Софи скръсти ръце. Трепереше, беше объркана.

— Моля ви, майко, не предизвиквайте скандали.

— Скандали? Напротив, ние трябва да предизвикваме скандали! Трябва да сме сигурни, че ще привлечете вниманието на краля! Ние сме без съпруг и без пари. Ако искаме да оцелеем, трябва да си послужим с онова, което мъжете желаят най-силно.

Беатрис размаха малко огледало.

— Какво виждате?

Софи погледна с едно око отражението си.

— Виждам себе си.

— Себе си? — кресна Беатрис, смъкна гащичките на Софи и девойката остана гола.

Софи направи опит да се скрие зад разтворените си ръце. Беатрис не ѝ позволи. Доближи огледалото до меките, нежни косъмчета на венериния ѝ хълм и каза:

— Погледнете... Дори най-разумният крал на света може да полудее при вида на това прелестно нещо. Може да не бъдете никога кралица, но с това тук можете да живеете като кралица. Освен това сте най-красивата жена в двора.

Празненството беше в разгара си, когато Бонтан отиде да вземе от апартаментите им Анаба, Кобина и свитата им и да ги поведе из двореца. Те търпеливо чакаха, докато Бонтан отваряше широките двойни врати. Анаба бе убеден, че най-сетне двамата с краля ще седнат да преговарят. Крайно време беше. Но това, което се откри пред очите му, беше толкова неочаквано, че увереността му леко се поразклати.

Бляскаво осветената зала беше пълна с шумни и пияни царедворци. Квартет, съставен от флейта, цигулка, лютня и обой, изпълняваше весела музика, на която някои благородници припяваха, а други се опитваха да танцуват. Насред залата имаше огромна маса с рулетка, веднага се набиваше на очи, че бяха попаднали на място, на което се играеше комар. Гостите залагаха и всеки път, когато рулетката се завъртеше, започваха да подвикват насърчително.

Щом зърнаха чернокожите мъже, застанали на прага, благородниците мигом млъкнаха. Африканците влязоха в залата, някои от тях се насочиха към рулетката, което накара мнозина царедворци да се отдръпнат от масата.

— Не сме добре дошли тук — отбеляза шепнешком Кобина.

— Аз мисля — отвърна Анаба, посочвайки с глава една съседна стая, — че това действително е началото на преговорите.

В съседната стая кралят, елегантен и величествен, седеше на маса, отрупана с цветя и ястия, в компанията на кралица Мария-Тереза и шепя благородници. На отсрещната страна на масата, точно срещу краля, имаше празна табуретка. Анаба се готвеше да се отправи към кралската трапеза, когато двама гвардейци му препречиха пътя.

Виждайки това, Мария-Тереза докосна краля по ръката.

— Моля ви, съпруже мой, не си играйте с Анаба така — прошепна тя.

Луи вдигна очи, махна небрежно с ръка и гвардейците пуснаха Анаба да мине. Принцът спря до масата и след като го накара да изчака няколко секунди, Луи му кимна, разрешавайки му да седне.

Разговорът постепенно се поднови, шумът отново изпълни залата. Музиката отново засвири и рулетката се завъртя. Застанал до стената, скръстил ръце, Кобина чакаше и се оглеждаше. Анаба извърна глава от краля и насочи вниманието си към играта. След като наблюдава известно време, той се провикна, за да надвие врявата:

— Струва ми се, че схванах правилата на тази игра.

Направи знак на един човек от свитата си, който отиде до масата и сложи на покривката голяма кесия, пълна със злато.

Госпожа Дьо Монтеспан, която седеше на масата на краля, се усмихна, поклати кокетно глава и се наведе към Анаба.

— Вие сте точно моят тип мъж, господине.

После отново се облегна на стола си и подхвърли няколко монети до кесията злато на Анаба.

Шумотевницата, вдигана от пияните благородници, нарасна още повече. Един лакей се приближи до масата на краля и му подаде черен плик. Мария-Тереза се надигна от стола си, за да заложи и тя, но Луи я спря.

— За жалост, тази вечер късметът не е с нас — заяви той, стана от масата и напусна залата.

Мария-Тереза го последва.

Анаба ги изпрати с поглед и отиде при брат си. Залаганията продължиха.

— Братко — тихо каза Кобина, — когато ти посети французите миналата година, ми спомена, че си бил приет от кралицата. За какво си говорихте?

Анаба отпрати поглед към вратата, през която току-що бяха излезли кралят и кралицата, и се усмихна.

— За всичко — отговори той.

— Какво правите? — обърна се Мария-Тереза към краля, когато той я изведе от игралната зала и я поведе към коридора, следван от няколко стражи.

— Печеля играта — отвърна той доволно.

Сърцето на кралицата подскочи от надежда.

— Виждам, че сте в пролетно настроение — отбеляза тя, докато двамата вече крачеха по друг коридор.

— А аз виждам един потънал в кал мъж — изненадващо обяви кралят.

Насреща им стояха Фабиен, Бонтан и куриерът, когото бяха изпратили при Касел, в северната част на страната. Куриерът беше разгърден и целият изкалян.

— Ваше Величество — каза Бонтан, — имам спешно известие, изискващо вашето внимание незабавно.

Кралят погледна Мария-Тереза, тя кимна и продължи, ескортирана от стражите.

— За какво става дума? — попита Луи.

— Касел е отговорил на вашето послание, Ваше Величество — отвърна Бонтан и подаде на краля едно листче, върху което бе залепена с восък една монета.

— „Ето го Вашето доказателство — бавно прочете Луи. — Принос към благородния Ви план.“

— Каква наглост! — възкликна Фабиен. — Може ли да му отговоря лично?

Бонтан поклати глава.

— Ако ми позволите, Ваше Величество... ако го арестуваме, ще осуетим вашия план в зародиш. Да затворим Касел, би означавало да затворим всички благородници заедно с него. Така ще провалим окончателно цялото начинание.

— Позволете ми поне да му насиня физиономията, Ваше Величество... — разпалено заяви Фабиен, изкривил лице в гневна гримаса.

Луи вдигна ръка.

— Отрежем ли нечия глава, друга веднага ще заеме мястото ѝ. Затворим ли го, ще разпалим гражданска война. Видяхме каква цена заплатиха англичаните.

Преди Фабиен да направи нов опит в защита на своята кауза, кралят им обърна гръб и закрачи по коридора, по който бе поела преди малко кралицата.

Мария-Тереза се прибра в стаята си и се остави в ръцете на придворните си дами. Те съблякоха роклята ѝ, грижливо я прибраха в един голям шкаф, след което я придружиха до тоалетката. Кралицата седна пред огледалото, любимата ѝ придворна дама разпусна кока ѝ и започна да четка косата ѝ.

Каква странна вечер, помисли Мария-Тереза. Но положението много се е подобрило. Изглежда съм си възвърнала благоразположението на Луи, слава богу. Сега, само да можеше...

В този миг го чу. Бе застанал зад гърба ѝ и наблюдаваше отражението ѝ в огледалото.

— Скъпи мой съпруге — каза тя, обръщайки се. Дългите ѝ къдрици бяха разпилени по раменете. — Още не съм се приготвила.

— Това не е официална визита.

Той отпрати с жест придворните дами и отведе жена си до леглото. Нежно я сложи да легне между възглавниците и бавно погали с върха на пръстите си извивките на гърдите ѝ. После слезе надолу, между бедрата ѝ. Тя почувства как се надига в нея дълго потисканата страст и сърцето ѝ буйно се разтуптя.

Какво значение има, че гоблените са толкова ужасни, след като отново се радвам на благоразположението на моя крал!

— Тук съм, за да ви благодаря — каза Луи, развързвайки панталона си и освобождавайки набъбналата си мъжественост.

След което се покатери на леглото и легна отгоре ѝ.

— Защото удържахте на думата си и оказахте гостоприемнен прием на нашия гост. Бяхте изключително полезна.

Зърната на кралицата се втвърдиха от милувката на хладния въздух.

— Бих желал да ви направя един подарък.

— С... удоволствие ще го приема — промълви тя. — Готова съм!

— Става дума за една тайна.

Той мушна ръка между бедрата ѝ и пъкна пръст в нея. Тя беше влажна и готова. Той я галеше, проучваше я, тя се задъхваше, дишаше накъсано. Накрая той прошепна в ухото ѝ:

— Дъщеря ви е жива.

Мария-Тереза отвори широко очи от изненада и от радост.

— О, боже мой! — извика тя в мига, в който кралят проникна в нея.

Анаба дълбоко се учуди, когато кралят го събуди посред нощ. Бе оставил Кобина сам и уплашен и сега седеше до Луи в каляската, която се движеше с голяма скорост през непрогледна и страховита гора. От двете страни на каляската препускаха войници. Отначало Анаба реши, че след безбройните отлагания най-накрая бе настъпил часът двамата с краля да започнат да преговарят.

Сега вече не беше толкова сигурен.

Кралят седеше смълчан в трясаята се каляска и току местеше поглед от Анаба към нощния мрак и обратно.

— Какво бяхте готови да ми дадете? — обърна се към него Анаба, за да наруши мълчанието. — Холандците не се славят с гостоприемство, но в замяна на това имат пари.

Луи запази мълчание.

Какво става? — запита се Анаба.

Каляската продължаваше да препуска по пътя. Най-накрая спря. Дрезгавата светлина на зараждащия се ден проникваше през дърветата. Анаба не видя никакъв град, никакъв замък, нито каква да е друга постройка.

— Къде се намираме?

— Кратка спирка — делово обясни кралят.

Анаба зърна Фабиен, който караше каляската, да скача от капрата и да потъва в гората. Различи в разсейващия се мрак една съвсем малка и неугледна колиба сред дърветата. Фабиен хлътна вътре и след малко отново се появи, влачейки след себе си един плешив и крехък старец. Старецът беше толкова тероризиран, че се беше изпуснал. Устните му спазмодично се свиваха и отпускаха, сякаш се опитваше да каже нещо в своя защита, но страхът го бе парализирал.

— Моят градинар случайно попаднал на този човек при една от разходките си на кон — обясни Луи на Анаба с леден и безизразен тон. — Името му е Константин. По време на Фрондата той се е сражавал на страната на брата на баща ми срещу моето семейство. Вярвал е, че е намерил надеждно скривалище тук, наред с гората. Аз обаче никога не забравям нито едно лице.

Докато мъжът стоеше, долепил сбръчканите си длани, молейки за милост, Фабиен извади от джоба си въже, стъпи на един пън и върза въжето на близкия клон. След това накара бедния човек да се качи на пъна и праметна клупа през главата му.

— Бог да ми е на помощ! — ревна мъжът, сграбчи с две ръце примката и се опита да я разхлаби, но Фабиен неочаквано ритна пъна.

Старецът се замята във въздуха, оцъклил очи, останал без въздух.

Фабиен се върна при каляската, покатери се на капрата и размахвайки камшика, подгони конете. Анаба продължи да се взира в стареца, който приритваше с крака от време на време, докато се скри от погледите, погълнат от дърветата и сенките.

— Напред! — каза кралят.

Пътят беше разбит и осеян с дупки. Около час по-късно Луи, Анаба, Фабиен и войникът, охраняващ краля, влязоха в един стар, забутан манастир. Монахиня със сипаничаво лице ги поведе мълчаливо по тесни стълби. Светлинките на свещите трептяха по стените. Малки статуи на Исус и на Дева Мария се взираха в тях със слепите си очи от тесните ниши. Стълбите ги изведоха на площадка с коридор, който водеше към няколко врати. Монахинята спря пред последната, леко почука и вратата се отвори.

В тясната килия седеше друга монахиня с чернокожо бебе на ръце. Детето чуруликаше, махаше с ръчички и риташе с крачета.

Анаба го наблюдаваше с пресъхнала уста. След кратко колебание той пристъпи към детето, взря се внимателно в него. Луи направи крачка напред, приковал очи в принца.

— Холандците имат пари, но нямат никаква власт — заяви той самоуверено с безизразно лице. — Ние притежаваме и двете.

— Защо ме доведохте тук? — попита Анаба.

— За да приключим преговорите.

— Ние дори не сме ги започнали.

— Анаба, ние преговаряме от мига, в който вие пристигнахте във Версай.

Анаба изгледа краля.

— Не ми предлагате кой знае какъв избор.

— Предоставям ви сигурност и приличен дял от нашите приходи. Давам ви и една канонерка за защита на пристанището ви. Вие отсъствате от дома си от доста дълго време, а вашите врагове напредват към столицата.

— Баща ми ще се разправи с тях.

Луи посочи детето с брадичка.

— Виждате ли това жизнерадостно човече? Един приятел ми заяви преди време, че Бог е имал причина да постави този живот на пътя ми. Едва сега разбирам какво е искал да ми каже. Това, че детето е живо, е чудо само по себе си, в някоя друга страна то отдавна нямаше да е между живите. Също както и майка му. Но въпреки всичко, тя е тук. Вие също. Бъдете сигурен в едно... Можете да сключите договор с холандците, с англичаните или с испанците. Можете да сте сигурни, че те ще ви се усмихват и ще ви уверяват, че са на ваша страна. След което ще изпратят своите армии, ще опожарят земите ви, ще избият семействата ви и ще разграбят всичко, което ви е скъпо.

Анаба преглътна с усилие. Ръцете му потрепериха, но той погледна Луи право в очите.

— И вие бихте постъпили по същия начин.

— Аз не. Затова ви предлагам да решавате бързо. Една страна останала без крал скоро ще бъде разорена от войната.

— Без крал?

Луи извади един черен плик от палтото си.

— Научихме, че баща ви е починал. Моите съболезнования...
Ваше Величество.

Анаба погледна детето, после монахинята и накрая краля, който каза:

— Светът никога не е това, което е всъщност. Той е само онова, което изглежда. От днес вие сте крал. Трябва да го осъзнаете.

— Вече започвам да го осъзнавам, Ваше Величество.

Удобно разположени в каретата, семейство Партне пътуваха на север, към Версай и мисълта за предстоящото им посещение при краля ги изпълваше с ентузиазъм. Себастиен, главата на семейството, беше застаряващ войник, но все още красив мъж, русокосата Франсоаз, жена му, притежаваше деликатна красота, която не биеше на очи. Синът и дъщеря им, на шестнайсет и на дванайсет години, се отличаваха с жив и любознателен ум; двамата преливаха от енергия, която изтощаваше и същевременно очароваше техните родители.

Шарлот взе ръката на майка си и усмихната попита:

— Скоро ли ще пристигнем, мамо?

Франсоаз хвърли поглед през прозореца.

— Не мога да ви отговоря, скъпа моя, но...

Бум!

Чу се дрънкане на жезла, каретата се разтресе и се закова на място. Себастиен отчаяно се вкопчи в ръкохватката на вратичката.

— Опасявам се, че току-що останахме с едно колело по-малко — заяви той, слезе и отиде при кочияша и единия от пазачите.

Тримата мъже огледаха внимателно каретата, но всички колела си бяха на мястото, невредими.

Пазачът направи няколко крачки в посока към гората.

В този миг се разнесоха два оглушителни гърмежа. Куршумите уцелиха първо пазача, после и кочияша право в гърдите. Двамата мъже паднаха покосени като отсечени дървета.

— Лягайте! Долу! — изрева Себастиен към семейството си, останало в каретата.

Жена му и децата се хвърлиха на пода, ужасени. Третият куршум уцели Себастиен, който се строполи край пътя.

Мъжете, които бяха произвели изстрелите, се приближиха до каретата. Бяха на коне.

— Вземете парите и дрехите им! — нареди единият.

В каретата Франсоаз, невярваща, каза:

— Този глас ми е познат!

Монкур!

В мига, в който произнесе тези думи, тя осъзна, че те решаваха съдбата на семейството ѝ. Монкур надникна през прозореца на каретата, заповяда на Мишел да застане до него и двамата разстреляха от упор ужасените майка и син.

След това Монкур надникна в каретата.

Къде е Шарлот?

Огледа се разтревожено, търсейки с очи най-младата от семейство Партне. Проклетата да е! До слуха му достигна леко шумолене, едва доловимо дишане... Обърна се. Девојката бягаше напърно през голямата нива, отгатък дърветата. Монкур вдигна оръжието си и си прицели. За миг се поколеба, гледайки я как бяга, млада, невинна...

Бум!

Шарлот падна сред високите треви. Мишел свали димящия си мускет и изгледа Монкур, изкривил устни в доволна усмивка. Край.

— Хайде, бързо — нареди Монкур. — Давай!

Докато Мишел и Тома събираха дрехите и всичко ценно, което имаше в каретата, Монкур мушна пистолета си под палтото и пое към нивата. Трябваше да намери девојката, да прибере трупа ѝ; заглождиха го угризения. Толкова млада. Стигна до мястото, където бе паднала.

Нямаше я, девојката беше изчезнала.

Жива? О, боже мой... Беше ли още жива?

Мишел изсвири, махайки нервно с ръка.

— Хайде, давайте!

Монкур забърза обратно към коня си.

Във версайския дворец Анаба горещо разцелува брат си.

— Утре заминаваме — обяви новият крал.

В частния параклис на покоите си кралицата Мария-Тереза бе коленичила пред свещеника.

— Благословете ме, отче, защото съгреших — промълви тя.

В стаята си Луи се възхищаваше на новото огледало в златна рамка, в което се виждаше в цял ръст.

— Венецианците много са се постарали с новото огледало, Ваше Величество — отбеляза Бонтан. — Надяват се, че то ще ви хареса повече от предишното.

Луи кимна и чу гласа на майка си да отговаря вместо него.

„По-добро е.“

В своя замък Касел сезираше в портрета на краля, който му бяха изпратили в дар. Благородникът отпи глътка вино и хвърли картината в пращящите огнени езици, които се виеха в камината.

[1] „За всички станах всичко, за да спася поне някои.“ Първо послание на апостол Павел до коринтяни, 9:22. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4.

КРАЯТ НА ЛЯТОТО НА 1667 — НАЧАЛОТО НА 1668

Кръвта се стичаше по лицето на краля и се отцеждаше в яката на ловната му куртка. Нехаещ за раната си, той тресна вратата на стаята си, стигна до масата, накуцвайки, и яростно удари по плота с юмрук.

— Лично аз бях поканил семейство Партне! — кресна той. — Те са се движили по този път със самочувствието на кралски гости! — Кралят гневно погледна Бонтан. — След като децата на Франция не са на сигурно място в кралските земи, то какво остава за другите хора? Няма да мигна, докато не ми доведат техните убийци! А къде е сега семейство Партне? Аз непременно трябва да им отдам моята последна почит.

— Ваше Величество — намеси се Бонтан, — вие сте ранен.

— Много повече, отколкото си представяте! Има ли новини от фронта? Кажете ми поне, че вече сме приключили с обсадата!

— Все още не сме. Но, Ваше Величество, вие кървите...

Луи погледна Бонтан недоумяващо. После докосна с пръсти челото си и като видя кръвта по тях, въздъхна. Спомни си и промълви:

— Един нисък клон.

Изпратиха да доведат Масон да се погрижи за раната. Луи седна на канапето и лекарят трескаво разреза кожата около раната. Луи гледаше право напред. Широко отворил очи, той се взираше в портрета, на който бяха нарисувани двамата с Филип като деца. Луи, облечен като момче, Филип, като момиче.

— Изгарянето на мъртвата кожа гарантира пълно оздравяване — обясни Масон. — Жълтък смесен с терпентин ще улесни дренирането.

— Защо просто не защитете раната? — попита Луи.

— Подобни методи са добри за бойното поле, Ваше Величество, но съвременният лекар прилага съвременни техники.

След като направи разреза, Масон напъха малки парченца платно в раната. Бонтан взе „Газет“. Докато кралят наблюдаваше камериера, Масон припряно отпи от един син флакон, който извади от торбата си.

— „Със задоволство съобщаваме за успехите на кралската армия срещу испанските войски — зачете Бонтан. — Град Камбре е под обсада.“

— Най-сетне добри новини — отбеляза Луи.

— От всички герои, сражаващи се в името на краля, братът на Негово Величество, принц Филип, херцог Орлеански, се отличи най-много. Той прояви чудеса от храброст на бойното поле...

— Достатъчно засега.

— ... несравнима храброст, истински герой...

Луи тръсна глава в посока на Бонтан, шурна кръв.

— Казах вече, достатъчно!

На бойното поле в Испанска Нидерландия не се виждаше нищо от стеления се гъст и лютив дим. Стотици войници лежаха на опожарената земя като обгорял добитък; ранените стенеха, оплакваха любима и роден дом. Мъртъвците в по-голямата си част носеха зелените униформи на Испания.

В пълни бойни доспехи Филип гордо крачеше и констатираше нанесените щети. Ето я славата! Ето я победата!

Спря до един мъртъв войник, привлечен от странно спокойното му изражение, и точно в този момент покрай него бавно мина млад френски войник с тежка торба на гръб, изцапана с кръв.

— Обсадата приключи — каза Филип.

Войникът продължи с мъка напред.

— Къде отиваш? Нашият лагер е на другата страна.

Младежът се обърна бавно, машинално, с празен и невярващ поглед.

— Обещах на майка ми да го върна у дома — каза той.

Едва тогава Филип забеляза, че от торбата се подава една ръка, един крак, разкъсаната горна част на тяло с отрязана глава на младеж, чиито отворени очи сякаш бяха вперени право напред.

На масата в лабораторията на Масон лежаха трупове на тримата Партне, увити в муселинено платно. Клодин бе застанала в ъгъла, почтително свела глава.

Луи и Бонтан мълчаливо гледаха увитите тела.

— Искам да ги видя — каза Луи.

Масон отви първото. Във въздуха се разнесе сладникав мирис на разложение. Луи прехапа устни, но не каза нищо. Това бяха негови близки приятели. Даде знак на Масон да махне покривалото от второто тяло. От него се понесе същата воня, същият сладникав мирис на загнила плът. Мирисът на смъртта.

— Тя е изгубила много кръв — отбеляза кралят намръщено. — А той не, защо?

— Според мен тя е била застреляна от упор, Ваше Величество — обясни Масон. — А той... по него е стреляно отдалече. При раните от мускет не се наблюдава силно кървене.

— Защо?

— Ами това е свързано със скоростта, Ваше Величество. Раните са много големи.

— Тогава би трябвало да имаме по-голяма загуба на кръв, а не по-малка.

Масон облиза устни.

— Точно така, Ваше Величество...

Клодин се намеси.

— Баща ми се опитва да каже, че изстрелът от мускет предизвиква разкъсващи рани, тоест прави двойно по-големи дупки, но и обгаря раната, запечатва я. Затова вместо да изтича, кръвта се задържа на това място.

Масон погледна Луи, очевидно дълбоко засегнат, че дъщеря му знае повече от него.

— Ясно — отвърна кралят. — Благодаря... Масон. Сега да видим момчето.

Лекарят разгъна платното, извърщайки очи.

— А къде е Шарлот? — попита Луи. — Семейство Партне имаше две деца.

— Не знам, Ваше Величество.

Луи се обърна към Бонтан.

— Повикайте Фабиен!

Фабиен стоеше край пътя, на мястото на убийството на семейство Партне. Големи петна засъхнала кръв се виждаха на земята, капки кръв имаше и по близките дървета. Фабиен огледа земята внимателно, търсейки следи от организираната засада. Скоро попадна на отпечатащи от малки стъпки, които водеха към близката до гората нива. Проследи стъпките до края на нивата и стигна до бразда, по която тревата беше изпотъпкана. Някой беше бягал. Махна с ръка да прогони мушиците от лицето си и пое по браздата, стигайки до мястото, на което беглецът бе лежал. Или по-точно мястото, на което беглецът бе паднал. По тревата имаше кафеникави съсиреци от засъхнала кръв.

Пое по друга следа, която водеше към малка горичка.

И я видя. Свита до ствола на една върба.

Шарлот.

Фабиен коленичи до нея и нежно я прегърна. Роклята ѝ, подгизнала от кръв, не оставяше и капка съмнение за смъртоносната ѝ рана.

Шарлот леко примигна, но очите ѝ останаха затворени.

— Ще умра ли? — успя да промълви девойката.

Фабиен отвърна с дълбока въздишка:

— Да.

Тя направи опит да навлажни устните си.

— Можете ли да ми помогнете?

— Не, но поне няма да бъдете сама.

Безсилните ѝ пръсти опипваха брошката на яката ѝ, все едно беше броеница. Фабиен слушаше и чакаше. Краят приближаваше.

Внезапно Шарлот отвори очи и се взря в очите на Фабиен. Поглед, изпълнен с блаженство и с ужас.

— Видях ангели! — възкликна тя.

В следващия миг се сгърчи и издъхна.

Касел събуди Монкур, който лежеше и хъркаше на студената земя, като се изпика отгоре му.

— Въшливо псе! — кресна Монкур, пръскайки слюнка. — Ще те убия!

Отлепвайки с мъка очи, той видя, че го препикава Касел, и побърза да си затвори устата.

— Заслужи си го! — каза Касел. — Прибра се толкова пиан, че си изпразни мехура в един ъгъл на кухнята ми, преди да се овъргалаш като прасе в огнището. Вече сме почти квит.

Монкур се надигна. Затърка лице с омазаните си със сажди ръце, после нашари страните си с черти, сякаш се готвеше да заминава на война.

— Къде... къде е нашият дял?

— Ето го — отвърна Касел, наведе се и звънко го зашлеви. — Това достатъчно ли е, или искате още? Убивате семейство благородници на пътя, а после идвате да търсите убежище в моя дом?

— Тя чу гласа ми — заоправдава се Монкур, надигайки се с огромно усилие. — Можеше да ме познае. Не можех да рискувам.

Касел беше бесен.

— Избил си до крак семейство благородници на кралския път!

— Не цялото. Момичето избяга в близката нива. Но е ранена и няма да издържи дълго.

— Не тръгна ли след нея?

— Реших, че ще бъде по-добре да не се бавим.

Касел се наведе над омазания в сажди и вмирисан на пикня мъж.

— Връщай се там! Довърши това, което си започнал! Тя още може да говори, предполагам?

— Но защо? Вие си получихте хаоса, който искахте. Помислете малко, сеньор. Пътят за Версай е опръскан с благородническа кръв. Кой ще се реши да тръгне по стъпките на семейство Партне? Кралят скоро ще се откаже от плановете си и ще се прибере в Париж. Тогава ние отново ще владеем тази страна.

— Само че дотогава — отвърна Касел — аз притежавам единствено земите си. И теб, убиецо! Ти оплеска нещата, ти трябва да почистиш след себе си!

Той извади от дрехата си малка кесия и я подхвърли на Монкур.

Тялото на Шарлот бе увито в чаршаф и положено на пода в кабинета на Фабиен. Той пишеше нещо в голямата си книга, а Лорен не отделяше очи от тялото, нервно кършейки ръце.

— Но дворът трябва да узнае за нейната смърт, за да носи траур.

— Не. Те смятат, че цялото семейство е загинало. Убити са на пътя. Всички говорят за това.

— Но те знаят, че тялото ѝ не е намерено.

Фабиен погледна помощничката си.

— Знаят го ти, аз и още трима души. И мъжът, който е искал да я убие. Той знае, че я е улучил, но нищо повече. Може би това ще го накара да направи някоя грешна стъпка.

В залата на военния съвет, под бдителните погледи на Бонтан и няколко министри Колбер разгъна картата на масата. На нея бе обозначено кои благородници са се присъединили, както и кои са останали под влиянието на Касел, предимно от северните части на страната.

— Кой още се бави?

— Четиринайсет семейства — уточни Колбер. — Те изчакват да разберат дали ще бъде гарантирана сигурността им, преди да поемат по този път.

Луи погледна картата, после Колбер. Лицето му беше напрегнато.

— Имаме ли поне една добра новина, дори да е най-незначителната? Докъде стигнаха строителните работи по конюшните?

Колбер изпусна нервна въздишка.

— Работите са прекратени, Ваше Величество.

— Какво чувам?!

— Търговците отказват да доставят материали, защото, в случай че стоката не пристигне, няма да им бъде заплатено.

— Казано накратко — отсече кралят, навеждайки се над масата, — благородниците от Юга мълчат, тези от източните части се държат като страхливци, а онези от северните...

— Без Касел — прекъсна го Колбер — северът няма да сътрудничи. Той е много влиятелен по тези места.

— Въобразяват си, че е влиятелен, нищо повече.

— Което е също толкова опасно.

Кралят размаха юмрук.

— Обезопасете пътя! Как е възможно да държим под обсада Камбре, а да живеем с впечатлението, че под обсада сме поставени ние?!

Появи се един гвардеец и зашепна нещо на ухото на Бонтан.

После в стаята влезе Фабиен. Луи го прониза с очи.

— Вие ме предадохте, господин Фабиен. Вие предадохте и приятелите ми. Ако вашите патрули си бяха свършили работата, както се бяхме договорили, семейство Партне щяха да пристигнат живи и здрави. Вместо това, тяхната смърт е послание към останалите, което ясно казва, че пътуването до Версай е опасно начинание.

Фабиен издържа погледа на краля. Бонтан се опита да привлече вниманието на Колбер.

— Ще останете в двора само ако изкупите грешката си напълно — продължи Луи. — На всяка цена да ми доведете виновните.

— Може ли да кажа нещо, Ваше Величество? — попита Фабиен. — Убеден съм, че това престъпление е дело на благородник.

Колбер се намръщи.

— Как си позволявате да твърдите подобно нещо?

— Мъжът, който е застрелял Партне с мускет, е бил на кон. Тъгълът на раната показва, че холката на животното е доста висока, което означава, че ездачът е бил много опитен. Само благородник или рицар би могъл да се справи с такъв кон. Имайки предвид, че мнозинството от нашите хора заминаха на фронта, смятам, че подозренията ми са основателни. Определено става дума за благородник.

Бонтан се оттегли в един вестибюл до залата на военния съвет, наля си чаша вино и отпи няколко големи глътки. Фабиен влезе при него и го изгледа разгневен.

— Хайде, излейте си душата — каза камериерът.

— Планът ви беше необмислен и зле изпълнен! За да опазим пътя, ни бяха нужни поне двеста войници.

Бонтан сложи чашата на масата.

— И откъде щяхме да ги вземем? Нашите войници са на фронта.

— Това е ваш проблем.

— Проблемът е на всички нас. Това е заплаха за краля.

Фабиен замълча, вперил поглед във виното, после каза:

— Освен ако не се окаже решение.

— Решение?

— Все още не знам.

Той грабна чашата и я пресуши.

— Едно е сигурно, тези мъже няма да ударят никога вече — каза Фабиен и излезе от стаята с чаша в ръка.

Анриет сложи картите на масата и поклати глава.

— Вие спечелихте, аз изгубих.

Госпожа Дьо Монтеспан събра картите и замислено допря колодата до брадичката си. Присмехулна усмивка изплува на устните ѝ.

— Вие не полагате никакви усилия. Не бихме ли могли да играем на клечки? В края на краищата струва ли си да играем, ако няма залог?

— Може би по-късно.

Госпожа Дьо Монтеспан кимна в знак на съгласие, постави картите в малка дървена кутийка и разгърна екземпляра на „Газет“, оставен на един стол.

— В цялата страна говорят само за мъжа ви. Невероятно!

— Не съвсем — отвърна Анриет. — Още когато бяхме деца, Луи го пазеха много повече, отколкото Филип. В името на короната.

— Затова ли кралят толкова обича лова?

— Сигурно.

— Мъжете чувстват, че живеят само когато са на косъм от смъртта — отбеляза госпожа Дьо Монтеспан. — Изправени очи в очи с нея, някои се превръщат в деца, други във воители. Повечето не знаят към коя от тези две категории принадлежат.

— Или нямат късмета да го открият.

— Говоря за краля.

Точно в този миг един гвардеец обяви появата на краля.

— Негово Величество!

Когато Луи влезе, дамите станаха и направиха реверанс.

Госпожа Дьо Монтеспан веднага забеляза, че той се усмихва. Моментът бе настъпил. Кралят взе вестника от ръцете ѝ. Тя леко протегна пръсти с надеждата да докосне неговите. Напразна надежда.

Луи се обърна към Анриет.

— Вашият съпруг е велик воин. Макар да не бива да забравяме, че късметът е най-добрият приятел на войника. А той не си дава сметка за своя късмет.

Кралят се засмя.

Госпожа Дьо Монтеспан продължи да крои планове.

Седнал до огъня с „Газет“ в ръце, Касел видя Монкур да влиза в стаята и изплю семките от гроздето, което си похапваше.

— Решен ли е проблемът?

— Пътищата са пълни с мъже, които задават въпроси. Предпочетох да не им отговарям.

Касел размаха вестника.

— През това време кралят завладява нови територии. И предявява претенции към испанските владения като обезщетение за неплатената зестра на съпругата си. Това е само претекст, естествено. При всяко положение една военна победа би му донесла повече земи. Повече увереност, повече власт. Трябва да го спрем.

Монкур кимна.

— Няма да намерят девойката. Дори да я открият, тя ще е вече мъртва. След няколко дни пътят отново ще е наш.

— Което значи, че си готов да се върнеш на работа.

— На вашите услуги съм.

Касел пусна „Газет“ на пода и скръсти ръце.

— Етикетът забранява на благородниците да притежават и да ръководят предприятия. Затова аз ръководя моето чрез пълномощник. Притежавам трийсет компании. Най-верният ми човек има брат, който работи в склада на краля в Париж. Той ми съобщи за някакъв товар, който трябва скоро да потегли за Версай. Товарът ще бъде поставен под силна охрана. Мъжете ще се бият до смърт, за да го опазят.

Монкур се поклони.

— Вие ме измъкнахте от лапите на смъртта. За мен ще бъде чест да поставя живота си на ваше разположение.

— Добре — отвърна Касел. — Защото според това, което научих, въпросният товар заслужавал човек да даде живота си за него.

Ето го най-подходящия момент — каза си госпожа Дьо Монтеспан, крачейки надолу по коридора, облечена в прекрасната си тюркоазена рокля. Кралят идваше към нея, обкръжен от Бонтан и няколко мъже от личната му охрана. Когато мина покрай нея, тя скромно се усмихна, залитна, едва не падна, но се задържа на крака.

Луи се обърна и я погледна, искрено притеснен.

— Госпожо?

— Извинете ме — отвърна госпожа Дьо Монтеспан и наклони грациозно глава. — Всичко е наред.

— Добре ли се чувствате?

— Ако... — Тя вдигна поглед към краля. — Ако има нещо, което да чувствам, то е преди всичко тревога... заради тази война.

— Съвсем скоро ще се прославим.

Госпожа Дьо Монтеспан докосна гърди с две ръце.

— Вие вече сте прославен, Ваше Величество, ако мога да си позволя да заявя.

— Можете, госпожо. Бъдете здрава.

Кралят взе ръката ѝ и я целуна. Госпожа Дьо Монтеспан се престори, че примира от вълнение, и почтително се поклони. Луи продължи пътя си с усмивка на уста.

От прага на една отдалечена стая Беатрис наблюдаваше гледката с мрачно изражение.

В края на краищата какво значение имаше, че Шевалие наблюдава как съпругата на любовника му се оставя на придворните дами да я събличат, да ѝ слагат нощницата? За него жените не представляваха никакъв интерес, освен когато служеха на собствените му цели. И Анриет отлично го знаеше. Затова, когато Шевалие влезе в стаята ѝ, настани се на стола и праметна крак през страничната облегалка, тя едва-едва се обърна. Той я изгледа със саркастична усмивка.

— Нещастieto ви отива — отбеляза той и подсмръкна. — Чудесно изглеждате.

Анриет пусна една въздишка.

— Какво искате?

— Прочетохте ли вестника? Вашият съпруг се е увенчал с ненадмината слава.

— Славата е за краля.

— Не прочетох такова нещо.

Анриет се обърна към една къдрокоса девойка, най-новата ѝ компаньонка.

— Анжелик, бихте ли ми намерили сини панделки?

Анжелик се поклони грациозно и мина покрай Шевалие, който се обърна към нея.

— Анжелик, исках да ви върна това.

Девойката се обърна и видя Шевалие, който небрежно полюшваше на върха на пръстите си искрящо колие от диаманти. Тя отвори широко очи и силно пребледня.

— Камериерката го намерила във вашето чекмедже и го взела по погрешка — продължи Шевалие. — Ще поискам лично да бъде наказана.

— Моето колие! — възкликна Анриет.

Шевалие наклони глава.

— Вашето колие?

— Да, то ми е много скъпо. Мислех, че съм го изгубила. — Шокирана, Анриет се обърна към младата жена. — Анжелик?

Анжелик поклати глава, обзета от паника.

— Това колие не беше в моята стая.

— Там беше, разбира се — отвърна Шевалие. — При това хитро скрито.

— Госпожо! — Анжелик се обърна умоляващо към Анриет. — Не съм вземала вашето колие. Наистина не съм!

— Мълчете! — заповяда Шевалие.

— Госпожо, умолявам ви!

Шевалие подаде колието на Анриет.

— Вашата компаньонка е крадла, госпожо. Работата е ясна. Съмнявам се да имате навик да наемате на работа джебчийки. Бъдете уверена, че това няма да приключи току-така.

Анжелик се обля в сълзи. Шевалие излезе от стаята с усмивка на уста.

Обикновено късно сутрин дамите от двора се събираха да побъбрят и да разменят последните клюки. Тази сутрин в една окъпана от слънцето стая те разговаряха на малки групи за съпрузи, за деца и за платове.

Госпожа Дьо Монтеспан беше заобиколена от няколко дами. Една от тях, на възраст около петдесетте, с посребрена коса и с колие от рубини се обърна към нея настоятелно и драматично.

— Лизет умолявала съпруга си да не идват! Можем ли да ѝ се сърдим след това, което се случи със семейство Партне? Но съпругът ѝ обяснил, че били принудени заради последния кралски едикт. Наложително било да си намерят някой покровител от двора, защото иначе били загубени.

Беатрис и Софи влязоха в стаята и се насочиха към групата, в чийто център седеше госпожа Дьо Монтеспан. Дамите обаче стесниха кръга си и не им позволиха да седнат до тях.

— Чух да разправят — започна госпожа Дьо Монтеспан, — че причината е друга: не можели да открият документите, потвърждаващи благородническите им титли. Преди няколко години е имало наводнение. Я си представете, че водата е отнесла документите! Горкичките...

— Сигурна съм, че с тях всичко е наред — намеси се Беатрис от мястото си извън кръга.

Дамите я изгледаха. Госпожа Дьо Монтеспан се обърна към нея и каза с хладен тон:

— Но това трябва да бъде доказано, нали? Всеки не може да се ползва от закрилата на Шевалие.

Беатрис се усмихна невъзмутимо.

— Аз се ползвам от неговото покровителство дотолкова, доколкото ми го предоставя.

— Ако кесията ви се изпразни, убедена съм, че дъщеря ви ще съумее да я понапълни. Красотата отваря много врати.

— Вие го знаете по-добре от когото и да било, госпожо. Но красотата, лишена от ум, е гола суета, нищо повече.

Госпожа Дьо Монтеспан ѝ отговори с усмивка. Беатрис ѝ обърна гръб, отвеждайки дъщеря си.

— Майко, не беше особено учтиво от твоя страна — отбеляза Софи, след като двете се отдалечиха достатъчно, за да не могат да ги чуват.

— Дъще, веднъж прекрачили вратите на двора, вие не се озовавате просто в някаква стая, а на пазара. Центърът продава на близкия си кръг, който от своя страна продава на външните кръгове. Те пък продават на всички останали, извън светския живот. Сделките създават контакти, а контактите — влияние. Влиянието дава власт. Властта дава всичко. Мислиш ли, че вниманието, на което се радва госпожа Дьо Монтеспан, е плод на случайността?

— Мислех, че просто не я харесвате.

— Говори по-тихо! Тази сутрин забелязах, че кралят я погледна. Настоятелно. Поразсъждавай върху цената на подобен поглед.

— Какво ни интересува това? Ние имаме титлата и доказателствата за нашето родословие.

— Не още.

— Какво може да се случи с документ по пътя от По до Версай?

— Попитай семейство Партне — отсече Беатрис. — И мълчи! — заповяда тя на дъщеря си, дръпна я за ръката и я изведе навън в градините.

Двете поеха по павирания път покрай западната фасада на двореца, потънали дълбоко в мислите си, когато нещо се блъсна в рамото на Софи. Тя се обърна и видя кофата, която бяха спуснали с въже от скелето над главите им. Погледна вътре и зърна розово цвете. Вдигна глава и видя някой да ѝ се усмихва. Мъжът със светлокестенявата коса, който беше видяла преди няколко дни. Той посочи с брадичка цветето, обяснявайки ѝ с жест, че е за нея. Тя протегна ръка да го вземе.

— Софи!

Беатрис се бе обърнала и наблюдаваше дъщеря си и мъжа на скелето.

Софи пусна цветето и забърза след майка си. Беатрис разтърси ръката ѝ разгневено.

— Ще ме послушаш ли някога?

— Какво съм сторила? — попита Софи начумерено.

— Не гледай така мило тези момчета! Ти трябва да имаш очи само за краля. Дори да успея да те омъжа за някой благородник, царедворците са само трамплин. Ни повече, ни по-малко. А мъжете като онзи на скелето са локви кал, които трябва да прескачаш. Разбра ли ме?

Софи се нацупи.

— Прекалено сте красноречива, когато става дума за моето бъдеще. Само дете никога не се интересува какво искам аз. Вие бихте ме омъжили за трупа на някой аристократ, ако това би ви помогнало да осъществите плановете си.

— Без пари няма живот!

— След като най-важното е да легнеш в леглото на някой благородник, защо вие не последвате собствения си съвет?

— Правя всичко това за теб! Светът е жесток и безмилостен към жените!

— Имам чувството, че не ми казвате всичко.

Беатрис пусна ръката на Софи и гордо изпъна рамене.

— Ти си още млада. Само това е сигурно.

В този момент на отсрещния бряг на езерото с лебедите Софи забеляза Фабиен в компанията на Лорен. Фабиен кимна и се усмихна на Беатрис.

— А той, майко, той какво е? — попита Софи, мръщейки носле.
— Трамплин или локва кал?

Разположени един срещу друг на удобни възглавници в частните апартаменти на краля, Луи и Роан кротко пиеха вино и се смееха. Също като в доброто старо време, непринудено, безгрижно. Двама приятели, щастливо потънали в спомени за времето, когато бяха споделяли най-хубавите моменти от живота си.

— Тя имаше панделки, сплетени в косата — каза Луи, прокарвайки пръст по ръба на металната чаша.

— Да, на пикника — уточни Роан. — В разгара на лятото.

— Аз ти бях страшно ядосан.

— Защото Франсоаз ме предпочете пред теб!

— За да ме накара да ревнувам.

— И успя. Тя имаше очи само за теб.

Луи вдигна стакана за наздравица към приятеля си и го пресуши на един дъх. Кралят стана от възглавниците и отиде до прозореца. Роан го последва. Изправени един до друг, отраженията им в стъклото не подсказваха нищо за техния ранг в обществото, за положението им, за тяхната власт. Спогледаха се и в този момент бяха равни.

— Благодаря ти, приятелю — каза Луи. — Имах нужда от това.

Роан кимна и вирна показалец.

— Още тази вечер трябва да я почетем. И всички следващи вечери. Ще завържа панделка в косата на първата жена, която срещна по пътя си, и ще я нарека Франсоаз!

Луи се усмихна.

Поглеждайки през прозореца, Роан зърна на една алея в градината госпожа Дьо Монтеспан да се разхожда в компанията на няколко дами.

— Какво бихте казали за нея? — подметна той.

Луи поклати глава.

— Забранявам ти да се докосваш до нея.

— Колко жалко...

Двамата мъже се разположиха отново на възглавниците и си наляха вино.

— Наумил съм си една длъжност за теб — каза Луи. — Надявам се да приемеш.

Роан повдигна вежди.

— Отговорът е „да“, разбира се. За какво става дума?

— Както знаеш, конюшните са вече готови. Имам нужда от нов главен ловец.

Роан кимна. На това се бе надявал. Главен ловец беше пост, за който отдавна си мечтаеше.

— Познавам идеалния човек — поде той.

— Така си мислех и аз.

— Ще бъде във възторг!

— Тогави ми дай името му. Трябва да го въведа в новите му задължения, а ти отиваш на фронта.

Роан преглътна накриво.

— На фронта?

Луи постави стакана на масата.

— Колкото повече продължава тази война, толкова по-често си мисля за брат ми.

— Аз... разбирам.

Луи се наведе към него, лицето на близкия приятел изчезна, на негово място се появи лицето на монарха.

— Искам ти да отидеш на фронта. Да бъдеш сянката на брат ми. Да следиш да не му се случи нищо лошо.

Войната! Не искам да ходя на фронта!

Роан направи усилие да се усмихне.

— Ще изпълня вашите заповеди.

Луи погали приятеля си по рамото.

— Това е Роан, когото познавам.

— Да, Ваше Величество — отвърна Роан с тъжна и неискрена усмивка.

Застанал прав в кабинета на Фабиен, Луи имаше усещането, че етажерките от тъмно масивно дърво и безбройните томове книги по тях ще се стоварят отгоре му. Погълнатият обяд тежеше на стомаха му и беше бесен на себе си, че не може да преодолее тъгата. Взря се в брошката, която държеше в ръка, беше опръскана с кръвта на Шарлот.

— Къде я намерихте?

— В гората, недалеч от Марли — отвърна Фабиен.

— Къде е тя сега?

— Погребяха я заедно с близките ѝ.

— Без опело? — попита Бонтан. — Не е достойно за нейния ранг.

Фабиен поклати глава.

— Опелото не можеше да мине незабелязано.

Кралят затвори очи за миг, пак ги отвори и погледна отново брошката.

Гневът се разгаряше под клепачите му, но той заговори бавно, с безизразен тон.

— Какво щеше да се промени? Дадохте ми надежда, че е жива, и сега отново разбихте сърцето ми. Защо бе нужно да криете от мен смъртта ѝ?

— Защото вие ми дадохте оръжие, Ваше Величество — отвърна Фабиен. — Не само мускети, а и възможност за избор. И аз избрах да скрия истината, която е, че Шарлот Партне не е умряла заедно със своите. Тази информация ни дава нещо, с което крадците не разполагат. Увереност. А това означава, че те ще направят грешка.

Луи кимна в знак на съгласие и стисна брошката. Имаше толкова много за казване, толкова причини за гняв и крясъци, но Фабиен беше прав. Гневът в душата му изтля и се превърна в тъга. Той стисна зъби, за да сдържи сълзите си.

— Страдала ли е?

— Ужасно.

— Дано да не е траяло дълго.

— Страдала е много и продължително.

Луи забодя брошката на жакета си.

— Господин Фабиен, вие не се домогвате до моето одобрение, нали?

Фабиен се намръщи подозрително. Не беше сигурен какво да отговори.

— Не, Ваше Величество — отвърна той след продължителна пауза.

Бонтан затаи дискретно дъх, а Луи се усмихна с крайчеца на устните си.

— Вашата честност е една от силните ви страни.

— След като вие го казвате, Ваше Величество.

Луи откопча брошката, пусна я в джоба си и излезе от стаята. Няколко гвардейци го последваха по петите. Фабиен понечи да тръгне след тях, но Бонтан го спря.

— Когато кралят спомена за грешките, които сте сторили, аз не се намесих във ваша защита — каза Бонтан.

— Не.

— Надявам се, че разбирате причината.

Фабиен погледна камериера с безизразно изражение, после попита:

— Това ли е всичко?

Бонтан кимна сухо. Фабиен тръгна към вратата, но преди да стигне до нея, се обърна.

— В двора има един мъж, когото не познавам. Никой не ме предупреди за неговото пристигане, а той се радва на покровителството на краля. Кой е той?

Бонтан махна с ръка.

— Имате си работа. Съветвам ви да се заемете с нея.

Същата вечер няколко избрани царедворци се събраха в един от частните салони на двореца по покана на Беатрис и дъщеря ѝ. Украсата допринасяше за доброто настроение: плодове, каквито имаше в този сезон, цветя и свещи във високи свещници, поставени направо на пода. Бяха наели и талантлив виолончелист да изпълнява весела музика.

Беатрис и Софи посрещаха гостите. Шевалие се появи, забързан, наметнат с пелерина в цвят бордо. Обходи с поглед присъстващите, веднага забеляза красивия музикант и на устните му изплува сладострастна усмивка.

— Братовчедо — поздрави го Беатрис, махвайки с ръка. — Изглеждате в отлично настроение.

Шевалие се насочи с небрежна походка към нея.

— Как да не съм, след като съм обграден от толкова красота? — Той намигна на Софи. — В този ред на мисли, антуражът на Анриет се нуждае от свежа кръв. Успях да създам изгодно положение за скъпата ми девойка.

Беатрис смръщи вежди.

— Свитата на Анриет? Нима Софи трябва да се задоволи с това? Нима трябва да гледаме как госпожа Дьо Монтеспан не спира да печели влияние с всеки изминал ден? Станах неволна свидетелка на един поглед на краля, който...

— Вече взех решение. Аз съм глава на семейството, нима сте забравили?

Беатрис прикова поглед в Шевалие. Възцари се дълго мълчание. Най-накрая тя заговори, изправила чело, за да си възвърне увереността.

— Кога длъжността ще бъде на разположение?

— Скоро. Една от нейните дами обича да покрадва.

Шевалие поведе Софи към пистата за танци. Девойката плетеше крака, опитвайки се да следва ритъма, Шевалие възхитено съзерцаваше виолончелиста.

— Танцът е вид разговор, скъпа Софи. Има си правила и ограничения, гънки и извивки, също като роклята ви.

— Харесва ли ви роклята ми?

Шевалие я притисна до гърдите си, без да сваля очи от музиканта, представяйки си какво би почувствал, ако можеше да има този млад мъж в леглото си, да го докосва, да го гали, да го обладава и да му заповядва.

— Не съм ви питал досега... — прошепна Шевалие на ухото на Софи. — Все още ли сте непокътната?

— Непокътната?

— Пръстчетата ви... те не са ли били любопитни...?

— Не разбирам...

— О, ще разберете... — отново зашепна той, притискайки я по-силно, толкова силно, че тя усети втвърдения му член през дрехите.

Софи се задърпа, но той я държеше здраво, докато фантазията му се развихряше при мисълта за очарователния виолончелист.

Празненството приключи. Шевалие бързаше по горския път, слабо осветен от лунния сърп. На всяка крачка усещаше мократа пръст, но пък какво влажно и топло съкровище го очакваше там в мрака.

Най-накрая стигна до виолончелиста, който стоеше край пътя със скръстени ръце, облеган на едно лирово дърво.

— Малко подраних за първия урок — каза Шевалие, хвана ръката на виолончелиста и лекичко я захапа.

Музикантът го погали по бузата, после го целуна в устата и се притисна силно до тялото му, стенойки от желание и от удоволствие.

Шевалие прекрати целувката и с един замах разтвори ризата на младия мъж. Прокара език по мускулестата му гърд, стигна до кръста и припряно развърза панталоните му. Музикантът се стегна, изви се като лък и допря чатал до лицето на Шевалие, който се засмя на пламенния му ентузиазъм и целуна топлата окосменост над члена му.

Неочаквано устата му се изпълни с топла, гъста и солена течност. Отдръпна се, за да види по-добре.

Кръв.

— Боже господи!

С един скок се изправи. Музикантът се държеше за прерязаното гърло.

Кръвта течеше между пръстите му. След миг подбели очи и се отпусна на земята.

От сянката излезе един мъж с лице, скрито в качулката, и допря върха на ножа си до гърлото на Шевалие.

— О, боже мой! — извика Шевалие. — Милост!

Мъжът с качулката завъртя Шевалие и го стисна за врата. Шевалие усещаше горещия му дъх.

— Ето как ще бъде отсега нататък. Ние ще ти казваме какво да правиш и ти ще го правиш. Откажеш ли, ще умреш. Бъди старателен и всички ще са доволни. Твоят любовник ще стане крал. И ти ще имаш власт и бъдеще. При условие че правиш точно това, което ти се казва. Пак ще се видим.

Мъжът отпусна хватката си и побягна през гората. Шевалие се опита да извика, но се задави и се закашля. В този миг осъзна, че се е подмокрил.

През отворения прозорец на стаята на Луи долиташе шумното жужене на насекомите, които обитаваха короните на дърветата. В есенната нощ сребристият сърп на луната разсичаше небето, сякаш очакваше божията заповед да се спусне и да удари. Бухали със златисти очи тихо размахваха криле, озъртайки се за някоя беззащитна плячка.

В стаята Луиза дъо Лавалиер крачеше пред Луи, поставила ръце върху изпъкналото си коремче.

— Искам да се помиря с Бога — заяви тя с разтреперан глас.

Луи я хвана за ръката, привлече я към себе си и я погали по бузата.

— Беше време, когато аз бях вашият Бог.

Луиза се прекръсти.

— Не мога да остана в този дом на греха. Приеха ме в един манастир. Ваше Величество, моля ви, оставете ме в ръцете на Бога!

— Не ви ли дадох всичко?

Луиза сведе очи.

— Преди време живеех с увереността, че имам благородна душа. Сега вече не зная нито коя съм, нито какъв ранг имам. Единственото ми желание е да служа на Господ.

— Възхищавам се от вашето благочестие, госпожо Луиза.

Луи се наведе да я целуне и нежно допря нос до нейния. Тя се дръпна.

— Скоро ще изчезна от погледа ви. Знам коя ще дойде след мен.

— Бог иска двамата с вас да бъдем заедно.

— Ваше Величество, оставете ме да изкупя греховете си.

Търпението и нежността на Луи се изчерпиха.

— Достатъчно!

— Ами ако се окаже осъдена да горя във вечния огън на ада? — уплашено продължи Луиза. — Ако се окаже, че съм прекалено закъсняла?

Кралят само посочи вратата с пръст.

— Вървете в стаята си!

Тя побърза да излезе, скрила лице в ръце, за да заглуши риданията, които я разтърсваха.

Луи я изпрати с поглед и на свой ред излезе от стаята. Заповяда на Бонтан да остане на мястото си и следван дискретно от двама гвардейци, пое по главния коридор на двореца, който водеше към трапезарията. Там завари госпожа Дьо Монтеспан, беше сама. Масите бяха все още отрупани с вкусни сладкиши — царедворците бяха твърде преяли, за да ги опитат. Госпожа Дьо Монтеспан му се усмихна с престорена свенливост. Взе си една целувка от подноса, доближи я до устните си и сладострастно я ухапа. Луи пристъпи и също протегна ръка да си вземе целувка.

— Поздравления за отличния ви апетит — каза той.

— Ваше Величество, вие не знаете почти нищо за мен и апетита ми.

— Знам, че още сте гладна.

Госпожа Дьо Монтеспан изтри една трошица от ъгълчето на устните си.

— Възможно е. Вие колко излапахте?

Той се доближи до нея с още една крачка.

Не говорим за сладкиши, каза си наум.

— Вече не помня.

— В такъв случай какво ще ви стане, ако хапнете още една?

Луи се усмихна и издържа погледа ѝ.

— Трудно ми е да кажа, преди да съм я схрускал.

— Странно защо... — отвърна тя. — Така или иначе, след известно време става дума просто за нова бройка, нали?

— Зависи от бройката — отвърна Луи, довърши целувката, избърса си ръцете в една салфетка и се поклони на госпожа Дьо Монтеспан.

Анриет се бе изтегнала гола в леглото, стискаше в ръце една възглавница и се усмихваше на краля. Най-ранобудните птички се суетяха пред прозореца ѝ, от гърлата им излизаха звучни, пленителни ноти, сякаш разговаряха помежду си. Седнал на ръба на леглото, Луи беше изцяло облечен, оставаше само да си обуе ботушите.

— Вие не се страхувате от нищо — заяви Анриет весело, прокарайки пръсти в разрошената си коса. — Да дойдете в стаята на една дама, просто ей така...

Луи се излегна върху краката на Анриет. Искаше му се да се чувства доволен. Като крал би трябвало да се чувства доволен. И все пак водеше душевна борба.

— Реших, че съм поканен.

Анриет протегна ръка да го погали по лицето.

— Изморен сте.

— Няма да имам секунда покой, докато не хванат убийците на семейство Партне.

— В такъв случай надявам се скоро да ги откриете — отвърна тя, докато той се взираше в балдахина над главите им. — Бих желала да идвате всяка нощ, за да съм сигурна, че съм под вашата закрила.

Луи седна на леглото и обу единия си ботуш.

— Нима досега не сте били под моята закрила, госпожо?

— За съжаление! Когато става дума за Шевалие, не знам кой би бил способен да ме закриля. Той дълбоко нарани Анжелик,

компаньонката ми.

Луи се обърна към Анриет, стиснал челюсти.

— Не ви ли е достатъчно, че закрилям вас? Длъжен ли съм вече да закрилям и вашите компаньонки?

— Скалъпил е някаква отвратителна история, която ми създава проблеми.

Луи си обу другия ботуш.

— Затова сте толкова тъжна.

Анриет застана на колене зад Луи и опря брадичка на рамото му.

— Франсоаз Партне ви беше много скъпа. Аз дори понякога изпитвах глупава ревност.

Луи се изправи на крака, взе си мантото.

— Отивам на война. Там, където ще бъда в безопасност.

Анриет примигна.

— Не разбирам...

— Вие ще ме придружите.

Анриет се намръщи.

— Защо?

— Да не би да искате да бъдете другаде?

— Разбира се, че не.

— Настъпва нов ден.

Луи закопча дрехата си и тръгна към вратата.

В кралските апартаменти, далеч от чужди погледи, се провеждаше събрание, на което присъстваха само кралят и пратеникът на Свещената римска империя. Бонтан, Фабиен и двама гвардейци чакаха отвън пред затворените врати.

Луи бе наконтен с кралските си одежди и най-пищната си перука. Той седеше на стола, сякаш беше на трона си, а пратеникът, кацнал на една табуретка, пледираше каузата си.

— Испанците са изморени от нашето мълчание, Ваше Величество — каза той. — Желаят да се намесим.

— Вие залагате на наследственото право — отбеляза Луи. — Ние залагаме на закона. Не си заслужава да се сражаваме на бойното поле. Въпреки че, несъмнено, мнозина от вашия Съвет ще извлекат голяма полза от една война.

Пратеникът постави ръце на коленете си и си пое дълбоко въздух.

— Мненията са разделени. Но ако нашият разговор може да доведе до постигането на някакво съгласие...

— ... вашият принц Ауесперг е от благороден австрийски род и би могъл да стане кардинал.

Пратеникът се усмихна, видимо впечатлен.

— Точно така, Ваше Величество.

Скръствайки ръце, Луи се наклони към него.

— В такъв случай нека се договорим. — Струйка кръв се процеди изпод перуката и потече по лицето му. — Таен договор между кралство Франция и Хабсбургската династия, по силата на който да си поделим земите след смъртта на краля на Испания. — Кървавата струйка продължаваше да тече и вече стигаше до брадичката му. — Здравето на главнокомандващия е от основно значение за сигурността на неговата държава.

— Ваше Величество... — промълви пратеникът с напрегнато и същевременно сконфузено изражение. — Лицето ви...

Луи докосна челото си с ръка и тя се обагри в яркочервено. Пратеникът се втурна да търси помощ. Фабиен зърна лицето му, когато отвори вратата: той беше, непознатият мъж, причината за неговата тревога, същият, за когото бе разпитвал. Направи крачка назад, изненадан и изпълнен с подозрение.

— Бързо! — провикна се пратеникът. — Лекар!

Фабиен се поколеба.

— Не ме ли чу, приятелю?

Луи застана в рамката на вратата, кръвта продължаваше да тече. Цялото му сако вече беше изцапано с кръв.

— Отивам да доведа Масон, Ваше Величество! — каза Бонтан.

— Не този лекар — уточни Луи. — Другият.

И затвори вратата.

Бонтан вдигна предупредително пръст към Фабиен.

— Никой да не влиза! — нареди той и се затича надолу по коридора.

След по-малко от половин час Клодин влезе в стаята на краля през задната врата, предвождана от Бонтан. Направи бърз реверанс и

пристъпи към краля. Съблече тежката пелерина с голяма качулка, която криеше самоличността ѝ на жена.

Седнал на ръба на леглото, гол до кръста, Луи свали ръка от челото си.

— Дело на баща ви — заяви той. — Бих желал да го погледнете вие.

Клодин се взря изпитателно в раната и подгизналата от кръв превръзка.

— Ще се наложи да зашием раната. Ще бъде болезнено.

Луи погледна зад гърба ѝ към портрета, на който бяха нарисувани двамата с брат си като деца. По онова време още не знаеха каква съдба им е отредена.

— Толкова по-добре — кратко отговори той.

Луиза дъо Лавалиер колебливо влезе в преддверието на спалнята на кралицата. Поклони се на Мария-Тереза и намести шала на раменете си.

— Получили сте моето послание — поде кралицата.

— Да, Ваше Величество. Всеки ден се молах за детето, което изгубихте.

— Много мило от ваша страна...

Луиза разтърка гърба си, бременността не ѝ понасяше.

— Седнете — покани я Мария-Тереза.

Луиза наведе глава и се подчини.

— Топло е — добави кралицата. — Свалете си шала.

След кратко колебание Луиза подаде шала си на една от придворните дами на кралицата.

— Думите, които изрекох за вас, не бяха учтиви — продължи кралицата. — Казах ги в момент на дълбок душевен смут, бях объркана от собствените ми провали. Бих желала да станем приятелки. Не защото съм ви простила за всички моменти, които откраднахте от съпруга ми и от мен, а защото усещам, че нещо става в душата ви. Чувствам, че душата ви се разкъсва.

Кралицата обиколи стола на Луиза и забеляза червените белези на гърба ѝ, прясно зарасналите рани от ударите с камшик, които си бе нанасяла.

— Не съм загрижена толкова за вас, колкото за невинния живот, който носите в утробата си.

Луиза погледна кралицата през рамо.

— Ще се присъединя към една молитвена общност, Ваше Величество, веднага щом стане възможно.

— Обичате ли краля?

— Обичам Бог.

— Това не е отговор.

— Обичам... също така и краля. Но цената, която трябва да заплатя, е прекалено висока.

Мария-Тереза застана пред Луиза, за да я погледне в очите.

— Гърбът ви. Какво сте си сторили?

— Нищо от това, което мога да си сторя, няма да бъде достатъчно. Никога. Прекалено много страдам.

— Така и би трябвало да бъде — отвърна кралицата, извърщайки поглед.

Клодин затвори вратата на дома си, оставяйки зад гърба си нощната мъгла, и влезе в кухнята, осветена от топлината на огъня. Масон вдигна очи към дъщеря си и продължи да бърка с лъжица съдържанието на тенджерката на огъня.

— Готвя супа за вечеря — обясни той уморено с подозрителен тон. — Картофи, моркови и целина. Реших, че сега вече, след като ти си мъжът вкъщи, аз ще изпълнявам ролята си на съпруга.

— Татко — прекъсна го Клодин припряно, събличайки пелерината, — дайте на мен.

— Сядай. Почини си. Имала си тежък работен ден.

— Не мислите това, което казвате. Това не ми харесва.

Масон присви очи.

— Да не би да се подиграваш на баща си?

— Какви ги приказвате?

— Къде беше?

— Нямам право да казвам.

— Мълчанието ти е красноречиво. Аз съм лекувал краля небрежно, така ли? Може би дори по доста примитивен начин? Но да извика моята собствена дъщеря! Той иска да съсипе репутацията ми...

— Репутацията ви е непокътната, татко. Вие просто ревнувате.

— Аз се страхувам, детето ми!

Масон яростно хвърли дървената лъжица на пода и тя се разцепи от удара.

— Страхувам се за теб. Дворът не е нито гостоприемно, нито доброжелателно място. Той е гнездо на лъжи, на студенина и на грубост. И ако мен могат да ме използват до последния ми дъх и да ме изхвърлят, няма да позволя да се отнесат по същия начин към теб. Кралят си има фаворити. В един прекрасен ден той започва да се отегчава от тях и те изчезват от ползрението ни, завинаги.

Клодин изпусна дълбока въздишка на отчаяние и потърси с поглед малкия син флакон на Масон. Откри го на една от долните етажерки, отпуши го и изля съдържанието му, без да сваля очи от баща си.

Старият свещеник мълчаливо слушаше в полумрака на кралската спалня. Отдавна бе минало полунощ, но божият служител беше винаги на разположение, в случай че кралят заяви, че се нуждае от него. Той седеше на една табуретка, а до него Луи бе коленичил на възглавница с наведена глава. Единствените шумове, които нарушаваха тишината, бяха тиктакането на стенния часовник, поставен до камината, поривите на вятъра, който духаше навън, и тревожното дишане на краля.

— Благословете ме, отче, защото съгреших — каза Луи.

— Какво искате да ви опростя?

— Смъртните грехове: гняв и завист.

— Трябва да знаете, Ваше Величество... — започна свещеникът.

— Някои простъпки са необходими, когато става дума за държавния мъж. Но ако той е съгрешил в качеството си на обикновен човек...

— Не ми говорете така — предизвикателно каза Луи. — Сега съм обикновен човек и нищо повече, стоя на колене, смазан от бремето на своя грях и каещ се пред Бог.

Свещеникът кимна в знак на съгласие.

— По какъв начин трябва да се покая?

Свещеникът долепи сбръчканите си длани и се замисли.

— Дълбокото покаяние може да се изразява по най-разнообразни начини, Ваше Величество. Човек може да се изкупи, посвещавайки се на добродетелите, които противодействат на извършените грехове. Например грехът на завистта се опрощава чрез добротата. Този на гнева — чрез търпението.

Луи отправи поглед към сенките, които пробягваха по стената.

— Ние сме във война, всичко е гняв. Не остана място за добротата.

Роан и Филип стояха рамо до рамо, с гръб към гората и се взираха отвъд голямата изоставена нива по посока на противниковия лагер, където патрулираха униформени войници. Френските гвардейци, мълчаливо накацали по клоните на околните дървета, не откъсваха очи от противника. Духаше студен есенен вятър, който отронваше листата, вдигаше във въздуха и завихряше прахоляка, а пожълтелите треви се къдреха под напора му като морски вълни. Безмилостно море, което се готвеше да погълне всички, тръгна да се сражават и да оставят костите си тук.

— Придвижили сме се прекалено напред — предупредително отбеляза Роан. — В опасност сме.

Филип запази мълчание.

— Ваше Височество, дадох дума на брат ви...

Филип изглежда мрачно Роан.

— Какво му обещахте?

Очевидно Роан не желаше да му отговори.

— Да осигуря вашата безопасност — отрони все пак накрая.

Филип погледна Роан в лицето и с решителна стъпка се насочи към гората. Трябваше да се досети защо Луи бе изпратил на фронта верния си приятел, но не му се искаше да повярва. Чу стъпките на Роан зад гърба си и вдигна ръка предупредително: Оставете ме на мира!

След като се разтъпка из трънаците и храсталаците, спря до огромен дъб, за да се облекчи. В този момент до слуха му достигна лек шум. Надникна зад дървото и видя гол до кръста мъж, приклепнал в плиткото дърво, който тъкмо криеше сабята и ризата си в малката дупка, която бе изкопал. Ризата беше зелена — униформата на врага. Дезертър, реши Филип. Много интересно.

— Не е толкова лесно, да го знаете.

Мъжът го погледна, смаян. Огледа се, за да види дали Филип е сам. После дълбоко въздъхна.

— Аз не съм избирал тази война — оправда се той.

Филип излезе иззад дървото и се доближи до него.

— Както и аз. Но такъв ни е занаятът. Аз от едната страна, вие от другата.

— Оръдията на вашата армия убиха много мои приятели.

— Ние пишем Историята.

Мъжът започна да затрупва дупката с пръст.

— Тогава си стойте тук и си я пишете Историята. Аз се връщам у дома при жена ми и детето ми.

— Те живеят в свят, изкован от войната — отвърна Филип. — Ние сме част от този свят. Не можете да отмиете войната от себе си, тя е част от вас.

— Един баща има нужда да вижда детето си и да му казва, че го обича повече от всичко на света.

— Как ще научите сина си да гледа смело в бъдещето си, след като вие самият не можете да погледнете открито вашето бъдеще? Думите ви ще звучат кухо.

Дезертърът погледна Филип намръщено.

— Кой сте вие?

— Филип, херцог Орлеански.

Мъжът гръмко се разсмя. Сетне осъзна, че Филип казва истината. Изправи се на треперещите си крака и превзето се поклони.

— Може би ще се срещнем на бойното поле утре.

— Може би.

Филип му обърна гръб. Докато се отдалечаваше, чу как дезертърът разравя дупката, в която бе заровил сабята и куртката си.

Анриет праметна мократа си коса зад рамото, потръпна и тръгна с широка крачка към езерото, придружена от няколко свои дами. Скоро щеше да стане много студено за къпане, но желанието за скъпите на сърцето ѝ срещи в хижата нямаше да я напусне. Тя крачеше, загледана в пантофките си, мислеше за войната и за войниците, за Филип и за Шевалие. И за Луи. Винаги за Луи.

Вдигна глава и видя госпожа Дьо Монтеспан, застанала на вратата на хижата.

— Вие тук, каква изненада! — каза Анриет.

— Искан да говоря с вас, далече от чуждите уши.

Седнаха на една каменна пейка.

— Това, което Шевалие причини на бедната ви Анжелик... — започна госпожа Дьо Монтеспан.

Анриет кимна и се намръщи.

— За съжаление! Показа какъв е всъщност. Сега вече имам нова компаньонка.

— Госпожица... Дьо Клермон.

— Да, Софи. Тя е твърде приятна. И много я бива в прическите.

Госпожа Дьо Монтеспан се наклони към Анриет.

— Имам идея как да отмъстим на Шевалие. Желаете ли да я обмислите?

— Не, благодаря, Атенаис.

Госпожа Дьо Монтеспан я погледна недоумяващо.

— Може ли да ви запитам защо?

— Отлично знам какво искате и отказвам да ви помагам, за да го получите.

Госпожа Дьо Монтеспан примигна.

— Опасявам се, че не разбирам какво намеквате.

— Опитайте се да разберете. Убедена съм, че ще успеете.

Анриет се изправи на крака, усмихна се и си тръгна, оставяйки госпожа Дьо Монтеспан сама на пейката.

Предполагам, че ще успея, наистина, каза си тя.

Луи обходи с поглед лицата на министрите, които беше повикал в залата на военния съвет. В изражението му се четеше гняв, решителност и предизвикателство.

— Обградени сме от конспиратори — заяви той, навеждайки се над масата, свил глава между раменете като вълк, който се готви да се хвърли върху плячката. — Навсякъде омраза, насилие. Вече не е време да се защитаваме. Длъжни сме да нападнем. Длъжни сме да разбием обсадата. Бонтан, изпратете войска, която да пази пътищата.

— Тя вече е готова, Ваше Величество — докладва Бонтан и се престори, че не забелязва как Фабиен примигна, явно усъмнил се в думите му.

— Облечете ги в униформи. Искан присъствието им да се набива на очи. За да се откажат едните и да се насърчат другите, също както постъпваме в Париж. Обкръжете пътищата. Правете проверки. Разпитайте благородниците, които са против мен. Искан да разбере какво ги тревожи. А и те трябва да бъдат запознати с нашите намерения. Техният крал отива на война.

Луи се изправи на крака и приближените му го последваха.

Фабиен дръпна за ръка Бонтан, но той го превари.

— Четири бригади по сто души по пътищата. Пет войника за всяка товарна кола. Всеки, който тръгне на път, ще има на разположение поне един войник, който да го охранява.

— Но тези хора не са обучени — запротестира Фабиен.

— Повечето мъже са на фронта.

Фабиен се усмихна с презрение.

— Тоест остават ни само децата!

Следващите три дни преминаха в неспирна подготовка за заминаването на краля на фронта. На сутринта, когато дойде часът на отпътуването, благородници, царедворци, гвардейци и прислуга се събраха на двора пред двореца. Някои ръкопляскаха и размахваха кърпички, докато кралят и неговата любовница Анриет се настаняваха в кралската каляска. Три от дамите на Анриет, в това число Софи, се качиха на колата, която чакаше зад каляската на краля.

Госпожа Дьо Монтеспан не беше поканена да се присъедини към свитата. Тя си проби път през тълпата, за да застане до Луиза, и се надигна на пръсти, за да види краля и да бъде сигурна, че и той я вижда. Искан да установи една последна връзка с него преди заминаването му на фронта. Погледнете ме, казваше си тя. Вижте ме. Тук съм. Кочияшът шибна конете, Луи погледна през прозореца и кимна на госпожа Дьо Монтеспан. Да!

— Поздравления, госпожо — каза тя, навеждайки се към Луиза.
— Този поглед беше за вас.

— О, не — въздъхна Луиза. — Мисля, че грешите.

— Да не би да се засегнахте?

Луиза тъжно поклати глава.

— Аз не мога да го развълнувам.

— Глупости... Вие сте неговата любовница.

— Той избра нея. Нея отвежда със себе си. На война.

— Не. Води я при съпруга ѝ, нищо повече.

Луиза се взря в госпожа Дьо Монтеспан с поглед, преливащ от надежда.

— Можете ли да ми помогнете? Искам да му се харесам, но по характер съм твърде отегчителна. Може би, когато се върне, вие ще съумеете да го разведрихте вместо мен? Да поговорите с него, да го забавлявате. Ако настроението му се подобри, може би ще имам някакъв шанс.

Госпожа Дьо Монтеспан изпрати с поглед отдалечаващата се каляска по лъкатушещия път и отметна един паднал на челото ѝ кичур коса.

— Предполагам, че бих могла да опитам.

Дълго време пътуваха в мълчание. Покрай каляската се нижеха хамбари, малки къщурки и плетове.

Обикновен селски живот, помисли Луи. Селяните никога няма да проумеят бремето, което носят кралете. Това прави ли ги по-свободни? Или ги превръща в роби на своя безсмислен живот?

Анриет протегна ръка и леко докосна ръката на Луи. Жестът ѝ остана без ответ и тя отдръпна ръката си.

— Англия липсва ли ви? — попита той.

— Вие сте този, който ми липсва — отговори тя.

— Имате ли някакви новини от брат си в последно време?

— Вие щяхте пръв да научите.

Луи оправи жабото на ризата си и се загледа в кравите, които пасяха далече в полето.

— През лятото на нашия живот разцъфтяха безброй цветя. Но ето че есента дойде и дните вече стават по-къси. В сгъстяващия се мрак трябва да осъзнаем, че животът е по-важен от любовта. И бракът по-важен от дълга.

Анриет наклони надолу шапката с пера, за да не види кралят лицето ѝ, както и сълзите в очите ѝ.

— Моят живот ви принадлежи — тихо промълви тя.

Трепкащият пламък осветяваше оскъдно коридора на двореца. Беше късно и Фабиен, потънал в мислите си, със свещ в ръка, се прибираще в стаята си. Толкова дълбоко се бе замислил, че се стресна, когато пред него изникна една сянка.

— Господин Фабиен — прозвуча тих и приятен женски глас.

Беатрис излезе от сянката. Сърцето на Фабиен спря.

— Изгубихте ли се, госпожо? — попита той.

— Казано честно, страхувам се — отговори тя, смръщила вежди. — Войната. Нощта. Откакто кралят замина, дворецът вече не е същият. Само два дни след неговото заминаване стаите са безлюдни и тъмни. Бихте ли бил така любезен да ме придружите до апартамента ми?

Фабиен се съгласи, без да се замисли.

Беатрис пристъпи по-напред в светлината на свещта.

Каква красавица, каза си той. Какво трябва да кажа? Как да се държа?

Тръгнаха и Фабиен се опита да скрие, че свещта в ръката му трепери.

— Въпреки случилото се с вашите приятели, вие изглеждате в добро настроение — отбеляза той.

Беатрис го изгледа.

— Кои приятели?

— Семейство Партне. Те бяха близки с вашето семейство в По, нали?

Тревога помрачи за миг лицето на Беатрис.

— Да, познавах ги. Така и не успях да си обясня тази трагедия.

Стигнаха пред вратата на Беатрис. Тя се обърна към него и се усмихна.

— Бихме могли пак да се разходим. В градината, утре на светло? И да поговорим за по-приятни неща.

Фабиен кимна.

Как да приключи разговора? Да се осмели ли да я докосне? Боже мили, колко силно я желаше.

Беатрис целуна върховете на пръстите си и докосна рамото на Фабиен. В следващия миг влезе в апартамента си, оставяйки го сам на прага.

В единия край на пътя, един от многото, които водеха за Версай, млад мъж ронеше горещи сълзи и копаеше гроб с малка лопатка. Приятелят му стоеше на колене до него, с вързани на гърба ръце, широко отворил уста. От другата страна на пътя се въргаляха трупове на десетина души с пръснати мозъци. Счупената им карета бе полегнала настрани и едното колело се въртеше от порива на вятъра.

Трима въоръжени мъже с черни маски на лицата ги наблюдаваха. Без да проронят дума. В един момент единият от мъжете доближи цевта на мускета си до челото на младежа със завързаните ръце и стреля. Тялото се килна назад в наполовина изкопания гроб. Младежът с лопатката изкрещя.

Единият от мъжете свали маската си и насочи мускета си към младежа, който не можеше да си поеме въздух от смайване.

— Аз... аз ви познавам!

— Вие ме познавахте — злорадо го поправи Монкур и натисна спусъка, раздробявайки черепа на младежа.

Частите се разпръснаха наоколо, кръвта попи в пръстта.

Монкур вдигна лопатката и я подаде на един от двамата разбойници на служба при Касел.

— Тома, благородниците не работят с ръцете си.

Тома се подчини, но неочаквано Монкур грабна лопатката от ръцете му.

— Имам по-добра идея.

С въжетата, които откриха в каляската, Монкур, Тома и Мишел обесиха за краката дванайсетте офицери от полицията на крайпътните дървета. Трупове се люлееха на вятъра като плодове, изгнили на клоните. На едно от дърветата Монкур окачи надпис: Затворен път.

Лагерът на френските войски беше разположен нашироко сред дърветата между една река с леденостудена вода и една поляна и представляваше нещо като малък град. Хиляди войници си почиваха край огньовете, разхождаха се по двойки, разговаряха за сражения и за скъпи на сърцата им хора, които бяха оставили у дома.

В средата на най-голямата палатка имаше маса, върху която бяха разгънати най-новите военни планове. Филип стоеше до масата, разкрачил леко крака, с порозовяло лице, умът му — изцяло зает от войната и изискванията ѝ. Роан бе застанал до него.

— Тук — посочи Филип на военния министър Лувоа. — Ако отстъпим към тази долина...

Лувоа, облечен в елегантна кадифена куртка, на която бяха закачени отличията, доказателство за високия му ранг, вдигна ръка.

— Те могат да тръгнат след нас — отбеляза той.

— Което ще позволи на нашата кавалерия да пробие на изток и да затвори кръга. Пътят им за бягство ще бъде отрязан.

След като поразмисли, Лувоа кимна в знак на съгласие.

Отвън долетя вик.

— Кралят!

Филип се обърна, изпъчил гърди.

Най-накрая брат ми ще види какво съм сторил и какво още смятам да сторя за Франция.

Завесата се разтвори и Луи влезе, следван от голям брой гвардейци, от Анриет и Софи. Крачейки с широка стъпка, кралят стигна до масата. Лувоа се поклони, Филип широко се усмихна.

— Имам превъзходна новина, братко — започна Филип.

— Действително — прекъсна го Луи. — Войната свърши. Преговорите за прекратяване на огъня започват днес в Турне.

Филип зяпна от изненада, после затвори уста, объркано погледна Лувоа, Роан и отново брат си.

— Но ние здраво се сражавахме! Дадохме много жертви, за да стигнем до този момент!

— Няма да се оттегляме от нашите позиции — уточни кралят. — Но ще ги защитаваме не за дълго. Още за ден, може би за два. Войната приключи.

Гневът завладя Филип. Той стисна юмруци и челюсти.

— Защо? Можем да спечелим войната. Тук. Днес.

— Предпоставките не са на наша страна.

— Жертвахме прекалено много, за да сложим край сега.

Луи запази хладнокръвие.

— Ще говоря с брат си насаме — заяви той.

Даде знак с глава на един гвардеец, мъжът повдигна завесата на палатката и всички излязоха, оставяйки двамата братя лице в лице.

— Дойдох, за да те отведа у дома — заяви Луи.

— А пък аз съм тук, за да се бия. И да чукам. Чудя се дали това прекратяване на огъня има друга цел, освен да накара хората да те посрещнат, скандирайки: „Да живее крал Луи, той отиде на война и извоюва мира!“.

Луи се доближи до брат си, Филип не отстъпи. Стояха, впили очи един в друг, кралят и воинът.

— Нашите шпиони твърдят, че дават награда за главата ти — каза Луи. — Испанците са изпратили наемници да те следят на бойното поле. Искат да ми дадат урок, като те убият. Отказвам да поема такъв риск. Ще се върнеш заедно с мен.

— Ако ги оставя сами, тези мъже сигурно ще загинат.

— Това сражение ще бъде последното. Не искам тук да поемеш последния си дъх.

— На бойното поле няма крал. Няма благородник, няма селянин. Всички бойци са равни. Те се сражават ден след ден, за да оцелеят. Утре тук ще имам повече общо с врага, отколкото със собствения си брат.

Филип се обърна към входа на палатката.

— Анриет! Къде е жена ми?

— Как ви завиждам на теб и на събратята ти — каза Луи. — Аз имам единствено самотата, за теб тя е нещо непознато.

— Утре — отвърна Филип — ще бъда редом с моите братя.

— Те възнамеряват да те хванат и да те убият.

Филип излезе от палатката, отиде при Анриет, взе едно перо от шапката ѝ и го пъкна под куртката си.

— Значи, трябва да нося нещо ярко, за да съм сигурен, че ще ме разпознаят.

След това придърпа Анриет и я целуна с грубата и невъздържана страст на редови войник. На мъж, готов за завоевания.

На следващия ден на зазоряване две хиляди френски войници се устремиха към вражеските редици. Изстрелите от мускетите и топовните гърмежи трещяха във въздуха покрай тях, но те неумолимо напредваха. Имаше ранени, имаше загинали. Други обаче продължаваха да вървят напред, невъзмутими, изпълнени с решимост.

Зад тях, на кон, Филип затваряше колоната. Роан се стараяше да го следва възможно най-плътно. Филип яздеше изправен, обзет от жажда за кръв и воден от някакъв инстинкт, който му нашепваше, че го чака нещо ужасно и славно. Погледна се в огледалцето, което носеше в джоба си, вирна глава към небето, обнажи сабя, пришпори коня си в галоп и пое по нанадолнището на хълма, хвърляйки се в атака заедно с войниците.

ГЛАВА 5. НАЧАЛОТО НА 1668

— Благороден мой вихрогоне, почивай си вече.

Филип седеше по турски на склона на хълма, сред високите треви, опожарени и осеяни с трупове на вражески войници. Бе положил на коленете си главата на своя кон. Легналото животно трепереше, смъртно ранено в гърдите. То пръхтеше, опитваше се да се привдигне, подбелвайки очи. При всяко негово движение раната му кървеше по-силно. След дълги мъчителни минути конят се отказа от борбата, сякаш приел необратимото. Огромните му очи се замъглиха и угаснаха. Хълбоците му потрепериха за последен път и топлият му дъх погали Филип по ръката.

— Дойде време да си починеш — каза Филип. — Ти храбро се сражава.

На края на пътя за Версай една преобърнала се под сянката на дърветата карета напомняше на паднал на земята боен кон. Кочияшът и двама конни полицаи бяха застанали до нея, разтреперани, с мускети в ръце, насреща им трима маскирани мъже ги държаха на прицел.

Монкур се усмихна самодоволно под парчето плат, което закриваше долната част на лицето му.

— Колко ви плащат, господа? Мога да ви уверя, че не е достатъчно.

Зад едно дърво нещо изшумоля, един от полицаите се обърна и видя гарван, който отлиташе. В този миг бандитите откриха огън.

В палатката на Филип емисари, дипломати и генерали стояха около масата и се споглеждаха крадешком. Крал Луи XIV държеше бяло паче перо, договорот от Екс Ла Шапел чакаше пред него. За случая бяха докарали от Версай кралицата Мария-Тереза. Тя стоеше

права зад съпруга си, долепила длани, облечена във виолетово, косата ѝ бе сплетена на плитки, украсени с перли и вдигнати на кок. Застанал на входа на палатката, Филип наблюдаваше сцената с присвити очи и скръстени ръце.

С театрален жест Луи натопи перото в мастилницата, подписа се на листа и сложи датата: 2 май 1668. Войната бе свършила. Присъстващите учтиво изръкопляскаха. Филип излезе, навън го чакаха струпаните войници. Те също изръкопляскаха, далеч по-силно, отколкото мъжете в палатката.

На следващата сутрин кралските екипажи поеха обратно по неравния път към Версай. Луи и Мария-Тереза пътуваха в една каляска в пълно мълчание. Каdifените завеси бяха спуснати, беше ужасно задушно.

Накрая Мария-Тереза прекъсна мълчанието.

— Изглеждате загрижен, съпруге мой. Какво ви тревожи?

— Това не ви засяга.

— Не ме засяга ли? Вие водихте тази война от мое име. Убивахте моите сънародници, за да защитите честта ми. Поне това беше извинението ви.

— Вашият баща ми даде обещание, което не спази. Изгубих пет хиляди души, за да го принудя да изпълни това, което бе обещал.

— Но нали договорът е подписан? Какво остана от войната?

Луи прокара ръка по ръба на завеската.

— Бях десетгодишен, когато осъзнах какво означава да се страхуваш. Тогавя за пръв път видях майка ми уплашена до смърт. Благородниците бяха дошли да ни отведат и тя реши, че краят ѝ е дошъл. От този ден нататък винаги си имам план, който да ми позволи това повече да не се повтори.

— Но вие имате гвардейци, дворец, армия, която се подчинява само на вас.

— Те ми се подчиняват, но не се страхуват от мен.

— Кой може да е по-могъщ от вас?

Неочаквано нещо тежко удари каляската от страни. Мария-Тереза уплашено пое дъх. Луи се стресна, надигна се и дръпна завесата на прозореца.

Невъзможно е да са крадци! Или убийци! Моите гвардейци са до мен!

Тогава зърна Филип, покатерен отстрани на каляската като маймуна.

— Кога ще пристигнем? — провикна се весело той, с развята от вятъра коса.

Луи мрачно го изгледа.

— Скучно ми е! — добави Филип, отвори вратичката, залюля се, скочи вътре и се тръшна на седалката, ухилен и добре почерпен.

— Тук нямаме вино, ако това търсиш — заяви Луи.

— А, не! Търся раздумка. Трудно ти е да говориш за времето, когато си изтрепал толкова испанци. — Филип хвърли поглед към Мария-Тереза. — Не го приемайте лично, някои бяха очарователни.

Каляската продължи по пътя, Филип разправяше несвързано някакви истории за войници, за храната в армията, за коня си и за мириса на победата, през това време Луи мълчеше и не откъсваше очи от брат си. Неочаквано каляската отново се разтресе, забави ход и този път се закова на място.

— Сега пък какво има? — попита Филип.

— Дъждовете вероятно — отвърна Луи. — Бурите са разрушили част от пътя близо до Шавил.

Разнесоха се викове. С променено изражение Филип, внезапно изтрезнял, отвори вратичката на каляската.

— Стойте тук! — заповяда той.

На пътя се бе преобърнала малка карета. До нея кочияшът и двама полицаи лежах по корем, мъртви, с разкъсани от стрелбата с мускет тела. Малко встрани от останалите в калта бе проснато и тялото на четвърти мъж, мускулест разбойник с черна кърпа около врата, цялата в кръв. Едното му око липсваше, единият му крак беше смазан.

Луи слезе от каляската, Роан от коня си. Отидоха до Фабиен и Филип на мястото, където лежаха труповете.

— Товарът е бил предназначен за Париж, Ваше Величество — обясни Фабиен. — Откраднали са всичката стока.

Луи забеляза, че Фабиен гледа едноокия бандит.

— Познавате ли тези мъже?

— Не, Ваше Величество. Съжалявам, че трябва да го призная.

Филип се приведе над злосторника.

— Той е жив! Още диша!

— Да го види лекар! — нареди Фабиен. — Ако проговори, то ще бъде само пред мен.

Докато качваха разбойника на кон, Фабиен се обърна към краля.

— Поздравления.

— За какво?

— За договора. За края на войната.

Луи погледна към окървавените трупове.

— Сигурен ли сте, че е край?

Седнали на скелето, опасващо двореца, Жак и Беноа обядваха и наблюдаваха с възхищение градините, сложните и безкрайни рисунки от дървета, огради от жив плет, езера и статуи.

— Ако аз бях крал, нямаше да ходим на война — отбеляза Беноа. — Щяхме да си седим тук, толкова е красиво. И все по-красиво става.

Жак се нацупи.

— Би могло да е такава за известно време. Докато испанци, холандци и англичани не му видят сметката.

— Човек има нужда да построи нещо в своя живот, без значение дали ще бъде трайно, или мимолетно.

— Ние сме прах, Беноа, нищо друго. Няма нищо вечно.

— Версай е вечен. Убеден съм в това.

Госпожа Дьо Монтеспан си тананикаше, любувайки се на отражението си в огледалото, и забождаше нови панделки и пера в прическата си. Щеше да бъде неустоима за завръщането на краля в двореца. Нямаше да може да откъсне очи от нея, щеше да я забележи и веднага да я пожелае.

От вратата се чува следните думи, произнесени със злобен тон:

— Така красива и толкова чиста...

Госпожа Дьо Монтеспан се обърна и видя Шевалие.

— Да се мотаете в гардеробните на дамите вероятно ви е навик?

— Винаги го правя, при всяка възможност. Това е смисълът на живота ми.

Госпожа Дьо Монтеспан скръсти ръце.

— Наистина ли?

— Не — отвърна той, пристъпвайки към нея. — Лъжа. На мига мога да ви изброя пет неща, които ме привличат далеч по-силно. Хубав огън. Чифт нови чорапи. Възглавница. Свеж летен бриз. — Той замислено поглади брадичката си с длан. — А, и карфиол. Толкова е смешен. Като става дума за карфиол, обожавам прическата ви.

— Каква милостива и добра душа сте вие!

— Такъв съм, нали? Надявам се, че той си заслужава всичко това — отбеляза Шевалие, сочейки с пръст панделките и перата върху тоалетката.

Госпожа Дьо Монтеспан удари с юмрук по масата, стана от стола и пристъпи решително напред.

— Той? И за кого става въпрос?

— За вашия съпруг, разбира се.

— Имам удоволствието да ви съобщя, че той е на юг.

Шевалие сбърчи нос присмехулно.

— Тогава кой друг благородник би бил способен толкова да ви вдъхнови?

— Човек би могъл да си зададе подобен въпрос за мен, но не и за вас. На всички ни е ясно кой мъж вълнува мислите ви. Ако предположим, че можете да мислите!

— Вашият език ме очарова, госпожо. Възхищавам се на остротата му. На хапливостта му. Рядко съм виждал толкова остър орган.

— Убедена съм, че сте виждали поне няколко.

— Напомняте ми лебедите от езерото. Грациозна отгоре... а отдолу във водата се въртят два яки, груби плавника...

— И клюн, който може да ви счупи ръката.

Шевалие гръмко се разсмя, но смехът му не беше никак весел.

— Бих предпочел да се въздържите.

— Войната продължи дълго, но сега вече те се завръщат у дома. Надявам се, че сте проявили достатъчно търпение.

— О, аз обожавам чакането. Най-хубавите вина се нуждаят от време, за да узреят.

Госпожа Дьо Монтеспан хвърли поглед към чатала на Шевалие и каза:

— Лично аз смятам, че от значение е качеството на гроздовите зърна.

Луи и Мария-Тереза слязоха от каляската пред двореца, където бяха топло посрещнати от тълпа благородници, мокри от следобедния дъжд. Всички бяха засмени и аплодираха краля, включително госпожа Дьо Монтеспан, която бе успяла да застане на първия ред, облечена в новата си рокля и с прическа, украсена с панделки. Но умът на краля беше другаде. Бонтан се присъедини към него и двамата преминаха през множеството, без да забележат когото и да било. От своя страна кралицата се упъти към придворните си дами.

— Извоювахме мира, Бонтан — заяви Луи. — Сега остава да се възползваме от него. Трябва да обединим страната, за да го честваме точно тук. Да организираме голямо кралско тържество пред погледа на целия свят. Всяко благородническо семейство трябва да бъде представено на празника. Нашата победа е тяхна победа. Касел изпрати ли отговор на поканата ни?

Бонтан поклати глава.

— Все още не, Ваше Величество.

— Тогава да му изпратят още една. А Лувоа да извести войските ми, че тук има още много работа, но за зидари. За всеки здрав мъж, който желае да се труди.

Изкачиха се по каменното стълбище и влязоха в двореца. Кралят спря за момент да погледне Фабиен, после изчезна в полумрака.

Колбер догони Фабиен чак долу на стълбището.

— Кралят губи търпение — каза той. — Благородниците, строежът, пътищата... Провалът ви в това отношение започва да се отразява на всички нас, господине.

Гласът на Фабиен прозвуча рязко и студено:

— Кралят ще получи, каквото желае.

— Дано да сте прав. За доброто на всички нас — отвърна Колбер, изкачвайки се отново по стъпалата.

Филип изчака в каляската брат му да се скрие от погледите и на свой ред слезе, преминавайки гордо през насъбралата се тълпа. Прекоси главния коридор на двореца като герой и победител, какъвто беше, високо вдигнал глава. Стражите ритмично подчертаваха

крачките му, удряйки по пода с алебардите, докато той преминаваше покрай тях, и звукът отекваше с нарастваща сила, докато накрая прерасна в гръмовен триумф, оповестяващ завръщането на победителя.

Застанали пред вратата на апартамента на Филип, лакеите се поклониха, когато той се появи, и му отвориха. Той влезе, усмивката не слизаше от устните му, а Анриет го следваше по петите.

Шевалие мързеливо се бе отпуснал в един фотьойл и разсеяно потропваше с крак по пода.

— Добре дошъл у дома — поздрави го той.

Филип се пресегна и взе кожената торба, която прислужникът бе оставил на масата. Отвори я, извади от нея една книга и я подаде на Шевалие.

— Донесох ти подарък, спасен от горящ манастир. Сборник от химни, съчинени от непорочни мъже.

Филип си наля чаша вино, подуши го и го изпи на едри глътки.

— Това ме накара да си спомня за теб, естествено.

— Толкова добре ме познаваш — отвърна Шевалие, отваряйки книгата.

В горната част на страницата имаше някакъв символ, нещо подобно на малко „х“. Кратки ръкописни бележки бяха добавени в горната част на всяка страница.

— Някой вече го е надраскал — отбеляза Шевалие презрително.

Филип остави чашата на масата и дръпна книгата от ръцете му.

— Тогава оставаш без подарък — отсече той, хвърли книгата към Анриет и едва не я удари в лицето.

Книгата падна на пода.

Шевалие хвана Филип за ръката и го повлече към спалнята, затваряйки вратата след тях. Знаем какво иска, каза си Филип. Знаем от какво има нужда, но този път ще бъде различно, о, този път...

Шевалие бутна Филип на леглото.

— От месеци чакам този миг — изръмжа той.

Качи се върху Филип и понечи да развърже панталона му. Но Филип го хвана за раменете и го събори. Сега той беше върху любовника си и се наслаждаваше на удивлението в очите му.

— Лъжеш! — извика той. — Ти никога не чакаш никого.

— Много весело. Сега ме пусни да стана.

— Може и да те пусна. Но след като свърша.

— Какво става с теб, по дяволите?

Филип се наведе още по-ниско.

— Има нещо крайно особено във войната. Научаваш много за себе си. Знаеш ли какво открих на фронта, нежни мой Шевалие? В разгара на сражението, когато врагът атакуваше и отвсякъде валяха удари, когато кръвта шуртеше, панталонът започваше да ме стяга. Сабята вътре в него се надигаше и се втвърдяваше. Можеш ли да си представиш? Битката е в разгара си, а чепът ти едва не се пръска!

Шевалие се бореше да се освободи, лицето му се зачерви от усилието.

— Никога не съм виждал шотландци — продължи Филип, но вече съм наясно за какво служи споранът^[1], която носят отпред на поличките си.

Шевалие се напъна да се освободи от тежестта на Филип. Виждаше бясната страст в очите на любовника си и усещаше подутината при чатала му.

— Пусни ме да стана!

Филип продължи натиска, клатейки отрицателно глава. После се прекатури настрани и с жест отпрати Шевалие. Той се изправи, залитайки, отвори с трясък вратата, стряскайки Анриет и малката прислужница, заети да оправят възглавниците на един стол. Филип го последва, присвил очи. Дишаше шумно, страстта му бе останала незадоволена. Погледът му шареше от Анриет към прислужницата и обратно.

— Пили ли сте някога шампанско? — попита той девойката.

Объркана, тя погледна първо Анриет, после Филип и бавно поклати глава отрицателно.

— Сега ви се отваря шанс да го сторите — добави Филип.

Дръпна я за лакътя, бутна я към спалнята и тресна вратата.

Ужасена, Анриет прикова очи в затворената врата, с ръка на устата.

Шевалие допи виното, което си бе налял Филип, и остави чашата на масата.

— Честно казано — заяви той, — не виждам какво намирате в него.

— Най-последно се завърнахте у дома — каза Мария-Тереза, — но сякаш не сте наистина тук.

Тя стоеше във вестибюла на кралската спалня, загледана в съпруга си, който наблюдаваше строителните работи през прозореца.

— Тялото пътува в каляска. Душата се завръща пеша — отвърна той.

— Вие не сте верен в любовта. Колкото и да го отричате, виждам го в очите ви. Така както само една съпруга може да го види.

Луи я погледна, сетне отново се взря през прозореца. В очите му проблесна мимолетна тъга, сякаш знаеше нещо, което не желаше тя да узнае.

— Преди Версай никога не съм ви виждала влюбен — продължи тя. — Никога не съм виждала да горите от любов. А сега искате целият свят да споделя вашето чувство. Дори и онези, които ви желаят единствено злото.

— Всички няма да дойдат, без съмнение.

— Размахвате тоягата, а би трябвало да им подадете моркова. В края на краищата какво всъщност искат мъжете?

Луи отново я погледна.

— Отговорът е лесен — каза тя. — Когато сте жена...

Анриет седеше в огрения от слънцето ъгъл на един от дамските салони с книга на коленете и тъжно се взираше в текста, който би трябвало да чете. В другия край на стаята Луиза и госпожа Дьо Монтеспан я наблюдаваха и похапваха фурми от една чиния.

— Изглежда много тъжна — отбеляза Луиза.

Госпожа Дьо Монтеспан кимна и лицето ѝ се изкриви в гримаса.

— Чудя се защо.

— Не е наша работа да даваме оценки.

— Целият ден ли ще прекараме тук?

Тя си взе още една фурма.

— Атенаис, помните ли услугата, за която ви помолих?

Госпожа Дьо Монтеспан отхапа от фурмата.

— Разбира се.

— Бонтан ми каза, че днес следобед кралят имал намерение да отиде сам в параклиса. Може би... може би днес е идеалният ден да благодарим на Бог за нашата победа.

— Каква съм късметлийка само...

Луиза се засмя.

— Да се радвам на помощта на приятелка като вас... По-скоро аз съм късметлийка.

Госпожа Дьо Монтеспан повдигна едната си вежда, погледна фурмата и я хвърли обратно в чинията.

Войната приключи, договорът бе подписан. Идваше време за нови битки, които се водеха не с оръжие в ръка, а с ум и мисъл.

Луи стана от леглото след прекараната безсънна нощ, облече се и отиде в залата на военния съвет, където го очакваха неговите министри. Доближи се до масата, на която бяха разгънали плановете за тържеството, за да ги разгледа. Тържество, далеч по-важно от обикновено развлечение.

— Касел ще седне до мен... — каза Луи, след което се обърна към Бонтан. — Той ще дойде, уверявам ви.

— Ами ако не дойде, Ваше Величество? — започна Лувоа.

Луи изгледа строго военния министър.

— Какво ще стане тогава, господине?

— Тогава, можете да бъдете сигурен, че Хавиланд, Ментон, Ганяк и всички благородници от северната част на страната, които са клиенти на Касел, също няма да дойдат. Никой няма да седне до вас, Ваше Величество.

Луи го прониза с поглед.

— Много мило от ваша страна, че ми го напомняте.

След което грабна един от листата и внимателно го проучи.

Колбер направи знак на Лувоа и двамата се усамотиха до вратата.

— Боже мой, мерете си приказките. Освен ако не сте двойно по-глупав, отколкото си мислех.

— Поправете ме, ако бъркам, но доколкото разбрах, ние спечелихме войната.

— Можехме да я спечелим — намеси се Филип, току-що влязъл в залата. — Ако ни бяхте оставили да действаме, Ваше Величество.

Луи вдигна очи.

— Тук се занимаваме с официални дела, братко. Оставете мъжете да си вършат работата.

— Смятам, че всички са наясно с точната причина за края на войната. В този момент сме на мястото, където тя е приключила. Точно тук.

— Ваше Величество — намеси се Колбер. — Вашият брат се завърна в двора, но ми се струва, че си е забравил мястото.

— За разлика от вас, Лувоа — отсече Луи, поглеждайки към своя военен министър, — моят брат знае отлично къде се намира. Убеден съм в това.

Филип седна на масата и започна да си клати краката.

— Ура тогава! Да танцуваме върху пречупения гръбнак на вашите най-големи храбреци.

Луи се намръщи.

— Престани. Веднага.

— О, искаш да кажеш: стой! Ето това вече е истинска заповед.

— Ваше Величество — каза Бонтан, — няма съмнение, че това не е вашият брат.

Луи отвърна бавно с безизразен тон:

— И кой е, ако не моят брат?

Филип се засмя горчиво.

— Аз съм ехото на далечната гръмотевица!

— Излезте — заповяда Луи на министрите. — Оставете ни.

Мъжете побързаха да се оттеглят, оставяйки Луи и Филип сами. На разстояние един от друг. Пронизващи се взаимно с очи.

— Така значи, братко, първата ти работа, след като се завърна, е да ме посрамиш, така ли? — попита Луи.

Филип погледна към разгърнатите документи по масата.

— Ти ми открадна победата. Аз ти крада гордостта.

— Твоята победа?

— Твоята гордост.

— Твоята победа?

— И всичко, което ти е скъпо.

Луи се вгледа внимателно в брат си, в мъжа, който стоеше пред него и бълваше злостни и предателски слова, и започна да го сравнява с другия мъж, онзи от хубавите си спомени.

— Ти не си добре, скъпи братко.

— Как ми се иска да можеше да се видиш отстрани! Глух за всякакъв съвет, сляп за греха. Безразличен към всички. Само мечтите ти са от значение. Колкото и да е безумен, ти ще го построиш твоя нов дворец!

— За какво те помолих в гората?

— Добри хора загинаха заради твоите лъжи!

— Тогава ми каза, че мога да разчитам на теб.

— Ти знаеше изхода още преди да гръмнат оръдията. За теб всичко беше просто игра!

Луи го прекъсна.

— Ти ме увери, че ще ми пазиш гърба.

Филип скочи от масата с ледена усмивка и застана зад гърба на краля.

— И къде се намирам в този миг?

Хората на Касел търкаляха бъчви с вино и ги подреждаха при другите стоки в големия коридор на замъка под зоркия поглед на стопанина, който ги броеше мълчаливо. В ръката си стискаше току-що получената покана от краля. До него Монкур прокарваше пръсти по раната на ръката си, спомен от последната схватка.

— Тези бъчви ми изглеждат познати — отбеляза Касел. — А, да, разбира се... те са мои.

— Крадци, сеньор — уточни Монкур. — На пътя.

— Наистина? — отвърна Касел. — Какъв ужас.

Той се усмихна на Монкур и шумно го зашлеви.

— Дръзвате да нападате товара точно когато наблизко се е намирал кралският кортеж? И да убивате моите каруцари?

Лицето на Монкур пламна от удара, но той не трепна.

— Информацията ни беше неточна.

— Прекомерната употреба на курви ли ви унищожава мозъка? Шест хиляди войници се завърнаха от бойното поле, по протежение на целия път са поставени нови униформени! Цяла армия, натоварена със задачата да го защитава. Защо не предприехте атаката преди това? Бях ви предоставил цялата необходима информация.

Появи се Мишел, който отиде до камината и плю в огъня. Касел присви очи.

— Изглежда, липсва един от моите хора.

— Тома е мъртъв — каза Мишел.

— Верен служител беше Тома! Сега вече кралят със сигурност може да стигне до мен.

Монкур поклати глава.

— Не оставихме никакъв свидетел.

Касел се доближи до огъня и се загледа в танцуващите пламъци.

— За вас ще бъде добре да се окажете прав. Защото единственият, когото ще обесят за тази работа, ще бъдете вие, Монкур. Можете да се радвате, ще получите неговия дял. Гледайте да живеете достатъчно дълго, за да може да го похарчите.

С тези думи Касел хвърли поканата на краля в огъня.

— Къде го криете? — попита Клодин, претърсвайки кухненските шкафове.

Масон, който вървеше подире ѝ с разтреперани крака, неспособен да си поеме дъх, направи опит да я спре.

— Клодин, умолявам те... престани.

Клодин се обърна към него.

— Не отричайте, татко! Усещам го по дъха ви! Прикривате горчивината с мед и мадейра, не ми казвайте обратното.

Клодин извади от един шкаф голяма кутия, отстрани на която пишеше „XIV“. Отвори я и прегледа флаконите с лекарствата, предназначени за краля. Сред тях откри малък син флакон.

— Не трябва да вземате нищо от тази кутия — каза тя. — Знаете го, нали!

Неочаквано на вратата се потропа.

— Отворете, в името на краля!

Клодин бутна баща си да седне на един стол, приглади косата и престилката си и отвори. В кухнята нахълтаха Фабиен и двама швейцарски гвардейци. Носеха висок мъж, целият в кръв, с извадено око и смазан крак. Залюляха го и го метнаха на масата, купичките се разлетяха и се натрошиха на пода.

— Кралят заповядва да спасите този мъж — нареди Фабиен.

— Страхувам се, че е твърде късно — отговори Клодин.

— Сърцето му бие. Аз не съм лекар, но ми се струва, че това е добър признак.

Клодин прехапа устни, хвърли поглед към Фабиен, после към умирация. Знаеше, че животът ѝ зависи от това, което ще направи. Знаеше също, че е длъжна да го направи незабавно. Пресегна се над печката и откачи един сатър. На огъня имаше съд, в който вреше вода за вечерята.

— Донесете ми тенджерата и синия флакон от кутията!

Фабиен кимна. Единият гвардеец грабна съда с врялата вода, другият флакона. Клодин извади парче плат от джоба на престилката си, изля отгоре съдържанието на синия флакон и натика парцала в устата на бандита. Мъжът беше безсилен да окаже каквато и да е съпротива, но тялото му изпусна отвратителна воня на страх и болка. Клодин наклони съда и заля с вряла вода смазания му крак. Парцалът в устата на разбойника заглуши вика му.

— Казах ви да го спасите, а не да го сварите — подхвърли Фабиен.

— Той има един-единствен избор: да изгуби крака си или живота си — обясни Клодин.

След което стисна зъби, замахна със сатъра и го стовари с всички сили върху крака. Шурна кръв.

— Най-последно — отбеляза Фабиен, — ето това е истинска медицина.

Стъпките на Луи и на Бонтан отекваха, докато двамата крачеха към олтара. Луи забеляза седнала на една пейка жена с руса коса, украсена с панделки, и се доближи до нея. Госпожа Дьо Монтеспан се обърна, стана от пейката и се поклони.

— Идвам тук само когато имам нужда да размисля — заяви тя, грациозно навела глава.

Луи се усмихна.

— Също като мен.

— Да ви призная, Ваше Величество, мислите, които ме вълнуват днес, са свързани с вас.

Луи отново се усмихна.

— Моите са свързани с един мъж, когото, струва ми се, познавате, херцог Дьо Касел.

За миг усмивката на госпожа Дьо Монтеспан угасна, но в следващия отново разцъфтя.

— Наистина, господарю, аз добре познавам това... лице.

— Отдавна го познавате, както ми казаха.

— Познавам го от времето, когато бях девойка. Тогава нашите семейства много добре се разбираха. Касел имаше много клиенти, както знаете. Аз лично предпочитам да не си спомням за тях.

— Бих желал да го посетите. Той отказва да присъства на нашия празник. След като го познавате, той несъмнено ще се съгласи да ви приеме и да ви изслуша. Вие трябва да го убедите, че прави грешка — каза Луи, поглеждайки я настоятелно. — Тя не отклони очи. — И да ми го доведете.

Госпожа Дьо Монтеспан се направи, че се колебае.

— Вие знаехте, че ще бъда тук, нали, Ваше Величество?

Луи кимна.

— В такъв случай, знаете също така какво ще ви отговоря.

Луи погледна Бонтан, после госпожа Дьо Монтеспан и се усмихна.

— Вземете със себе си когото пожелаете и каквото ви е необходимо.

Госпожа Дьо Монтеспан докосна с пръсти устните си.

— Истината е, господарю, че има едно лице, което бих помолила да ме придружи.

— Така да бъде. А след като се върнете, ще получите вашата награда.

Госпожа Дьо Монтеспан се поклони отново и се засмя доволно.

— Побързай, скъпа, Анриет те чака — извика иззад паравана майката на Софи. — А би трябвало да е обратното.

Зад паравана Софи, облечена и готова, не откъсваше очи от бележката, която ѝ бяха спуснали на дъното на кофа от строителното скеле и на която пишеше: „Горе на стълбите, зад параклиса. Утре на обед. Беноа“. Часовникът върху камината показваше единайсет часа и петдесет минути. Десет минути!

— Вие вървете, майко — отвърна Софи, галейки нежно листа с пръсти, представяйки си очите на красивия зидар, косата му, чудейки се какво ли би изпитала, ако я погали.

Беатрис въздъхна.

— Добре — отвърна тя.

Софи я чу да тръгва към вратата, да я отваря и затваря. Усмихна се, въздъхна дълбоко и излезе иззад паравана.

Озова се пред майка си, застанала на средата на стаята, с пламнало от гняв лице. Беатрис зърна листа в ръцете на дъщеря си и го дръпна, задъхана от ярост.

— Върни ми го!

— Млъквай!

Беатрис прочете бележката и я смачка. Стоеше, без да помръдне, не можеше да си поеме дъх, размахала заплашително юмрук.

— Забранявам ти да се виждаш с това чудовище!

Софи поклати глава.

— Не можете да ми казвате с кого да се виждам и с кого не.

— О, мога и още как, малката! Ти нищо не знаеш. Изобщо нямаш никаква представа какво се случва! И какво ми причиняваш!

Софи направи опит да заобиколи майка си, но Беатрис ѝ препречи пътя.

— Сега ще ми обещаеш никога повече да не се виждаш с онова момче! Ако го сториш, ще унищожиш целия ми труд! Чуваш ли? Целия!

Софи се вторачи в майка си. И преди се бе случвало да я смъмрят, но сега беше различно. Беше нещо много повече.

— Какво не е наред, майко?

— Кралят иска доказателства! Ти, разбира се, знаеш това. Той иска всички ние да му предоставим доказателства!

— Нашите документи вече пътуват от По, майко, вие сама го казахте.

Тя видя как очите на майка ѝ се изпълниха със сълзи, които се затъркаляха по лицето ѝ.

— Не са ли изпратени документите?

— Ние не сме такива, за каквито се представяме.

— Не... не разбирам.

— Наистина не разбираш. Но това не променя нещата. Ти си родена протестантка. И ти като майка си си протестантка.

Софи запуши ушите си с длани.

— Умолявам ви! Спрете! Не казвайте нищо повече!

— Има начин да получим благородническа титла и да я запазим. Но за целта се нуждаем от твоята помощ. Ако не ме слушаш, и двете сме загубени.

— Но как мога да съм благородничка, след като не съм такава?

— Ти възприемаш ли се като такава в душата си?

Софи кимна.

— Тогава си наистина такава. Не бива да се съмняваш нито миг в това.

— Какво ще стане, ако кралят разбере?

— Тогава ще ни обесят. Като всички останали.

Софи скри лице в дланите си и се разрида.

— О, скъпа моя... — каза Беатрис засегната. — Уплаших ли те? Хайде, поплачи си, излей си душата, малката ми.

Софи вдигна очи с надеждата да получи утеха от майка си. Беатрис звънко я зашлеви.

— Никога повече да не виждам сълзи!

Софи покри лице с ръка и измокри ръкава си.

— Защо ми казвате всичко това? Сега вече няма да ви вярвам за нищо!

— За теб ще бъде най-добре да ми вярваш — заплаши я Беатрис и я изгледа с непоколебима решителност. — Животът ти зависи от това! Ще правиш това, което ти казвам.

Подтичвайки към покоите на Анриет, Софи мислеше върху току-що наученото. Молеше се да не срещне някой благородник, който би прочел в нея страшната истина като в отворена книга. Ами Анриет? Дали тя няма да прозре измамата по изражението ѝ? И какво ли би станало после?

— Ето ви и вас...

Софи бавно се обърна. Госпожа Дьо Монтеспан пристъпи към нея.

— Скъпа моя Софи... Ще трябва да дойдете с мен.

— Но моята госпожа няма да ми позволи.

Със странна усмивка на устните госпожа Дьо Монтеспан я погали по бузата.

— Заповед на краля.

След по-малко от час двете вече пътуваха на север, настанени в една карета. Госпожа Дьо Монтеспан седеше на скамейката срещу Софи и погледът ѝ се местеше от сменящите се пейзажи на френските поля към девойката и обратно. Изражението на Софи беше непроницаемо, но се виждаше, че никак не ѝ е приятно.

— Не сте много приказлива — отбеляза госпожа Дьо Монтеспан.
— Това ми харесва.

— Тук съм, за да ви служа. На вас и на моя крал, разбира се. Безкрайно съм ви благодарна.

— О, удоволствието е изцяло мое, повярвайте. Всъщност вие сте тук по изричното желание на краля.

— Наистина ли?

— Да. След като ви го казвам.

Софи помълча, докато асимилира чутото.

— Как се чувства съпругът ви? — попита тя след малко.

Госпожа Дьо Монтеспан погледна девойката и поклати глава.

— О, до този момент поведението ви беше безукорно.

— Аз... госпожо, моля ви за извинение. Нямах никаква представа...

— Никаква, очевидно. Но да отговоря на вашия въпрос: и аз не знам. За щастие, той е много, много далеч.

— Не ви ли липсва?

— В детските си години страдах от дизентерия, от тифус и от рахит. Всички те ми липсват повече отколкото моят съпруг — отговори тя, отмятайки кичур коса. — Омъжете се, за да получите власт, отдайте се, за да получите любов, скъпа моя. В случай че попаднете на подходящ мъж, сторете и двете. Ако трябва да научите едно нещо от нашето пътуване, нека да бъде това.

Анриет, която четеше в стаята си, се стресна от появата на Луи и остави псалтира.

— Забавно ли е четивото ви? — попита той, доближавайки се до нея.

Анриет въздъхна.

— Опасявам се, че не.

Луи се огледа и отново се обърна към Анриет.

— Откраднах ви компаньонката. Госпожа Дьо Монтеспан се нуждаеше от нея.

Анриет направи опит да прикрие разочарованието си.

— Естествено. Всичко, което иска Атенаис...

Луи взе псалтира и го запрелиства разсеяно.

— Къде го намерихте?

— Съпругът ми го донесе от фронта. Подарък за Шевалие, но той не го пожела, затова...

— Стока втора употреба.

— Свикнала съм.

Луи се взря по-внимателно в страниците, започна да ги отгръща по-бавно и забеляза драснатите набързо символи. Единият напомняше на малко „х“. Кралят широко отвори очи.

— Страниците са целите издраскани — отбеляза Анриет. — Много жалко.

Луи прониза Анриет с поглед.

— Къде, казахте, я е намерил брат ми?

Шевалие се опря на прозореца в стаята на Беатрис и склучи ръце зад тила си.

— Как е Софи, свиква ли? — попита той.

Беатрис отпусна в скута си ръкава, който бродираше, и се усмихна.

— Бъдещето ѝ се очертава обещаващо.

— Така ли? Значи, можете да ми обясните защо са я видели да се качва в каретата на госпожа Дьо Монтеспан.

Иглата на Беатрис замръзна във въздуха.

— Аз... нямам никаква представа.

— Като се завърне, искам подробен отчет за това как Анриет си прекарва времето. С кого се среща, какво яде, всичко.

Беатрис продължи да бродира.

— Да... — промълви тя. — Разбира се.

Шевалие повдигна едната си вежда.

— Какво има?

— Сега разбирам защо толкова държахте да я уредите на тази длъжност.

— Учудвате ме, скъпа братовчедке. Аз си мислех, че винаги сте с два хода преди мен. На ваше място бих се постарал наистина да е така.

Той погледна през прозореца. В синевата далеч отвъд гората ято скорци описваха сложни плетеници.

— И за бога, Беатрис, побързайте да уредите въпроса с документите. Има опасност вашето закъснение да помрачи репутацията ми.

— Документите пътуват.

— На ваше място бих се молил горещо да пристигнат възможно по-скоро.

Фабиен разгъна картата с шифрованото послание на масата в залата на военния съвет. Отвори псалтира и го постави до картата. Луи, Бонтан, Колбер и Лувоа се приближиха до масата. Напрежението бе осезаемо.

— За какво става дума? — попита Луи.

— Код на монасите цистерцианци — обясни Фабиен. — Произлиза от Холандия. Много стар и почти забравен. Очевидно е бил алтернатива на римските цифри.

— Тоест състои се само от цифри — каза Лувоа.

— Които съответстват на букви. Вече са дешифрирани — обяви Фабиен, поглеждайки към краля. — Книгата е донесена от Камбре, Ваше Величество, от Испанска Нидерландия. Това подсказва, че заговорът за вашето убийство води началото си оттам. Холандците се страхуваха от войната, затова бяха готови на всичко, за да я предотвратят.

Луи изпусна дълбока въздишка.

— Намеквате, че Вилхелм Орански е изпратил човек да ме убие? Предрешен като испанец?

— Не намеквам, Ваше Величество, убеден съм. Нещо повече, мисля, че е изпратил хора при точно определен човек, поддръжник на

тяхната кауза. Това означава, че те имат съюзници сред нас. Както и че ще се опитат отново, без никакво съмнение.

Луи кимна сдържано.

— Първото послание е много просто — продължи Фабиен, вземайки листа с дешифрирания текст. — „Убийте мъжете, донесли тази карта“. Второто е по-неразбираемо.

Той подаде листа на краля.

— „Краят е близо, помирете се с Господ“ — прочете Луи.

Луиза сънуваше, че се намира в голяма стая без прозорци и без врата. Въпреки това помещението беше обляно от ослепителна слънчева светлина. Тя стенеше, нямаше сили да вика. Бореше се, без да може да помръдне. Някой се приближи в гръб и я целуна по врата. Милувката предизвика в гърдите ѝ вълна от надежда, мъжът ѝ беше познат. Тя се отпусна на гърдите му и бавно изплува от съня...

Отвори очи в тъмната си стая.

— Не ви очаквах тази нощ — промълви тя с устни все още залепнали от съня, опитвайки се с всички сили да различи чертите на краля на светлината на свещта.

Целувките продължиха надолу по врата ѝ. Той повдигна нощницата ѝ, целуна я по корема и по чувствителната плът между бедрата.

— Но ще разпозная вашите ласки където и да съм — продължи тя.

Той целуна влажната цепка, облиза я. Тя въздъхна.

Той вдигна глава към нея и този път светлината обля лицето му.

— Това е семейна дарба, скъпа.

Луиза извика и скочи на крака.

— Боже милостиви!

Филип седна на пети в долната част на леглото и присви очи.

— Трябва да кажа, че брат ми има добър вкус.

— Махайте се! — извика Луиза. — Ще кажа на краля!

— Какво по-точно ще му кажете? Сърце мое, аз съм негов брат. Аз винаги ще бъда негов брат. Вие сте само... нещо временно. Затова, ако бях на ваше място, щях да се възползвам, докато все още има време. Топло е, когато слънцето грее, но повярвайте ми, след като

приключи с вас... — заяви Филип, дръпвайки я за ръката, за да я принуди да легне — ... всички светлини ще угаснат.

Войникът помогна на госпожа Дьо Монтеспан и на Софи да слязат от каретата пред внушителния и загадъчен замък Касел. Паднали листа се носеха по широките стъпала, които водеха до входната врата. Вечерният въздух беше леденостуден.

— Оставете ме аз да говоря — строго предупреди госпожа Дьо Монтеспан Софи, хващайки я за лакътя. — А ако започне да ви задява, преструвайте се, че ви харесва.

Софи потрепери. Сърцето ѝ подскочи в гърдите като пометените от вятъра пожълтели листа по стъпалата.

— Да, госпожо — промълви тя.

— Добро момиче.

Двете поеха нагоре по стъпалата, събирайки смелост.

Посрещна ги един прислужник и ги покани да седнат на една пейка в преддверието. Зачакаха на светлината на единствената свещ, поставена върху бюфета, вслушвайки се в шумовете, долитащи от съседните помещения. На отсрещната стена висеше портрет на Касел, но госпожа Дьо Монтеспан всячески се стараше да не поглежда към него.

Чуха се стъпки. Влезе Касел с високо вдигната глава и уверено изражение.

— А, малката ми смокиня. Каква приятна изненада!

Монтеспан и Софи станаха от пейката и направиха реверанс.

— Монсеньор — отвърна госпожа Дьо Монтеспан, — за мен е удоволствие отново да ви видя!

— Малката ми Атенаис, колко сте пораснали. — Той хвърли поглед към Софи. — Толкова красота закуп в един следобед. Със сигурност съм роден под щастлива звезда.

— Аз съм тук, господине, от името на краля — започна госпожа Дьо Монтеспан. — Откакто ви изпрати поканата за тържеството, той не е получавал никакви новини от вас.

— Нима не съм отговорил? Каква немарливост... Моля ви да предадете моите извинения на Негово Величество. Сигурен съм, че той ще разбере защо не бих могъл да присъствам на неговите

тържества, независимо от радостта, с която ме изпълва подписаното славно примирие.

С тези думи той се обърна, готов да си тръгне.

— Несъмнено събирането във Версай е празник — продължи Монтеспан. — Но то ще бъде също и възпоменание, с което ще почетем доблестните мъже, които заплатиха този мир с живота си.

Касел рязко се обърна с лице към тях.

— Предайте моята благодарност на Негово Величество, но аз предпочитам да отдам моята почит самостоятелно.

Госпожа Дьо Монтеспан и Касел се погледнаха право в очите. Настъпи продължително мълчание.

— Оценявам факта, че сте предприели това дълго пътуване като кралски куриер — добави Касел. — За мен ще бъде чест, ако вие и вашата компаньонка останете за вечеря. Все пак нека ви предупредя, че решението ми остава същото.

— Надявам се, че ще успея да ви убедя да го промените.

— Добре се справяте. Винаги съм знаел, че имате бъдеще. Лаская се, като виждам докъде сте стигнали. Признайте, че бях добър учител.

Софи ги наблюдаваше, разтревожена.

— Нима Христос не ни учи, че можем да стигнем рая само ако преминем през ада? Така че да, предполагам, че ви дължа много.

— А, милата Атенаис — отвърна Касел без сянка от усмивка, — хаплива, както винаги.

От вътрешността на замъка се чуха глухи удари на часовник. Касел съпроводи дамите до края на коридора. Софи беше ужасена от стоманения поглед на госпожа Дьо Монтеспан.

Трапезарията ѝ напомни тази в двореца, който Луи продължаваше да разширява. Сводести тавани, безкраен низ от портрети на мъже със строги лица и маса, достатъчно голяма да събере четиресет, дори повече сътрапезници. Но въпреки шумно пращящия огън в камината и сребърните чинии, в които поднасяха вечерята, мазилката беше излющена, помещението излъчваше нещо отколешно.

Госпожа Дьо Монтеспан си взе една хапка от варената патица и се обърна към Касел, който седеше до нея на края на масата.

— Монсеньор, кралят е убеден, че ако вие не присъствате на тържеството, то ще бъде непълно.

— Негово Величество ме ласкае — каза Касел.

— Но той познава вашия нрав и вашата привързаност към земите ви. Затова ви отправя предложение.

Касел повдигна едната си вежда.

— Слушам ви...

— Ако вие не можете да дойдете на празника, празникът да дойде при вас.

— Какво искате да кажете?

— Вие да го организирате. Кралят ще пренесе двора тук, при вас. Ще изпрати цяла армия работници, които ще преобразят замъка и пристройките, за да може да бъдат приютени хилядите поканени на голямото празненство.

Касел се засмя със странен и нервен смях. Софи нервно стисна ръцете си под масата.

— Негово Величество определено ме взема на подбив — заяви Касел.

— Не, монсеньор — отговори госпожа Дьо Монтеспан. — Става дума за тържество, на което вие ще поемете разноските.

Касел махна с ръка.

— Естествено, това не е никакъв проблем, но...

Монтеспан наклони глава.

— Хайде, хайде, видях дома ви. Възглавничките са износени, по стените има петна от мухъл. Вашият замък е точно ваше копие, прилична фасада, прикриваща разруха.

— Аз съм десет пъти по-богат, отколкото си представяте!

— Бяхте богат. Шумно се хвалехте с вашите имоти и с хората, които ви представляваха в Париж. Но те вече са без работа, нали? Подозирам, че не сте плащали на прислугата си от доста време.

Касел взе парче хляб, върна го обратно в панерчето му. Поглади брадичката си, с усилие запази спокойствие, но червенината, плъзнала по страните му, издаваше надигналия се гняв.

— Пътуването дотук би създало неприятности на Негово Величество.

— Не толкова големи, колкото бихте имали вие, ако не дойдете във Версай. При положение че ви е изпратил покана.

Капанът щракна, плячката беше вътре. Касел се размърда неловко на стола си и хвърли поглед към Софи, която седеше до

Монтеспан.

— Много е красива, нали? — обърна се тя към него.

Касел потупа коленете си.

— Ела тук, дете. На колко години си?

Софи се дръпна назад, опитвайки се да се скрие зад госпожа Дьо Монтеспан.

— Харесва ми, когато се правят на труднодостъпни — каза Касел.

— Хайде сега — намеси се госпожа Дьо Монтеспан. — Десертът е винаги накрая, господине, не по средата на яденето. Уверявам ви, че кралят предвижда приказен банкет.

Софи потисна напирещото в гърдите ѝ ридание и за малко да повърне всичко, което беше погълнала.

Наближаваше полунощ. Луи и двама гвардейци от стражата му проникнаха в стаята на Анриет, която спеше до съпруга си. Анриет се стресна от скърцането на паркета и се събуди, но Филип продължаваше да хърка гръмко, заровил лице във възглавницата. Анриет се надигна, за да посрещне краля, но той махна с ръка, давайки ѝ знак, че няма нужда да става. После пристъпи до леглото и посочи с брадичка Филип.

— Разбрах, че след вечеря е изпил девет чаши розолио от Торино.

— Точно така. И още три, след като се прибра. След това заспа.

Луи погледна с обич брат си, докато се навеждаше над него.

— В съня си прилича на истинско дете.

— Както всички ние — отбеляза Анриет.

Неочаквано Филип отвори широко очи. Стисна Луи за гърлото и заръмжа. Останал без дъх, Луи започна да се дави и стражите му се притекоха на помощ. Филип осъзна, че е нападнал брат си, и го пусна. Луи отскочи назад, закашля се и започна да масажира врата си.

— О, това си ти... — изграчи Филип с глас, надебелял от алкохола и от умората. — Моят брат, магьосникът.

Луи се намръщи.

— Магьосникът?

Филип посочи с показалец Анриет.

— Нейният брат в Англия се съюзява с двама други срещу теб. Перспективите за зимен военен поход и за зърнени доставки на фронта намаляват. Само ти можеш да подпишеш договор за прекратяване на огъня и да назовеш подобно нещо победа.

Луи поклати тъжно глава.

— Братко, предпочитам да поговорим за това утре сутрин.

— А аз предпочитам сега, утре не мисля да ставам от леглото.

— Не си отговорил официално на нашата покана. Предполагам, че възнамеряваш да присъстваш.

Филип се изправи и седна на ръба на леглото. Протегна се и взе от нощното шкафче наполовина пълна чаша с вино.

— О, да, господине. Аз правя това, което ми наредят моите господари.

— Изпий си полагаемото тази нощ — отвърна Луи. — Не желая това да се повтори по време на празненството.

— Значи, сам ще празнувам. Както обичаш да повтаряш, скъпи братко, няма по-голяма слава от тази да умреш за своя крал и за своята страна. Обаче личният ми опит ме кара да изразя своето несъгласие. Съжалявам, че трябва да го заявя открито, но най-голямата слава е да живееш.

Той вдигна чашата си, все едно възнамеряваше да пие за здравето на краля, и я изпразни на един дъх.

Тома, главорезът на Касел, лежеше в безсъзнание на масата в кухнята на Масон. Чуканът на ампутирания му крак беше обгорен, за да спре кървенето, иначе можеше да умре. Клодин не откъсваше поглед от него, а баща ѝ седеше в един фотьойл и нервно пощипваше кожата на ръката си. Фабиен погледна Клодин, после Тома. Клодин знаеше какво я чака, ако Тома умре.

В един момент клепките на ранения мъж потрепнаха. Той се закашля, изстена и примига. По погледа му Клодин разбра, че е осъзнал какво се бе случило и смъртната опасност, на която беше изложен. Със счупената си ръка Тома придърпа Клодин към себе си.

— Помогнете ми, моля ви — прошепна той.

Фабиен пристъпи към масата и внимателно се взря в лицето на пленника.

— Изумително. Трябва да го наречем Лазар. А що се отнася до вас, жено, все още не знам с какво име да ви назовавам.

— Кой е този мъж? — попита Клодин. — Какво ви е сторил?

Фабиен отиде до масата и взе скалпела, обръщайки го така, че да отрази светлината. Тома направи опит да се надигне, но Фабиен сложи ръка на гърдите му, притискайки го към масата.

— Той не е сторил нищо. Не е казал нищо — отвърна Фабиен.

— Не разваляйте това, което... — започна Клодин.

— Тихо — заповяда Фабиен, наведе се над Тома и допря скалпела до бузата му. — Шарлот Партне издъхна в ръцете ми. Убита от вашия мускет, нали?

— Не я убих аз — отвърна Тома.

— Но вие бяхте там. Кой я уби тогава?

— Не видях!

— Е, след като не виждате, нямате нужда от това, нали така?

И Фабиен заби скалпела в единственото око на Тома, който изрева и се замята върху масата. Фабиен завъртя скалпела и извади окото. Подаде го на Клодин, която се взираше ужасено в него.

— За вашата колекция.

— Умолявам ви! Пощадете го! — замоли се Клодин.

— Ще го пощадя. Искам само да ми отговори на един лесен въпрос.

— Дайте ми думата си.

— Обещавам ви, че ще го оставя да живее.

Той отново се наведе над Тома, чиито клепачи премигваха напразно над кървавите празнини. Раненият се лигавеше и стенеше.

— За кого работиш?

Тома си пое въздух.

— За краля.

— Да, добре. Но кой е твоят господар? На кого даде клетва?

Той допря острието на скалпела до пулсиращото гърло.

— Касел! — каза Тома. — Херцог Дьо Касел.

— Благодаря — отвърна Фабиен и му преряза гърлото.

Тома нададе един последен вопъл и кръвта му заля масата.

Клодин вдигна ръце, ужасена.

— Вие ми обещахте! Казахте, че ще му подарите живота!

— Така и сторих. Отпуснах му три секунди повече. Аз съм човек на думата.

В мекия следобед Жак бе коленичил с разкопчана риза до едно от новодоставените портокалови дръвчета и затъпкваше с лопатката си пръстта около него. Бе толкова съсредоточен в работата си, че отначало забеляза само ботушите и чак след това осъзна, че кралят стои до него. Мигновено скочи на крака и се поклони.

— Господарю, чест е за мен.

Луи погледна Жак, сетне обходи с поглед големите градини, които бяха проектирали и създали, преди да го спре на периферията, където работата продължаваше.

— Какво прави войната с мъжа? — попита той.

Жак изчисти коленете си от полепналата пръст.

— Вие би трябвало да знаете, господарю.

— Когато се завърне у дома например — уточни Луи.

— Никой мъж не е вече същият, когато се върне от бойното поле. Мнозина виждат призраци. Миризмата на печено месо на шиш може да събуди някой спомен, да му придаде реалност. Едни полудяват. Други се пропиват или се самоубиват... Трети отглеждат портокали за краля — добави той с крива усмивка.

— Ти различен ли се чувстваше?

— Само когато не ми плащаха.

— И какво правеше тогава?

— Взимах всички необходими мерки, които се налагаха.

— Какво мислеше семейството ти за твоя избор?

— Аз изгубих семейството си във войната. Трима синове. И тримата загинаха в служба на краля.

— Ще ги спомена в молитвите си.

— Не е нужно, господарю. Няма място за хора като нас в Божия дом.

— Има, ако се помирите с него.

— Нямам какво да изповядам, господарю. Убеден съм, че не съм съгрешавал.

Жак забеляза, че Луи гледа големия изпъкнал белег на гърдите му и бавно кима в знак на съгласие.

Докато кралят се отдалечаваше, Жак се провикна след него:
— Дано бъде славен празник, господарю!
— Лично ще се погрижа.

Празненството се състоя в амфитеатъра на двореца, огромна, прекрасна открита зала наред градините. Нощта беше тъмна, празненството бляскаво, с огнехвъргачи, които действаха, докато музикантите свиреха. От клоните на дърветата висяха гирлянди от чимшир, в центъра на масите бяха разположени букети от плодове и пера. В големи позлатени сандъци с човешки бой, с лицето на краля слънце, изобразено на страните им, имаше вечнозелени храсти, оформени като животни. Луи седеше на естрада с балдахин в центъра на амфитеатъра, дълга опашка от благородници чакаха реда си, за да засвидетелстват почитта си на кралското семейство. Мария-Тереза седеше отляво на краля, Луиза, отдясно. До кралицата имаше празен фотьойл, предназначен за Филип, той още не се беше появил. Анриет бе седнала от другата страна на празния фотьойл. Шевалие и Беатрис, прави зад краля, наблюдаваха процесията.

Госпожа Дьо Монтеспан и Касел със Софи под ръка също чакаха реда си. Беатрис се усмихваше гордо. Благородниците с дискретно учудване отбелязваха присъствието на Касел — не им се вярваше, че виждат могъщия и непреклонен благородник от севера тук, във Версай, по волята на краля. Приятелките на Софи се споглеждаха и кимаха с глави, изненадани да видят красивата и непохватна девойка под ръка с прочутия велможа.

Луи кимна на госпожа Дьо Монтеспан, после хвърли поглед към Касел и Софи.

— Каква прекрасна двойка, не намирате ли? — обърна се той към Луиза.

— Не, Ваше Величество, не намирам — отвърна Луиза.

Двете с Мария-Тереза размениха смутени и неодобрителни погледи.

— Касел! — извика един благородник от тълпата, когато Касел заедно с Монтеспан и Софи мина покрай него на път за естрадата. — Учуден съм да ви видя тук.

Касел елегантно се усмихна, решен да играе ролята си докрай, да си запази властта и достойнството, независимо от неудобното положение, в което се намираше в момента.

— Как бих могъл да не съм тук?

Дойде редът да бъде представен на краля. Луи махна с ръка. Касел хвана Софи за ръката и я поведе. Но Монтеспан хвана Софи за другата ръка и я дръпна назад.

— Съжалявам — каза тя. — Трябва да я върна на собственика ѝ. Не мога да разполагам с нея. Дали са ми я назаем.

Ядосан, Касел процеди през зъби, продължавайки да се усмихва:

— Неблагодарна путка...

Госпожа Дьо Монтеспан се усмихна.

— Мъжете си въобразяват, че ни обиждат, отъждествявайки ни с името на нашия полов орган. Естествено, че съм путка и се гордея с това. За сметка на това, вие сте само един жалък пътьо. Незначителен малък пътьо.

Тя се обърна към Софи.

— Хайде, вървете, свободна сте.

Девойката се смеси с множеството.

— Ще ми платите за това — заплаши Касел.

— Вече платих — отвърна Монтеспан, — до последното су.

В този миг Луи протегна ръка и Касел трябваше да се качи на естрадата.

Фабиен зашепна нещо в ухото на краля, който на свой ред му отговори шепнешком и Фабиен се дръпна назад.

Последното, което Касел желаше, беше да целуне ръка на краля. Касел ненавиждаше да губи. Но повече от всичко ненавиждаше да бъде осмиван. Наведе се, но Луи отпусна ръката си толкова ниско, че херцогът се видя принуден едва ли не да падне на колене.

— Поклонете се на вашия крал — заяви Луи с огромно задоволство, докато Касел му целуваше ръката.

Благородниците зашумяха удивено, виждайки как могъщият Касел се покланя ниско на Негово Величество.

Софи застана в края на тълпата и изчака да се увери, че майка ѝ е заета да си бърби с дамите, за да избяга далеч от празненството и от

сложните интриги на властващите. Тя жадуваше за самота и спокойствие, които може би щеше да открие в нощния мрак, в поотдалечените кътчета на градините.

— Пст...

Софи се обърна и зърна Беноа, който ѝ правеше знаци иззад един чимшир.

Огледа се и отиде при него.

— Не уважихте моята покана — каза той.

— Не успях да дойда. Дългът ме зовеше другаде.

— Искате ми се да ви вярвам.

— Опитайте, моля ви.

Беноа се доближи до нея, толкова близко, че телата им почти се докоснаха.

— Елате с мен — каза той.

— Не.

— Желаете го, добре виждам.

— Нищо не може да има между нас, никога.

— Знаем. Елате с мен, все пак.

Той я хвана за ръката и тя не се възпротиви. Затича се с него към розовата градина и по пътя изгуби едната си обувка.

Луи заповяда на Касел да седне до него на естрадата и известно време двамата мълчаливо наблюдаваха жонгльорите, които подхвърляха във въздуха горящи кълба и обръчи.

— Когато бяхме деца, ни забраняваха да играем с огъня... А сега, като ги гледам, ми се струва, че се забавляват — каза Луи и небрежно се опря на подлакътника на фотьойла си.

— Лично аз не съм особено впечатлен — отвърна Касел. — За това не е необходим истински талант.

— Едно леко изгаряне е добро за душата, не сте ли съгласен?

— Жана д'Арк сигурно не би се съгласила с вас. Нито Луцифер.

Кралят прониза с поглед Касел и каза:

— Представям си понякога, че в някой друг живот ние двамата бихме могли да бъдем приятели.

— Аз никога нищо не си представям. Нямам време за губене с подобни фантазии.

— Изненадвате ме.

— Нямам време и за изненади.

— Колко жалко за вас...

Внезапно се чу едно силно БУМ. Празнуващите се заоглеждаха, едни се разкрещяха, други изгубиха ума и дума. Тогава над главите им избухна огромно огнено цвете, разпръсквайки дъжд от искри в нощното небе. Започваха фойерверките. Гостите заръкопляскаха. Касел направи гримаса и стана.

— Вече? — попита Луи.

— Виждал съм доста изгоряла хартия през живота си.

Касел слезе от естрадата и повика прислужниците си, които го чакаха встрани.

— Докарайте каретата!

В тази момент Филип се покачи на естрадата с две чаши вино в ръце и се тръшна на празния фотьойл.

— Тъкмо си казвах, че никога няма да си тръгне. Дръж, пийни с мен.

И той подаде едната чаша на Луи с усмивка.

— Радвам се, че си тук — каза кралят. — Искрено се радвам.

— Иска ми се — отвърна Филип, вдигайки чашата си за не принудена наздравица — да ти вярвам поне веднъж.

Луи на свой ред вдигна чашата си и двамата отпиха.

Беноа и Софи наблюдаваха фойерверките, седнали на една каменна пейка в портокаловата градина, скрити от нощния мрак. Двамата се доближиха плътно един до друг. Тя вдигна лице към него, той се наведе и я целуна. Беше гореща целувка. Душата на девойката се взриви от щастие и заискри като най-ярките фойерверки.

Филип остави чашата си и вдигна лице към фойерверките. Обзе го слабост, виеше му се свят, имаше чувството, че фотьойлът, на който седи, се върти като пумпал. Още една чаша. Имам нужда от още вино.

В небето бяха изстреляни едновременно три фойерверки. Шумът от избухването им беше оглушителен, като от изстрели от мускети или тътен от оръдия, сякаш се намираха на бойното поле. Филип примига и вместо да види яркия весел блясък, пред очите му захвърчаха горящи тела, убити и ранени войници, разкъсани ръце и крака, които падаха обратно на земята.

Изправи се на крака пребледнял, с помътнял поглед. Залитна за секунда, но успя да си възвърне равновесието и се отдалечи.

— Братко! — викна след него Луи.

Филип потъна в тълпата. Луи се затича след него, разблъсквайки по пътя си стражи и гости. Филип напусна амфитеатъра, залитайки, тръгна с несигурна крачка покрай една леха с рози и стигна до хижата при езерото, където никой не можеше да го види и да го чуе, освен луната, звездите и един пор, който шеташе из храстите. Отпусна се на тревата, скри лице в ръцете си и избухна в ридания.

Братко мой!

Луи клекна до него и го обви с ръце. Чувстваше тревогата, която терзаеше брат му. Филип се отскубна и вдигна ръка, сякаш за да се предпази.

— На бойното поле попаднах на един младеж — започна той. — Той носеше брат си в торба през рамо. Бил обещал на майка им да го върне у дома. — Филип млъкна за миг. — Ти би ли направил това за мен? Зададох си този въпрос. За себе си зная, че бих го сторил, но за теб не съм толкова сигурен.

Луи кимна съчувствено.

— Филип, ти си убеден, че понеже съм крал, не мога да бъда твой брат. Без съмнение смяташ, че получавам всичко, каквото искам от живота и не желая нищо повече. Знай, че дори кралят не може да има всичко, каквото иска. Ти си този, който изживява живота ми вместо мен. Ти живееш живота, който един крал би желал да живее.

Филип притисна с юмрук слепоочието си, сякаш за да прогони ужаса, обзел ума му.

— Войната продължава да вилнее в душата ти — каза Луи.

— И никога няма да престане.

— Хайде стига.

— Ти не можеш да нямаш последната дума, нали?

— Скъпи братко...

Филип глухо изръмжа.

— Защо си причинявам това?

Луи отново грабна Филип в прегръдките си и за миг силно го притисна до себе си. Филип се отдръпна и кресна:

— Махай се! Остави ми! Това е заповед.

Луи се изправи на крака. Този път той се подчини на брат си.

Докато фойерверките не спираха да браздят небето и да падат на талази, оставяйки публиката без дъх, един силует, загърнат в черно, влезе в безлюдния параклис, тихо се промъкна в изповедалнята откъм страната на каещия се и се затвори вътре. Скритите в ръкавици ръце поставиха в цепнатината между две дъски пергаментов свитък, който никой нямаше да забележи, освен ако не знаеше за неговото съществуване. След което силуетът си тръгна със същата дискретност, с която беше дошъл.

Беатрис застана до Фабиен, който се възхищаваше на ослепителния и шумен спектакъл в небето.

— Спомням си, че имах обещание за разходка в градината — подхвърли тя.

Фабиен се огледа.

— Ние сме в градината.

— Действително.

Фабиен се взря в нея с безизразно лице.

— Последвайте ме — каза той.

Повървяха мълчаливо известно време, отдалечавайки се от празника, следвайки в мрака извивките на алеите.

— Имам нужда да узная повече за вас — заяви неочаквано Фабиен.

Беатрис наклони глава. Не смяташе да позволи разговорът да поеме в желаната от него насока.

— Любител ли сте на музиката?

— Къде сте родена?

— На театъра може би?

— Къде бихте желали да умрете?

— С какво се занимавате в свободното ви време?

Беатрис се спря. Фабиен също спря и я погледна с желание и колебание.

— Толкова силно желяех да ви задам тези въпроси — каза той, — но имам проблем, не мога да спра да ви гледам.

Беатрис се засмя и леко се нацупи.

— Колко сте мил...

— Вие не ми позволявате да се съсредоточа. В мига, в който ви погледна...

— ... всички мисли изчезват като дим.

Фабиен се доближи до нея. Беатрис почувства, че я обзема изгарящо желание.

— Значи, чувството е споделено — промълви той.

Докосна ръката ѝ за миг и усети, че пламва искра, готова да прерасне в буен огън. Тя изстена от желание. Той обгърна с ръка талията ѝ, привлече я към себе си и я целуна. Тя отвърна на целувката и се отпусна върху гърдите му. Двамата се свлякоха на тревата край алеята.

Празникът свърши. Госпожа Дьо Монтеспан се прибра в стаята си. Облегна се на камината и зарони горещи сълзи. Аз съм силна! Трябва да бъда силна! От значение са единствено хитростта, силата и красотата! В този момент обаче се чувстваше уязвима и безпомощна като новородена кобилка.

Неочаквано долови движение зад гърба си. Обърна се и видя краля, който стоеше до леглото ѝ. Побърза да изтрие сълзите си и вирна брадичка.

— Признателен съм ви, госпожо — каза Луи. — Вие разбирате повече от всички тях, взети заедно.

— Какво разбирам, Ваше Величество?

— Че за да царуваш, е нужно преди всичко да знаеш да се жертваш.

Монтеспан наблюдаваше, изчакваше. Кралят пристъпи към нея. Погали я по лицето, по раменете. Да, каза си тя, най-после!

Той я целуна по страните, вкуси устните ѝ и смъкна роклята, откривайки гърдите ѝ в хладната стая. Тя затвори очи и обхвана

гърдите си с ръце, повдигна ги към него, за да му даде да ги погали и да засмуче зърната им. Което той стори пламенно, налага ги с такава сила, че през тялото ѝ премина сладка болка. Вдигна я на ръце и я занесе до леглото, където тя му се отдаде. Изцяло.

Утрото беше сиво и навъсено. Касел слезе от каретата си и се взря пред себе си ужасен, невярващ на очите си. Домът на предците му, замъкът, който, откакто се помнеше, се извисяваше гордо върху средния хълм сред дърветата, беше изпепелен от пламъците. Бе останала само една внушителна димяща развалина. Тялото на Тома висеше на рамката на портата, около главата му бръмчаха мухи, очните му орбити, кървави и празни, се вираха в него обвинително. Скупчени пред вратата, няколко селяни и прислужници наблюдаваха случващото се, вкаменени и мълчаливи.

Развалини. Само развалини.

Неочаквано се чу конски тропот. Касел се обърна. Срещу му се носеше конен куриер. На няколко метра от него куриерът дръпна поводите на коня, заковавайки го на място, и посочи обвиняващо Касел с пръст.

— Кралят изисква документите ви! Доказателството за благородния ви произход, господине. За вашето наследство.

Касел поклати глава.

— Всичко е изпепелено.

— Следователно не разполагате с никакво доказателство?

Куриерът извади от раницата си пергамент с кралския печат.

— Само истинските благородници са освободени от данъци. Длъжни сте да внесете всичките просрочени данъци.

— Не ми остана нищо. Всичко изгоря.

— В такъв случай — заяви куриерът, изправяйки се на стремената и размахвайки ръце — вие сте длъжник на краля!

Малка група униформени полицаи, и те на коне, обградиха Касел.

— Арестувайте този мъж!

Двама полицаи слязоха от конете си, за да изпълнят заповедта. Преливащ от гняв и отчаяние, Касел погледна за последен път димящите развалини на своя замък.

Застанал на близкия хълм, Монкур не пропусна нищо от гледката.

Новите постъпления в полицейските сили бяха наредени в редица край пътя за Версай и внимателно слушаха, готови да се закълнат във вярност към краля и новата си длъжност. Сред тях имаше един едър здравеняк, който до неотдавна смяташе замъка на Касел за свой дом.

Мишел.

Бонтан, до когото бе застанал Фабиен, вдигна клетвения лист и зачете.

— „Заклевам се да защитавам този път и прилежащите земи с цената на живота си. В името на краля да поддържам реда по тези места...“

Филип лежеше на леглото с разрошена коса, потънал във възглавницата. Най-накрая бе заспал. Луи седеше от едната му страна, Анриет от другата, двамата го държаха за ръцете. Лицето му, сега ведро и спокойно, изглеждаше далече от ада на войната. По едно време Анриет погледна Луи, той отвърна на погледа ѝ. Двамата копнееха един за друг и изпитваха силно отчаяние заради невъзможната си любов. Но когато Анриет протегна ръка, Луи не я пое. Очите на младата жена се наляха със сълзи и тя отпусна ръка.

[1] Sporan: кожена кесия, част от шотландската носия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6.

ЕСЕНТА НА 1670

Луи пристъпваше пъргаво по настлания с камъни път покрай замъка. Придружаваха го госпожа Дьо Монтеспан, Бонтан, няколко гвардейци и, разбира се, Филип и новите им гости, които се усмихваха и се стараеха, доколкото им стигаха силите, да не изостават. Луи се движеше с цялото достойнство на Крал Слънце, какъвто беше, могъщ, страстен и самоуверен; наслаждаваше се на триумфа на постигнатото през последните месеци и на изгодния случай да се похвали.

Един от гостите, Паскал дьо Сен Мартен, възторжено възклищаваше, заплепен от великолепия, окъпан в светлина дворец. Сградата беше толкова внушителна, че ничий поглед не би могъл да я обхване цялата. Единствено птиците разполагаха с достатъчно простор, но на тях не им бе дадено да осъзнаят грандиозния характер на архитектурния ансамбъл.

— По-късно — напомни Луи — ще разгледаме градините. Сега ще видим източното крило, продължението на ловния павилион, построен от баща ми. Там ще бъдете настанени с вашите семейства. Бих желал да гледате на Версай като на свой дом, а не като на двореца на краля. Като място за развлечение и за общуване, за радост и светлина!

На един ъгъл попаднаха на група бездействащи работници, наседали на земята или по скелетата, скръстили ръце, инструментите оставени до тях.

Луи забави крачка, усмивката му угасна.

— Работниците са в престои — отбеляза той, обръщайки се към Бонтан.

Най-горе на скелето седеше едноок тъмнокос зидар, бивш войник. Той размаха юмрук и хвърли гневен поглед към благородниците. Те го видяха и се обърнаха към краля, сконфузени.

— Нашата обща слава! — извика ветеранът. — Погледнете, господарю!

И той се залюля на ръба на скелето, протегнал ръце, сякаш се готвеше да полети. Бонтан нареди на гвардейците да го свалят оттам.

— Бил съм свидетел на толкова победи! Сражавах се за вас при Дуе, господарю! Останах без едно око заради вас при Безансон.

— За което ще бъдете обезщетен — отвърна Луи.

— А колко ще платите за брат ми, господарю? Смазан от каменен блок, докато строеше вашите стени? А за полумъртвия ми племенник, жертва на гангрената?

Гвардейците се готвеха да се качат по скелето, но един млад работник ги превари и започна да се катери.

— Какво искате? — извика кралят.

— Дадохте дума Франция да почита своите герои.

Ветеранът се олюля, едва пазеше равновесие.

— И я спазих.

— Лъжа! Живеем и умираме като роби! Твърдите, че вие сте Франция, но ако наистина бяхте, щяхте да бъдете съпричастен към нашите страдания! Щяхте да ги прекратите.

Младият работник се покатери горе и допълзя до ветерана.

— Не ставай идиот — каза той.

Мъжът се разсмя с отчаян смях.

— Кралят ни прави на идиоти.

— Слезте, веднага! — ревна Бонтан.

Ветеранът грабна едно въже, на което бе направил клуп, и го нахлузи на врата си.

— Искате да сляза? Много добре — заяви той, вперил очи във Филип. — Подчинявам се на заповедите на вашия брат.

Младежът протегна ръка да спре ветерана, но закъсня. Мъжът скочи. От устата на хората наоколо изригна вик на ужас, някои закриха лицата си с ръце. Когато въжето се опъна докрай, се чу рязък, вледеняващ шум. Тялото на мъжа подскочи и от устата му шурна кръв. Той падна точно пред краля. Луи се обърна и изгледа брат си с обвинително изражение.

В залата на военния съвет се провеждаше спешно съвещание на кабинета. Луи крачеше напред-назад, министрите стояха наредени около масата и се споглеждаха въпросително.

— Онзи мъж смяташе, че той и неговите братя по оръжие не са получили почитта и уважението, извоювани на бойното поле — се осмели да заяви Колбер.

Луи продължаваше да крачи из помещението.

— Те са войници! Нима не са длъжни да се подчиняват на заповедите на своите офицери?

— Оплакванията им не са едно и две, те са многобройни, Ваше Величество — каза Лувоа. — Мнозина са се наранили по време на строителните работи и все още не са получили никакво лечение.

— Колко от тях са спрели работа?

— Две хиляди, Ваше Величество — отбеляза Колбер. — Строителството не може да продължи, ако не се върнат на работа. Зимата скоро ще дойде. Ако апартаментите не са готови в най-скоро време, опасявам се, че новопристигналите ще поемат по обратния път.

— Трябва да поприказваме с тези мъже — заяви Луи. — А останалите работници да продължат да се трудят.

Колбер поклати глава.

— Те също отказват. Твърдят, че условията на труд са много тежки, че никой не се интересува от тяхната безопасност. Губим половин дузина работници седмично. Имаме и голям брой ранени. Те настояват за компенсации.

— Какво обезщетение ще получи семейството на скочилия от скелето?

— Никакво, тъй като го е направил нарочно.

— Платете им въпреки това.

— Това може би ще облекчи страданието на хората, но няма да намали гнева им.

Луи отиде до огромния глобус, поставен до прозореца, и посочи с пръст Европа.

— На трийсет години Александър Велики изгражда империя, която се е простирала от Гърция до Индия. Но ако неговите доблестни мъже не са били до него, Дарий III е щял да го спре още на бреговете на Хелеспонт. Ние си върнахме Испанска Нидерландия. Скоро ще обърнем поглед към Холандия. Ще се възползваме от договора, сключен с крал Анаба. Да не забравяме, освен това, че най-сетне подчинихме херцог Дьо Касел. Затова отказвам един прост работник да ме спира напред пътя.

Погледът на Луи скачаше от един министър на друг.
— Заповядайте им да се завърнат на строежа.

Бонтан придружаваше Касел по един от коридорите на замъка.

— Кралят ще бъде очарован да ви приюти. Той направи финансови предложения до всички благородници. На тези, които пожелаят да вдигнат свой дом в околностите на Версай, ще им бъдат опростени всички дългове.

— Следователно ще трябва незабавно да дам ход на моя проект — отвърна Касел, вирнал гордо глава, удовлетворен от смайващото великолепие наоколо — високи сводести тавани, елегантни произведения на изкуството, позлати, блестящи свещници и луксозни мебели.

— Дотогава — продължи Бонтан — ще се постареем да се чувствате удобно в двореца.

Стигнаха до една врата в края на коридора. Бонтан я отвори и показа на Касел тясна стаичка с дървена пейка, съвсем малко бюро и едно-единствено прозорче. Касел посърна, изражението му се измени до неузнаваемост.

— Това тук е малко по-широко от шкаф!

Бонтан кимна.

— Мисля, че това е бил шкафът, в който са държали метлите. Добре дошли във Версай!

Касел прекрачи прага и Бонтан затвори вратата. Херцогът остана вътре, безмълвен. Няколко капки вода се процедиха от тавана и капнаха върху главата му. Значи това бил новият му дом? Касел стисна юмруци, седна на пейката, но веднага отново скочи на крака.

Бе доловил леко шумолене, някакъв полъх ниско до пода. Погледна надолу и видя писмо, което някой току-що бе пхнал под вратата. Писмото имаше печат и върху него малко „х“. Вдигна го.

Докато Касел отваряше писмото в стаичката кутийка в замъка, анонимни ръце сгъваха други такива писма, запечатваха ги с восък, бележеха ги с малко „х“, предаваха ги от ръка на ръка, плъзгаха ги под игралните маси, в чантата на седлото, между страниците на библията, само на избрани хора, дискретно и предпазливо.

Лакеят, който обличаше Луи, тъкмо нагласяше диплите на жакета му, когато Бонтан въведе Мария-Тереза и Луиза дъо Лавалиер в спалнята на краля. Мария-Тереза погледна окуражително Луиза, но тя мълчеше, свела поглед.

— Забелязах, че дават двойна дажба зърно на конете ви, госпожо Дъо Лавалиер — заяви Луи. — Да не възнамерявате да пътувате?

— Тя умира от желание да бъде освободена, Ваше Величество — каза Мария-Тереза.

Луи отпрати лакея с жест.

— От какво?

Луиза бавно смъкна шала от раменете си и се обърна, за да покаже раните на гърба си.

— От мъченията, Ваше Величество.

— Както изглежда, вие самата си причинявате тези мъчения.

— Тя желае да се оттегли в манастир — обясни кралицата. — Достатъчно е изстрадала.

— Излиза, че никой не е доволен от това, което му се дава.

Луи прекоси стаята, отиде до една маса, върху която бе поставен златен свещник, и се взря в пламъчетата.

— Аз ви обичах, господарю — промълви Луиза.

— Аз също — отвърна Луи, — преди много време. Но всички истории имат своя край.

Той изгаси една от свещите, като стисна огненото езиче между палеца и показалеца си.

— Може ли да вървя? — попита Луиза.

Луи се обърна.

— Версай е вашият дом, госпожо. Той е домът на всички. Няма да го позволя.

— Но, Ваше Величество — замоли се Луиза, — моят син, нашият син, Луи дъо Бурбон...

— Грижат ли се за него?

— Да, в Париж.

— Обещанието, което ви дадох, не се променя. Той ще бъде дете на Франция. Каквото и да се случи.

С тези думи кралят излезе от стаята. Луиза отчаяно се взираше в свещника и загасената свещ неочаквано светна отново. Луиза сложи

ръка на устата си.

Дали Господ ни гледа? Ще ми помогне ли Той?

В салона на Филип Шевалие седеше в един фотьойл с „Газет дьо Франс“ в ръце.

— О, боже мой! — възкликна той. — Херцог и херцогиня Дьо Виерзон са пуснали съобщение за сватбата на дъщеря си Делфин с маркиз д'Ажен. Бедното дете.

Изтегнат на отоманката, Филип надигна глава.

— Защо бедно?

— Делфин е очарователно петнайсетгодишно създание, а маркизът отдавна е минал седемдесетте и страда от всички венерически болести, познати на човечеството. Освен това, ако вярваме на клюките, бил истински дивак.

Отвън се чу леко драцене по вратата. Филип взе чашата си с вино.

— Иди да видиш кой е.

Шевалие пусна вестника на фотьойла си и отиде да отвори. На прага имаше чифт елегантни обувки. Вдигна ги и забеляза нещо сгънато вътре — подпечатан лист с буквата „х“. Прочете внимателно бележката и я пхна дълбоко в джоба си с разтреперани ръце.

— Кой беше? — извика Филип.

— Лакеят ми донесе обувките. Дано този път да са добре лакирани.

Той се върна в стаята с обувките в ръце и ги остави до фотьойла си.

— Разбра ли за работниците? — попита Филип.

— За мен е въпрос на чест изобщо да не се интересувам от тях.

— Един човек загина. Буквално пред очите ни. Останалите спряха работа. А за скъпия ми приятел Паскал дьо Сен Мартен не остана свободна стая.

— Ако бях аз, щях да се върна обратно в Париж.

— Ако беше ти, щеше да си по-висок и два пъти по-красив.

Шевалие пропусна забележката без коментар.

— Искам да подишам малко чист въздух. Ще дойдеш ли с мен?

— Пък аз си мислех, че мразиш да си навън.

— Прав си. Днес обаче правя изключение — заяви Шевалие и дръпна Филип, принуждавайки го да се изправи на крака. — Наясно съм, че моето поведение понякога те дразни. Аз съм тщеславен, мързелив, ужасно повърхностен, суетен и капризен. Независимо от това една малка разходка в градината преди вечеря ще ни се отрази благотворно.

Шевалие надяна най-веселото си изражение и грабна палтото си. Филип остави чашата си и го последва.

Слънчевите лъчи се отразяваха в заскрежената градина. Шевалие настоя да не бързат, да се полюбуват на късните цветя и на новите алеи.

— Би трябвало да го правим по-често — каза той. — Прекарваме много време затворени.

Осъзна, че гласът му трепери. Това не беше добър знак.

— Кажи ми, ама честно — каза Филип и се спря. — Какво не е наред? Защо си толкова нервен?

Зад тях се чу глас.

— Нуждаем се от вашата помощ, Ваше Височество.

Филип се обърна, Шевалие побърза да се отдалечи. Филип се намръщи и пристъпи напред.

— Виждал съм те някъде. Кой си ти?

— Сержант от армията на Негово Величество.

— Ти си работникът, който се опита да попречи на онзи мъж да се обеси. И ти ли отказваш да работиш?

Сержантът кимна.

— Какво искаш от мен?

— Вече не сме на бойното поле, но всички сме на служба при краля и искаме да се отнасят към нас с почитта, която ни се полага. Нашето желание е да запознаете Негово Величество с исканията ни. Настояваме за уважение. За лечение при злополуки на строежа. За прилични жилища, нормално заплащане и обезщетения. Същите придобивки, каквито получават войниците на краля.

— А защо да защитавам вашата кауза?

— Защото така ще получите нашата подкрепа в случай на промяна.

— За каква промяна говориш?

— Ако вашият брат вече не е крал.

Филип го прониза с очи.

— Мога да те обеся за тези думи.

— Знам. Но няма да е във ваш интерес. Защо ли? — продължи сержантът, вдигайки глава към синьото небе. — Защото слънцето залязва.

След което се обърна кръгом и изчезна зад редица дървета.

Шевалие се появи отново и застана до Филип с невинно изражение.

— Какво искаше този?

— Ти си знаел, че ще бъде тук, нали? — обърна се Филип към него със стиснати челюсти. — Ти ме доведе при него. Каква игра играеш?

— Правя това, което ти не успяваш да направиш.

— И какво е то?

— Защиатавам твоите интереси.

Придворните се редяха на опашка пред вратата на трапезарията в очакване да се появи кралят. Колбер се доближи до Беатрис и Софи, и двете безупречно облечени за случая в оранжево-червена и бледозелена рокли, с блестящи перли, вплетени в косите.

— Госпожо Дьо Клермон — каза той, — преди време заявихте пред мен, че документите ви ще пристигнат много скоро от имението ви. Честно казано, оттогава мина доста време.

Беатрис му се усмихна.

— Въпрос на дни е.

— Добре. Но съм длъжен да ви припомня изявлението на Негово Величество: всички, които не са в състояние да представят доказателство за благородническия си произход, трябва да напуснат Версай до края на месеца. Не бихме желали това да се случи точно на вас.

— Много любезно от ваша страна.

Неочаквано гласът на Лувоа, звънък и гневен, се извиси над околния шепот.

— Ако бяхме в Париж — заяви той на двама възрастни благородници — и не бяхме обременени с този товар, имам предвид

замъка, изобщо нямаше да имаме нужда от работници! Най-тежките главоболия обикновено са онези, които можем да си спестим, нали?

Колбер остави Беатрис и забърза към Лувоа, пробивайки си път през тълпата.

— Внимавайте какво приказвате пред хората — каза той, дръпвайки го за ръкава. — Всички знаем какво е вашето отношение към плановите на краля.

— Така ли? — попита Лувоа намусено.

— Полагаме големи усилия да не даваме ухо на вашите критики, изречени толкова гръмогласно. Държа да ви уведомя, че възнамерявам да споделя с краля безпокойството си по този въпрос.

Лувоа се освободи от хватката на Колбер.

— Правете каквото искате.

— Кралят! — високо обяви един гвардеец.

Както обикновено, вечерята беше изключително изискана, още повече че тази вечер на нея присъстваха всички новопристигнали в двора и кралят желаше да ги впечатли. Бяха помолили няколко специално подбрани придворни да сервират и да се грижат за гостите, да ги омайват с усмивки, да се отнасят към тях с изключително внимание, да им предлагат само подбрани вина и деликатни блюда. Луи седеше на най-високата маса в компанията на Мария-Тереза, Монтеспан, Анриет, Филип и Шевалие. Разговорът се въртеше около двореца, храната и чудесната вечер.

— Забелязах, че приятелят ти Паскал дьо Сен Мартен е тук при нас във Версай — обърна се Луи към брат си. — Ти ли го убеди да дойде?

Филип взе парче рокфор и го облиза.

— Дойде по своя воля. А сега се оказва, че няма къде да спи.

— Ще му намерим място, когато му дойде времето.

Филип остави в чинията парчето сирене.

— Твоите работници са недоволни. Позволи ми да поговоря с тях.

— Не желая да говоря за политика по време на вечерята, още по-малко с теб.

— Много от тях ме следваха на бойното поле. Може би ще ме последват и тук и ще се върнат отново на строежа.

Луи вдигна чашата си и отпи глътка вино.

— Бихме могли да отидем на лов утре.

— Това означава ли, че отхвърляш моето предложение?

— Да. С удоволствие установявам, че разбираш.

Филип си пое дълбоко въздух няколко пъти.

— Моят собствен дом е едва на петнайсет километра от тук! Ако не съм ти от полза, ако няма нито една длъжност, за която да съм достоен, извън това, че съм твой брат, защо в такъв случай да седя тук? Много добре мога да ти бъда брат, излегнат удобно в собственото си легло. Ако пожелаеш да ме видиш, може да ми дадеш знак с някоя заря.

— Настоявам за твоето присъствие. Това е достатъчна причина, за да бъдеш тук.

Кралят продължи вечерята си, забивайки нож в огромно парче дивечово месо.

Седнала няколко стола по-нататък, Монтеспан в продължение на няколко минути наблюдаваше Анриет, после леко я докосна по ръката.

— Вие не сложихте зальк в уста. Ако не се храните, няма да имате сили за другите удоволствия в живота.

Анриет вяло се усмихна.

— Добре съм, благодаря, Атенаис.

— Познавам ви, Анриет. Ако някой не ви насилва да ядете, ще станете кожа и кости и накрая ще изчезнете.

Анриет продължаваше да се взира в чинията си.

Вечерята следваше своя ход. Сътрапезниците разговаряха непринудено, флиртуваха с погледи, с усмивки. Издокаран в най-красивия си костюм, Касел правеше опити да се включи в разговорите, но никой не му обръщаше внимание. Той се оттегли в един ъгъл, вирнал високомерно глава, сдържайки се с огромно усилие да не избухне.

Настанена на една от масите в средата на залата, между агнешкото и обърнатия крем, Беатрис незабелязано оправяше прическата на прекрасната си дъщеря. Софи чоплеше храната и

кълвеше като птичка, без да сваля очи от разточителния разкош и нравствена разпуснатост, които царяха наоколо. Погледът ѝ срещна погледа на Роан. Той се усмихна, кимайки с глава. Софи се изчерви и извърна очи.

— Майко... — промълви тя. — Когато бях малка, ми разказвахте истории за живота на аристократите. Казвахте, че са истински истории. Аз ви вярвах. Сега защо да продължавам да ви вярвам?

Беатрис запази усмивката на устните си, но отговори с рязък тон:

— Сега не е мястото, нито моментът, ангел мой.

— Коя съм аз? Кой сме ние всъщност?

Беатрис ощипа по бедрото Софи под масата.

— Шт! Би ли пожертвала всичко това?

— Поне ще имам някаква представа за себе си.

— Представа, достатъчна да увиснеш на бесилото.

Софи извърна глава към масата на краля.

— А Шевалие, нашият братовчед? Нима и нашето роднинство е само една лъжа?

— Шевалие вярва само на очите си. Докато живее с убеждението, че може да извлече полза от нас, той ще бъде наш приятел и ще ни гарантира място в двора. Поне такава беше положението, преди кралят да започне да изисква документи, доказващи благородно потекло.

— Ако не успеем да го убедим, какво ще се случи?

— Ще сторим всичко, каквото е необходимо, за да оцелеем.

Софи сведе поглед към четвъртинката круша в чинията си, после вдигна глава и забеляза, че Касел я наблюдава. Отново заби поглед в чинията, стомахът ѝ се сви, съвсем ѝ се отяде.

В следващия миг до масата им спря Фабиен и се усмихна на Беатрис.

— Тази вечер сте невероятно красива — заяви той, покланяйки се.

Беатрис заоправя ненужно прическата си.

— О, господин Маршал — отвърна тя с весел и небрежен тон. — Много сте любезен.

Публичният дом на края на село Версай, малко и мърляво заведение, не можеше да се оплаче от липса на клиенти. Той разполагаше със специален салон, където вкусваха от удоволствието на наркотиците, мрачна стая с нисък таван, пропита от мирис на алкохол, тютюн, пот и секс.

Монкур, отпуснал глава върху коленете на дебела проститутка, пушеше опиум, а тя го задоволяваше с ръка. Той подръпваше от лулата, а тя подръпваше яко члена му. Удоволствието се надигаше и го заливаше на приливи, докато, неспособен повече да се сдържа, той изригна в дълбоко гърлено стенание, изви гръб и се изпразни.

В стаята имаше и други мъже с любимите си проститутки. Двама от тях, седнали близо до Монкур, се трудеха всеки върху една от намацаните с червило повлекани.

— Аз съм събирач на данъци — изръмжа единият. — Ако разбойниците по пътищата ограбят кралската хазна, никой не може да ме държи отговорен. Няма карета по пътя оттук до Париж, която да е в безопасност, въпреки охраната на пътната полиция. След като кралската полиция не е в състояние да гарантира сигурността по пътищата, кралят не може да застави бирниците да пътуват.

Монкур се освободи от своята никаквица, нахлузи си гащите и се приближи до единия от мъжете.

— Струва ми се, господа, че имате нужда от помощ.

Бирникът се изхили.

— Нямаме нужда от помощ.

— Правилно, имате нужда от охрана.

В игралната зала на двореца развеселените благородници въртяха рулетката, залагаха и се наливаха с вино. Доста пиан, Роан разказваше някаква история на няколко от тях. Луи и Монтеспан седяха малко встрани и също слушаха.

— Бяхме се изгубили наред гората — разказваше Роан. — Попаднахме на една колиба и решихме да попитаме за пътя и да помолим за малко храна. В колибата живееха две сестри, селянки, които представа си нямаха кои сме ние. Когато Негово Величество им каза, те го изгледаха, сякаш беше паднал от луната.

Насъбралите се край него прихнаха весело.

— Съгласиха се да ни нахранят, да ни напоят и да ни упътят, но при едно условие. Ние да... как да кажа... да ги уважим! Проблемът беше — продължаваше Роан, като се кълчеше и намигаше на дамите — кой коя да уважи. Едната имаше брадавици и беше беззъба, другата беше кривокрака.

Всички избухнаха в гръмогласен смях, с изключение на Касел. Но в мига, в който погледът му срещна погледа на Луи, и той се насили да се засмее.

Госпожа Дьо Монтеспан се наклони към краля.

— Доволен ли сте от кучето, което ви доведох?

— Касел? Очарован съм.

— Както виждам, дресурата продължава.

Луи се усмихна и обходи с поглед присъстващите. Попиваше с очи лицата, гласовете, светлината от свещниците, глъчката.

Какъв прекрасен миг, каза си той. Тук, в замъка, заедно с моите поданици. Само ако времето можеше да спре за малко, само ако луната можеше да спре нощта, докато ѝ разреши да я пусне да си отиде.

Роан приключи разказа си и плетейки крака, се приближи до фотьойла на краля.

— Някой трябва да говори с вашите работници — запелтечи той. — Те са изтощени и гладни. Не мисля, че строгите мерки спрямо тях ще имат някакъв ефект.

Усмивката на Луи се стопи.

— Аз ще говоря с тях. И ще съм ти благодарен, ако понижиш малко тона.

— Ако мога да си позволя, Ваше Величество — каза Роан, клатушкайки се, — това само ще накърни уважението им към вас. Войникът разбира единствено от заповеди. Може би, ако някой военен се обърне към тях, ако се опита да ги вразуми...

Той се поклони, за да покаже, че е готов да се заеме с тази задача.

— Имаш право. Ще пратя Лувоа.

Роан зяпна. Изглеждаше така, сякаш иска да добави нещо, вероятно да настоя тази мисия да бъде поверена на него, но внезапно си припомни своя ранг. Поклони се неохотно и се отдалечи.

Докато Роан потъваше в тълпата, Анриет се приближи до краля. Беше пребледняла, челото ѝ бе смръщено.

— Простете, Ваше Величество. Не се чувствам добре, бих желала да се оттегля.

Луи се наведе към нея.

— Какво става с вас? Беше време, когато бяхте душата на нашите празненства. Сега изглеждате... сякаш не сте тук.

— Моля ви да ми простите, Ваше Величество.

Анриет се поклони и направи знак на Софи да я последва. Луи и Филип ги проследиха с поглед.

После Монтеспан хвана краля за ръка и той я поведе към стаята ѝ.

Любиха се като полудели. Монтеспан се извиваше под тялото на краля, стенеше от желание, потръпваше под горещия му дъх, който пареше врата ѝ. Той здраво я притискаше към леглото, разтвори ръцете ѝ. Тя се мятеше, сякаш искаше да се изскубне от мощната му хватка, но си личеше, че е покорена от неговата власт. Луи се движеше буйно в нея, обладаваше я със страст, нетърпяща и най-малкия намек за съпротива.

Въпреки това Анриет не излизаше от ума му.

Продължи да язди Монтеспан, свил юмруци, оголил зъби, но усети как желанието му постепенно започва да утихва. Тя извика от наслада, кулминацията приближаваше, и го стисна здраво между бедрата си, за да проникне още по-дълбоко в нея.

А той отново мислеше за Анриет.

И неочаквано се изтърколи встрани, без да свърши.

Монтеспан отметна мократа от пот коса от лицето си и докосна с длан рамото му.

— Не доставих ли удоволствие на моя крал? Дайте ми още един шанс.

Луи се изправи на крака и започна да се облича.

— Ще се върна след малко.

Със свещ в ръка кралят пое по тайния коридор към стаята на Анриет. Тя беше полузаспала, с разрошена коса, с долепени длани до

брадичката, като дете, което си казва молитвата. Разсъни се от стъпките му и седна в леглото, придърпвайки чаршафа нагоре.

— Ваше Величество... — промълви тя в полусън.

Луи постави свещта на масата и седна на леглото.

— Тревожех се за вас.

— Само съм изморена, господарю.

— Очите ви говорят друго.

Внезапно вратата широко се отвори и влезе Филип.

— Той често постъпва така, нали? — извика той. — Изчаква да ви налегне умората, за да подемем важен разговор. Винаги ми е излизал с този номер, но сега вече съм спокоен, оказва се, че не съм единственият.

— Нужно ми е малко уединение, братко — заяви Луи заповеднически.

— Мисля, че забравяш къде се намиращ.

— А аз мисля, че забравяш кой говори с теб — отсече Луи с предизвикателен тон.

Филип помълча, търсейки думите си.

— Лувоа няма да ти помогне. И ти го знаеш — каза той накрая.

— Не сега!

— Те не изпитват никакво уважение към генерал, който раздава заповеди от палатката си в лагера. Войникът вярва единствено на този, който стои редом с него.

Луи стана от леглото и тръгна към брат си, който остана закован на мястото си.

— Внимавай какво говориш.

— Ти винаги заемаш защитна позиция. От какво се боиш? Как можеш да си толкова сляп и да не виждаш тези, които искат да ти помогнат? Не всички имат за цел да те притиснат до земята. Ако за миг се замислиш, може би ще го осъзнаеш. Позволи на другите да ти помагат да вземаш решения.

Анриет изплака и се надигна от леглото, повличайки след себе си завивките.

Филип повиши тон.

— Братко! Ти мислиш, че аз съм против теб. Мислиш, че целият свят е против теб. Но грешиш.

— Съпруже — промълви задъхана Анриет, вкопчила ръце в колоната на леглото, — умолявам ви, спрете.

Филип се обърна към жена си.

— За бога, хапнете нещо!

— Да, седнете — каза Луи. — Яжте. Какво става тук, да му се не види?

Анриет изгледа последователно двамата братя, после масата, в средата на която имаше купа с плодове. Тя поклати глава и пусна чаршафа на пода, разкривайки закръгления си корем.

— Очаквам дете.

Луи и Филип обърнаха очи към нея, след това се спогледаха, занемели.

Касел скръцна със зъби, прекрачвайки прага на пушалнята за опиум в селския вертеп. Беше дошъл да се срещне с Монкур, иначе кракът му за нищо на света не би стъпил в подобна долнопробна дупка. Подмина пияните мъже, кълчещите се разголени жени и потри с пръст нос. Чувстваше се омерзен.

Монкур му махна от пейката, на която се беше изтегнал.

— Имам предложение за вас — обяви той, докато Касел се наместваше до него, подсмърчайки.

— Бих предпочел да ми платите дължимото.

— То е тук, монсеньор, не съм го забравил.

Той пусна една монета в шепата на Касел.

— А останалото?

Монкур оголи зъби в усмивка и отново се излегна на пейката.

— С всеки изминал ден все повече благородници отиват във Версай. Силите на пътната полиция постоянно се увеличават. Бандитите продължават да вилнеят и хората се страхуват. Рискът, на който се излагаме, е по-голям от всякога. Затова съставих нов план. Ще предлагаме охрана на бирниците.

— Така, значи, ми засвидетелствате признателността си! Аз, който ви извадих от калта и ви върнах към живота.

— Вие ме спасихте като един истински баща. Само че виж, татко — наперено заяви той, размахвайки ръката си, окичена с множество скъпи пръстени, — виж колко съм пораснал.

— Станали сте още по-глупав, отколкото си мислех.

Монкур повдигна рамене.

— Няма да изляза на пътя с мускет в ръка. Кралската полиция е на всяка крачка.

— Ние имаме приятели в полицията.

— Недостатъчно.

Една курва се приближи до тях и се опита да седне на коленете на Касел, но той я отпрати с жест.

— Искам пари, Монкур. Как ще ги изкарвате, не е моя грижа. Кралските строители са спрели работа. И те като нас се чувстват измамани.

— Кралят ще си намери други.

— Тези строители са се сражавали за него, глупако. Много от тях са войници. Изглежда обаче, че все повече от тях проявяват открито несъгласие.

Касел стана от пейката и се наведе към Монкур.

— Да видим какво можем да направим, за да ги насърчим в тази насока.

Монкур взе една лула с опиум, огледа я и я остави.

— Кралят ще пресече всеки бунт, като изпрати армията.

— Хм... Ако изобщо е останало нещо от нея, когато дойде моментът за отпор.

Мракът още не се беше разсеял, а Масон беше на крак и тършуваше между флаконите с лекарства, подредени в кухненските шкафове. Шумът разбуди Клодин. Тя метна шала си на раменете и излезе на пръсти от стаята си.

Със синия флакон в ръка, Масон забеляза дъщеря си, застанала на прага на кухнята. Погледът ѝ, изпълнен с жалост и укор, го прониза в сърцето.

— Татко, известно ви е въздействието на лауданума и въпреки това упорито продължавате да прибягвате към него.

Масон избърса изпотеното си чело.

— Трябва да държа главата си над водата.

— Тъкмо това ще ви завлече на дъното! Кралят има нужда от лекар в добро здраве. Хайде, да отидем да се облечем и да се приготвим за новия ден. Няма да живеем в очакване Негово Величество да хване хрема. Много от неговите строители са получили наранявания. Трябва да се грижим за тях, докато имаме тази възможност.

Масон седна и се облакът на масата.

— Аз оставам тук.

— Но, татко...

Масон изкриви лице в гримаса.

— Вън!

Клодин погледна втренчено баща си, но той извърна поглед. Тогава тя кимна, повече на себе си, отколкото на него, и се прибра в стаята си.

Обедът на Луи — различни видове сирена, яйца и сладкиши, безупречно приготвени, както обикновено — го очакваше, сервиран в елегантния синьо-бял порцелан от Невер. Но Луи беше толкова разтревожен от новината на Анриет и от конфликта със стачкуващите работници, че още не се бе докоснал до храната. Той остави на масата ножа и се обърна към Фабиен, застанал прав до него.

— Погрижете се да настаните новодошлите на партера в източното крило. Стаите и гледката да са съобразени с титлата и богатството им.

— Разбира се, Ваше Величество.

След кратко колебание Фабиен продължи:

— Господарю, нашите шпиони донасят за необичайно оживление в село Обенас.

— Познавам Обенас. Там отглеждат най-хубавите маслини във Франция.

— Един от кралските бирници е убит с камъни. Селяните протестирали срещу повишението на данъците, предложено от Ваше Величество.

Луи бутна масата.

— Това какво ме засяга?

— Подобни реакции обикновено са заразителни. Това не е първото село, което изразява силно и високо съпротивата си.

— Тогава да арестуват тези мъже.

— Но става дума за жени, господарю.

— А къде са мъжете?

— Тук. Те работят за вас, господарю.

Шокиран, Луи се дръпна назад.

— Добър ден. — Нежният гласец извади от неясните му мечтания Беноа, който седеше на скелето редом с другите работници. Той погледна надолу. Софи му се усмихваше.

— Изпратих ви поне десет писъмца — отвърна той. — Не ги ли получихте?

Софи се огледа, за да се увери, че никой не я е видял да идва насам. Майка ѝ се разхождаше с няколко други дами покрай шадраваните в парка; приятелките ѝ бяха останали в двореца да изпробват нови рокли. Беноа се спусна по едно въже и слезе при Софи.

— Вие не работите — отбеляза тя, когато той се изправи до нея.

— Бих искал, но не виждам как. На строителите трябва да се плаща.

Красивото лице на Софи помръкна. Тя подритна едно камъче с върха на обувката си и каза:

— Какво значение има дали дворецът ще бъде построен? Какъв е смисълът на всичко това в края на краищата?

— Не се замисляте за това, което казвате. Какъв е смисълът на планината? А на прекрасната утрин? Да направят света по-хубав.

Устните на Софи се разтрепериха.

— Какво се е случило? — попита Беноа.

— Трябва да се откажа от нашата любов. Скрих от вас истината за своето минало.

Сърцето на Беноа трепна болезнено.

— Нима това е от значение? Миналото е отлетяло. Ние сме тук. Сега. И строим бъдещето.

— Нищо не строим. Не и тук, във всеки случай.

— Напротив, точно това правим.

Софи погледна Беноа с дълбоко покрусено изражение.

— Има ли смисъл? Някой ден дъждът ще завали и ще отнесе всичко по пътя си.

— Важното не е нещата да са вечни — каза Беноа. — Важното е да ги има. Тогава един ден ще знаем, че ги е имало.

— Забравете, че сте ме срещали.

Софи се обърна, но Беноа я хвана за ръката.

— Моля ви. Пред нас се отварят два пътя. Този, който вие изглежда сте избрали. И другият, по-опасен, по-труден, по-невъзможен.

— И къде води този друг път?

Беноа се наведе и нежно я целуна.

— Не знам. Но знам едно: двамата с вас ще вървим по него един до друг.

Анриет се обърна в леглото, за да бъде с лице към съпруга си, застанал прав в средата на стаята, втренчил в нея обвинителен поглед. Знаеше за какво мисли той.

— Не мога да ви кажа дали това дете е ваше.

— Не можете — попита Филип — или не искате?

— Напуснете ме, ако това желаете. Затворете ме в манастир.

— Както знаете, не мога да сторя нито едното, нито другото. Но се чувствам предаден. От вас. От него. От самия мен.

Анриет въздъхна, беше уморена, гадеше ѝ се.

— Мразите ли ме?

— Щеше да е много по-просто, ако беше така.

Филип отиде до прозореца и удари с юмрук отражението си в стъклото.

— Той пак ще го обърне в своя полза, ще видите.

— Как?

— Ще получи това, което иска. Детето ще бъде негово в понеделник, мое във вторник, в зависимост от неговите нужди, неговите настроения, неговите капризи, неговото здраве... или в зависимост от посоката на вятъра. Вие не го дарявате с дете — заяви той, сочейки с пръст съпругата си. — Давате му тояга, с която да ни налага.

Лувоа, облечен с дълго синьо палто и високи черни ботуши, каквито носеха висшите военни от неговия ранг, мина на кон покрай източното крило на замъка. Студеният вятър вдигна във въздуха прахоляка и го завихри. Придружаваха го четирима гвардейци, готови да се намесят в случай на нужда. Стотина работници отново се бяха събрали, за да протестират срещу условията на труд. Застанали прави насреща му, накацали на различни нива по скелето, мъжете го пронизваха с очи, с непоколебимо изражение и леденостуден поглед.

— По думите на Негово Величество, останали сте с впечатление, че не ви оказват уважението, което заслужавате — започна речта си Лувоа. — Грешите. Без вас Франция нямаше да я има. Нови войни ще се водят и нови победи ще се печелят. Така както се сражавихте заедно на бойното поле във Фландрия, кралят иска от вас да се трудите заедно тук, във Версай.

Мъжете оставиха думите му без отговор. Напрежението заплашваше да се отприщи също като дъжда от струпалите се над главите им тъмни облаци.

— Кой е вашият началник? — попита Лувоа.

Младият строител, който се бе опитал да спре зидаря да се хвърли от скелето, направи крачка напред. Лувоа разпозна в негово лице един от сержантите от кралската армия.

— Ние нямаме началник. Говорим заедно в един глас.

— Ако не подновите работа, ще заповядам да ви обесят.

— Убийте ме — отвърна сержантът — и нови двама ще дойдат на моето място.

Лувоа опита нов подход.

— Разбирам вашите оплаквания, аз също бях в Камбре и в Компьен...

— Да — отвърна сержантът. — Аз ви видях. В една палатка, далеч от нас, на две левги зад ариергарда...

Лувоа скръцна със зъби, но остави сержантът да се доизкаже.

— Предайте на краля, че ние пак ще се бием за него. Пак ще строим за него. Кажете му, че отново ще докажем нашата вяроност и доверие към него. Само че преди това кралят трябва да покаже, че е мъж, който държи на думата си.

Мъжете на скелето закимаха утвърдително. Този единодушен жест можеше да се изтълкува като мълчаливо обявяване на война.

Леден дъжд се изливаше над версайската гора и наводняваше главния път, който водеше към замъка. Някаква карета беше спряла наред една заскрежена, кална локва. Маскиран мъж размахваше мускет към кочияша. Друг мъж, и той маскиран и въоръжен, рязко отвори вратичката на каретата и се качи в нея. Вътре седеше бирник, облещил очи. Мъжът смъкна парчето плат, което закриваше лицето му. Беше Монкур.

— Парите! — кресна той.

Бирникът от вертепа, същият на когото Монкур бе предложил услугите си да го пази, седеше, онемял.

Монкур направи гримаса.

— И сега, казвате... — зашепна му той.

— А, да — отвърна бирникът, сякаш се събуждаше от сън, след което се провикна: — Никога!

— Предпочитате да умрете? — кресна отново Монкур.

Бирникът поклати отрицателно глава. Монкур вдигна очи към небето.

— Извикайте „никога“! — тихо му подсказа той.

— Никога! — изрева бирникът и понижи тон. — А сега какво? Забравих. Аз давам ли ви...

— Давайте ми половината, а другата остава за вас.

— После ви удрям?

— После аз ви удрям.

— А, да, така беше...

Бирникът подаде две пълни кесии с пари на Монкур, който му нанесе силен удар в лицето, после му върна едната кесия.

Мъжът обърса окървавените си устни.

— Следващия път — предложи той тихо — да не губим време, да го направим на топло, какво ще кажете?

— С удоволствие — отвърна Монкур и отново го цапардоса.

После вдигна маската на лицето си, пъкна кесията в джоба си, скочи от каретата под дъжда и двамата със съучастника му потънаха в горския мрак.

Под бдителния поглед на стражите Луи се приближи до Жак, който орязваше един ред млади букови дръвчета, разгърден и съсредоточен.

— Ти поне продължаваш работата си — отбеляза кралят.
Жак се изправи и примига на светлината на слънцето.

— Аз не съм строител, господарю.

— Когато се сражаваше за мен, бил ли си свидетел на бунтове сред моите войници?

Жак се почеса с дръжката на лопатката по бузата.

— Случвало се е.

— Я ми кажи как се сдобил с този белег?

— Бях се разбунтувал.

Аха, това било...

— Как реагираха генералите?

— Всеки според характера си. Но мога да потвърдя едно нещо: крал, който принуждава войниците си да подчиняват други войници, не се задържа дълго време на трона. Хората се разяряват, когато са подложени на тормоз.

Луи се умълча за момент.

— Не виждам никакво решение. Изпратих им емисари. Те не се съобразяват с тях.

— Има един мъж, господарю. Него сигурно ще го послушат. Той е спечелил тяхното уважение. Сражавал се е редом с тях.

Говори за Филип.

— Братята може да не са съгласни един с друг, без да се противопоставят един на друг — добави Жак.

Луи се обърна, клатейки глава.

— Ти очевидно си бил единствен син.

След като се върна в замъка, кралят изпрати да доведат Роан в покоите му и заповяда на своя приятел да отиде при недоволните строители и да говори с всеки един поотделно. Нищо да не им предлага, само внимателно да ги изслуша и да ги насърчи.

— Зимата приближава и студът ще скове земята — обясни Луи. — Ако искаме да строим, трябва да изградим основи. Основите трябва да ги изкопаем сега... а за да ги изкопаем, се нуждаем от работна ръка.

След като Роан отиде да изпълнява задачата си, Луи заповяда на Бонтан да повика Брюан, архитекта, и Лъоклер, ковчезника на Монетния двор. След това напусна покоите си, следван от личната си стража.

Трябва да говоря с нея, каза си той, заслушан в стъпките си, отекващи по коридора. Тя трябва да бъде наясно с намеренията ми.

Анриет седеше пред тоалетката си. Софи решише косите ѝ, разделяше ги на дълги къдрави кичури, които се разстилаха на раменете ѝ. Един гвардеец обяви появата на краля, Анриет моментално се изправи на крака, а Софи се оттегли в съседната стая. Кралят се доближи и сложи ръка на корема ѝ. Анриет понечи да сложи своята отгоре, но той направи крачка назад. Тя затвори очи, разочарована.

— Повече не можем да продължаваме както преди — заяви той.

Анриет се съгласи, кимайки тъжно.

— Разбирам. Ние ви принадлежим, вие можете да разполагате с нас и да ни изхвърлите, когато ви е угодно.

— Никога не съм постъпвал по единия или по другия начин спрямо вас.

— Негово Величество се прикрива зад думите, но намеренията са ясни — тихо отвърна тя.

— Детето, което носите, е символ на несигурност и съмнение. Съмнение, чийто товар лично аз отказвам да поема. Бихте ли желали да принадлежите единствено и само на мен? Изключвайки брат ми?

Очите на Анриет се напълниха със сълзи.

— Не мога да дам отговор на този въпрос. Извинете ме.

Той си тръгна с чувство на изпълнен дълг. Но от това никак не се почувства по-добре.

Бяха превърнали една селска къща в нещо като болница. На селския площад възрастен свинар, който буташе каручка, пълна с квичаци прасенца, обясни на Роан как да стигне дотам. Благородникът

се бе увил в широката си пелерина. Дъхът му пореше студения въздух. Вратата на къщата се отвори със скърцане.

Голямата стая беше пълна с ранени войници, едни седнали направо на прашния под, други на пейки. Те чакаха да ги прегледат и да ги лекуват, разтриваха болния си крак, придържаха счупената си ръка, прокарваха длани по подутините на неправилно зарасналите рани на главата си. Клодин, дъщерята на лекаря, тъкмо преглеждаше гнойния абсцес на рамото на един войник.

— Вие ли се грижите за тези мъже? — попита Роан от прага на стаята.

Клодин го погледна и кимна в отговор.

— От какво страдат?

— Треска. Гангрена. Нелечими счупвания на крайниците.

Роан пристъпи към войниците, наредени покрай стената.

Клодин поклати глава.

— Не ви препоръчвам да се доближавате до тях, монсеньор.

Роан се спря.

— Защо?

— Заради възможни миазми. Въздухът сигурно е заразен.

— Те са мои братя по оръжие. Готов съм да поема риска.

Той застана пред един войник, който трепереше от силна треска.

— Барабанчик Бребан, ако не греша — каза Роан. — Заедно превзехме град Рошфор.

Войникът избърса с ръкав потта, която се стичаше в очите му.

— Сеньор Роан!

Роан се наклони към него.

— Боли ли?

Войникът потвърди, кимвайки.

— Цяла Франция страда заедно с вас.

Усмивката на войника угасна.

— А кралят?

— И кралят също.

Преди войникът да успее да каже нещо, Роан се насочи към следващия ранен, после към следващия и така до края на редицата. На всеки от тях изричаше по няколко думи на съчувствие и ги уверяваше в съпричастността на краля.

Новите планове, дело на Брюан, бяха разстлани на голямата маса в залата на военния съвет и Луи внимателно ги изучаваше. Това беше само идейният проект, но беше отличен и кралят остана възхитен. Младият архитект Либерал Брюан стоеше встрани, докато кралят се взираше във всеки детайл.

Вратата се отвори и Роан влезе в залата, без да съобщят за появата му, широко усмихнат.

— Добър ден, господарю. Нося добри новини.

Луи вдигна очи от чертежите.

— Казвай.

— Говорих с много войници. Въпреки болестите и злочестината, те все така пламенно поддържат Ваше Величество. В скоро време ще се уморят от този измислен бунт. Проявете строгост, не правете никакви компромиси и ще спечелите битката.

— Особено ми е приятно да го чуя.

Роан забеляза листовете на масата.

— Поредният строеж?

Луи направи крачка встрани, за да му попречи да разгледа плановете. Прекалено рано е да ги видиш, приятелю.

— Най-обикновен административен въпрос.

За миг на лицето на Роан се изписа разочарование, но той веднага си възвърна предишното изражение. Поклони се и излезе от стаята.

Вниманието на Луи отново бе погълнато изцяло от чертежите.

— Господарю — каза Брюан, — аз бих поставил двора тук, а параклиса там.

— С цялото ми уважение към вас — отвърна кралят, — ще направим точно обратното.

Брюан помисли, след което кимна в знак на съгласие.

— Отлична идея, господарю.

Двамата продължиха да изучават плановете.

— Господин Маршал — извести един гвардеец.

Влезе Фабиен с някакъв плакат под мишница и с намръщено лице.

— Господарю, намерихме това в града.

Луи го взе и го прочете. На плаката пишеше:

Без дума да продума, Луи го хвърли на земята и насочи вниманието си към чертежите.

Фабиен остана за миг безмълвен, смаян от спокойствието на краля.

— Господарю? Жалбите на строителите не престават. Някакъв мъж, който се именува Льо Рур и е поддръжник на тяхната кауза, обикаля от град на град, сее смут и бунтарски настроения. Да действам ли?

— Не още.

Луи сложи край на разговора, като махна с ръка и остави началника на полицията объркан и недоумяващ.

Софи седеше на масата в стаята на майка си и плачеше с горещи сълзи, скрила лице в ръцете си. Беатрис се наведе над нея, раздражена и отчаяна.

— Какво очакваш от мен? — попита Беатрис. — Да ти кажа, че всичко ще приключи добре?

— Нямам никаква представа коя съм! — извика Софи.

— Родена си преди деветнайсет години. Аз те обичах, грижех се за теб и те закрилях всячески.

— Къде съм родена? В По?

Беатрис се поколеба:

— В Ла Рошел.

— А баща ми? Благородник ли беше?

— Беше добър човек. Артист. Съсипан от ограниченията, налагани от краля.

Софи вдигна глава и погледна майка си. Очите ѝ бяха зачервени, чертите изопнати.

— Защо кралят би желал да съсипе баща ми?

— Заради това, което беше.

— Престъпник? Предател?

— По-лошо. Протестант.

Възцари се потискащо мълчание, убийствено мълчание, което нищо не можеше да наруши. После Беатрис забеляза нов букет цветя на етажерката.

— Цветя — отбеляза безизразно тя. — Колко мило...

Софи избърса сълзите си.

— Мислех, че са за теб.

Беатрис се доближи до етажерката — между цветята беше скрита бележка.

Извади я и разпозна малката буква „х“ върху печата.

— Кой ви ги изпраща? — попита Софи.

Без да отговори, Беатрис грабна мантото си и тръгна към вратата.

— Боли ме зъб, трябва да отида при аптекаря — каза тя на дъщеря си. — Няма да ме има няколко часа.

Скрила лицето си в качулката, Беатрис се отправи към Версай с няколко монети в джоба си. Върна се в двореца чак по залез-слънце и вместо да се прибере в своята стая, се запъти право към кабинета на Фабиен. Влезе, без да чука. Фабиен беше сам, наведен над бюрото си с лупа в ръка, и изучаваше лист хартия със странни букви. Стаята беше мрачна, гореше само една свещ, която хвърляше съвсем слаба светлина.

— Обожавате книгите, нали?

Изненадан, Фабиен вдигна глава.

— А, да... — отвърна той. — Тъкмо чета един трактат за шпионажа от времето на Римската империя.

Той остави лупата на масата.

— Харесвам мъжете, които обичат да четат.

Беатрис пристъпи напред към слабата светлина на свещта и хвърли поглед върху разгънатия на бюрото лист хартия. Беше начервила устните си и съблазняващо разпуснала косата си. Мина покрай Фабиен, леко докосна рамото му и отвори вратата на отсрещната стена.

Фабиен я последва в стаята за мъчения. На етажерките бяха наредени въжета, железни клещи и вериги, брадвички, чукове и

ръжени. Дълбоките резки на масите бяха изпълнени със засъхнала кръв. Беатрис взе чифт белезници.

— Работата носи ли ви радост?

— Не бих казал радост... по-скоро удовлетворение, да.

— Боли ли ви, когато виждате как хората страдат?

— Не ме интересуват тези подробности.

Фабиен застана зад Беатрис и повдигна косата ѝ, за да я погали по тила.

Нежната ѝ кожа накара сърцето му бясно да затупти.

— Взирате ли се в очите им, когато ги наказвате?

— Винаги.

Той я стисна за раменете, обърна я към себе си и я целуна. Тя го зашлеви и от разпуканата му устна потече кръв. Тя сложи пръст върху вадичката кръв и го облиза.

Фабиен я погледна, шокиран и възбуден. Очевидно тя беше в настроение за игра.

— Границата между болката и удоволствието е тънка — отбеляза той.

— Нима има граница? Не бях забелязала.

Бутна го да седне на един стол, запретна полите си до кръста и го яхна. Той инстинктивно стисна голото ѝ розово дупе. О, Боже мой! Тя го захапа за врата, сякаш се готвеше да го изяде. Той оголи зъби и с едно движение я тръшна на пода. Легна върху нея, разкъса горницето на роклята ѝ и разкри едрите ѝ гърди. Беатрис се извиваше, устните ѝ се разтегнаха в усмивка на удоволствие.

Изведнъж Фабиен замръзна, отпусна ръце.

— Какво има? — попита тя.

— Аз... досега не съм бил с жена.

Беатрис прихна, развеселена.

— Боже! Имате много да учите!

После свали панталона му и го метна настрана. Той стана от стола, взе я в обятията си и здраво я долепи до стената, белезниците и веригите издрънчаха. Беатрис разтвори бедра, за да му помогне да проникне в нея. И той проникна, после още веднъж и още веднъж, а тя се извиваше, стенойки.

Никой от двамата не усети Лорен, която отвори и веднага затвори вратата с ужасено лице.

Седяха мълчаливо в мрака на спалнята на Анриет — тя потънала във възглавниците, Луи до нея. Светлината на свещите галеше лицата им.

— При последния ни разговор не бях особено любезен. Помните ли как лятно време тичахме покрай потока, когато бяхме деца?

— Помня.

— Пътят стигаше до един ров, минаваше покрай фермата с кучето, което все лаеше, после поемаше през гората, за която мислехме, че е обитавана от призраци.

Луи млъкна. Анриет чакаше. Мъчеше се да отгатне какви мисли се въртят в главата му, какво е настроението му. Той сякаш се бореше със страховете си пред очите ѝ.

— Има ли смисъл да си припомним това, господарю?

Луи ѝ се усмихна и тя отново почувства, че е със своя любовник и приятел.

— Винаги съм смятал, че бягам по течението. Сега си казвам, че може би не съм бягал по течението, а съм бягал от него — отговори той, зареял поглед в мрака, преди отново да обърне очи към нея. — Когато съм с вас, винаги бягам. Бягам, за да съм с вас, бягам към миналото и не виждам какво стои пред очите ми.

Той нежно постави длан върху корема на Анриет и я целуна по челото.

— Повече няма да бягам.

После се изправи и излезе, оставяйки я самичка. Тя го изпрати с поглед с разбито сърце — Луи отново я изоставяше.

Отпуснат на един стол в кухнята, Масон спеше дълбоко, когато един човек, увит в пелерина, влезе през прозореца, отиде до кутията, на която пишеше „Луи XIV“, отвори я и остави при другите шишенца малък син флакон. Сетне излезе по същия начин, по който беше влязъл, и потъна в нощта. Масон трепна и отново захърка.

Дневната светлина беше сменила светлината на свещта. Фабиен, приведен над бюрото с лупа в ръка, отново бе потънал в изучаването на шифрованите бележки. Застанала до него, Лорен го наблюдаваше със скръстени ръце.

— Вчера видях Беатрис да влиза в публичния дом в селото — заяви тя с обвинителен тон. — Там се заприказва с аптекаря и купи от него две бутилки арсеник.

Фабиен местеше лупата по листа.

— И какво от това? Отлично лекарство срещу зъбобол. И аз го употребявам от време на време.

— И бутилка „Ерос“. Казват, че това питие давало сила в любовната игра.

Фабиен остави лупата на масата и вдигна поглед към помощничката си.

— Което ме кара да мисля, че двамата с нея сте станали... интимни — продължи тя.

Гласът на Фабиен прозвуча по-ледено от най-мразовитата зима.

— Плащам ви, за да следите другите, а не да шпионирате мен.

С едно кимване на главата ѝ заповяда да напусне стаята и отново се съсредоточи върху изписания лист хартия.

Бонтан водеше стачниците по бляскавите коридори на замъка. В залата на военния съвет Луи, широко усмихнат, ги чакаше, обкръжен от стражите си. Войниците, мръсни и развлечени, гледаха със зяпнала уста заобикалящия ги разкош. Бяха възхитени и същевременно изпълнени с подозрение и решимост. Някои неохотно се поклониха на краля. Други свалиха шапки.

— Добър ден, господа — поздрави Луи. — За мен е чест да ви приема. Аз наистина живея тук, но това място не е само моят дом. Това е домът на Франция и на нейните стремления.

Мъжете мълчаливо гледаха в краката си.

— Държа да ви благодаря, задето ми дадохте да разбера, че съм бъркал. Прави бяхте да прекъснете работа и да откажете да продължите.

Филип се появи на прага на залата и Луи го погледна право в очите. Обръщам се към теб, братко, много повече, отколкото към тези

войници, каза си той.

— Повиках ви да дойдете днес, за да ви поискам прошка и да се опитам да си възвърна вашето доверие — продължи Луи. — Всички вие сте част от армията на краля както на бойното поле, така и на строителното скеле. Рискували сте живота си за Франция. Време е Франция да ви даде нещо в отплата.

Луи повдигна платното, което покриваше централната маса, и показа плановете на огромно здание, голяма и сложна постройка с безчет стаи, градини и дворове.

— Тази сграда в скоро време ще бъде позната под името Дом на инвалидите. Тя ще може да се похвали с най-доброто медицинско оборудване на света, с най-красивите трапезарии и най-удобните спални помещения. Ще има и собствена църква. Ще бъде разположена в Париж, недалеч от брега на Сена. Там всеки ранен войник, който се е сражавал за Франция, ще бъде лекуван и всеки войник, който няма да може да се върне у дома, ще живее на това място до края на дните си, в удобства и напълно безплатно.

Луи кимна с глава на Бонтан, който се приближи с кутия в ръка.

— В чест на нашите последни победи наредих да изсекат възпоменателен медал. Искам да връча по един на всеки от вас. Първият, който ще го получи, ще бъде мъжът, на когото дължа най-много. Един от вашите храбри братя по оръжие, който всички вие познавате. Филип, херцог Орлеански, когото имам също така честта да назовавам мой брат.

Луи извади един медал от кутията, пристъпи към Филип и му го окачи на врата под възхитените погледи на войниците. След това Бонтан раздаде останалите медали, окачвайки ги на врата на всеки войник с тържествено изражение и с огромно уважение. Войниците се споглеждаха, за да се убедят, че всичко, което се случва, е реално.

— Да живее кралят! — извика един войник, вдигнал юмрук.

Останалите се присъединиха към него.

— Да живее кралят!

— Страхувах се, че няма да дойдеш — призна кралят на Филип, докато войниците се трупаха около голямата маса и обсъждаха плановете на Дома на инвалидите.

— Ти наистина вярваш в това, което каза, нали?

Луи се усмихна, но не отговори.

Един след друг войниците се отдръпнаха от масата и се приближиха до краля, на лицата им бе изписано чувство на смирение и благодарност. Коленичиха пред Луи и той протегна ръка, за да ги благослови. Филип наблюдаваше сцената и в гърдите му се надигаше гняв. Той вдигна медала близо до очите си, за да го разгледа по-добре. На него бяха изсечени ликът на краля и следния надпис: Ludovicus Rex Victori Perpetuo.

„Вечните победи на Луи Велики.“ Филип се завъртя и напусна залата.

Един войник с възбудено изражение, зачервено лице и нацепени устни си проби път през тълпата и се приближи до краля.

— Ваше Величество?

Луи взе ръката на войника.

— Франция ви благодари — каза той.

Войникът се наклони още по-близо.

— Врагът е по-близо, отколкото си мислите — пошушна той на ухото на краля.

Луи смръщи вежди.

— Какъв враг?

Войникът заплю Луи в лицето. Кралят яростно блъсна нападателя. Двама гвардейци веднага отведоха войника.

— Бедният човечец е болен — заяви кралят, успявайки да запази самообладание.

После се обърна към Бонтан.

— Да се погрижат за него — каза той на личния си камериер с поглед, в който недвусмислено се четеше смъртната присъда на мъжа.

Няколко секунди по-късно, в другия край на замъка Филип се втурна като луд в стаята на Анриет и поиска двамата да потеглят веднага за къщата им в Сен Клу.

— Филип! — извика Анриет, ставайки от масата. — Моля ви, почакайте. Обяснете ми!

— Най-после осъзнах, че имаме избор. Не сме длъжни да се подчиняваме на всичките му заповеди. Досега се държахме като подлещи. Нужно е само да намерим смелост да му се опълчим.

— Не разбирам!

Филип притегли жена си към гърдите си.

— Какво искате всъщност? — изръмжа той. — Да дойдете с мен или да останете тук и да го чакате денонощно да почука на вратата ви?

Анриет се поколеба.

— Да се махаме от тук — продължи Филип. — Не ме интересува дали детето е мое, или е негово. Ще бъде нашето дете.

Анриет направи крачка назад с поглед, изпълнен със страх и нерешителност.

— Но вашият живот е тук! Вие сте брат на краля. Не можете да си тръгнете. Това място е част от вас, от нас.

— Ако това, което казвате, е вярно, страхувам се, че вече всички сме изгнили отвътре.

В тъмната, полуразрушена протестантска църква, която се издигаше на едно уединено място на час път от Версай, един скрит в мрака мъж тихо разговаряше с човека, дошъл да се срещне с него.

— Значи кодът е разгадан? — попита той. — Със сигурност?

— Да.

— Тогава трябва да измислим нов. За това ще е нужно време и ще се наложи да се срещаме лично. Подобен риск не ми допада.

Събеседникът му пристъпи по-близо. Беше Беатрис.

— Те настояват за документите ми — каза тя.

— Бяхме изпратили подправени.

— Напълно негодни. Кога ще получа новите?

— Ще попитам.

Беатрис поклати глава.

— Сама ще се погрижа за документите. Най-важната задача сега е кодът. След като са способни да го пробият, значи, че могат да четат мислите ни. В същото време обаче те не знаят, че ние знаем. Кое е изгодно за нас.

Луи се събуди в тишината на спалнята си. Потри очи, присви ги в мрака. Там! Някакво движение. Тъмни силуети, които не можеше да различи.

— Ти ли си, братко?

Силуетите се приближиха и слаба жълтеникава светлинка освети лицата на Филип, Роан, Колбер, Лувоа и Фабиен. Всички те бяха със затворени очи. Когато ги отвориха, израженията им станаха зловещи и плашещи. Луи се опитваше да се изправи, но осъзна, че са привързали ръцете му за колоните на леглото. Филип се доближи, размахвайки кама.

— Каква правиш? — изрева Луи.

— Съжалявам, че нещата така се обърнаха — със спокоен тон заяви брат му. — Но ти не искаше да ни чуеш.

Неочаквано вдясно от Филип се появи Анриет с тъжна усмивка на устните. На свой ред изникна и Луиза, отляво. Тя вдигна ръце към небето и занарежда словата на молитвата за последно причастие.

Per istam sanctam unctionem et suam piissimam misericordiam...

Филип размахва камата по-високо. Острието заплашително проблесна.

Не! Всемогъщи Боже, не!

— Забравихте да се помирите с Господ, нали, Луи? — попита Анриет.

Филип яростно заби камата в гърдите на брат си. Луи изрева.

Крясъците събудиха Бонтан, който се втурна към кралското легло, обезумял от тревога.

— Господарю!

Луи се вкопчи в яката на Бонтан, задъхан, плувнал в пот, изпаднал в паника.

— Къде е брат ми? Къде е Анриет?

— Те се върнаха в Сен Клу, господарю.

Луи се хвана за главата, стенойки.

— Ваше Величество... — каза Бонтан, — вие сте болен!

ГЛАВА 7. ЕСЕНТА НА 1670

Седнал на обраслия в зеленина хълм, кралят се наслаждаваше на пейзажа, който му беше познат, но чието име му убягваше. Наоколо се издигаха величествени антични пострройки. Недалеч от него седеше белокас мъж с позлатена роба и пишеше нещо на глинена плочка. Над главата му искреше божествен ореол, зад него се виждаше орел, кацнал там, сякаш за да бди над него.

Внезапно Луи осъзна къде се намираше. В прочутата картина на Пусен „Пейзаж със свети Йоан в Патмос“ — беше вътре в сцената и извън нея.

Нямам работа тук, помисли си, трябва да се върна във Версай!

Свети Йоан вдигна глава и погледна Луи право в очите. И кралят видя лицето не на съсухрения свят апостол, а на младия, гневен войник, който го бе заплюл в очите.

— „Четвъртият ангел изля чашата си върху слънцето — каза войникът, заплашвайки го с размахан пръст. — И ето — даде му се да обгаря с огън хората. Петият ангел изля чашата си върху престола на звяра. Тогава мрак покри неговото царство.“^[1]

Неочаквано облаците започнаха да се въртят в небето, да се смесват и да се сливат, за да закрийт слънцето. Светкавици припламнаха, изтреця гръмотевица. Луи се замаята, опита се да се изправи, да побегне, но сякаш беше парализиран, нямаше сили да помръдне.

Очите на свети Йоан примигнаха и промениха цвета си — от сини станаха кървавочервени.

— Врагът е по-близо, отколкото си мислите! — провикна се той.

Орелът се стрелна в небето и долетя до Луи, тракайки с клюн, ноктите му бяха остри като наточени ножове. Луи нададе рев.

— Господарю!

Викове на Бонтан стигаха до Луи приглушено, сякаш от много далече.

— Лекарят на Негово Величество! — извика лакеят. — Веднага!

Филип напусна Сен Клу в средата на октомври и заедно с Анриет се завърна във Версай. Екстравагантността и възбудата на двора му липсваха. Шевалие също. Животът отново потече по старому. Анриет се прибра в своите покои и Филип в своите.

Филип и Шевалие бяха решили да прекарат нощта в леглото на Филип. Двамата пиеха вино и слушаха един гадател, който им предсказваше бъдещето. Гадателят, младеж с фини черти, лежеше, подпрял глава върху бедрата на Филип, държеше ръката на Шевалие и проследяваше линията на сърцето с върха на пръстите си. Шевалие започна да проявява признаци на отегчение.

— Виждам любов в бъдещето ви — обяви гадателят и му намигна.

Шевалие сбърчи нос презрително и се изтърколи от леглото.

— Отивам да поля растенията.

— Мисля, че това беше отказ — обясни Филип, след което погали гадателя по косата. — Знаеш ли, когато бях у дома в Сен Клу, Версай ми се струваше съвсем близко. Но когато съм тук, имам усещането, че между тях се простира цял океан. Шевалие, слушаш ли ме?

Шевалие измърмори утвърдително, докато прекосяваше спалнята, за да отиде във вестибюла. Затвори вратата след себе си, запретна нощницата си и започна да пикае в нощното гърне.

Неочаквано огромна длан притисна устата му и студеното острие на бръснач се допря до пубиса му. Струята урина светкавично секна и Шевалие ужасено си пое въздух. Мъжът зад гърба му заговори тихо и заплашително на ухото му:

— Не отговори на последното ми известие.

— Честно казано — отвърна Шевалие, полагайки усилия да запази хладнокръвие, — не ми се стори толкова спешно.

Острието на бръснача се заби в плътта му и леко го поряза.

— А сега?

— Слушам ви с цялото си внимание.

— Чети. И изпълнявай.

Мъжът мушна едно писмо в ръката на Шевалие и вдигна нощницата, за да покрие главата му. Когато Шевалие успя да се освободи от нея, от мъжа нямаше и следа.

— Шевалие? — повика го Филип.

Шевалие пхна писмото под нощницата си и излезе от вестибюла, като от една страна, се надяваше да зърне мъжа, който го беше нападнал, и от друга, се молеше случилото се да не е било истина.

В същия миг в стаята на Филип без никакво предизвестие влезе кралски куриер и се втурна към принца.

— Да не са ви възпитавали със свинете? — попита Шевалие.

— Трябва веднага да дойдете! — каза куриерът. — Кръгът на краля!

Филип отблъсна ръката на врачуващия.

— Събудете жена ми! Веднага! — извика той, грабвайки панталона и ризата си.

Шевалие също се облече на бърза ръка и последва Филип в коридора.

— Трябва да говоря с теб — каза той, ускорявайки крачка, за да не изостава.

— Ти си пиян — отвърна Филип и тръсна глава. — Разговорът може да почака.

— Не разбираш колко ми е нужно да говоря с теб.

— Всичките ти нужди са еднакви.

— Надига се буря! Тя поставя на карта бъдещето ти в двора. Мястото ти в неговото сърце.

— Върви да си лягаш, моля те!

Двамата завиха по коридора и стигнаха до залата на военния съвет. Войниците на пост отстъпиха крачка встрани, за да пропуснат Филип, и веднага препречиха входа, заставайки плътно един до друг, за да не може Шевалие да влезе.

Вътре малка група хора стояха в трескаво очакване, докато Бонтан и Колбер затваряха вратите. Тишината бе нарушавана единствено от отброяващия секундните часовник, поставен на камината между шпагите и щитовете.

Колбер изгледа последователно всички присъстващи — Филип, Лувоа, Фабиен, Мария-Тереза, Анриет и Роан.

— В личния си бележник кралят е съставил списък с имената на хората от своя доверен кръг, най-преданите и най-честните негови царедворци. Вашите имена фигурират в този списък. Този кръг трябва да остане такъв, какъвто е. Всички ние сме наясно какво е поставено на карта.

Очите на Анриет бяха подути.

— Как е кралят?

— Изгаря от треска — отвърна Бонтан.

Колбер потвърди с кимване.

— Протоколът изисква да обсъдим въпроса за евентуалния му наследник.

— Дума да не става — заяви Филип.

— Той е по-силен от болестта — каза Роан. — По-силен е и от сто трески!

Колбер вдигна ръка.

— Всички се надяваме на най-доброто, но трябва да бъдем готови да посрещнем най-лошото, докато...

Роан го прекъсна.

— Откъде се появи заразата? Сигурни ли сме, че не става дума за отравяне?

Бонтан погледна към Фабиен, който веднага заяви:

— Ако има виновен, давам дума да го открия и да го унищожа.

— Надявам се този път с повече успех — подметна Бонтан.

— С повече успех?

— Когато болен човек се доближи плътно до краля и го заплюе, това по моему не може да се нарече ваш успех.

— Дофинът е прекият наследник на краля, но ще се наложи да назначим регент — прекъсна го Лувоа.

— Протоколът е ясен — добави Колбер. — Ако кралят...

— Не го изричайте! — кресна Роан.

— Ако кралят умре или е неспособен да упражнява властта, назначава се регент.

— Но кой? — попита кралицата.

— Това е решението, което трябва да вземем.

Членовете на кралския кръг се спогледаха. Стрелките на часовника продължаваха да се движат.

Когато влязоха в стаята на краля през тайната задна врата, Масон и Клодин застанаха пред леглото на потъналия в пот и бълнуващ владетел. Бонтан и Мария-Тереза стояха до главата му с изкривени от страх лица.

Масон прегледа краля и извади един флакон от лекарската си чанта. Повдигна главата на Луи от възглавницата и каза:

— Ваше Величество, изпийте това. Билков сироп, който ще успокои болките и ще ви отпусне, за да си починете. Лауданум, шафран и счукани карамфилови пъпки.

Луи погледна към флакона, после се обърна към Клодин с очи, преливащи от страдание. Тя едва забележимо кимна.

— Господарю, заклевам ви, доверете се на медицинския си съветник — каза Масон, допирайки гърлото на флакона до устните на краля.

Луи обърна поглед към Клодин и промълви с устни, изпръхнали от високата температура:

— Вие... какво ще кажете?

Клодин погледна първо баща си, после краля.

— В началото болестта лесно се лекува, но трудно се диагностицира. Ако я оставим да се развие, диагнозата лесно се поставя, но пък лечението е трудно.

— Последния път, когато имахте треска, какви мерки взехте?

— За да може организъмът ми да се справи сам, той трябваше да се прочисти. Има една билка, салвия. Расте в покрайнините на горите.

Луи кимна с усилие.

— Вървете да донесете вашето лекарство — нареди Бонтан на Клодин. — Не се бавете, но запазете спокойствие. Никой не бива да узнае за състоянието му.

Клодин побърза да напусне стаята. Луи обърна гръб на Масон.

— Оставете ме.

— Но, господарю — възпротиви се Масон, — вие имате нужда от лекар.

— Всички да излязат. Да повикат госпожица Дьо Лавалиер.

Кралят се отпусна на възглавниците, изтощен от треската, и скоро се унесе в неспокоен сън.

Госпожа Дьо Монтеспан откри Мария-Тереза и Анриет в коридора, който водеше към покоите на кралицата. Вкопчи се здраво в ръката на Анриет и попита със смръщени вежди и треперещи устни:

— Какви са новините? Кралят не се появи на църковната служба, а вие добре знаете колко бърбиви са хората.

Кралицата извърна поглед.

— Ваше Величество, моля ви! Плъзнаха слухове. Истината може да им сложи край.

— Негово Величество не се чувства добре — отвърна кралицата. — Това е.

— Защо тази тайнственост?

— За да не се подхранват слуховете — каза Анриет.

— Госпожица Дьо Лавалиер предупредена ли е?

Кралицата потвърди, кимайки.

— В момента са при нея.

— Следователно... положението е сериозно.

Мария-Тереза погледна към Анриет и кимна с глава: „Да“.

— Какво... би се случило, ако... — започна Монтеспан.

— Никакво „ако“ — строго я прекъсна Анриет. — Той скоро ще се почувства по-добре.

Анриет и кралицата се отдалечиха, оставяйки Монтеспан сама.

— Разбира се, че ще се почувства по-добре! — извика тя след тях.

Не беше много сигурна дали са я чули.

Приведен над бюрото в тясната си стаичка, Касел се готвеше да пише. От тавана закапа вода и остави големи петна по листа. Той вдигна глава, ядосан. Нова капка го уцели право в окото.

Проклятие! Благородник с моя ранг не заслужава ли поне един шкаф, в който да не капе вода?

Разгневен, той издърпа стола си назад. В същия миг някаква бележка прошумоля под вратата. Касел скочи, грабна листа и отвори

вратата.

Навън нямаше никой.

Бележката беше запечатана с онзи същия восъчен печат.

Монкур беше излязъл на лов с шпаньола си в края на гората. Ръмеше ситен дъжд. Кучето се втурна след един фазан навътре между дърветата. Когато се появи, на каишката му беше завързана бележка. С познатия му восъчен печат.

Навън нямаше нищо за гледане, но Шевалие местеше разсеяно очи, проследявайки бягащите по небето облаци, после ято птици, после една мързелива есенна муха от външната страна на стъклото... Когато чу Филип да влиза, той каза, без да се обръща:

— Ако кралят страда от главоболие, то със сигурност се дължи на снощното вино. Казват, че клин клин избива. Кралят ще се съгласи ли да изпие чаша вино? Въпреки че не е в привычките му.

Почувства в гърба си гневния поглед на Филип.

— Да не казах нещо, което не трябва? Хайде, хайде, как е нашият крал?

Филип стисна юмруци, после ги отпусна. Даваше вид, че иска да каже нещо, но се колебае да го стори.

— Каж ми — каза Шевалие, обръщайки се най-сетне с лице към него. — Каква е тези тайнственост?

Филип се приближи към масата и протегна ръка към наполовина пълната чаша с вино, но я бутна и тя се прекатури. Виното потече по масата като кръв.

— Закълни се.

— В главата на баща ми.

— Баща ти е мъртъв.

— В майка ми тогава.

— Забрави.

Шевалие стисна Филип за лакътя.

— Болно ми е да те гледам как страдаш.

— Тогава се закълни. Закълни се, че това, което ще ти кажа, ще остане между стените на тази стая.

Шевалие сложи ръка на сърцето си.

— Заклевам се в собствения си живот.

Филип топна пръст в разляното вино.

— Брат ми е тежко болен.

— Винаги съм твърдял, че от теб ще стане чудесен крал.

Филип го изгледа мрачно.

— Стига!

— Ама ти си сериозен! Боже мили...

— Той е тежко болен. Ако умре, може да ме направят регент.

— Изобщо не си представях...

Филип дръпна Шевалие за яката.

— Нито дума на когото и да е. Следващите дни ще бъдат трудни, но знам, че като ти си до мен, мога всичко да преодолея.

— Разбира се... Имам нужда да взема въздух. Ела с мен.

— Не мога — отклони поканата Филип с колеблив тон. — Аз трябва... да помисля.

Шевалие заповяда на лакея, който стоеше до вратата, да му донесе палтото.

— Както желаеш — каза той и погали Филип по бузата. — Ще се моля за него. Както и за теб.

Той тръгна към вратата.

— Какво имаше предвид, когато ми каза, че „се надига буря“? — попита Филип.

Шевалие се обърна. Погледите им се срещнаха.

— Аз ли съм го казал? Трябва да съм бил пиан.

Когато Филип влезе в стаята на краля, вонята беше толкова нетърпима, толкова отблъскваща, така отвратително вонеше на болест, че Филип си закри носа. Струпани в един ъгъл, няколко души безсилно наблюдаваха как кралят се мята в съня си, сън, който нямаше да му донесе облекчение. Видът на брат му, така крехък и безпомощен, още повече притесни Филип.

След малко в стаята влезе Роан и хвърли на Бонтан въпросителен поглед, за да разбере дали може да се доближи до краля, но камериерът само поклати отрицателно глава.

— Единствено лекарят може да бъде край него.

Роан кимна с разбиране.

Минаха дълги, мъчителни минути.

— Къде е кралският лекар? — попита Филип.

— Приготвя лекарство — обясни Бонтан.

— Боже Всемогъщи, къде живее той? В Марсилия ли? — изръмжа Филип и направи крачка към леглото.

Роан го хвана за рамото, за да го спре, но Филип го погледна намръщено.

— Той не е прокажен!

— Бихте могли да си навредите — отвърна Роан.

Филип изгледа смразяващо приятеля на краля.

— Нима сте забравили с кого говорите?

Отиде до леглото на Луи, нежно взе ръката му и каза кратка молитва. Луи трепна и бавно отвори очи. Притегли Филип към себе си и прошепна на ухото му:

— „Изпрати сърпа Си и пожъни, защото е дошъл часът за жътва — земната жътва е узряла“.^[2]

Тръпки полазиха по гърба на Филип. Той много добре познаваше Библията и знаеше, че в пасажа, който следваше цитирания от Луи, се говореше за кръв, за смърт и за Апокалипсиса. Погали брат си по рамото в плах опит да го ободри — и него, и себе си.

В преддверието се бяха събрали Анриет, Мария-Тереза, Лувоа, Фабиен и Колбер в очакване да бъдат приети от краля. Колбер въздъхна, след като забеляза, че Анриет е бременна.

— Госпожо, не биваше да идвате във вашето състояние.

Анриет вирна брадичка.

— Няма да стоя далеч от моя крал.

— Всички ние сме полудели от тревога — каза кралицата. — Логично е и тя да желае да присъства.

— Говори се, че сред войниците имало случаи на тиф — намекна Лувоа.

— Да оставим медицинските въпроси на лекарите — отговори Колбер. — Съветът трябва да се събере, за да обсъди държавните дела. Ваше Величество — обърна се той към кралицата, — вашето присъствие на разискванията би било повече от добре дошло.

— Кога ще се съберем? — осведоми се кралицата.

Преди Колбер да успее да отговори, Босюе мина покрай тях и влезе в спалнята на краля. Кралицата се прекръсти.

— Възможно най-скоро — отговори Колбер.

Недалеч от тях, стаена в една ниша, скрита от чужди погледи госпожа Дьо Монтеспан чу целия разговор.

Клодин вадеше един по един бурканите с проби от кухненския шкаф, за да ги нареди в голямата си торба, когато баща ѝ влетя в кухнята. Той изпръхтя гневно и с един замах помете всичко останало по лавиците. Бурканите се разпиляха по пода и се изпочупиха.

— Йезавел! — изрева той. — Далила!

Клодин го хвана за ръкава.

— Съвземете се! Престанете на секундата!

— Ти може би си остригала седемте ми плитки, преди да ме продадеш на филистимците, но аз все още не съм паднал на колене!

Масон се обърна и силно зашлеви дъщеря си. Клодин залитна, удари си главата в ръба на вратата и се строполи в несвяст. Масон тръсна доволно глава, грабна от торбата един флакон лауданум и отпи глътка. После още една.

Неочаквано стомахът му се сви и главата му се замая. Той се вкопчи в масата. През мъглата на болката зърна дъщеря си, просната на пода. В ума му проблесна мисълта: Исусе, аз я убих!

Допълзя до нея, сложи длан върху ръката ѝ и се разрида.

— Прости ми.

После усети жесток спазъм, който сякаш разкъса червата му, и потъна в непрогледен мрак.

Клодин започна да се съвзема, главата ужасно я болеше, съзнанието ѝ беше все още силно замъглено. С усилие отвори очи. Видя баща си да лежи на пода в безсъзнание, от устата му течеше кръв, до ръката му имаше празен флакон от лауданум.

Надигна се с мъка, застана на колене и прегърна главата на Масон.

— Татко! — извика тя.

Не получи отговор.

— Татко — извика тя отново. — Татко!

Някой почука на вратата. Бонтан.

— Помогнете ми — примоли се тя. — Той си отива!

Бонтан я погледна със съчувствие, после заговори тихо, но твърдо, с нетърпящ възражение тон.

— Последвайте ме. Кралят.

Клодин се извърна към баща си с разтуптяно сърце.

— И двамата знаем кой е неговият лекар — припомни ѝ Бонтан.

— Но той ще умре!

— Вашият крал също.

Клодин долепи длани и умоляващо ги вдигна към лакея.

— Не ме принуждавайте да избирам. Той е моето семейство.

— Да спасите баща си или да спасите Франция — заяви Бонтан.

— Оставям на вас да изберете.

Войникът, който се изплю в лицето на краля, се събуди, завързан на една маса в мрака на стаята за мъчения. Фабиен го наблюдаваше с презрение.

— Мъртъв ли сте? — попита Фабиен.

Войникът облиза напуканите си устни.

— Скоро ще бъда. Дали ще ме убиеете вие, или болестта ми, вече е без значение.

— Крайната цел на вашето пътуване е вън от съмнение. Единственото нещо, което трябва да изясним, е доколко ще страдате по време на пътуването.

Лорен влезе в помещението с пламнало от възбуда лице.

— Идвам от пералнята — съобщи тя. — Намерих това в един джоб.

Фабиен протегна ръка. Лорен извади изпод фустите си едно писмо, разгъна го и му го подаде. То съдържаше някакъв шифър.

— Рисунките са същите — обясни тя. — Не мога да ги разчета, но ги разпознах, същите са като онези от вашата книга!

Фабиен взе писмото, после се обърна към войника.

— Не мърдай оттук.

Двамата с Лорен отидоха в кабинета на Фабиен и затвориха вратата.

Фабиен седна на масата и се зае да дешифрира писмото с помощта на голямата си книга. Лорен стоеше до него, щастлива от изключително важната си находка. Фабиен изгори свещ и половина, преди да разчете написаното. След това стана от масата и грабна сакото си.

— За днес е предвидено заседание. Конят ми готов ли е?

— Нахранен и измит тази сутрин — докладва Лорен.

Упътвайки се към вратата, Фабиен размаха писмото към нея.

— Отлична работа си свършила!

Бонтан и Клодин влязоха в спалнята на краля през тайната врата. Кралят го нямаше, а войникът от стражата стоеше, забил поглед в стената.

— Гвардеец! — ревна Бонтан. — Къде е кралят?

— Негово Величество ми нареди да гледам стената и още не ми е дал разрешение да се обърна.

Бонтан остави Клодин в стаята и светкавично излезе. Закова се наскре коридора и се вторачи в господаря си със смесица от съжаление и ужас.

Кралят танцуваше. В подгизналата от пот нощница той се въртеше около себе си, поклащаше глава напред-назад под звуците на въображаема музика. Забеляза Бонтан и му направи знак да се приближи.

— Ето ви и вас. Не мога да определя дали става дума за куранта, за павана, за пасакалия или за гавот.^[3]

Бонтан отговори толкова спокойно, колкото му позволяваше обзелият го ужас.

— Господарю, трябва да се върнете в леглото. Вашите лекари...

— Бонтан! Аз измислих нов танц! Искам дворът да го оцени както подобава.

— Много добре, господарю, но първо...

Луи спря за секунда.

— Всички трябва да го разучат веднага. Донесете ми хартия и перо. И извикайте градинаря.

Бонтан погледна към застаналите наблизко гвардейци, после отново към краля.

— Градинаря?

— Жак! Моят градинар. Доведете го. Виждам как този танц се изпълнява в градината, в оранжерията, сред отрупаните с цвят портокалови дръвчета.

След тази тирада Луи отново започна да танцува. После се обърна към лакея.

— Бонтан, танцувайте за мен. Сега. Следвайте ме. Първо свиване и махане с крак, после подскок, пирует, после бурè, синкоп...

Бонтан, унижен, но все така послушен, се опита да следва стъпките на краля, но направи една неумела стъпка и залитна.

— Танцуващите ще се въртят около слънцето според своя ранг — заобяснява кралят, въртейки се около себе си. — Крал, император, папа, работник, дете... до края на редицата, в зависимост от старшинството. Вие можете да играете ролята на папата, Бонтан, ако желаете.

Бонтан се поклони след кратко колебание.

— Ако съдя по стъпките на Ваше Величество, най-вероятно става дума за пасакалия.

Колко е блед! Колко е слаб! Трябва да го върна в леглото му, преди да умре!

Луи спря да танцува. Присви очи и наведе чело като животно, готово да нападне.

— Не ви вярвам. Никак не ви вярвам. Гвардейци! Не познавам този човек!

Бонтан направи крачка назад.

— Господарю, моля ви!

— Искам да дойде моят градинар! Враговете ми настъпват!

Бонтан се обърна към гвардейците.

— Обърнете се, не гледайте насам!

— Стража! Искат да ме убият! Доведете ми Жак!

Изведнъж Луи подбели очи и припадна. Бонтан се спусна към него и успя да го хване под мишниците миг преди да се озове на пода. После отведе краля в спалнята му.

— Моят градинар знае как да се справи — промълви Луи.

Привечер задуха вятър, стените на протестантската църква с изпопадала мазилка заскърцаха, на покрива затракаха изпочупените керемиди. Застанал на прага, Монкур се огледа, преди да влезе и да затвори вратата зад себе си. Видя Касел, седнал на един от малкото останали молитвени столове, и се настани до него.

— Излагаме на риск живота си, идвайки тук — заяви Монкур. — Скрих коня си на половин левга от църквата.

— Имате да ми казвате нещо — изръмжа Каел. — Какво толкова важно е изникнало?

Монкур се отпусна на облегалката на стола и каза:

— Почакайте, не сте ли вие авторът на онова писмо?

Вратата рязко се отвори. Двамата мъже се стреснаха и се обърнаха. Влязоха няколко мъже с лица, потънали в качулките на пелерините, и се заозъртаха подозрително.

— Изглежда и други са си поставили нашата цел — отбеляза Монкур, наблюдавайки новодошлите, които заемаха места на молитвените столове и сваляха качулките си. Всички без изключение бяха благородници.

— Цел? — попита Касел. — И каква е тя по-точно?

— Целта е революцията — високо обяви един глас зад тях.

Един познат глас. Глас на жена. Мъжете се извърнаха и насочиха погледите си към дъното на църквата. До олтара стоеше госпожа Дьо Клермон. Беатрис. Носеше нова рокля, която ѝ бяха изпратили предния ден анонимно. На лицето ѝ бе изписано решително изражение.

— Рискът е огромен! Ами ако бяха заловили нашите писма? Или, още по-лошо, ако ги бяха дешифрирали? — викна Касел.

— Но те бяха дешифрирани — обясни Беатрис.

Монкур остана без дъх.

— Излиза, че те знаят къде се намираме?

— След като шифърът, с който си служим, е разгадан — отвърна Беатрис, — добре е да се възползваме от това обстоятелство. Аз съчиних ново писмо и се погрижих да го намерят. В него ставаше дума за среща, днес, в другия край на Париж. Затова сега тук сме в безопасност.

В дъното на църквата Шевалие стана и удари с юмрук по молитвения стол.

— Братовчедке! — извика той. — Какво правите тук, за бога?

Беатрис изгледа Шевалие студено и подозрително. Той очакваше да му отговори, но тя се обърна към цялата група.

— Ние сме от различни изповедания — започна тя, — но всички се молим пред един олтар, олтара на все още живата Франция. Молим се да бъдем освободени от тиранина Луи и една нова Франция да се възроди от пепелта.

Тя замълча и изгледа последователно всички мъже.

— Намираме се в преломен момент. Кралят има силна треска. Болестта му се влошава. Ние трябва да подготвим бъдещето. Имам и една добра новина. Не сме сами. Имаме богати и могъщи приятели. Някои вече са част от двора; други, зад граница, следят нашите действия отблизо. Всички са решени да ни окажат необходимата помощ.

Беатрис бръкна в ръкава на роклята си и извади от маншета лист хартия.

— Писмо в наша подкрепа от република Холандия. Вилхелм Орански скоро ще бъде назначен на поста главнокомандващ на армията и морски адмирал. В това писмо той дава клетва да подкрепя всички, които се противопоставят на крал Луи. Не само с думи, но и с пари, с оръжия, с влияние.

— Чух достатъчно — прекъсна я Шевалие. — Благодаря за кукления спектакъл.

Беатрис насочи към братовчед си обвиняващ показалец.

— Шевалие дьо Лорен! Не бъркайте жената, която сте познавали, с тази, която сега стои пред вас. Нямате и най-малка представа с кого си имате работа. Вие лично ще спечелите много от нашата кауза. В Париж ви очаква заседание. Заздравете подкрепата, която имате в столицата. Зная, че тя е многочислена.

Шевалие обърна глава към присъстващите, после погледна Беатрис.

— Започвам да си задавам въпроса дали наистина сме роднини.

Но Беатрис, изправила гордо чело, продължи възбудено:

— Франция ще възкръсне и Версай ще се превърне в една забравена лудост. Мечтата на един болен крал. Ако сме разделени, ще се провалим. Обединим ли се, за нас няма да има нищо невъзможно. Да живее републиката на благородниците. Да живеят истинските наследници на Франция!

Фабиен препускаше по тесния път южно от Париж, следван отблизо от двама мускетари. Спря коня си до една обширна ливада, обрасла с висока трева. В средата на ливадата се издигаше изоставено абатство, със стени, покрити с бръшлян. Фабиен слезе от коня и направи знак на мускетарите да запазят тишина и да бъдат готови. Бавно и предпазливо се приближи до входа, надникна вътре, готов да застане лице в лице с предателите, чийто шифър беше разгадал.

В абатството нямаше жива душа.

Фабиен бързо се обърна и се метна на коня.

— Някой ни играе номера!

Един лакей въведе Жак в спалнята на краля. С присвити очи, с несигурна походка, с едри капки пот по челото, градинарят хвърли поглед към Бонтан, после към Клодин и към Луи, очаквайки да му заповядат какво да направи.

— Говорете на краля само ако той ви заговори — предупреди Бонтан.

Жак кимна, че е разбрал. Луи се обърна неспокойно в леглото си и отвори очи.

— По-близо — каза кралят.

— Господарю — намеси се Бонтан, — вашите лекари не разрешават.

Луи погледна Жак.

— Страхуваш ли се да стоиш близо до твоя крал? Страхуваш ли се от смъртта?

— Не, господарю — отговори Жак. — Тя не крие никакви загадки за мен.

— Ела тогава.

Жак се доближи до леглото.

Луи трудно преглъщаше слюнката си, бузите силно го сърбяха.

— Разкажи ми някоя история за баща ми — каза той. — Твоята майка е кърмила него, преди да кърми теб. Това означава, че двамата сте били млечни братя, нали така?

Жак кимна.

— Тогава разкажи ми някоя история.

Жак отново кимна.

— Един ден на нашия бряг слязъл пратеник от Япония — започна разказа си Жак. — Той поднесъл на вашия баща някаква китайска книга, твърдейки, че всеки самурай от императорската войска я познавал. Текстът бил озаглавен „Изкуството на войната“ и неговият автор се наричал Учителят Сун. Доколкото ми е известно, вашият баща никога не разлистил въпросния текст, но един от министрите му го прочел. Той запомнил една основна максима: „Давайте вид, че сте силен, когато сте слаб“.

— Баща ми никога не ми е споменавал за тази книга.

— Може би е възнамерявал, но не е имал случай да го стори.

— Ти си убивал в името на моя баща. Може би някой ден ще те помоля да го сториш и за мен.

Двамата мъже се спогледаха с усмивка.

— Сега трябва да си почивате, господарю — напомни Жак.

Луи направи опит да се усмихне, но болката, която изпитваше, беше непоносима.

— Нима ти заповядваш на краля да си ляга?

— Ако е за негово добро.

Луи леко помръдна главата си.

— На този свят има само четирима души, на които вярвам. На моя камериер Бонтан, на моя комисар Фабиен, на моя най-стар приятел Роан. И на теб. Враговете ми са съвсем близо — добави той и се закашля.

— Така е, господарю.

— Те ме следят. Наблюдават моето семейство, моите приятели, министрите и съюзниците ми.

Той направи знак на Жак да се наведе още по-близо.

— Но не наблюдават теб.

Луи отново се задави от гръмка и кънтяща кашлица.

Бонтан нареди на градинаря да си тръгва и с отчаян жест помоли свещеника да се доближи до леглото. Божият служител начерта кръстен знак върху челото на Луи и зашепна молитвата за последно участие. Луи направи опит да се отдръпне, сякаш жестовете на свещеника го изгаряха като адския огън, а думите му като разжарени въглени опалваха ушите му. Искаше да му заповяда да се махне, но

горещината беше толкова непоносима, че бе неспособен да отвори уста.

Махай се! Махай се! Аз горя в пламъци!

После над леглото се появи небесна дъга, опася го, обагрйки въздуха в ярки, алени цветове. Луи се надигна. Искеше да докосне дъгата въпреки болката, да потърси малко утеха в танцуващите цветове. Встрани от леглото една нимфа яздеше бледозелен кон. Тя носеше ризница от огледала, отразяващи лицето на краля, и размахваше голяма сабя. Усмихна се на Луи. Зъбите ѝ бяха остри като на вълк и от тях капеше кръв.

Луи допълзя до ръба на леглото. Нимфата замахна със сабята си и Луи наведе глава, сякаш се предаваше. Да се свършва! Да се свършва! Долови свистенето на острието, което разсече въздуха и се стовари отгоре му.

Кралят се отпусна изтощен на леглото и започна да плюе кръв.

— Смъртта е тук и адът се отваря след нея! — изрева той, а Мария-Тереза се втурна към него и го притисна в обятията си.

Нимфата и небесната дъга бяха изчезнали, погълнати от царството на кошмарите.

В студената стая гореше огън. Анриет седеше близо до камината и не откъсваше очи от пращящите златисти пламъци. Седнала до нея, Софи мълчаливо взеше изящни бродерии върху една носна кърпичка. Когато чу госпожа Дьо Монтеспан да влиза в стаята, Анриет за секунда обърна глава към нея, после отново се съсредоточи върху огъня.

— Хората все повече говорят — започна Монтеспан.

— Това са само слухове — отвърна Анриет.

— Ами ако се окажат истина? Говори се, че със сигурност ще се върнем в Париж.

Софи остави настрана бродерията и смръщи вежди.

— Защо бихме сторили подобно нещо?

— Няма да го сторим — потвърди Анриет.

Монтеспан се приближи до огъня и протегна ръце към пламъците да се сгрее.

— Кралят е толкова болен, че вероятно няма да можем дълго да им оказваме съпротива. Какво ли ще стане, ако ни отнемат всичко, което той построи?

— Хората на краля са му верни. Те никога няма да го предадат.

— Събудете се, моля ви.

Анриет неочаквано се изправи на крака.

— По-будна от това не мога да бъда, госпожо! И знам далеч по-добре от вас какво ни очаква, в случай че най-големите ни страхове се сбъднат.

Монтеспан трепна, но не извърна очи от Анриет.

— Ако се сбъднат, вашето влияние ще нарасне. Надявам се тогава да не забравите приятелите си.

— Ние подкрепяме нашите мъже — заяви Анриет и отново се загледа в огъня. — Мъжете обаче мислят само за себе си. Е, тогава кой може да подкрепя жените, освен самите жени?

Сама в апартамента си, Беатрис довърши работата си на фалшификатор. Размаха листовете, за да изсъхне мастилото, намачка ги и ги нагъна, за да им придаде отколешен вид, събра ги и излезе от стаята.

Откри Колбер в залата на военния съвет. Той седеше на бюрото си, зачетен в нещо. Представи му се.

— А, госпожа Дьо Клермон...

— Както ви обещах — каза тя, подавайки снопчето листове. — Това са доказателствата за благородния ни произход.

Колбер взе листовете.

— Ще ги проуча в най-скоро време.

Беатрис кимна с разбиране, направи кратък поклон и се оттегли, молейки се уменията ѝ на фалшификатор да спасят нея и дъщеря ѝ.

Когато Филип се присъедини към Мария-Тереза, Бонтан и Фабиен при леглото на краля, Клодин придържаше челото му и беше отметнала косата му назад, а той повръщаше в една кофа.

— Какво прави тя тук? — попита Филип.

— Тя е новият кралски лекар — обясни Мария-Тереза.

— По заповед на Негово Величество — добави Бонтан.

— В неговото състояние той е способен да поиска да му свалите и луната, съмнявам се обаче, че ще го сторите! — извика Филип. — Не можем да поверим живота на краля в ръцете на едно дете! Брат ми трябва да бъде в Париж. Наредих да подготвят моята каляска. Лично ще го откарам там, за да може да се възстанови.

— Той не е в състояние да пътува — отвърна Клодин, без да откъсва очи от краля.

— Един час път с коне, не повече.

Кралицата поклати глава.

— Това би могло да го убие.

Филип я изгледа.

— Това място го убива, а не нещо друго.

Тази нощ всички в двореца спаха зле. На сутринта кралският кръг отново се събра на заседание в залата на военния съвет. Колбер, Лувоа, Бонтан и Роан се бяха наредили прави около масата, а Анриет и Мария-Тереза седяха до прозорците.

— Без съмнение благородниците, които искат да дискредитират краля, сега доволно ще потриват ръце — отбеляза Роан.

Мария-Тереза се намръщи.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Те са толкова предсказуеми — каза Лувоа.

— Понякога неприятната истина е за предпочитане пред слуховете — отбеляза кралицата.

Фабиен извади лист хартия от кожената си раница.

— Съставих списък. В едната редица — онези, които, вярвам, поддържат краля. В другата, онези, които интригантстват против него.

Вратата се отвори с трясък и Филип влетя в залата. Беше закъснял и изглеждаше раздразнен и разтревожен.

Роан грабна листа от ръцете на Фабиен.

— Дайте да видя.

Фабиен дръпна листа обратно.

— Не така грубо — каза той небрежно. — Баща ми беше печатар и аз винаги съм изпитвал дълбока привързаност към хартията.

Роан закрачи около масата, клатейки глава.

— Цяла Франция трябва да се моли за живота и за оздравяването на краля. Нека всички, които го обичат, да се съберат и да застанат един до друг. А всички, които са против него, да покажат истинските си лица.

Фабиен кимна в знак на съгласие.

— Прекрасна идея.

— Аз лично ще говоря за това с Босюе — предложи кралицата.

— Все пак въпросът за регента остава отворен — каза Роан.

Филип направи крачка напред.

— Тоест никой няма да се застъпи за мен?

— Не защото не заслужавате, Ваше Височество — отбеляза Колбер. — Това, което ни тревожи, са хората от близкото ви обкръжение.

— Защо не произнесете открито и ясно името на Шевалие?

Мария-Тереза стана, приближи се до кръга на мъжете и се обърна към Филип спокойно и с кралско достойнство.

— Нуждаем се от някой, който да умее повече да се държи като монарх. Някой, който да слуша единствено себе си. Вярвам, че се изразих пределно ясно.

Филип примигна, шокиран от директно изказаната критика. После се опита, доколкото бе възможно, да си възвърне самоуверения вид.

— Съвършено ясно — отвърна той.

— Нейно Величество кралицата и господин Колбер биха осигурили според мен подходящ плавен преход — предложи Бонтан.

— Следователно въпросът е уреден — заяви Колбер.

С това кръгът приключи съвещанието си.

Смразен от укорите на кралицата, Филип се върна в покоите си, където един лакей пълнеше торба с дрехи, а Шевалие излайваше от време на време по някоя заповед.

— Всички обувки — нареди Шевалие, махайки с ръка. — И ризите, тук, на леглото. И, за бога, внимавай да не се повреди нещо!

— Какво правиш? — попита Филип, затръшвайки вратата зад себе си.

Шевалие се почеса по главата с въздишка.

— С тези слухове, които се носят в двореца, човек може да се обърка. Заминавам за няколко дни за Париж да си възстановя душевното равновесие.

Филип застава между Шевалие и лакея му.

— Беше ми казал, че вярваш в мен, че от мен ще излезе велик крал.

— Ще излезе.

— Говоря ти сериозно. Какво си намислил? Ти ми даде дума.

— И удържах на думата си — отвърна Шевалие.

— Тогава бъди искрен с мен.

— Това е засега — обърна се Шевалие към лакея, който се поклони и излезе от стаята.

Шевалие отиде да си налее чаша вино, но върна бутилката на бюфета.

— Да не си прекарал последните месеци скрит в някоя пещера, отговори ми, Филип? В навечерието сме на голяма промяна. Хората желаят тази промяна, тя няма да отмени монархията, а ще разпредели отговорностите. Сега, с болестта на брат ти, необходимостта от това се вижда повече от всеки друг път. Един-единствен човек не е в състояние да управлява цяла страна. И само ти можеш да му помогнеш.

— Пътят, по който си поел, е опасен, Шевалие.

— Единствената опасност е да усещаш дима и да отказваш да приемеш, че някъде е пламнал пожар.

— Ти си на страната на благородниците.

— Аз съм на твоя страна. Също като войниците, и те са на твоя страна — заяви Шевалие и му протегна ръка. — А ти, ще бъдеш ли и ти на моя страна?

— Не говориш сериозно.

— Напротив, много съм сериозен.

— Докато брат ми е жив, нямам право да ти отговоря на този въпрос.

— Много добре — каза Шевалие, скръствайки ръце и повдигайки вежди. — Но трябва да ти е ясно едно нещо: нашето бъдеще е вече променено, каквото и да се случи отсега нататък.

В двореца слуховете продължаваха да се носят. Благородници бяха видели абат Босюе да минава по коридорите, които водят към кралските покои, и всички се губеха в догадки. Събираха се във вестибюла, обменяха шепнешком информация под портретите и статуите, които ги следяха с очи, неподвижни, безмълвни и безразлични.

— Затвориха вратите на покоите му — обяви една дама, прекръсти се и се разплака в прегръдките на своя приятелка.

Друга една се обърна към Касел.

— В течение ли сте? — попита тя. — За краля?

Касел кимна.

— Да. Ужасна новина. Направо... — той замълча, обърна се и лукаво се усмихна на госпожа Дьо Монтеспан, която се оказа наблизо. — ... ужасяваща.

С лакея си по петите Шевалие премина през тълпата, увлечена в клюки, и за малко да блъсне Анриет, която мълчаливо слушаше бърбенето на придворните.

— О, моля да ме извините! Не ви видях! — каза той захилено и добави, загледан в закръгления ѝ корем: — Във вашето състояние това граничи с подвиг.

Анриет въздъхна.

— Нямам никакво желание да разговарям с вас, господине. Сега не е време за дребнави препирни.

— Напълно споделям мнението ви, скъпа. Имаше време, когато да се общува с вас си струваше, не отричам. То беше тогава, когато се радвахте на цялата кралска обич. Но тази обич се изпари и сега не виждам причина някой изобщо да разговаря с вас.

Без да дочака отговор, Шевалие потъна в морето от разтревожени благородници.

Дискретно драскане, по-скоро шумолене разбуди Клодин, която бе заспала на походното легло, сложено в един ъгъл на кралската спалня. Тя разтри очи, за да прогони съня, и зърна Луи да седи на бюрото си и да пише, държейки брадичката си с една ръка. Смаяна, Клодин се изправи мигновено и раздруска Бонтан, който спеше на тясното си легло. Той веднага отвори очи.

— Господарю — обърна се той към краля, ставайки от леглото.
— За мен е удоволствие да видя, че вече сте здрав!

Клодин постави длан на челото на краля, не смееше да си поеме дъх.

— Температурата е спаднала!

Луи остави перото и вдигна очи към нея.

— Къде е баща ви?

Трепереща, тя пое дълбоко въздух.

— Тя се отказа от баща си заради вас, господарю — намеси се Бонтан. — Той умря от отрова, която според нас беше предназначена за вас.

Луи присви очи.

— Тази отрова ли предизвика треската?

— Не мисля — отвърна Клодин.

— Дворът не трябва да узнае нищо за моето състояние.

— Трябва все пак да предупредим брат ви — каза Бонтан.

— Повикайте Роан. Искам да разговарям с него. И моите шивачи. Трябват ми нови дрехи.

Луи драсна още няколко реда върху листа и го подаде на Бонтан.

— Що се отнася до останалата част от двора, това тук е единственото послание, което желая да им предадете!

Бонтан веднага излезе от стаята на краля, без да промълви дума. Събра министрите и кръга на краля в залата на военния съвет, за да им предаде посланието на Луи. Единствените отсъстващи бяха Фабиен и Роан.

— С дълбоко съжаление трябва да ви съобщя, че здравословното състояние на краля не се подобрява — съобщи Бонтан. — Той ми даде инструкции как да продължим да управляваме в съответствие с неговите заповеди.

— Как може човек да вземе каквото и да е решение в неговото състояние? — попита Колбер.

— Кралят желае да известим незабавно французите за неговото заболяване, за да могат да се молят за него.

Кралицата и Анриет заровиха лица в дланите си и заплакаха. Мъжете правеха усилия, за да задържат напирещите сълзи.

Бонтан ги изгледа и добави:

— Негово Величество би желал също дворът да разучи един нов танц.

Филип зяпна.

— Танц?

— Танц, който лично той измисли в един от кратките моменти на подобрене. За да подхранваме надеждата си за неговото възстановяване.

Бонтан размаха листа, на който Луи беше отбелязал стъпките, и всички се приближиха, за да ги видят.

— Господин Люли ще има за задача да композира музиката.

В клиниката Клодин плачеше, наведена над тялото на мъртвия си баща, проснато върху масата за прегледи. Масон, приживе толкова деен и подвижен, напомняше сега на своите бивши пациенти. Студен. Мъртъв. Разлагаща се плът върху масата за аутопсии.

Фабиен чакаше и наблюдаваше, стараейки се да не издава нетърпението си. Не сваляше очи от младата жена, която притежаваше способности, обикновено отредени за мъжете. Когато му омръзна да слуша риданията ѝ, той отвори уста.

— Ако не ви бях видял със собствените си очи как се справяте, сигурно щях да ви взема за вещица.

Клодин избърса сълзите си.

— И щяхте да ме осъдите на смърт на кладата.

Фабиен се замисли.

— Познавам много малко вещици, които са избегнали кладата.

— Всички сме осъдени, по един или по друг начин. Сега трябва да го прегледам. Със скалпела. Убедена съм, че смъртта му се дължи на отрова, която е била предназначена за краля. Ако успея да открия причината, вероятно ще успея да открия и лекарството.

— И отровителя — добави Фабиен.

Луи бе застанал под портрета, на който бяха с Филип като деца, когато Роан влезе в стаята му. Завесите бяха пуснати и спалнята

тънеше в мрак. Роан пристъпваше бавно и предпазливо към леглото, опитваше се, доколкото можеше, да види краля в тъмното.

— Влизаш тихо като смъртта, стари ми друже.

Роан се обърна по посока на гласа и видя Луи, който му се усмихваше, облегнат на стената.

— Слава на Бога! — отвърна Роан. — Невероятно!

Луи пристъпи и подаде ръка за поздрав на стария си приятел.

— Когато човек е болен, той се връща в миналото, припомня си прекрасните лета на своята младост. Ти винаги си бил до мен. Ти си най-старият ми приятел, за което ти благодаря. И за да ти го докажа, ще ти направя подарък, ще ти подаря истината. В отговор ти ще ми подариш своето мълчание.

— На вашите заповеди.

— Натоварих Съвета със задачата да съобщи на страната предстоящата ми кончина. По този начин се надявам да разоблича моите противници, понеже те ще бъдат първите, които незабавно ще се организират, очаквайки смъртта ми.

Роан избухна в смях.

— Какъв невероятен ум, приятелю.

— Имам ли твоего одобрение?

— Бурно аплодирам. Прилагаме този метод с ловните ни кучета във Фонтенбло. Примамваме ги да влязат в дупките и чакаме да видим какво ще излезе.

Луи кимна, доволен, разведрен.

— Ти ще бъдеш моите очи и уши. Увери се, че слухът се е разпространил навред.

— Няма да ви разочаровам.

Луи дръпна завесите и двамата мъже седнаха да си поприказват, огрени от слънчевите лъчи. Припомнях си миналото, връщаха се назад във времето.

Внезапно някой силно затропа на вратата. Бонтан заповяда на един от стражите да отвори и Филип нахълта в стаята, заобиколен от голям брой мъже с внушителен вид и със саби в ръце. Те гледаха сурово и решително.

— Идвам да взема брат ми — заяви Филип. — Животът му очевидно е в опасност.

Бонтан побърза да се намеси.

— Нашият отговор беше „не“ и остава непроменен, Ваше Височество — отсече той и се обърна към един от гвардейците, щраквайки с пръсти. — Веднага доведете Фабиен Маршал.

Филип презрително се изсмя.

— Вашето паленце вече не може да стори нищо за вас. Забравяте с кого говорите.

— Приятен ден — пожела Бонтан и затвори вратата.

— Не ми тряскайте вратата под носа! — кресна Филип и даде знак на хората си да разбият вратата.

В този миг Фабиен и осем швейцарски гвардейци, най-едрите и най-добре въоръжените, пристъпиха напред. С ръце на сабите си, те очевидно бяха напълно готови да си послужат с тях.

— На ваше място, Ваше Височество, бих бил особено внимателен — заяви предупредително Фабиен.

Побеснял от гняв, Филип им обърна гръб и се оттегли.

След като зърна Беатрис в параклиса да разговаря дискретно с Касел на утринната молитва и изпълнена с желание да донесе на Фабиен някоя новина, за да му се хареса, Лорен се предреши като камериерка и отиде в жилището на Беатрис. Притаи се в един ъгъл и след като се убеди, че наоколо няма жива душа, се зае да тършува по етажерките, в шкафовете и в бюрото, проверявайки всяка хартийка и опипвайки всяко чекмедже за евентуално двойно дъно.

И наистина попадна на такава.

Повдигайки дъното на най-долното чекмедже на бюрото, Лорен откри други документи, листове, изписани с фин, очевидно стар почерк. Един от тях задържа вниманието ѝ. Не се различаваше от останалите, но беше непълен. Лорен усети, че може да е от значение и го сгъна, приготвяйки се да го мушне в полата си.

— Добър ден — се чу глас зад гърба ѝ. — Търся майка ми.

Лорен се изправи и се обърна. Пред нея стоеше Софи.

— Аз... намерих това — измънка тя, подавайки ѝ листа. — Беше на пода. Знаете ли къде да го приберете?

Софи сви рамене.

— Не знам. Вече не живея тук. Спя в покоите на моята господарка. Мога да го взема, ако желаете.

— Ще го прибера някъде — отвърна Лорен.

Софи кимна и отиде до скрина да си вземе един шал. Лорен пъхна листа в джоба си, преструвайки се, че чисти прахта от една мебел, и побърза да напусне стаята.

Удобно облегнат на възглавниците, Луи все още не се беше възстановил напълно. Направи знак на Клодин да се доближи до леглото. Прочете в очите ѝ тъгата от загубата на баща ѝ, но видя също така стаената мъдрост и смелост.

— Няма да забравя вашата саможертва — каза той. — Приемете най-искрените ми съболезнования. Вече знам името на човека, който ще наследи вашия баща.

Клодин кимна.

— Как се нарича въпросният човек?

— Знам, че в този момент той стои пред мен. Мнозина ще критикуват моето решение, ще ме посъветват да избира някого от групата на моите лекари. Но вие не обръщайте внимание на техните мнения. Приемате ли предложението? Ако отговорът е да, няма да има връщане назад. Вашият живот ще се промени завинаги.

Клодин тихо промълви:

— Приемам.

— Тогава длъжността е ваша. Медицината е отлична кариера.

Клодин се поклони, смаяна от новината.

Луи извика Бонтан, който на свой ред се доближи до леглото.

— Доведете госпожица Дьо Лавалиер — нареди кралят.

Луиза се появи почти веднага. Пристъпи колебливо прага на кралската спалня, галейки трескаво зърната на броеницата, която стискаше в ръка, и се поклони.

— Детето Луи ли се казва?

— Нашият син? Да, господарю.

— Гувернантката му в Париж същата като на брат му ли е?

— Да.

Луи запази мълчание няколко секунди.

— Бих желал да останете тук, да приемете това място за ваш дом.

— Не мога да го сторя.

— Дори заради нашите деца?

— За тяхно, а и за мое добро трябва да прекарам в покаяние остатъка от живота си.

— Знам това. Можете да си вървите.

Луиза изпусна броеницата и се взря в лицето на краля. Казвайки това, той не я приканваше да излезе от стаята, а да си тръгне от Версай.

— Ваше Величество, благодаря ви от цялото си сърце.

— Ще разпоредим каквото е необходимо.

— Ще моля Бога ангел да бди над здравето ви.

Тя се усмихна на Луи, после на Бонтан и излезе от стаята, стъпвайки леко, сякаш не вървеше, а танцуваше.

— Със съжаление ви известявам кончината на Масон, кралският лекар — заяви Фабиен на Колбер, който седеше на бюрото си във военния кабинет и преглеждаше купчина свидетелства за благороднически произход. — Казаха ми, че е умрял от някаква болест на стомаха.

— Веднага трябва да назначим друг лекар.

— Кралят вече назначи предпочитания от него кандидат.

— А! — изненада се Колбер, вдигайки очи от документите. — Кралят е оздравял?

— Още не.

Колбер продължи да се взира в лицето на Фабиен, в очакване на допълнителна информация, но тъй като не получи такава, отново се сведе над купчината документи, натрупани на бюрото му.

— Вашите титли наред ли са? — попита Фабиен.

— Моите ли? — отвърна Колбер и се почеса по ухото. — О, да ви кажа честно, все още не съм ги представил.

Фабиен потупа купчината листове.

— А тези хора тук? Всичко ли е наред?

— Да. Бовилие. Поату. Клермон. Прегледах двайсет тази вечер.

— Госпожа Дьо Клермон? Може ли да погледна?

Колбер му подаде документа.

— А, да... Забравих, че се познавате. Нейната титла датира от доста поколения. Този документ го удостоверява. Трябва да си

призная, че ми олекна.

Фабиен размахна листа, прегледа го и го остави обратно.

— Благодаря.

Обърна се, готов да си тръгне, но нещо го разколеба.

— Може ли пак да видя листа?

Колбер кимна и Фабиен го взе в ръка.

— Както виждам, и вие, както и аз, вече сте напълно успокоен — отбеляза Колбер.

— Хартията е много хубава. Фина зърнеста структура.

Той присви очи и я доближи до очите си, за да я разгледа по-добре.

И отново го обзе колебание.

Закрачи бързо към кабинета си със смачкания лист хартия в ръка. Затвори вратата. На масата лежеше разгънат голям пергамент. В едната му част имаше дълъг списък с имена. В другата — карта на Франция, осеяна с червени точки, повечето от които съсредоточени около Париж.

Като го чу да влиза, Лорен се появи на прага на съседната стая и забързано се приближи до него.

— Видях Касел да разговаря с мнозина новоиздигнати благородници — съобщи тя. — Сред които и госпожа Дьо Клермон.

Фабиен вдигна очи към нея.

— Кой друг?

— Поатие. Анжу.

— Откакто дворът разбра за болестта на краля, всички си развързаха езиците. Та, казваш Анжу и Поатие, и двамата заедно с Касел...

— И госпожа Дьо Клермон.

Фабиен кимна разсеяно, все едно не е чул последните думи, отхвърли подозренията си, за да се съсредоточи върху предателите, за които беше убеден. Започна да чертае линии, свързвайки червените точки по картата.

— Проверих в конюшните — продължи Лорен. — И Анжу, и Поатие са заминали за Париж.

— Не са единствените.

Фабиен постави листа хартия на Беатрис пред себе си и отново внимателно го разгледа.

— Лорен, миналата седмица изпратих куриер до По. Ако се върне, докато ме няма, заключи това, което ще донесе, в касата.

— Докато ви няма? Къде отивате?

Фабиен грабна пелерината си.

— В Париж.

Параклисът беше потънал в мрак и в тишина. И сенките на пода, и те сякаш се бяха стопили от уважение към благородниците, дошли да се помолят за оздравяването на краля. Анриет и Софи влязоха и се прекръстиха. Анриет избра един молитвен стол близо до олтара, а Софи видя майка си и тихо се приближи до нея.

— Майко — прошепна тя, — липсвахте ми.

Беатрис вдигна очи от молитвено долепените си длани.

— Твоят единствен дълг към мен е да се държиш добре с твоята господарка.

— Знам. Въпреки това винаги се обръщам първо към вас. Както сега, за да ви кажа, че преди малко попаднах на вашата камериерка, която подреждаше чекмеджетата на бюрото ви.

Молитвено заключените длани на Беатрис внезапно се отпуснаха в скута ѝ.

— Моята камериерка?

— Беше намерила ваши документи на пода. Стори ми се, че тъкмо ги връщаше на мястото им.

— Ама разбира се. Колко мило от нейна страна. Трябва да ми я покажеш, за да ѝ благодаря.

— Няма да забравя — отвърна Софи, оглеждайки се наоколо. — Тази сутрин има много малко хора. Къде ли са другите?

Беатрис не реагира.

— Майко?

— Забрави ли? — отговори най-после Беатрис. — Заети са да репетираат. Кралят ни даде да разучим един нов танц. Шт, тихо вече.

Софи започна да се моли и погледна надолу към краката си, за да си припомни стъпките. Тропна първо с пръсти, после с пети, колкото може по-тихо и дискретно.

Фабиен блъсна толкова яростно Шевалие, че той падна на пода, изпързая се няколко метра по-надалеч и се удари в краката на бюрото. Надигна се с усилие, застана на колене, с насинени и разкървавени страни и чело, със сгърчено лице, бесен и смаян.

— Пипнах те в Париж, Шевалие! — каза Фабиен, ограден от двама стражи, със сабя в ръка. — В Париж, свърталището на предателите!

— Херцог Орлеански ще ви отреже главата за това, което сторихте! — изрева Шевалие. — Когато главата ви се търкулне на дъските, знаете ли какво ще ви каже? Ще ви каже...

Фабиен го ритна в гърдите, Шевалие отново падна по гръб.

— Аз пък ти казвам само едно: ще бъдеш екзекутиран утре сутрин заедно с останалите.

Шевалие успя да се изправи, залитайки, гледайки мрачно.

— Кралят никога няма да позволи.

— Такъв е рискът, който поема предателят — отсече Фабиен. — Казват, че предателството винаги има фатален край. Както и да е, надявам се, обичате конете.

Нощта тъкмо се беше спуснала, когато Беатрис най-накрая намери Лорен в пералнята на замъка, сама. В помещението имаше много бъчви с луга и с казани с вряща вода, навсякъде бяха опънати въжета за простирание, на които висяха чорапи, гащи, шалове и рокли. Лорен разпределяше влажното пране в големи плетени кошове. Беатрис се доближи до нея изотзад.

— Мога ли да ви отнема секунда?

Лорен стреснато се обърна.

— О, да, разбира се, госпожо.

— Вие сте Лорен, нали?

Лорен кимна.

— Познавате ли Фабиен Маршал?

— Да.

— Имам един проблем, който искам да обсъдя с него — каза Беатрис, прокарвайки ръка по едно въже за простирание. — Дръпна го и въжето затрептя. — Неудобно ми е дори да го споменавам —

продължи тя, — но една моя рокля е изчезнала и силно се опасявам, че е изгубена завинаги.

Лорен избърса лицето си с ръкав.

— Не е възможно.

— Напротив, сигурна съм, че е така — отвърна Беатрис. — Когато я видях за последен път, беше там някъде.

Тя посочи с пръст другата част на пералнята и Лорен се извърна натам. Беатрис грабна едно въже и го метна около врата на Лорен. Лорен размаха ръце, хвана се за врата. Беатрис затегна примката. По-силно и по-силно. Лицето на Лорен почервения, очите ѝ изхвъркнаха, от гърлото ѝ потече кръв. Тя зарита, опитвайки се отчаяно да разхлаби въжето. След известно време, което бе сякаш цяла вечност, падна по лице в купчина пране, обръщайки един кош с дъното нагоре. На пода се разпиляха рокли.

— Да гориш в ада, мръсна католичке! — яростно я прокле Беатрис.

Луната изгря и сребрилата ѝ четвърт проряза нощното небе. По пътя, който водеше от конюшните към замъка, един мъж с лице, закрито с качулка, носеше тежка торба. Той свърна към свинарника и пусна торбата на земята. Огледа се, за да се увери, че никой не се е притаил в мрака наблизо, извади ръката на Лорен и я хвърли на прасетата; те изгрухтяха и се хвърлиха към сочния крайник, блъскайки се и катерейки се по гърбовете си. Мъжът постепенно се освободи от всички части на прясно разчлененото тяло на бившата помощничка на Фабиен. Обърна торбата, за да падне и последното парче, един крак. Свинете задъвкаха лакомо, грухтейки от удоволствие, доволни от неочакваното нощно угощение.

Обратно в пералнята. Беатрис прокара ръка по лицето и през косата си, за да се увери, че всичко е наред. Лепна на устните си най-аристократичната си усмивка, излезе от помещението и се заизкачва по стълбището за прислугата, за да стигне до главния коридор, където се размина с група дами, сред които госпожа Дьо Монтеспан. Дамите репетираха танцови стъпки.

— Беатрис! Скъпа моя! — извика Монтеспан. — Всички ние репетираме новия танц на краля. Ще се присъедините ли към нас?

— Не е ли неприлично от наша страна да се забавляваме, докато той страда толкова непоносимо? — отвърна Беатрис.

— Да, но лично той така е пожелал.

— Да, естествено...

Беатрис се извини и се запъти с бърза крачка към стаята си. От едно чекмедже извади кутия, в която имаше парче въглен и шишенце тинктура. Глътна въглена и го прокара с чаша вино. Въгленът прогори хранопровода и дори стомаха ѝ, но болката беше незначителна цена за закрилата, която щеше да ѝ осигури. Когато настъпеше моментът, въгленът щеше да отслаби ефекта на тинктурата. Мушна шишенцето в корсажа си и се упъти към кабинета на Фабиен.

Нямаше го там. Беатрис се съблече, запали две свещи и се изтегна на тясното легло. Скоро вратата скръцна. Фабиен влезе, огледа се в сумрака, търсейки с очи Лорен... и зърна Беатрис.

— Нося нещо, което ще ни помогне — каза тя, овлажнявайки устни с език и влюбено галейки гърдите си.

Фабиен пристъпи към нея.

— Да ни помогне за какво?

— Да бъдем по-издръжливи...

Тя извади запушалката и накланяйки шишенцето, капна една капка в устата си.

— Любовен еликсир.

— На мен ми стига да ви гледам — отвърна Фабиен. — Нямам нужда от нищо повече.

— И аз съм така — каза Беатрис, прокарайки отново език по устните си. — Но предполагам, че ще бъде по-забавно.

Лицето на Фабиен изразяваше смесица от похот и колебание. Желанието надделя. Той се отпусна на колене до леглото, отвори уста и Беатрис изля щедра доза тинктура върху езика му. След което той се качи на леглото, после върху нея. Целият гореше.

Потънал във вечерните си молитви, Филип вдигна глава и осъзна, че благородниците са опразнили параклиса. На прага зърна

Луи, наобиколен от стражи. Скочи на крака и се затича по пътеката между столовете, широко разтворил обятия да прегърне брат си.

— Мили боже!

Луи се дръпна, за да избегне протегнатите ръце на брат си.

— Аз... аз мислех, че си на прага на смъртта — каза Филип.

— Бях наистина — отвърна Луи. — После оздравях.

— Не ти ли мина през ума да ми кажеш?

— На никого не съм казал.

— Защо?

— За да видя на кого мога да разчитам действително.

— Нямах доверие на собствения си брат?

— Нямам доверие на неговото обкръжение. Когато става дума за Шевалие, ти си прекалено заслепен, за да видиш неговите недостатъци, и прекалено глупав, за да забележиш зловредните му постъпки.

— Не говори така!

— Разкрихме, че в Париж се подготвя заговор. Благородниците заговорничеха срещу мен, докато бях прикован за леглото в плен на треската. Заповядах да ги арестуват до един. Шевалие беше водачът.

— Не е възможно!

— Той е предател. Сега е в затвора и очаква екзекуцията си.

Филип почувства как коленете му се подгъват и кръвта се смръзва във вените му.

— Братко, моля те!

— Той ще бъде обесен, удавен и разчекнат утре сутрин.

— Не!

Филип се свлече на колене и започна отчаяно да си скубе косата.

— Очаквам определено да те видя на бала довечера. Надявам се, че добре си усвоил стъпките.

За бала бяха украсили най-голямата зала на двореца. Полилеите и канделабрите от злато и слонова кост щедро разпръскваха ярка светлина. От всеки ъгъл звучеше музика, изпълнявана от триа и квартети, прислугата поднасяше най-ароматни и изискани блюда. В центъра на залата група благородници изпълняваха новия танц на краля. Бяха облечени в разноцветни костюми и пъстри рокли, сякаш

небесната дъга бе паднала от небето. Завъртаха се, правеха крачка назад, покланяха се, гмуркаха се смело напред, въртяха се около себе си и образуваха кръгове, усмихвайки се, следвайки последната воля на своя агонизиращ крал.

Неочаквано музиката спря. Танцуващите застинаха на местата си и се заоглеждаха, заинтригувани. Вратите се разтвориха и в залата се появи странен воин. Доспехите му, шлемът, бронята, та чак до предпазителите на глезените, всичко беше направено от огледала. Те искряха на светлините на свещите и отразяваха лицата на придворните, които се отдръпнаха, леко уплашени. Воинът се спря, бавно се завъртя около себе си и повдигна забралото на шлема. Беше Луи.

— Ваше Величество!

Загубили ума и дума, благородниците припряно започнаха да се кланят. Кралят беше оздравял. Кралят беше отново сред тях.

Празничната шумотевица се възобнови на мига и Филип побърза да се измъкне. Няколко секунди по-късно, присвит на две от болка, Фабиен го последва, залитайки.

О, боже мой!

В двора на затвора Шевалие, с ръце завързани зад гърба, стана свидетел на екзекуцията на един от благородниците, обвинени в предателство. Мъжът лежеше на земята. Всеки от крайниците му бе завързан с въже за амуницията на всеки един от четирите нервни коня, които стояха обърнати със задниците си към осъдения и гледаха в различни посоки. По един войник с камшик в ръка стоеше до всяко животно. Палачът, застанал зад Шевалие, наблюдаваше сцената с блеснали очи — той не криеше, че в това е смисълът на живота му.

Боже мой, не!

— Давай! — провикна се палачът.

Стражите шибнаха конете, които изцвилиха, стреснати, и се засилиха всеки в своята посока, теглейки крайниците на осъдения, разкъсвайки ги безжалостно със силен шум на раздрана плът и хрущящи, разтрошени кости. Плисна кръв и от мъжа остана само един жалък, кървящ торс. Агонията му свърши с дълъг, нечовешки рев.

Шевалие изплака и повърна върху обувките си. Смелостта му се беше изпарила. Надеждата също.

- [1] Откровението на Йоан 16:8, 10. — Б.пр. ↑
- [2] Откровение на Йоан, 14:15. — Б.пр. ↑
- [3] Барокови танци от XVII век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8.

ЕСЕНТА НА 1670 — ЗИМАТА НА 1670

Денят беше слънчев и хладен. Въздухът беше напоен с мирис на влажна дървесина и гниещ чернозем, до слуха на ездачите достигаше шумоленето на животните от подлеса, заети да складират храна за приближаващата зима. Луи и Филип яздеха редом един до друг през гората, сред падащите листа, обагрени в златисто и ръждивочервено. Филип все още се гневеше, задето брат му го бе принудил да излезе с него, затова дълго време не продума.

— Други ще има — каза успокоително Луи.

— Не и като него.

— Шевалие е предател. Нямах избор. Съветвам те да не приемаш случилото се толкова присърце.

— Ти хвърли в затвора най-скъпия ми приятел! Вчера е присъствал на най-жестоката екзекуция. Със сигурност той ще бъде следващият! Каж ми как да го приемам по друг начин?

— Твоят скъпоценен и нежен приятел заговорничеше против мен.

— Принудили са го. Той е наивник, не е някакъв злосторник.

— Взех решението в качеството си на крал, а не в качеството си на брат.

С тези думи Луи неочаквано пришпори коня и се изгуби от поглед сред дърветата. Филип въздъхна и също пришпори коня си, за да го догони.

Двамата мъже познаваха добре гората, неравностите на терена, височинките, падините, най-непроходимите гъсталаци и местата с оголени скали. Конете им, които също я познаваха, изпръхтяха игриво и с развени гривы се понесоха в надпревара, като заобикаляха със завидна лекота деретата и падналите дървета.

Спряха до една стара, почерняла топола, която в миналото бе служила за финал на състезанията им. Филип дръпна поводите на коня и пусна Луи да пресече финала пръв.

Луи обърна коня си към него.

— Братко, ти можеше да спечелиш надбягването!

— Тогава кралят щеше да изгуби. А ние не можем да позволим подобно нещо.

Докато конете им отпочиваха, двамата мъже обърнаха очи към двореца.

— Ако бях подозрителен по характер — каза Луи, — щях да арестувам и теб.

— Вярваш ли, че съм способен да заговорнича против теб?

Луи поклати тъжно глава.

— Вярвам, че си способен на всичко — отвърна той.

После се понесе към замъка в галоп.

Клодин крачеше бързо след Бонтан по коридорите на двореца, полагайки усилия да запази спокойствие и надявайки се никой да не открие измамата. Бонтан твърдеше, че изглеждала убедително в мъжки дрехи — Клодин носеше черния костюм и шапката на лекарското съсловие и с помощта на някакъв клей бе залепила тънък мустак над горната си устна. Камериерът очевидно се оказа прав, тъй като придворните, с които се разминаваха, не се заглеждаха в нея. Въпреки това тя се опасяваше да не я издаде гласът ѝ. Бонтан я посъветва да говори колкото е възможно по-малко. Кралят беше решил тя да бъде неговият лекар и отсега нататък тя трябваше да идва и да си отива тайно. Дегизировката беше единственият начин.

Опасенията ѝ да не бъде разобличена не бяха нищо в сравнение със страха ѝ за живота на Анриет. Клодин влезе в стаята ѝ и я завари легнала в леглото си да мълви нещо несвързано. Компаньонката ѝ Софи попиваше челото ѝ с влажна кърпа, а кралят я държеше за ръка и не сваляше очи от лицето ѝ. Чаршафите бяха целите в кръв.

— Доктор Паскал, господарю — представи я Бонтан.

Кралят извърна глава към нея и Клодин направи реверанс.

— Прието е мъжете да се покланят на краля — отбеляза Луи.

Клодин се поклони непохватно.

— Имаме нужда от вашите услуги, докторе.

Клодин прошепна кратка молитва, отвори лекарската чанта и се захвана за работа. Въпреки всичките ѝ усилия да спре кръвоизлива,

някъде след около час Анриет роди. Детето беше недоносено и се роди мъртво. Софи плачеше, кралят не отвори уста. Най-накрая Анриет се унесе в сън, изтощена от болките и от безполезните усилия.

Клодин тъкмо събираше изцапаните чаршафи, когато Филип влезе в стаята. Той отправи поглед към жена си.

— Ще се оправи ли?

— Да, Ваше Височество. Ще ѝ приготвя отвара от билки за подсилване на кръвта — отвърна тихо Клодин.

Филип седна до Анриет и я погали по лицето. Тя се размърда нервно в съня си, после отново се отпусна.

Луи отиде при Бонтан на прага.

— Днес очаквам посетител от Англия — каза той. — Въведете го при мен, без да го представяте. Искам да се срещнем на четири очи.

Бонтан кимна разбиращо.

— Да, господарю.

— А къде е Фабиен? Не съм го виждал от снощния бал.

— И аз го търсих, но не го открих.

— Искам той да разпита Шевалие — каза Луи и размени леденостуден поглед с Филип, който беше в другия край на стаята. — Той е приказлив по природа и съм убеден, че има да ни казва много неща.

Не можеше да преглътне слюнката си. Очите му бяха подути и горяха от болка. Мускулите му трепереха конвулсивно, в стомаха му вилнееше пожар.

Тя каза, че било еликсир. Любовен еликсир...

— Няма причина да се страхувате.

Гласът на Беатрис разкъса мъглата на обърканите му мисли.

— Не се съпротивлявайте.

Фабиен отвори очи с огромно усилие и разпозна неясния силует на любовницата си, която стоеше изправена до леглото. Нейното легло. Бяха в стаята на Беатрис, сами пред огъня, който танцуваше в камината.

— Почивайте си, любов моя — каза тя.

Усмивката ѝ излъчваше невероятно спокойствие. Въпреки мъглата, в която плуваше, и независимо от печалното си състояние, той

долавяше в нея непознатата твърдост.

Протегна ръка да я хване за китката.

— Какво... ми дадохте?

Беатрис го погали по челото.

— Шт. Еликсир. Нали ви обясних. И аз също взех от него. Затворете очи сега.

— Жаден съм.

— Разбира се. Сигурно сте яли нещо. Не се вълнувайте. Ще остана до вас, докато се почувствате по-добре. Отивам да донеса вода.

Тя отново се усмихна, по-искрено този път, после стана и се упъти към вестибюла. В същия миг Фабиен успя да стане на крака и пое, олюлявайки се, към вратата.

Какво ми направихте, Беатрис? Какво направихте?

Повдигаше му се. На бос крак и по нощница успя да се добере до една от задните врати на двореца и прекоси градините, излизайки на пътя, който водеше към селото. Знаеше къде иска да отиде и се надяваше да успее да открие мястото. Камъните нараняваха ходилата му, бодяха ги, порязваха ги, но той продължи да върви. Минувачи се срещаха рядко и онези, с които се разминаваше, го вземаха за просяк и извърщаха очи.

Слънцето вече залязваше, когато се озова в центъра на селото и със сетни сили потропа на познатата врата. Тя се отвори, той падна по очи на пода в кухнята и изгуби съзнание.

— Събудете се!

Някой грубо го раздрусваше, главата му щеше да се пръсне. Очите му неочаквано се отвориха. Клодин беше приклепнала до него с лице, изопнато от тревога. Тя опипа лицето му с върха на палците си, после задържа ръцете му.

Фабиен се закашля и повърна на пода. После изтри устни с опакото на ръкава си.

— Някой ме е отровил, нали?

— Така мисля.

— С какво?

— Според симптомите трябва да е някакъв разтвор с арсеник.

Клодин помогна на Фабиен да седне на един стол. Той се наведе и отново повърна, този път в кофата, която Клодин чевръсто подложи под устата му.

— Ще отърва ли кожата? — прошепна той.

— Ако успея да намеря противоотрова. Но за начало трябва да наложа очите ви с билков балсам. Това е единственият начин да ви спасим живота.

Фабиен кимна с огромно усилие.

— Никой не трябва да знае, че съм дошъл у вас.

— Разбирам.

Клодин смля сухите билки, които извади от едно чекмедже над печката, после изсипа кашата върху масата до една чаша, пълна с кафява течност, и подаде чашата на Фабиен.

— Какво е това? — попита той.

— Коняк.

— Аз не пия алкохол...

— Ще бъде много по-болезнено от всичко, което сте изпитали досега.

Той ѝ върна чашата.

— Болката не ме плаши, за мен тя няма тайни.

— Пригответе се тогава. Затворете очи.

С дървена шпатула Клодин нанесе сместа около очите на Фабиен, после намаза и очните му орбити. Той си пое дълбоко въздух и стисна зъби. Сълзи рукнаха от очите му.

— Променихте ли си решението относно коняка? — запита Клодин.

— Вече ви казах, не пия алкохол.

Клодин сви рамене. Постава превръзка на очите му и се наведе да се погрижи за ходилата му, издраскани и порязани от камъните на пътя.

След като се успокои, че Анриет ще се оправи, Луи се появи в преддверието на покоите си, където вече бяха дошли Лувоа и Роан. Лувоа го уведоми, че съзаклятниците в заговора срещу него са затворени в Бастилията и чакат Фабиен да ги разпита.

— Те ще признаят всичко, което би им помогнало да отърват кожата — отбеляза Луи, застанал до прозореца със скръстени ръце. — Важното е да се разбере дали са действали сами, или някой друг е дърпал конците.

— Благородниците не заслужават вашето внимание, господарю — заяви Роан. — Колкото и да се хвалят, те са само банда мързеливци и подлеци.

Луи лукаво се усмихна.

— Нима и ти самият не си благородник, Роан?

— Аз съм живото доказателство. Прочут съм с мързела и подлостта си!

— Ако ми позволите да предложа нещо, господарю — каза Лувоа. — Те са предатели и би трябвало да бъдат екзекутирани.

— Какво се говори в салоните на двореца?

— Хората се страхуват. Повечето имат в затвора било приятел, било роднина.

— Това е добре — отвърна Луи. — Искам да се страхуват.

Появи се Бонтан и Луи му направи знак да се приближи.

— Вашият посетител пристигна, господарю — прошепна камериерът на ухото на краля.

— Поканете го в залата на военния съвет.

— Но, господарю... — отвърна Бонтан, изненадан.

— Искам да разгледа плановете на двореца. Нашият посетител е много добре запознат с архитектурата, нали?

Бонтан се поклони и се оттегли. Луи застана с гръб към Лувоа и Роан.

— Смятам, че трябва да освободите затворниците, господарю — каза Роан.

— И защо да го правя?

— Защото тяхната благодарност ще се изрази в послушание и във вяност.

Луи се загледа безцелно през прозореца. Размишляваше върху предложението на Роан.

— Може би... — промълви той след известно време. — Но бих желал да се насладят още малко на леденостудения каменен под на затвора.

Присъстващите се съгласиха единодушно с това решение.

Луи се отправи към залата на военния съвет, където го очакваше сър Уилям Трокмортън. Английският дипломат изучаваше плановете

на двореца с голямо внимание. Той беше дребен на ръст застаряващ мъж със сериозно лице. Поклони се при появата на краля и заяви, сочейки с брадичка чертежите на масата:

— Впечатлен съм от вашата амбиция и изразявам възхищението си от нея.

Луи затвори вратата.

— Благодаря, че се отзовахте.

— Чест е за мен, Ваше Величество.

Луи се настани в един тапициран фотьойл и с жест покани Трокмортън да седне.

— Поканих ви да дойдете, понеже имам предложение към вашия крал.

Трокмортън се наведе напред и допря длани една в друга.

— Ще го изслушам с най-голям интерес.

— Нашият разговор трябва да се запази в тайна, като изключим краля и най-доверените му хора. Друг никой не бива да бъде посветен.

— Това се подразбира от само себе си.

— Искам да завладея Холандия.

Ченето на Трокмортън буквално увисна, няколко секунди му бяха нужни, за да си възвърне дар словото.

— Аз... разбирам.

— Единствената ми пречка е Англия, основният ѝ съюзник. Как бих могъл да я убедя да се присъедини към мен в това начинание? С пари? Може би. С обещания за подялба на холандските търговски пътища? Почти сигурно. Но недостатъчно. Какво би могло да се даде на един крал, който притежава почти всичко? Според мен това, което неговото семейство е пожертвало със завидно нехайство. Католицизмът.

Трокмортън стреснато се дръпна назад.

— Ваше Величество, не знам...

Луи вдигна успокоително ръка.

— Вашият крал твърди, че е протестант, но в дъното на душата си е католик. Прави опити да установи контакти с Рим, но те удрят на камък, тъй като Рим го смята за еретик. Аз, от друга страна...

— Ваше Величество, опасявам се, че прекалено прибързвате.

— Договорът, който му предлагам, е простичък. Ние завладяваме Холандия. Англия участва с една трета от войските си и част от флота.

Франция поема всички разходи. И давам дума да одобря английската корона с Рим.

Трокмортън зашава с крака. Искаше му се очевидно да стане и да си тръгне, за да обмисли предложението. Обаче беше наясно, че не може да си позволи да нанесе подобно оскърбление на краля.

— Какъв по-добър начин да скрепим съюза между двама приятели? — попита Луи.

Трокмортън се вторачи в Луи, после отклони поглед и се взря в отсрещната стена, обмисляйки предложението.

— Предлагам среща след десет дни. В дувърския замък — добави Луи.

— Ваше Величество лично ли ще се яви?

— Ще го обмислим.

От прозореца на преддверието Луи наблюдаваше Трокмортън, докато англичанинът слизаше по голямото стълбище и се качваше в каретата си пред двореца.

— Искам да поздравя Негово Величество — заяви Колбер с преливащ от възторг глас. — Блестящ замисъл.

— Остава блясъкът да се докаже — отвърна Луи, докато следеше с очи отдалечаващата се каляска. — Важното е Чарлс да се превърне в съюзник, а не да остане наш враг.

— Кой ще отиде да преговаря? — заинтересува се Лувоа. — Вие ли, господарю?

Луи застана с лице към своите министри.

— Не. Не желая да си мислят, че съм отчаян и съм отишъл да ги моля за помощ.

— Ако мога да си позволя, господарю... — каза Колбер. — Аз бих изпратил Фьокиер. Той е обигран дипломат и взема присърце доброто на Франция.

Лувоа поклати глава.

— Аз бих предложил по-скоро Шаню. Мисията му в Швеция беше истински успех.

— Той е прекалено своенравен — отсече Колбер. — Кроаси може би. Той е отявлен англофил и...

— Ще изпратя Анриет — обяви Луи и тръгна обратно към прозореца.

Лувоа и Колбер се спогледаха, смаяни от чутото.

— Какво означава това? — промълви Лувоа. — Може би Негово Величество все още не се е възстановил напълно от болестта.

— Напълно съм здрав, благодаря — заяви кралят.

Колбер направи крачка напред.

— Господарю, с цялото ми уважение... тя няма никакъв опит в това отношение, а в случая залогът е огромен.

— При това е жена — отвърна Луи. — Но освен това тя има толкова ум в главата си, колкото всеки от мъжете тук, и два пъти повече смелост. Освен това е сестра на Чарлс и познава неговите слабости. Тя има нещо, което нито един френски дипломат няма — способността да привлече вниманието му.

— Но можем ли да ѝ се доверим? — попита Лувоа. — Няма ли опасност тя да наклони везните в полза на родната си страна?

Луи се извърна към Бонтан, който чакаше до вратата заедно с няколко стражи.

— Вие как мислите?

— Здравето ѝ може да се окаже проблем — каза камериерът. — Умът ѝ без съмнение е готов, но след помятането, тялото ѝ може да ѝ изневери.

— Тя е готова и умствено, и физически.

— Не можем ли да изчакаме някой друг месец?

— Не. Вилхелм Орански вече е член на Държавния съвет. Републиканците отстъпват, а Оранската династия продължава да настъпва. До две години той ще се качи на трона. Ако ние не започнем преговори с Англия, той ще го стори. Лувоа, подгответе пътуването. Колбер, предупредете „Ла Газет“ да съобщи новината, че Нейно Височество Анриет отива във Виши, за да се възстанови след прекарано леко заболяване. Бонтан, погрижете се моят лекар да подготви пътуването. Що се отнася до нейната сигурност — продължи Луи с остър тон, — не мога да не отбележа, че все още не сме открили Фабиен.

— Продължавам да го търся, господарю — отвърна Бонтан.

— Ако не го откриете, вие поемате неговите функции.

Кралят се оттегли. Бонтан го последва.

— Господарю, умолявам ви да преразгледате вашата позиция. Рискувате да изгубите подкрепата на целия съвет!

Луи се взря в своя камериер, но не го удостои с отговор. После му обърна гръб.

Колбер и Лувоа напуснаха покоите на краля и се отправиха към своите кабинети. В коридора се разминаха с госпожа Дьо Монтеспан в компанията на няколко придворни дами. Двамата се спряха малко по-нататък и дамите ги видяха да разговарят тихо.

— Нейно Височество е възхитителна жена — заяви Колбер, — но тя не е в състояние да...

— Да изпрати жена! — дивеше се Лувоа. — Ами какво ще стане, ако тя остане в Англия?

Монтеспан изпусна кърпичката си и се наведе да я вдигне възможно най-бавно, опитвайки се да долови какво си говорят двамата мъже. Колбер кимна на Лувоа, подсказвайки му, че трябва да отидат да обсъждат темата на друго място, далеч от ушите на придворната дама.

— Както и да е — продължи той, след като двамата поеха по друг коридор, — трябва да вярваме, че Негово Величество има изключително важна причина да действа по този начин.

При всеки шум отвън Шевалие се стряскаше и се взираше с ужас във вратата на килията. Предната нощ един мъж с лице, скрито в голяма качулка, бе дошъл да поговори с него през решетките. С дрезгав глас го беше заплашил с бавна смърт чрез изкормване, ако му хрумнело да разкрие и най-незначителната информация от страх или по време на мъченията. Затова сега, при всеки неясен шум или глухо подрънкване на жезла, Шевалие си представяше тайнствения мъж с ножа за изкормване или Фабиен с неговите уреди за мъчения. И в двата случая щеше да страда ужасно. Сутринта, когато ключът се превъртя в бравата и вратата широко се отвори, Шевалие, чиито глезени бяха оковани и стегнати в железните халки на стената, отпусна глава върху гърдите си в очакване на най-лошото.

— Отговори ми — стигна до него един глас. — Ти верен ли си на моя брат?

Шевалие вдигна очи. Стъпил върху отвратителната слама, Луи погнусен бърчеше нос от вонята и плъховете, които щъкаха във всички посоки.

— Господарю — задави се Шевалие, — той единствен е в моите мисли.

— Дай ми поне една причина, за да не ти отрежа главата.

Шевалие преглътна с огромно усилие.

— Не мога да намеря такава, господарю. Аз ви предадох. Оставих се да ме отклонят от правия път. Умолявам ви да ми простите.

Луи изрита очуканото канче с плесенясалата вечеря на Шевалие.

— Дай ми тогава името на мъжа, който те отклони от правия път.

— Не мога, господарю. Заклевам се в честта си.

— Честта ти? Това очевидно е някакво странно ново понятие.

Шевалие се надигна на колене.

— Заклевам се, господарю, никога не съм го виждал. Не знам нито името му, нито какво иска.

— Смяташе ли, че помагаш на брат ми, като заговорничиш срещу мен?

— Не, господарю. Действах, без да мисля, подтикван само от страх.

Луи подсмръкна.

— Убивал съм плъхове по-смели от теб. Моят брат заслужава нещо по-добро. Сега въпросът е: какво да правя с теб?

Шевалие наведе глава в очакване на отговора, който така и не дойде.

Останал беше отново сам с вонята, гадинките и страха.

Клодин чу как Фабиен се размърда върху сламеника в кухнята. Той измърмори нещо и докосна очите си, но превръзката му пречеше да разбере какво става. Клодин продължи да изучава с лупата зловонната частица в купичката, поставена пред нея.

— Чувам, че сте тук. Какво правите? — попита Фабиен.

— Изследвам повръщаното.

— Същата отрова ли уби вашия баща?

— Все още не мога да го потвърдя със сигурност. Приликата определено е голяма. Този, който е забъркал отровата, е знаел какво

прави.

— Този?... А антидотът?

— Дадох ви, докато още не бяхте на себе си.

Фабиен се надигна с усилие.

— Какво знаете за любовните еликсири? Отвари, способни да събуждат похотта?

— Откъде ви хрумна подобен въпрос?

— Представете си двама души, които поемат любовен еликсир, съдържащ отрова. Как е възможно единият да се окаже под въздействието на отровата, а другият — не?

Клодин остави лупата.

— Въпросната личност е успяла да повърне отровата, преди тя да подейства или е приела антидот, преди да погълне еликсира.

Фабиен разтри с длан врата си и наведе глава. Болеше го. Очевидно беше все още под въздействието на страничните ефекти от отровата.

— Искам да изпратите бележка до Бонтан, личния камериер на краля. — Съобщете му, че трябва да говоря с него.

Клодин кимна, но веднага се сети, че той не може да я види, и му обеща да го стори.

Полуразрушената ферма се намираше до един почти пресъхнал поток. Огромен брой змии и костенурки го бяха напуснали и бяха завладели къщата. Монкур пристигна пръв на мястото и докато чакаше, тъпчеше с крака змиите и ги запращаше с ритници навън. Скоро пристигна и Касел. Той погледа за малко как Монкур изритва един впечатляващо дълъг смок. После с отвращение премести очи върху износените и избелели дрехи на негодника.

— Трябва да ви дам името на моя шивач в Париж — каза той.

Монкур прекара длан по лицето си.

— Красивите дрехи не помагат, когато живееш в колиба вдън горите. Нищо и никой не ми помага. В този ред на мисли, питам се дали не можем да подновим предишните си дребни сделки?

— Благородниците, които живеят в двореца, нямат право да се занимават с никаква търговия.

— Аз пък си мислех, че ненавиждате Версай.

— Така е, но мястото не е лишено от очарование.

В следващия миг вратата се отвори и влезе Беатрис, придружена от няколко благородници, участващи в заговора. Касел се обърна към нея.

— За какво сме тук?

Тя смръщи вежди.

— Нали вие ни повикахте...?

— Аз ви повиках — разнесе се дълбок, дрезгав глас от дъното на потъналата в мрак стая.

Благородниците се спогледаха, после се извърнаха в неговата посока.

— Нося добра новина за нашата кауза. Кралят изпраща своята снаха в Англия да преговаря с брат си, крал Чарлс. Каквото и да ни струва, няма да позволим тя да се върне жива от това пътуване.

— Ще я убиеете? — осведоми се Касел. — И какво ще стане след това?

— Ще разберете съвсем скоро — отвърна тайнственият мъж.

Беатрис поклати глава.

— Аз смятам, че трябва да убием краля.

— Хайде сега — подметна Касел. — И аз мразя краля, колкото и вие.

— Дълбоко се съмнявам. Той срина със земята нашия замък. Баща му изби до крак моето семейство и хиляди хугеноти.

— Госпожо Дьо Клермон — прекъсна я мъжът, скрит в мрака, вдигнал обвинително ръка, подобна на тъмно крило, — вие направихте опит да отровите краля, без да ни предупредите, и се провалихте. Отговорът е не. Първо ще се опитаме да го свалим от трона. Вилхелм Орански става все по-могъщ с всеки изминал ден. Той ще ни предостави парите и хората, от които се нуждаем. Разотивайте се сега! Когато удари часът, всеки от вас ще получи списък с имената на придворните, склонни да се присъединят към нас, и вашата задача ще бъде да успеете да ги убедите.

— Къде е Шевалие? — попита Беатрис.

— Арестуваха го и го хвърлиха в затвора. Обвиняват го в предателство.

Касел изкриви лице в гримаса.

— Кой ще му попречи да проговори?

— Страхът.

Заговорниците отново се спогледаха, после се обърнаха и тръгнаха да излизат, размазвайки под краката си убитите влечуги. Монкур се възползва от суматохата и приклепна до стената в очакване. Загадъчният мъж хлътна в съседната стая. Монкур допълзя до вратата, за да чуе разговора.

— Нямам капка доверие в тази жена — заяви мъжът с маскираното лице на някой, който очевидно го беше чакал в стаята.

— Съсредоточи се върху това, което трябва да свършиш — отвърна другият.

Монкур предпазливо хвърли поглед иззад вратата. Слабата дневна светлина едва се процеждаше през порутените стени. Успя да различи лицето на мъжа, който бе говорил с тях, и дъхът му секна. Беше Мишел, разбойникът, с когото Монкур грабеше и убиваше по времето, когато беше на служба при Касел. Монкур така и не успя да види лицето на другия мъж, защото той седеше на масата с гръб към него.

— В колко часа потегля кортежът? — попита Мишел.

— На зазоряване. Снахата на краля ще бъде придружавана от шестима стражи, въоръжени и на коне, и още двама, които ще бъдат при нея в каляската. Втори кортеж ще се присъедини към тях в Марли.

Мишел мрачно се засмя.

— В такъв случай ще я убия в гората. Знам точно къде е идеалното място.

— Обясних на Вилхелм Орански, че след нейната смърт ще трябва да действваме бързо. Ще имаме нужда от мъже и от оръжие.

— Вярвате ли му?

Мъжът постави лявата си длан на масата и с кутретото си започна да почуква отсечено.

— Да. Може би враговете ни вече не са същите, но целта ни си остава непроменена.

Монкур се измъкна тихо през входната врата и забърза направо през полята към мястото, където беше оставил коня си.

Бонтан придружаваше Анриет, която, облечена в най-красивата си копринена рокля, се отзоваваше на поканата на краля и вървеше

към покоите му. Филип, разтревожен от тази покана и от въпросите, които се блъскаха в главата му, ги следваше по петите.

— Аз съм нейният съпруг — повтори той, когато стигнаха до вратите на кралските апартаменти. — Имам право да знам!

Бонтан не му обърна внимание. Един гвардеец им отвори.

— Той пак си е наумил нещо, бъди сигурна — добави Филип. — Остави на мен да говоря с него.

Бонтан отстъпи крачка назад, за да влезе Анриет първа.

— Кралят ще разговаря с Нейно Височество на четири очи.

Бонтан последва Анриет и затвори вратата.

Останал сам на прага, Филип се опита да сдържи гнева си и да се успокои, после напомни на гвардееца, че е брат на краля, и му заповяда да го пусне вътре. Докато пресичаше преддверието, чу Луи, който говореше на Анриет:

— ... Той ще се опита да наклони везните в своя полза, но вие трябва да бъдете непреклонна. Ако не се съгласи да се присъедини към нас като съюзник, договорът няма да има никаква стойност. Ако се върнете без неговия подпис, мисията ви ще бъде провал.

Филип нахълта в стаята. Луи се извърна и го изгледа. Колбер и Лувоа, застанали зад краля, му хвърлиха строги погледи.

— И защо ти трябва моята съпруга? — попита Филип.

— Изпращам я да преговаря и да сключи договор.

— Не разбирам.

— Това не е нещо ново... Изпращам я в чужбина в качеството ѝ на посланик.

— И къде по-точно?

— Няма да ти кажа — отвърна Луи.

Той направи знак на Колбер и на Лувоа да излязат и те незабавно се подчиниха.

— Анриет... — обърна се към нея Филип. — Значи е истина? Защо му позволявате да постъпва по този начин?

— Как да постъпва?

— Да ви използва!

— Това ли толкова те дразни, скъпи братко? — попита Луи. — Или фактът, че ѝ поверявам мисия, към която ти може би си се домогвал?

Филип размаха юмрук.

— Това, което ме дразни, е, че ти си присвояваш всичко, което ми принадлежи, или би трябвало да ми принадлежи!

Двамата кралски потомци впиха очи един в друг — два величествени вълка, които се въртяха подозрително един около друг, понеже се познаваха отлично.

— Преди да съм забравил, твоят приятел Шевалие току-що беше пуснат на свобода. Ще го намериш в апартамента си — събщи в заключение Луи.

Филип отпусна юмрука си и дълбоко си пое въздух.

— Но ако отново ме предаде, ще бъде обесен публично — добави кралят. — Разчитам на теб да не се стига дотам.

Филип се върна в апартамента си с разтуптяно сърце. Шевалие седеше пред огледалото, накипрен с шумолящи дрехи в бяло и синьо, с измита и сресана коса и тъкмо пудреше синината под окото си, която вече избледняваше.

— Скъпи!

Шевалие скочи на крака, усмихнат до уши, и пристъпи, протегнал ръце.

Филип направи крачка назад и завъртя глава.

Шевалие се закова на място.

— Аз... аз си мислех, че ще ти бъде приятно отново да ме видиш!

— Ти предаде своя крал. И предаде и мен.

— Може ли да обясня?

— Не.

Шевалие се намуси.

— Тогава отивам да си взема нещо за ядене. Нещо, в което да няма червеи, за разнообразие.

Филип въздъхна.

— Не, чакай. Стой тук.

— А... — каза Шевалие.

Наведе се да целуне любовника си, но Филип извърна глава.

— Ако отново го предадеш — предупреди Филип, — кралят ще те обеси публично.

— Не се бой, запомних си урока — отговори Шевалие и скръсти ръце, присмехулно усмихнат. — Самата мисъл да увисна обесен... публично!

Филип грабна гарафата с вино от скрина.

— Няма да го позволя!

— Благодаря, любов моя!

— Преди това ще те убия със собствените си ръце.

Филип наля вино догоре в чашата, поднесе я до устните си и ядосан, я пресуши на един дъх.

Беатрис обожаваше игрите на карти, понеже за тях се изискваше стратегия, талант и в някои случаи хитрост. Тя седеше на една маса в един от салоните на двореца и участваше в оспорвана партия вист. Партньори ѝ бяха сеньор Касел и госпожа Дьо Монтеспан. Последната се вгледа в картите си и шумно сложи на масата едно асо, печелившата карта.

— Днес имам късмет — обяви тя. — Още една игра?

Беатрис се изкиска. Касел се усмихна със стиснати зъби.

— Добре. Струва ми се обаче, че вие играете с единствената цел да ме унижите — отбеляза той.

Монтеспан размеси картите.

— За какво ми е да искам да ви унижавам?

— За вас чуждото страдание е източник на удоволствие.

Монтеспан му намигна и раздаде картите.

В залата влезе един куриер, разчорлен, вероятно от продължителното и изтощително препускане, придружен от един гвардеец. Бонтан му направи знак да се приближи и двамата потънаха в разговор недалеч от игралната маса.

— Нося писмо за господин Маршал — обяви куриерът.

Беатрис се престори, че разглежда картите в ръката си и наостри слух.

— Няма го, зает е с важни дела. Дайте го на мен — каза Бонтан.

— Съжалявам — отвърна куриерът. — Имам заповед да връча писмото лично.

— В негово отсъствие аз поемам задълженията му. Дайте го на мен.

Вестоносецът с неохота подаде писмото на Бонтан.

— Откъде идвате? — осведоми се Бонтан.

— От По.

Беатрис затаи дъх. Когато дойде нейният ред, тя разсеяно игра каро. Госпожа Дьо Монтеспан отбеляза с въздишка:

— Скъпа Беатрис, играхте коз каро, а се искаше пика.

Беатрис си взе обратно карото и игра пика. Извърна се и хвърли поглед през рамо към Бонтан, който тъкмо четеше писмото. Той я погледна за части от секундата и излезе.

— Хм... Вие не сте ли от По, Беатрис? — попита Монтеспан. — Куриерът каза, че идвал от там и носел сведения за господин Маршал. Не знам точно защо, но това ме подсети за вас.

— Аз не съм единствената родом от По.

— О, не, разбира се — побърза да се съгласи Монтеспан. — Убедена съм, че става дума за обикновено съвпадение.

Тя допря брадичка до картите си, сбърчи нос и на устните ѝ заигра тънка усмивка.

Луи и Анриет се разхождаха по алеите на външните градини, между величествените иглолистни дървета и туйките зеленика. Охраната ги следваше на разумно разстояние. Зимата бавно настъпваше. Небето беше метално сиво, въздухът режеше.

— Не ви ли е студено? — обърна се кралят към Анриет, розовият ѝ шал му се струваше прекалено тънък.

— Не — отвърна тя.

— Естествено — каза Луи с усмивка. — Английската кръв!

Повървяха още известно време. Мълчанието на Анриет го разтревожи.

— Знаете ли защо ви изпращам в Англия? — попита той, накланяйки се към нея.

— За да ме подложите на изпитание?

— Подобно нещо е напълно излишно. Искам да отидете там не за да ми доставите удоволствие, а защото вие го желаете.

— Има ли някаква разлика?

— Не знам. Има ли?

Анриет се спря и се извърна към Луи.

— Нещо лошо ли сторих? Двамата бяхме толкова близки преди.

— Не сме ли близки и сега, в този момент?

— Не знам. Близки ли сме?

Луи направи няколко крачки назад, после напред. Отказваше да обсъжда връзката им. Нямаше нито време, нито желание.

— Когато останете сама с вашия брат — подзе той, — не трябва да позволявате на емоциите да ви издадат. Мълчанието е по-важно от думите. Гледайте го в очите, когато му говорите. Наблягайте на слабостите му. Ласкайте го. Проявете строгост, когато се наложи, отстъпете пред неговите изисквания, ако те не преследват някаква цел. По време на предстоящата ви мисия няма да бъдете нито негова сестра, нито съпруга на брат ми. Ще бъдете Франция. Ще бъдете мен.

Анриет сведе глава и направи реверанс.

Застанали пред двореца, двама придворни наблюдаваха някакъв мъж с опърпани дрехи, който се изкачваше по стълбището на парадния вход.

— Кой ли е този? — зачуди се единият.

— Прилича на Монкур — отвърна събеседникът му, бърчейки нос с отвращение.

— Но... аз мислех, че е изпратен на заточение!

— Разправяха и че бил умрял!

Монкур не обърна внимание на коментара им. Влезе в двореца и пое по главния коридор, който водеше до кралските покои. Беше се добрал до невероятна новина, която щеше да му отвори всички врати.

На прага на един от дворцовите салони Лувоа разговаряше с няколко дами. Зървайки Монкур да минава покрай тях, той забърза след него и го дръпна за ръкава.

— Какво правите тук? Кралят ще заповяда да ви обесят, ако разбере, че сте дошли в двореца.

Монкур се отскубна и продължи напред.

— Не и когато му съобщя новината, която нося.

— Каква новина?

— Ще говоря само пред Негово Величество.

— И защо ще му носите някаква си новина?

— В замяна на моето завръщане във Версай.

— И защо искате да се завърнете?

Монкур изгледа Лувоа строго.

— Знаете ли какво е да си сам и да трепериш от студ?

Кралят беше седнал да обядва, когато съобщиха за Лувоа и за Монкур.

Бонтан и Колбер, които също присъстваха, мълчаливо се спогледаха, изумени. Монкур влезе, поклони се и събщи, че носел сведение от изключителна важност.

Луи му направи знак да се приближи, но не го покани да седне.

— Бях в една таверна — започна Монкур — и случайно дочух разговора на съседната маса.

— И?

— Само един от тях говореше, господарю. Хвалеше се, че щял да убие снахата на Негово Величество по време на пътуването ѝ до Англия.

Луи остави хляба си и се наведе напред. Вече не ставаше дума за обикновено прекъсване на обяда му, сега той целият се бе превърнал в слух и попиваше разказа на Монкур.

— Вие познавате ли този мъж?

— Да, господарю. От един предишен живот. Той е убиец и крадец.

— А той видя ли ви?

— Не, господарю.

— Къде можем да го открием?

— Понастоящем той се числи към кралските полицейски сили.

Лувоа направи крачка напред.

— Трябва да го арестуват!

— Той ще отрече всякакво съучастие — каза Монкур. — Единственият начин е да го хванат на местопрестъплението. Познавам неговите методи на действие, знам къде ще застане на пусия.

Луи се замисли.

— Ако това, което твърдиш, е истина, Франция ще ти бъде задължена. Но дотогава ще те поставим под арест. Ясно ти е защо, нали?

— Да, господарю.

Луи изправи чело и Лувоа съпроводи Монкур до вратата, където го поеха стражите.

— Лувоа — заяви кралят, — намерете му нови дрехи. Прилича на скелет.

Докато отвеждаха Монкур, Луи стана от масата и прониза с очи Лувоа.

— Да разбирам ли, че сред нас има предател?

— Господарю... намеси се Бонтан. — Може би ще бъде добре да се отложи пътуването на Нейно Височество?

— И да пропуснем сгодния случай да разкрием самоличността на нашите врагове? Не. В отсъствието на господин Маршал вие ще поемете отговорността за сигурността на пътуването. Открийте какво действително знае Монкур. Излишно е да ви напомням какви биха били последствията, ако кралят на Англия научи, че сестра му е била убита, когато е отивала на посещение при него.

Бонтан напусна апартамента на краля и се озова лице в лице с Клодин, предрешена като Паскал, която го чакаше, за да го заведе при Фабиен.

— Какво ви се е случило? — попита Бонтан.

— Хванах хрема — измърмори Фабиен.

Той седеше на сламеника в кухнята на Клодин, отпуснал рамене и все още с превръзка на очите. Застанала до масата, Клодин отлепваше мустаците си.

— И кой ви зарази с хрема?

Фабиен пренебрегна въпроса.

— Забелязаха ли отсъствието ми от двора?

— Негово Величество е много недоволен. Отидох до вашия кабинет, но, изглежда, помощничката ви Лорен също е изчезнала.

Фабиен опипа превръзките, после отпусна ръце.

— Страхувам се, че повече няма да я видим. Ще ви бъда признателен, ако предадете на краля, че ми се е наложило да пътувам спешно до Париж.

Бонтан кимна неуверено.

— Добре. И преди да съм забравил. Имам писмо за вас, от По.

— Прочетохте ли го?

— Да.

— Тя лъже, нали?

— Да. Истинската госпожа Дьо Клермон е загинала при пожар преди десет години. Какво ви накара да се усъмните?

— Датата върху документите, уж свидетелстващи за автентичността на титлата ѝ, предхожда с трийсет години датата на производство на хартията, послужила на фалшификаторката. Хартията е съвременна, произведена е от специална машина за обработване на хартиената каша, наречена „холандски цилиндър“. Старата хартия е по-влакнеста.

— Откъде знаете всички тези подробности?

— Баща ми беше печатар.

— Защо тогава не я арестувахте?

— Защото се усъмних в собствената си увереност — отвърна Фабиен и извърна очи към входната врата, сякаш можеше да види през нея. — Никога повече няма да го правя.

Излегнат на леглото на Филип и увит в чаршаф, Шевалие въртеше перо между пръстите си, без да сваля очи от двамата лакеи, които, след като доизпипаха прическата на неговия любовник, му помогнаха да си облече палтото.

— Къде отиваш?

Филип закопча палтото си.

— Да видя жена си.

— О... нея.

Филип махна с ръка, знак за лакеите, че ги освобождава. После се обърна към Шевалие:

— Бих желал да не говориш за моята съпруга с такъв оскърбителен тон.

— Често съм те чувал да употребяваш същия тон.

Отправяйки се към вратата, Филип мина край леглото. Шевалие го хвана за ръкава и попита:

— Какво точно искаш от мен?

Филип отблъсна ръката на Шевалие.

— Искам да даваш, без да очакваш нещо в замяна. Способен ли си да сториш нещо, което да е от полза за мен, без ни най-малко да се

преплита с твоите интереси?

Шевалие скочи от леглото, завивката падна, той хвърли перото на пода. Беше гол и възбуден.

— Естествено, че съм.

— Не ти говоря за това — заяви Филип. — И тази вечер ще спиш в твоята стая.

Шевалие отстъпи крачка назад.

— Но аз нямам стая!

— Сигурен съм, че няма да ти е трудно да намериш някоя мръсница, готова да ти предложи или леглото, или задника си. Или и двете.

Филип остави голия Шевалие и тръгна към покоите на Анриет.

Софи тъкмо помагаше на господарката си да обуе за пътуването нови обувки, украсени с перли, и да облече едно прилепнало до тялото кожено палто. Филип я наблюдава няколко мига, след което каза:

— Все още не е късно да откажете.

Анриет вдигна очи към него.

— Аз искам да отида.

— Защо?

— Защото той ме помоли.

— Не, той не ви е помолил — отвърна Филип, пристъпи до нея и нежно погали перлите около врата ѝ. — Той ви е заповядал.

— За мен е удоволствие да служа на краля и на Франция.

— Вие никога няма да си го върнете. Наясно сте, нали?

Анриет приглади с длани палтото си.

— Нямам никакво намерение да го правя.

— В такъв случай — нежно продума Филип — ви пожелавам приятен път.

На разсъмване полята и градините бяха покрити със скреж и във въздуха се носеше леденият дъх на сняг, който се готви да завали. Събуден от чаткането на копита и конското цвилене, Луи отиде до прозореца. Допря чело до стъклото и погледна надолу. Слугите сновяха напред-назад, товареха сандъците и касите на каляските.

Зърна Анриет, заобиколена от охраната и компаньонките ѝ, готова да потегли на път.

Монтеспан, наметнала чаршаф, се доближи до Луи и го целуна по голото рамо.

— Възхищавам ѝ се — заяви тя, проследявайки с очи Анриет, която се качваше в каляската.

— Защо?

— Защото тръгва на път, а все още не е напълно оздравяла.

— Тя предприема това пътуване, за да се възстанови. Не четете ли „Газет“?

— Разбира се. Отива във Виши. Колко съм глупава! — отвърна Монтеспан, гъделичкайки с върха на носа си ухото на Луи. — Поласкана съм от високата чест, която ми оказа снощи Негово Величество със своето посещение. Страхувах се да не би да съм изгубила благоразположението му.

Луи привлече Монтеспан към себе си и я погали по бузата.

— Ще трябва да положите много повече усилия, в случай че пожелаете да изгубите моето благоразположение.

Монтеспан отново го целуна. Луи погледна за последен път каляската и пребледнялото лице на Анриет, долепено до прозореца. Дъхът му замъгли стъклото на прозореца и скри гледката от очите му.

Беатрис дръпна Софи за ръката в мига, в който тя се готвеше да се качи в каляската.

— Искам от теб да бъдеш предпазлива — прошепна тя в ухото на дъщеря си. — Опасностите дебнат отвсякъде. Разбираш ли?

Софи смръщи вежди.

— Но... майко, ние сме добре охранявани. В пълна безопасност сме.

— Ако се случи нещо, погрижи се първо за себе си, после за твоята подарка.

— Аз...

— Възползвай се от пътуването до Англия.

— Англия? Но ние отиваме във Виши...

Беатрис се отдръпна и Софи, поглеждайки през рамото ѝ, се качи в каляската след Анриет.

Потеглиха и оставяйки двореца зад гърба си, екипажът прекоси градините и се насочи към гората, следвайки лъкатушния път, който водеше на север. Анриет мълчаливо гледаше през прозореца, потънала в мислите си, а Софи се опитваше да си обясни думите на майка си. Не успя да запази дълго за себе си въпроса, който я вълнуваше.

— Ваше Височество, ние не отиваме във Виши, нали?

Анриет погледна девойката.

— Откъде разбрахте?

— Ами... дочух една камериерка да казва.

Анриет разсеяно кимна.

— Негово Величество ме изпраща в Англия да разговарям с брат ми, крал Чарлс.

— Защо?

— Престанете да разпитвате, Софи. Ваше задължение е да проявявате тактичност и дискретност.

Софи смирено кимна.

— Разбира се.

Анриет отново обърна очи към прозореца.

— Влизаме в света на мъжете. Това съвсем не означава, че трябва да се държим като тях.

Екипажът забави ход на един тесен завой на пътя. Софи зърна ято бели гълъби, накацали по ниските клони на едно крайпътно дърво.

Но не забеляза снажния и силен мъж, който наблюдаваше каляската от височинката зад дървото с присмехулна усмивка на уста, зажаднял за кръв, взел на прицел кочияша с арбалета си. Мишел пропъди една муха от очите си и се наведе напред, готов да стреля. В този миг усети студеното дуло на пистолет до слепоочието си. Обърна се. И веднага бе заобиколен от шестима мускетари, а Бонтан, личният камериер на краля, го наблюдаваше презрително с най-саркастичната усмивка, която разбойникът бе виждал през живота си.

Един пълен и едър търговец на вино показваше стоката си в един от дворцовите салони. Бъчвите стояха на поставките си, по масите бяха наредени гарафи. Очите на търговеца искряха, той се усмихваше, изпълнен с надежда, и не сваляше поглед от Роан, Касел и някои други благородници, които опитваха виното му и обменяха мнения. Кралят

се приближи, поднесоха му чаша вино и докато отпиваше и въртеше глътката в уста, търговецът му хвърляше разтревожени погледи.

Появи се Бонтан и се приближи до краля.

— Убиецът е хванат, господарю — прошепна той.

Луи кимна и глътна виното. После погледна търговеца в очите и заяви:

— Господин Грюан! Вие сте истински магьосник!

Мъжът въздъхна и на устните му разцъфна усмивка на облекчение, а кралят се обърна към благородниците.

— Опитайте го, опитайте го... Свежо и плътно, идеална комбинация.

Придворните пристъпиха, търговецът напълни нови чаши и ги раздаде.

Роан вдигна своята към краля в знак на безмълвен тост и Луи отвърна на жеста му.

Появи се и Монкур, облечен в нови дрехи.

— Монкур, скъпи приятелю! — поздрави го кралят.

Придворните се обърнаха с чаши в ръце, изненадани да видят прогонения от двореца отново сред тях.

— Преди няколко години — припомни Луи — аз прогоних този мъж от двореца. Сега отново го приемам с отворени обятия. Той е най-чудесното доказателство за това, че верността винаги бива възнаградена.

Луи прегърна Монкур и Роан изръкопляска, останалите незабавно последваха примера му.

Монкур пристъпи до масата да опита виното, Касел се приближи до него.

— Как, по дяволите, успяхте да измолите прошка от краля?

Монкур вдигна чашата си, сякаш да пие за здравето на Касел, и отвърна:

— Казах му, че животът далеч от Версай не си струва да бъде живян.

Устните на Касел затрепериха от гняв.

— А докъде стигнахте с другите си дейности?

— Ще поговорим за това на четири очи.

Монкур обърна гръб на Касел и се присъедини към група благородници, които го посрещнаха усмихнати.

— А сега ви моля да ме извините, но трябва да поздравя едни стари приятели.

Фабиен седеше на сламеника напълно неподвижно и не помръдна, докато Клодин сваляше превръзките от очите му. Тя го стори много внимателно, убедена, че болките още не са преминали. Капки пот оросиха челото му, напуканите му устни се наляха с кръв.

— Как мислите — попита той, — дали човекът, който се опита да ме отрови, е същият, който уби вашия баща?

Клодин кимна утвърдително.

След като свали превръзките, Клодин махна компресите от очите на Фабиен. Огледа ги внимателно един по един.

— Дясното, изглежда, е заздравяло. Струва ми се, че на лявото все още му трябва време. — Какво виждате?

Фабиен примига много силно и я погледна.

— Истината — отвърна той, скочи на крака и грабна палтото от облегалката на стола.

— Не сте в състояние да се движите! — твърдо заяви Клодин.

Фабиен закопча палтото.

— Вие ми спасихте живота, за което съм ви благодарен.

Той я заобиколи, тръгна към вратата и взе чифт ботуши от изтривалката в антрето.

— Палтото беше на баща ми. Ботушите също.

Фабиен нахлузи ботушите и дръпна кончовите.

— Според поговорката не бива да се носят обувки на мъртвец. Смятам да направя изключение.

Мишел се намираше в стаята за мъчения със завързани отзад ръце и с един крак, окован във верига за стената. Докато Бонтан го разпитваше, той се усмихваше, разкривайки почернелите си зъби. Отказваше да говори, само се кискаше. Бонтан се изнервяше все повече, след всеки неуспешен опит.

— По чия заповед направихте опит да посегнете на живота на Нейно Височество? — попита Бонтан.

— Няма да повярвате — изпръхтя Мишел, — но не мога да си спомня.

Бонтан го стисна за врата.

— Кой?

Мишел гръмко се разсмя.

— Прекалено сте стар за това, а и сте истински благородник.

Бонтан направи крачка назад, разгневен и изпълнен с огорчение. Беше заобиколен от уреди за мъчения, но за пръв път в живота му от него изискваха да получи информация, като я изтръгне чрез болка и страдание.

Вратата се отвори и Фабиен влезе с нехайна походка. Той прониза с очи Мишел, но мъжът издържа на погледа му.

— Какво прави тук един служител на полицията, която ръководя?

Бонтан попи потта от веждите си.

— Направил е опит да отнеме живота на Нейно Височество херцогиня Орлеанска.

Фабиен кимна.

— Ясно. Къде е кралят?

Бонтан и Фабиен излязоха от стаята за мъчения и се запътиха към кралските покои. Стражите ги пуснаха да влязат. Двамата мъже завариха Луи заспал в един фотьойл в спалнята си. Изражението му бе ведро, сякаш сънуваше мигове, изпълнени с любов и спокойствие.

— Господарю?

Луи веднага отвори очи.

— Бонтан ви безпокои, господарю. Двамата сме с господин Маршал.

Луи се изправи и се обърна към Фабиен. Спокойното изражение на лицето му веднага бе заменено от неприкрит гняв.

— Аз съм кралят на Франция. Разкрихме заговор, който имаше за цел да ме унищожи, мен и всичко, което съм построил. Съпругата на моя брат едва не бе убита от един от вашите полицейски агенти. Вилхелм Орански търси хиляди начини да ме съсипе. А вие...! — Луи си пое дълбоко дъх, преди да ревне: — Вие! Моят главен полицейски комисар! Вие сте били в Париж!

Фабиен вирна брадичка.

— Не бях в Париж, господарю.

Луи строго погледна към Бонтан.

— Но на мен така ми казаха.

— Господарю, вината е моя — обясни Фабиен. — Направиха опит да посегнат и на моя живот. Не исках виновникът да разбере нито в какво състояние съм, нито къде се намирам.

— Опит от страна на кого?

— На една жена.

— Госпожа Дьо Клермон.

— Да. Мога ли да ви попитам откъде знаете?

— Целият двор беше в течение. Вие наистина ли вярвахте, че може да опазите в тайна вашата връзка с нея? Вече наредих да бъде прогонена от двора. Доколкото знам, тя има дъщеря, която също ще бъде...

— Дъщеря ѝ е една от компаньонките на Нейно Височество — прекъсна го Фабиен. — Впрочем тя къде е сега?

— Сигурно скоро ще пристигне в Кале — осведоми го Бонтан.

Луи помръкна.

— Моля се дъщерята да няма нищо общо с интригите на майка си.

— Господарю — каза Фабиен, — изключително важно е госпожа Дьо Клермон да не напуска двора и да не разбере за обвиненията, които сме събрали срещу нея. Имам основание да мисля, че е фалшифицирала документи, както и че е виновна за изчезването на моята помощничка. Смятам също така, че тя е възнамерявала да отрови Ваше Величество, но е отровила лекаря вместо вас, преди да направи опит да отрови и мен. Не разполагам с никакво конкретно доказателство, но ви моля да ми дадете нужното време, за да го откроя.

Луи кимна и наклони глава настрани.

— Какво е станало с окото ви?

— Прекалено много шареше, господарю.

Беатрис седеше пред огледалото и почистваше лицето си от грима. Стресна я едно почукване на вратата на стаята ѝ.

— Момент, моля — каза тя и се обърна към вратата.

Влезе Фабиен със студена усмивка на уста. Умът на Беатрис трескаво заработи и тя успя да запази самообладание.

— Господин Маршал, аз... много се тревожех за вас.

— Да не ви казвам пък аз колко се тревожех! — отвърна Фабиен, затваряйки вратата.

Беатрис стана от стола и огледа Фабиен от глава да пети. Той стоеше, отпуснал ръце покрай тялото си, под закопчаното му палто се очертаваше нещо, което наподобяваше на пистолет. Едното му око беше кървавочервено, сякаш в нея се взираше демон.

— Избягахте, когато отидох да ви донеса вода. Търсих ви цели два дни.

— Не знаех нито къде се намирам, нито какво върша. За щастие, ме заведоха при един лекар. Отначало помислих, че са ме отровили, но вие бяхте абсолютно права, беше нещо от храната.

— Радвам се да го чуя.

Беатрис усети как смелостта ѝ я напуска, защото Фабиен явно беше забелязал объркването ѝ и видимо се забавляваше.

— След като оздравях, се наложи да пътувам до Париж по заповед на Негово Величество. И ето ме сега тук отново, дойдох да си взема обратно ботушите.

— Разбира се.

Беатрис отиде зад паравана, който разделяше стаята на две, взе ботушите на Фабиен и минавайки покрай масата, грабна един нож. Мушна го под колана си откъм гърба и се върна обратно.

— Дадох да ги почистят — обясни тя.

Фабиен протегна ръка да ги вземе и за част от секундата в здравето му око проблесна груба, животинска страст, която можеше да се разчете като изблик на похот, но и като желание за убийство.

— Доволна съм да видя, че вече сте се възстановили — отбеляза тя.

— Пожелавам ви чудесен ден.

Фабиен се поклонил и оставил Беатрис сама в стаята ѝ с разтреперани ръце и омекнали колене.

Водата във ваната беше гореща и Филип се беше доволно отпуснал, когато кралят влезе в стаята му и заповяда на

прислужницата, която сапунисваше раменете на брат му, да остави тоалетната ръкавица и да излезе.

Филип не се обърна, а се вторачи в сянката на Луи на отсрещната стена.

— Тя може и да не се върне — каза той.

— Ще се върне. Знам. Вярвам й.

— Нещата щяха да бъдат толкова по-прости за нея, ако се сбогуваше с тази лудница, в която двама братя не спират да се карат. Даваш ли си поне малко сметка какъв дом си изграждаш?

— Нещо ми подсказва, че ти ще ме осветлиш по въпроса.

— Дворецът на мечтите ти е гнездо на заговори, на предателства, на разврат и на изневери. Пропуснах ли да спомена нещо?

Луи заобиколи ваната и застана лице в лице с брат си.

— Точно това е причината, поради която дойдох при теб. Гневиш се, понеже изпратих съпругата ти в Англия. Сега тя има цел в живота, докато ти нямаш. Затова дойдох, за да му дам цел.

— Сериозно? И какво имаш предвид?

— Етикетът.

Филип повтори с пренебрежителен тон:

— Етикетът?

— Придворните се държат като у дома си. Не знаят как да се обръщат към членовете на кралското семейство, нито към другите придворни, как да се хранят, как да бъдат във Версай... Искам всеки да си знае ранга и мястото. Искам всяка минута от деня да е подчинена на определен правилник. Отсега нататък всеки да е длъжен да спазва едни и същи закони.

— Включително и кралят?

— Най-вече кралят. А кой по-добре от всеки друг е в състояние да контролира краля, ако не собственият му брат?

Филип се изправи и размаха ръце да отцеди водата.

— Не би ли могъл вместо това да ми повериш някоя мисия, която да допринесе още повече за славата и реномето на Франция?

— Току-що го сторих.

Шумът в салона беше оглушителен. Благородниците залагаха, смееха се, пиеха и се караха разюздано и безцеремонно, сякаш бяха

най-обикновени селяни. Луи обходи с поглед помещението, търсеше Роан. Госпожа Дьо Монтеспан се запъти към него, но той я подмина, без да ѝ обърне внимание. Придворните, които бяха достатъчно трезви, се покланяха, когато минаваше край тях. Останалите не мърдаха от столовете, на които седяха със затъпели и унесени изражения.

— Къде е Роан? — попита Луи.

Не получи отговор.

— Къде е Роан? — провикна се кралят.

— Зад вас, господарю.

Луи се обърна.

— Ела, имам нужда от приятел тази вечер.

Взе бутилка и две чаши от подноса на един прислужник, който тъкмо минаваше край тях, и отведе Роан далеч от шума и от ярките светлини.

Навън двамата седнаха на една мраморна пейка зад замъка и се загледаха в градините, огрени от студената светлина на луната. На известно разстояние от тях застанаха на пост няколко стражи.

— Преди време всичко беше кристално ясно и прозрачно — отбеляза Луи. — Знаехме кои сме, какво искаме, накъде отиваме, кои са наши приятели и кои врагове. Докато сега...

— Не може ли да дадем заден ход?

Луи поклати отрицателно глава.

— Пътят е прекалено тесен, няма как да се обърнем. Всяко взето от нас решение е крачка напред, която не можем да не направим.

Роан отпуши бутилката вино и напълни двете чаши.

— Кой е най-големият ви страх?

— Да не остана сам.

— Никога няма да останете сам.

Луи погледна Роан с нежност и вдигна чашата си за на здравица.

— Това се казва истински приятел. За нещата и за хората, които оставихме зад нас.

— И за едно по-добро бъдеще — допълни Роан.

Двамата отпиха под звездния свод на нощта. После Роан обгърна раменете на Луи с лявата си ръка и кутретото му започна да почуква бавно и отмерено.

ГЛАВА 9.

ЗИМАТА НА 1670

Сцената олицетворяваше абсолютното спокойствие. Кралят се разхождаше из градините, наслаждаваше се на статуите и елегантните водоскоци, които зимата бе накарала да замлъкнат, наблюдаваше белите облаци, които прорязваха леденото синьо на небето. Бонтан не сваляше от Луи очи, преливащи от възторг и обич. Но отговорностите и задълженията стояха над красотата. Камериерът се затича да настигне краля и му се поклони.

— Добър ден, господарю. Време е.

Луи въздъхна.

— Правилно... Някакви новини? — попита той, докато двамата крачеха забързано към двореца през шпалира от иглолистни дървета и редиците от зимни рози.

— През нощта пристигна куриер, господарю. Корабът, на който се е качила Нейно Височество, е отплувал онзи ден. Ако всичко е минало според предвижданията, тя вероятно вече е слязла в Дувър.

Кралят замислено погали брадичката си.

— Сбърках ли, като я изпратих там?

— Негово Величество винаги постъпва по начин, който смята, че е най-добрият за Франция.

— Ами ако не се завърне?

— Ще се завърне, господарю. Убеден съм.

— Какво ви кара да твърдите подобно нещо?

— Тя е лоялна. А и нейното място е тук.

— За кое място говорим? За това на послушна съпруга?

— Не съм аз човекът, който да го определи.

— Вие бихте ли искали да сте жена, Бонтан?

— О, не, господарю.

Луи разсеяно се усмихна.

— Аз също.

В спалнята натоварените с обличането придворни свалиха пъргаво и вещо сутрешните дрехи на краля, обуха краката му в токущо лъснати обувки, облякоха го с бяла риза с жабо и отгоре с черно кадифено сако. През това време Бонтан изреждаше на висок глас програмата за деня. Когато стигна до предобедната среща на краля с абат Босюе, посветена на въпроса с протестантите, Луи поклати отрицателно глава.

— Отменете я. Нямам време, а и не съм в настроение да слушам някоя от безкрайните му проповеди.

— Много добре, господарю — отвърна послушно Бонтан. — В единайсет часа Касини, астрономът на Негово Величество, ще произнесе слово, след това имате един час за позиране за новия ви портрет, до обяд. След обяд...

Луи вдигна ръка.

— Да, да. Много добре.

Когато дежурните придворни приключиха окончателно работата си по обличането на краля и го наметнаха с палто, избродирано със златни нишки, той застана пред огледалото, полюбува се на отражението си и очевидно доволен от видяното, напусна стаята, готов да започне добре запълнения си ден.

В кралския кабинет усърдно се работеше по държавните дела. Разположен на бюрото си под богато украсения сводест таван, Луи подписваше безброй документи, които Бонтан му представяше един по един.

Колбер и Лувоа стояха настрани, в очакване да бъдат удостоени с вниманието на краля. Роан се бе отпуснал мързеливо в един фотьойл близо до прозореца, подложил рамене на топлите лъчи на утринното слънце.

Подавайки един подписан лист на Бонтан, Луи се обърна към Лувоа и му направи знак да се приближи.

— Носите ли писмо за мен?

— От краля на Швеция, господарю.

Луи остави перото.

— Разпечатайте го и ми го прочетете.

Лувоа разчупи печата и зачете на висок глас:

„Кралят е съгласен да разтрогне съюза си с холандците и да се присъедини към нашата кауза.“

— Това е добре. Сега всичко, от което ще имаме нужда, е да спечелим Англия на наша страна.

Луи взе отново перото, потопа го в мастилото и продължи да подписва документите, които му представяше Бонтан.

— Нещо ново за арестувания? — попита Роан. — Мъжът, който се опита да убие Нейно Височество?

— Господин Маршал го разпитва в момента — докладва Бонтан.

Луи сложи подписа си на последния документ.

— Предупредете Маршал, че искам да го видя.

Бонтан се поклонил и напуснал залата. Кралят направи знак на Колбер.

— Какви са новините от Трианон?

— Имаме проблеми с керемидите, господарю — отвърна Колбер. — Непрекъснато падат. Льо Во се питаше дали Ваше Величество би дал съгласието си да се промени фасадата.

— Не. Без тази фасада сградата няма да бъде интересна. А каналът?

— Льо Нотр смята, че ще се напълни с вода до лятото, господарю.

— В такъв случай ще имаме нужда от плавателни съдове.

— Съдове?

— Да. Лодки с гребла. Малки корабчета. Гондоли. Водата няма да бъде докарана дотук само за да я съзерцаваме в захлас.

Плаването през Ламанша премина учудващо спокойно, ефектът от ледения вятър се смекчаваше от ярко греещото слънце. Анриет се надяваше, че приятното пътуване обеща успех на нейната мисия. Но в момента, в който влезе в двора на замък в Дувър със Софи и прислужниците, сърцето ѝ се сви при мисълта за огромната важност на задачата. Направи неимоверно усилие, за да запази усмивката си и да си придаде самоуверен вид.

Замъкът в Дувър се издигаше върху отвесните скали, надвиснали над Ламанша. Представляваше голяма крепост от сив камък със стени,

обрасли с бръшлян. Сър Трокмортън с охраната си се появиха да посрещнат гостите. Дипломатът почтително се поклони.

— Добре дошли у дома, Ваше Височество! Как мина пътуването?

Анриет кимна грациозно.

— Приятно, бих казала, благодаря.

— Предварително ви моля за извинение — каза Трокмортън, повеждайки гостите към един страничен вход, — но по това време на годината замъкът е доста хладен.

— Сама ли ще разговарям с Негово Величество?

— Не. Граф Арлингтън и лорд Арундел също ще присъстват.

— Ще бъде ли възможно да се срещна с Негово Величество, преди да започнат официалните разговори? Насаме?

— Опасявам се, че няма да може, Ваше Височество. Протоколът не го позволява.

Анриет се спря и се обърна към Софи.

— Дайте ми кърпичка, моля. Нещо ми влезе в окото.

Софи извади кърпичка от един джоб на пелерината си и я допря до окото на Анриет.

— Няма да мога да се справя. Липсва ми смелост — промълви Анриет на Софи, докато тя се навеждаше към нея.

Софи се престори, че бърше окото на господарката си.

— Не се отказвайте и ще видите как смелостта ви ще се възвърне, Ваше Височество.

Трокмортън, който вървеше няколко крачки пред тях, се обърна.

— Нещо не е наред ли?

Анриет отстрани ръката на Софи, която държеше кърпичката, изправи рамене и вдигна високо чело.

— Не, всичко е наред — отвърна тя.

Когато стигнаха до вратата, въоръжените пазачи дадоха път на Анриет и на Трокмортън, но наредиха на останалите придружители да останат отвън.

Коридорите на замъка бяха много по-мрачни от тези на Версай, но Анриет добре ги помнеше. Както и сивите стълбища и стени, и отекващите под стъпките каменни настилки. Трокмортън я въведе в просторна стая, мебелирана единствено с трон и маса, на която бяха поставили мастилница и кутия с няколко пера.

— Негово Величество сега е в заседание и всеки момент ще дойде — поясни Трокмортън.

Анриет потрепери, но се надяваше Трокмортън да не е забелязал.

— Благодаря — отвърна тя.

Черепът на Мишел се тресна в стълба зад него. Пред очите му заискриха звезди и той си прехапа бузата, но успя да се усмихне на Фабиен, който го беше ударил.

— Та значи... — продължи Фабиен, след като провери въжетата, с които беше омотал Мишел за стълба, и грабна една кожена лента.

Двамата пазачи, които наблюдаваха сцената, направиха крачка назад.

— ... кой ти заповяда да я убиеш?

— Не знам.

Фабиен опаса челото на Мишел с кожената лента и я завърза за стълба, за да не може арестуваният да си движи главата.

— Как влезе във връзка с теб?

— Не знам.

Мишел видя как Фабиен избира един чук и голям метален клин сред инструментите за мъчения, подредени върху масата. Сърцето му прескочи един удар.

Фабиен допря върха на клина до черепа на Мишел, зад дясното му ухо.

— Знаеш ли — каза той, — че ако забием пирон на едно определено място на главата, жертвата си запазва способността да говори и да мисли, но остава напълно парализирана до края на дните си?

Мишел се размърда леко.

— Никога... никога не съм го виждал. Той ми оставяше бележки. Винаги на различни места.

— С какво се занимаваше, преди да постъпиш в кралската полиция, която е под мое командване?

— Работех в една кръчма.

Фабиен допря върха на клина до черепа на затворника.

— Чувал ли си за Вилхелм Орански?

— Не съм.

— Страхуваш ли се?

Мишел се засмя.

— От какво?

— Ти ли ходиш при него, или той идва във Франция?

Мишел направи опит да се освободи от въжетата.

— Кой? За кого говорите?

— За Вилхелм Орански.

— Не го познавам!

— Къде е тази кръчма, за която спомена?

— На юг, близо до...

Фабиен се наклони към него, стиснал устни.

— Той плаща ли ти?

— Кой? Кой?!

— Вилхелм Орански.

— След като ви казвам, че не знам за кого говорите! — изрева Мишел, пръскайки кървави слюнки. — Кракът ми никога не е стъпвал в Холандия!

Фабиен се изправи и се засмя леко, с ледено изражение.

— Не съм казвал, че той е от Холандия. Ти обаче се изпусна и го каза.

Вратата на стаята за мъчения се отвори шумно и на прага застана Бонтан. Фабиен се извърна към камериера, бесен, че го прекъсват, но онзи не прояви никакво смущение.

— Кралят иска да ви види.

Фабиен хвърли поглед към Мишел.

— Веднага.

Фабиен си избърса ръцете и заповяда на войниците от охраната:

— Не го изпускайте от очи, не говорете с него, не му давайте нищо.

После излезе от помещението заедно с Бонтан.

Мишел мрачно изгледа пазачите си, които продължаваха да се взират в него, сякаш беше някакъв предмет. Няколко минути по-късно вратата на помещението отново се отвори. Мишел затаи дъх и се приготви отново да се съпротивлява на Фабиен, но този път се появи Роан. Един от стражите веднага му препречи пътя.

— Къде е господин Маршал? — попита Роан. — Кралят го вика.
— Току-що отиде, господине — рапортува войникът.
— Значи, този е предателят?

Роан заобиколи пазачите, които се спогледаха начумерено, не знаеха как да се държат пред приятеля на краля.

Мишел и Роан размениха смразяващи погледи.

— Ако зависеше от мен — заяви Роан, — щях да те обеса, да те удавя и да те разчекна.

Роан взе металния клин и го повъртя между пръстите си.

— Какво ужасно нещо. За какво служи?

— Да убива хора — отвърна Мишел.

Един от пазачите се приближи до Роан.

— Господине...

— Да убива? — каза Роан. — Така ли?

Той мълниеносно се извърна, завъртайки се около себе си, и заби металния пирон дълбоко в окото на пазача, който рухна, надавайки ужасяващ вик. Роан издърпа камата на падналия на пода пазач и в същия миг другият войник се хвърли към него. Роан метна камата и уцели мъжа в гърлото; онзи направи неуспешен опит да я издърпа, но и той на свой ред се строполи на пода. Роан развърза Мишел. Измъкна изпод мантията си наметка на духовник и му я подаде.

Мишел я грабна и се загърна с нея.

— В пералнята ще те чака един от стражата. Той ще те придружи до изхода. Отиди при нашия приятел в Париж. Предай му, че искам да ми изпрати най-смелите си воители. Ти ще ги отведеш до обичайното място за срещи и там ще чакаш моите инструкции. Тръгвай!

Хубав огън пращеше във вестибюла на покоите на Филип. Пламъците танцуваха в камината, но атмосферата беше смразяваща. Седнали един до друг, Филип и Шевалие наблюдаваха как цепениците се надигат и пукат, пръскайки искри.

— Помниш ли първата ни нощ? — обърна се към Филип Шевалие.

— Не.

— Помниш ли какво ти казах на сутринта?

— Не.

— Казах ти: „Отсега нататък, всеки ден, в който няма да те галя, няма да ти се наслаждавам, няма да чувствам твоята кожа до моята, няма да вдъхвам твоя мирис, ще бъде ден на печал, ден на траур“.

Филип безразлично сви рамене.

Шевалие се приведе напред във фотьойла, опитвайки се да улови погледа на любовника си.

— Наистина го мислех тогава. И днес все още го мисля. Но сбърках. Оскърбих краля, оскърбих и теб. И все пак любовта ми е все така силна, каквато беше в деня, в който се запознахме.

Той протегна ръка. Бавно, с очи вперени в пламъците, Филип също протегна ръка и върховете на пръстите им се докоснаха.

След дълго чакане, което ѝ се стори безкрайно в празната и ледена стая, кралят на Англия Чарлс II най-после се появи, наметнат с хермелинова мантия. Придружаваха го Хенри Бенет, граф Арлигтънски, лорд Хенри Арундел, сър Трокмортън и четирима пазачи с непроницаеми лица. Анриет направи реверанс. Мъжете с усмивки на лице се поклониха в отговор, но в погледите им се четеше неприкрито снизхождание.

— Моята скъпа малка сестричка — започна кралят с протегнати към нея ръце. — Последния път, когато ви видях, вие се страхувахте от призраците под леглото ви. Надявам се, че това е вече минало.

Анриет целуна ръка на брат си.

— Не идвам на посещение при вас като сестра, а като пратеник на френската корона.

— Правилно — потвърди Чарлс.

Съветниците се спогледаха, после се обърнаха към Анриет, все едно тя беше само дете, чието присъствие бяха задължени да изтърпят.

— Както и по други причини — продължи кралят.

— Аз... представлявам Негово Величество Луи XIV — заяви тя.

Дори не мога да говоря спокойно! Не съм способна да се справя с тази задача!

Извърна поглед от брат си, сведе очи и в същия миг осъзна, че е сторила сериозна грешка.

— Приятно ми е да ви видя — каза Чарлс с арогантния си и надут тон, който тя добре познаваше. — Сега да поговорим делово.

Сър Вилхелм ме запозна накратко с предложението на вашия крал и се опасявам, че не мога да приема всичките му условия. Изглежда, той смята Англия за някаква незначителна съседка, лишена от собствени амбиции...

Нямам работа тук — каза си тя. — Беше грешка!

После думите на Луи се открийа в съзнанието ѝ.

Не позволявайте на емоциите да ви издадат.

— ... той иска ние да стоим със скръстени ръце, докато завладява Холандия и заграбва нейната търговия. Това е неприемливо. Предлага да ни помогне в отношенията ни с папата...

Гледайте го в очите. Наблягайте на слабостите му.

Анриет се огледа. В този миг очите ѝ се отвориха за действителното положение. Олющените стени. Плъхът, който душеше в един ъгъл. Износените обуца с разлепени подметки на стражите. Счупеното стъкло на прозореца, капещата вода от тавана, която образуваше голяма локва на пода.

— И какви гаранции ни дава той? — продължаваше Чарлс. — Казано накратко, предложението му облагодетелства прекалено много Франция.

Анриет отправи поглед към брат си.

Гледайте го в очите. Наблягайте на слабостите му.

Тя дълбоко си пое дъх. Беше си възвърнала самоувереността. Погледна брат си в очите.

— Колко искате?

Чарлс леко повдигна вежди.

— Моля, не ви разбрах?

— Вие несъмнено се опитвате да ме впечатлите с вашите замъци и речи, обаче не можете да ме измамите, скъпи братко.

Той се намръщи.

— Да ви измамя?

— Вие сте разорен.

Чарлс се засмя пресилено.

— Колко забавно!

Анриет усети как вятърът се обръща. Сега тя държеше нещата в свои ръце.

— Преди шест години Лондон беше опустошен от чумата. Две години по-късно бе разрушен от пожар. Вие сте разорен, но не желаете

да го приемете. Затова ви питам отново: колко?

Съветниците на краля не сваляха очи от брата и сестрата, но запазваха пълно мълчание.

— Ние не водим преговори по този начин — подметна Чарлс.

— Аз така преговарям.

— Скъпа сестро...

— Предпочитам да се обръщате към мен с Ваше Височество.

Чарлс стисна челюсти и дълго не продума.

— Мислехме за приблизително половин милион месечно, в продължение на една година.

— Триста хиляди на месец в продължение на шест месеца.

— Но вие отлично знаете, че с подобна сума не може да се направи кой знае какво.

— Два милиона в рамките на шест месеца. Освен това, ще ви предоставим лична армия, наброяваща пет хиляди души.

— За какво ми е нужна тази армия?

Анриет долепи смирено длани и наклони глава.

— Ако английският народ се вдигне на бунт и поиска главата на краля, както стори това с нашия баща, ще имате нужда от доверени войници, които да ви пазят.

Чарлс огледа въпросително своите съветници и след няколко секунди сър Трокмортън кимна в знак на съгласие. Почти незабележимо, но категорично.

Кралят настояваше да се срещне с арестувания и сега Фабиен го придружаваше, него, министрите и няколко стражи, по тесните стълби надолу към своя кабинет.

— Вие убеден ли сте, че Вилхелм Орански стои зад конспирацията? — попита Луи, когато стигнаха до вратата.

— Нямам капка съмнение, господарю.

— Смятате ли, че ще изтръгнете истината от него?

— Ще изтръгна всичко, което знае, но е малко вероятно той да е посветен напълно в заговора. Неговите господари са го запознали само с необходимото.

Мъжете влязоха в кабинета, прекосиха го и отвориха вратата на стаята за мъчения. На пода лежаха телата на двамата убити стражи.

Затворникът беше изчезнал.

Фабиен се обърна към охраната.

— Искам по един човек на всеки изход! Веднага! Съберете група, която да тръгне да го издирва! Проверете всеки вертеп и всяка кръчма в града и предупредете нашите агенти в Париж и в Орлеан!

Луи огледа сцената на клането, после хвърли поглед на обувките си, изцапани с кръвта на убитите стражи. Сетне заяви с леден тон:

— Цялата тази работа е много неприятна. На първо място за мен, тъй като не съм в безопасност в собствения ми дом. За Франция, понеже Вилхелм Орански в скоро време ще сложи нейната корона. И за моя началник на полицията, понеже не за пръв път се проваля в своите задължения. Сега вече той напълно загуби доверието на своя работодател.

Луи се обърна към Бонтан.

— Предайте на бившия ми полицейски началник, че му пожелавам късмет в бъдещата му кариера.

После излезе с бодра крачка, оставяйки зад гърба си Фабиен, който мълчаливо се взираше в кожената лента, паднала на пода.

Бонтан догони Луи по стълбите.

— Господарю, въпреки че съм убеден, че господин Маршал е склонен да действа, воден по-скоро от емоциите, отколкото от разума, все пак според мен той е човек, комуто можете да се доверите и който е достоен за поставената задача.

Луи се спря и погледна Бонтан право в очите.

— Той за пореден път ме разочарова!

— Така е, господарю. Но повярвайте, без него Ваше Величество днес нямаше да е жив.

Луи изправи рамене, успокои дишането си и продължи да се качва по стълбите.

Крал Чарлс обсъждаше тихо със съветниците си предложението, което му бе отправено. После се обърна отново към сестра си.

— Приемам предложението на Негово Величество. Ще се завърнете във Франция с подписан договор.

Анриет кимна.

— Много ми е приятно да го чуя.

Докато Трокмортън се настаняваше на масата да подготви документите, Чарлс отведе сестра си настрана.

— Сигурна ли сте, че мога да му се доверя?

— Да — потвърди Анриет. — И двамата споделяте една и съща амбиция.

— Не, той се стреми да стане център на света... което не е моят случай.

— Той иска следващите поколения да го смятат за добър крал. Вие не искате ли същото?

— Моите амбиции са по-скромни. Аз искам да си спомнят за мен като за крал, който не е навредил никому. Ах, каква липса на уважение от моя страна... Аз дори не ви попитах как сте.

Анриет се усмихна.

— Добре съм, благодаря.

— Англия липсва ли ви?

— Брат ми ми липсва... когато не се опитва да ме унижава.

Чарлс взе нежно ръката ѝ.

— Но вие никога няма да се върнете. Вашият живот е там, с него.

— С него?

— С вашия съпруг, разбира се. Говори се, че той имал необичайни вкусове. Говори се също, че с краля сте интимни.

Анриет поклати глава.

— Не забравяйте, че двамата с него сме израснали заедно. Естествено е да бъдем близки приятели.

— Значи, става дума за зложелателни слухове, нищо повече?

— Точно така. Освен това благоразположението на Негово Величество е другаде.

Чарлс стисна ръката на Анриет, после седна на масата и топна перото в мастилницата.

Фабиен оглеждаше вратата, кървавите пръски и разположението на телата на убитите стражи. Тук имаше следи, които трябваше да открие, за да успее да стигне до човека, имал възможността и находчивостта да проникне дотук, както и способността да извърши гнусното престъпление с такава бързина и невероятна лекота. Вдигна от пода металния клин, прецени тежестта му, подхвърляйки го на

дланта си, после се завъртя около себе си, възпроизвеждайки предполагаемия жест на предателя. Оказа се лице в лице с Бонтан, който беше влязъл безшумно.

— Кралят прояви голяма благосклонност, като ви позволи да продължите да изпълнявате длъжността си — каза камериерът, отстъпвайки пред острия връх на пирона, насочен към него. — Въпреки поредицата от провали. Дава ви последен шанс.

Фабиен не го удостои с отговор и продължи огледа на местопрестъплението. Бонтан сви рамене и го остави сам.

Среброкосият Джовани Касини, най-красноречивият, най-артистичният и най-енергичният от кралските астрономи, бе застанал пред група благородници в тържествената зала и беседваше с тях на тема космос, разстояния и слънчева система. Но Луи сякаш не беше тук, бе потънал в мислите си.

До него седеше госпожа Дьо Монтеспан.

— Негово Величество изглежда угрижен — промълви тя.

Луи тръсна глава.

— Съвсем не.

— И — каза Касини, покланяйки се дълбоко — в името на науката и на научната истина бих желал да изкажа благодарност на Негово Прекрасно Величество за щедростта, покровителството и оказаната ни помощ.

Луи се изправи на крака и заръкопляска, последван от присъстващите придворни, след което неочаквано попита:

— Господин Касини, съгласен ли сте с теориите на Коперник и на Нютон за връзката между Земята и Слънцето?

Касини се усмихна.

— Да, Ваше Величество. Слънцето е центърът, сърцето, майката на вселената. Без неговата топлина и неговата светлина не би имало живот. Човекът би изчезнал.

— Вероятно бихте могли да използвате същата измервателна техника и за територията на Франция?

— Топографските измервания вече започнаха, господарю.

Луи кимна замислено.

— Прекрасно... Да се надяваме, че не сме преувеличили големината на нашите владения.

Усмивката на Касини се стопи. Благородниците се размърдаха тревожно на столовете си.

— Със съжаление ви съобщавам, господарю, че според началните резултати Франция не е толкова голяма, колкото си представяхме.

— С други думи, вие заявявате, че според вашите изчисления размерите на териториите, които спечелих по време на моята война срещу Испанска Нидерландия, не са толкова значителни?

— Ами... — запъна се Касини, изчервявайки се. — Никой не може да оспори истината, господарю. Дори кралят.

— В такъв случай аз се прекланям пред силата на научната истина.

Луи напусна залата, последван от шумния кортеж на придворните. В един момент се озова до Филип и се обърна към него с думите:

— Налага се да призная, че съм разочарован, скъпи братко. Бях те помолил да се занимаеш с въпросите на дворцовия етикет и ти ми обеща да помислиш. От твоя размисъл не произлезе нищо.

Филип забави крачка.

— Отлично знаеш, че не проявявам никакъв интерес към твоето предложение.

Луи се доближи толкова плътно до него, че Филип се оказа принуден да се спре.

— Това не беше предложение. Пак помисли и се надявам този път размисълът ти да се окаже плодотворен.

На вратата се почука и Касел вдигна очи от голямата книга, разтворена на бюрото пред него.

— Кой е?

— Вашият стар приятел.

Вратата се отвори. Влезе Монкур, с изненада огледа малката стая и изкриви лице в гримаса.

Касел бутна към него каната, която стоеше на бюрото.

— Налейте си вино.

— Не, благодаря.

— Сигурно вече знаете, че планът ни за убийството на снахата на краля претърпя провал — поде разговора Касел, затваряйки книгата. — Както и че този, който трябваше да я премахне, бе хванат и затворен.

Монкур седна на сламеника на Касел.

— Да, чух. Начинанието беше рисковано.

— Принуден бях да се запитам — продължи Касел — кой би могъл да разкрие заговора на краля? Бяхме малцина посветени в него.

— Бъдете уверен, че не съм аз.

— И все пак изглежда странно, че кралят ви прости толкова лесно.

— Дори да предположим, че съм аз, какво бихте могли да сторите? Да кажете на краля? Знаейки, че разполагам с всичко необходимо, за да ви окача заедно с мен на бесилото? Нищо не бихте могли да направите. И ако отново видите нашите тайнствени приятели, предайте им, че не желая повече никога да ме въвличат в техните интриги. Ръката на краля ми причини страдания, но пак тя щедро ме благослови.

— Аз не искам да се отърва от краля — отвърна Касел, — искам само да го поставя на мястото му и нещата да станат такива, каквито бяха преди.

Монкур се изправи и потупа панталона си, сякаш го беше изцапал в стаята на Касел.

— Нещата никога вече няма да бъдат както преди. Двамата с вас ще прекараме отредените ни години във Версай. Да се погрижим да ги изживеем щастливо — заяви той, тръгвайки към вратата, после се обърна. — Поздравете бившите ми приятели. Повече не искам да чувам за тях.

Ястията, които поднесе прислужникът, бяха пресни, разнообразни и вкусни, но Филип нямаше никакъв апетит. Той откъсна едно зърно грозде, огледа го и го хвърли в огъня. После си взе една паста, подуши я и я остави обратно.

— Не си спомням кога за последно съм бил истински гладен.

На свой ред и Шевалие си откъсна зърно грозде.

— Какво искаше да каже кралят за етикета?

— Някаква безумна идея, с която да ме направи на глупак. Иска да съчиня списък от правила, които да диктуват на хората тяхното поведение в двора. Иска да ни превърне в марионетки.

— Смяташ ли, че идеята е чак толкова лоша? Мисля, че подценяваш брат си и че твоята завист ти пречи да виждаш истинските му дарби.

— Просто го виждам такъв, какъвто е в действителност.

Шевалие завъртя зърното грозде между пръстите си.

— Има ли по-добър начин да контролираш хората от този да им диктуваш дори най-незначителните им думи и действия? Блестяща идея. Освен това — заяви Шевалие, поднасяйки гроздето до устните си — той ме пощади заради красивите ти очи.

— Значи, имам дълг към него.

— Да.

Шевалие скочи на крака и отиде до бюрото на Филип. Грабна едно перо и се потупа лекичко с него по брадичката.

— Ще превърнем версайските благородници в покорни роби. Отсега нататък всеки ще знае как да се държи от ранни зори до късен мрак. Как да ходи, да говори, как да се обръща към мъжете и към жените, как да сяда и да се държи в присъствието на краля. А ти, скъпи мой, ти ще бъдеш церемониалмайсторът.

Филип се тръшна на фотьойла си, опирайки удобно гръб на облегалката.

— Ти си луд.

— Бъди луд заедно с мен.

Шевалие извади лист хартия от чекмеджето на бюрото и се усмихна.

— Не знам защо, но чувствам, че днес късметът е с мен — отбеляза Луи, като взе от масата картите, които Колбер току-що бе раздал, обърна ги предпазливо и ги огледа внимателно.

Беше късно през нощта и кралят играеше пикет с Роан и Колбер, а госпожа Дьо Монтеспан, Филип, Шевалие и няколко грижливо подбрани придворни следяха играта като най-обикновени

наблюдатели. Застанала права, Монтеспан се беше притиснала толкова плътно до масата, че Луи долавяше парфюма ѝ.

Роан хвърли поглед на картите си, остави две на масата и взе две нови. Луи на свой ред размени четири от своите.

— Ако споменът не ме лъже, Роан — отбеляза Луи, поглеждайки над картите си, — ти беше доста добър на карти навремето, когато бяхме деца.

— Аз мамех. Само че вие никога не разбрахте.

— Аха! И ми го казва едва сега... И разбира се, сега вече няма да се осмелиш да ме мамиш.

— Опасявам се, че няма да има нужда.

Играчите сложиха картите си на масата, Колбер направи гримаса. Негово Величество има четиресет и седем точки, Роан — петдесет и шест. Негово Величество дължеше две хиляди и петстотин франка на Роан.

В стаята изведнъж се възцари мълчание и всички погледи се обърнаха към краля. Той се усмихна и махна с ръка.

— Още една игра? При по-висока миза.

Роан повдигна едната си вежда.

— Съгласен.

Това ще бъде истински залог.

— Какво е името на коня, който язди на вчерашния лов? — попита Луи.

— Тарквиний.

— Ако аз спечеля, Тарквиний ще бъде мой. Ако ти спечелиш, получаващ два милиона франка.

— Съгласен.

Придворните посрещнаха с ръкопляскания предизвикателството.

Госпожа Дьо Монтеспан застана още по-близо.

Докато Колбер събираше картите и ги разбъркваше, Фабиен премина през тълпата придворни и се наведе към ухото на краля.

— Моите хора претърсиха двореца и околностите, без резултат, господарю. Затворникът вече е далеч, няма съмнение. Изпратих най-добрите си агенти в Кале, за да придружат Нейно Височество по пътя към дома.

Новината няма да ми развали вечерта.

Луи кимна, после, тръскайки рязко глава, отпрати Фабиен.

Колбер раздаде отново картите. Мъжете облегнаха брадички на дланите си, облакътиха се на масата и започнаха играта. Внимателно наблюдаваха съперниците си, преструвайки се на велики стратегии, и отпиваха от виното си. Накрая Роан изръмжа победоносно и нареди на сукното четворка аса. Луи, възхитен, вдигна чашата си.

— Дълга ти два милиона франка, приятелю — каза той. — Ще си ги получиш утре сутрин. А сега, моля да ме извините, малко се поизморих.

Кралят стана от масата и се отправи към вратата. Колбер го догони, разтревожен.

— Господарю, не съм сигурен, че имаме два милиона в дворцовата каса...

Луи хвърли мълниеносен поглед към Колбер.

— Ако нямаме, моето царуване ще се окаже по-краткотрайно, отколкото ми се иска.

Фабиен откри Беатрис сред любопитните придворни, които се бяха струпали в залата, за да присъстват на играта на карти на краля. Тя явно щеше да постои тук известно време. Фабиен незабелязано отиде до стаята ѝ и отключи вратата със своя шперц. Запали свещ и се зае да претърсва методично стаята. Погледна под леглото, прерови чекмеджетата на бюрото и на масата едно по едно, бръкна в кесиите, в торбите и в сандъците. Обискът на гардероба остави за накрая. Внимателно опипа всяка рокля, мушна ръце в дългите сатенени ръкави, претърси фините корсети, широките фусты. Всеки сантиметър плат беше пропит с мириса на Беатрис. Усети как в тялото и в душата му се надига вълна от страст. Беатрис. Застина, припомни си нейните ласки, нейния вкус и сърцето му затупа по-бързо.

Не. Забрави. Продължавай да търсиш.

Усети нещо, прокарвайки пръсти по подгъва на една рокля. Отново опипа подгъва. В него имаше зашито нещо тежко. Разпра достатъчно плата, за да пхне пръстите си и извади малка кутийка с инкрустации. Отвори я; в нея имаше някакъв кафяв прах. Помириса го, но не можа да установи какво представлява.

Знам кой може.

Фабиен излезе от стаята на Беатрис и потъна в снежната нощ по пътя към селото.

Младата лекарка си беше у дома, в лабораторията си, заета с дисекцията на парче човешка плът. Тя покани Фабиен да влезе, избърса кръвта от ръцете си, отметна кичура коса от очите си и отвори кутийката, която той ѝ подаде. Погледна праха, а след това Фабиен.

— Къде го намерихте?

— В роклята на една дама.

— Една дама?

Фабиен кимна за потвърждение.

Кралят се беше оттеглил, а след него и придворните. Монтеспан остана сама с Роан, настани се във фотьойла на Луи и предложи на Роан да изиграят една партия.

— Чудя се защо досега не сме играли двамата с вас? — подметна тя, докато Роан разглеждаше картите, които бе получил.

Роан повдигна едната си вежда.

— Имате предвид игра на карти, нали?

— Ами да.

Тя хвърли две и си взе други две.

— Да не би да се страхувате да изгубите от жена?

— Ни най-малко. Във всеки случай не и от жена като вас.

— Какво имате предвид с това „като мен“?

— Жена, готова на всичко, за да спечели.

Продължиха играта няколко минути. Когато Монтеспан свали картите си, тя се наведе напред, за да предложи на Роан изкусителната гледка на дълбокото си деколте. Въпреки че се беше вторачил в него, той не предприе нищо.

— Вие сте истинска загадка — отбеляза тя накрая.

Роан си повя с ветрилото от карти.

— Защо мислите така?

— Винаги съм се питала какво се крие зад детската усмивка и жизнерадостното ви поведение.

— Губите си времето — отвърна Роан. — Зад усмивката и поведението ми не се крие нищо. Аз обичам простите неща в живота.

Виното, лова, жените. От какво друго има нужда мъжът, за да си живее щастливо? Не съм роден нито за политика, нито за интриги.

— Затова кралят ви обича толкова.

Роан се усмихна.

— Всички имаме по някой и друг коз в ръцете си. Важното е да знаем точно в кой момент да се възползваме от него.

— Напълно сте прав.

Госпожа Дьо Монтеспан свали асата си и спечели играта. Намигна на Роан и напусна масата, оставяйки го сам с портретите по стената и със собствената му сянка на пода.

Монтеспан влезе във вестибюла пред спалнята на краля и видя Бонтан, който четеше в един ъгъл.

— Трябва да говоря с краля — каза тя.

Лакеят я изгледа с добре познатия ѝ неодобрителен поглед. Тя повтори молбата си. Бонтан остави книгата си и почука на вратата на кралската стая.

— Госпожа Дьо Монтеспан желае да говори с вас.

— Поканете я.

Луи седна в леглото си, Монтеспан влезе и затвори вратата. Той я изгледа от главата до петите.

— Все още ли съм крал?

Госпожа Дьо Монтеспан кимна с известно кокетство.

— Крал завинаги и завинаги мой господар.

— Как успяхте да победите вашия неприятел?

— Преструвайки се на малка глупачка и пускайки в ход женските си прелести. И освен това, играейки по-добре от него.

Луи се усмихна, развеселен.

— Женските ви прелести? Ревнувам. Дали не бихте желали да ги пуснете в ход и за мен...

Монтеспан си свали роклята, разпусна косата си и се качи на леглото до Луи.

— О, да, определено чувствам, че днес късметът е с мен — каза той, заровил лице в косата на фаворитката си, преди да се претърколи отгоре ѝ.

Прахът беше истинска загадка. Седнала на бюрото си в лабораторията, Клодин капеше по няколко капки от различни разтвори върху взетите проби, без да получи нито един достатъчно убедителен резултат. Всеки несполучлив опит ѝ носеше поредното разочарование. Фабиен не спираше да крачи напред-назад. Не го свърташе на едно място. Клодин стана и взе от етажерката една кутия с извлек от различни растения. Избра един екстракт, седна отново и капна две капки върху мъничката купчинка прах. Сместа веднага кипна и започна да се пени.

— Да — заяви тя. — Няма никакво съмнение, прахът съдържа отрова и е твърде възможно това да е същият прах, който уби баща ми и за малко не уби и вас.

Фабиен се наведе над чинийката.

— Открихте ли липсващата съставка?

— Олеандър. Познавате ли човека, който го е приготвил?

Фабиен си пое дълбоко въздух и грабна палтото си, готов да тръгне към двореца.

— Може да се каже, че я познавам прекалено добре.

Въпреки че случилото се не излизаше от ума му и не му даваше да мигне, Фабиен изчака следващата сутрин, за да съобщи новината на краля. Откри Луи в една от външните градини, загърнат плътно в пелерината си. Упражняваше се в стрелба с мускет, целта беше един елен от слама, поставен на известно разстояние. Между изстрелите крал Луи слушаше Фабиен, който му докладваше последните си разкрития.

— С ваше позволение, господарю, бих желал да се занимая с госпожа Дьо Клермон по мой начин.

Лакеят взе празния мускет от ръцете на Луи и му подаде друг, току-що зареден. Луи се прицели в елена, присвил дясното си око.

— Възнамерявате да я подложите на мъчения?

— Не, господарю. Опасявам се това да не ѝ достави повече удоволствие, отколкото страдания.

Луи стреля. Куршумът потъна в хълбока на елена и наоколо се разхвърча слама.

— А дъщеря й?

— Ако дъщеря й беше замесена в този заговор, досега Нейно Височество щеше да е мъртва.

Луи свали оръжието си.

— Накъдето и да погледна, виждам делото на Вилхелм Орански. Той се стареа да омаловажи нашия съюз с Англия и да отслаби позициите ни.

— Този провал може би ще сложи край на неговия замисъл, господарю.

Луи пое новия мускет, който му подаваха.

— Напротив. Това ще го насърчи да продължи напред и да стигне още по-далеч.

Луи натисна спусъка и главата на елена се разпадна с трясък.

Вилхелм Орански, натъкмен с високата, твърда плисирана яка, каквито носеха холандците, седеше в тържествената зала на дувърския замък до крал Чарлс. Пред него имаше блюдо с овнешко, яйца и картофи. Застанал встрани, до прозореца, Трокмортън внимателно наблюдаваше сцената. Известно време се храниха мълчаливо, накрая холандският принц реши да проговори.

— Доколкото разбрах, преди няколко дни кораб с френското знаме бил отплавал от вашето пристанище.

Чарлс кимна утвърдително.

— Мисля, че беше товар с вино и всякакви сирена.

— Доколкото съм осведомен, товарът не е бил предназначен за угощение.

Чарлс поглади разсеяно брадичката си.

— Предполагам, би следвало да ви попитам дали това ви дразни.

— Не е нужно да го правите. Исках само да разбера какво е правила тук снахата на краля на Франция.

— Тя беше на гости на своя брат. В Холандия братята и сестрите не си ли ходят на гости?

— Ако бях на мястото на Луи и исках да нападна Холандия, на първо време щях да се сближа с нейните съюзници. Щях да помоля Швеция да си затвори очите, докато траят военните действия, и да убедя Англия да се присъедини към мен. Щях да й предложа пари в

замяна и да изпратя дипломат или някой близък на краля на Англия да обсъди с него предложението.

— Вашият аргумент би бил приемлив, ако нямаше едно съществено слабо място.

— И кое е то?

— Щях ли да се присъединя към Луи, за да нападам Холандия, при положение че съм на път да предложа съюз по силата на брачния договор на мъжа, който съвсем скоро ще се възкачи на престола на Холандия?

Чарлс направи знак с глава на Трокмортън, който отиде до вратата и я отвори, след което въведе едно десетина годишно момиченце със светла коса и зелени очи. Детето гледаше в краката си, докато правеше реверанс.

— Вие не познавате още вашата първа братовчедка, племенничката ми Мери — каза Чарлс.

— Чест е за мен.

Чарлс протегна ръка и я постави на облегалката на стола му.

— Мери си търси съпруг, а вие, струва ми се, съпруга.

Анриет трябваше да пристигне следобед. В тържествената зала Луи я чакаше с нетърпение, местейки се от прозорец на прозорец, взирайки се в градините и в пътя, който минаваше през тях. Докато кралят сновеше напред-назад, Лувоа изучаваше картите на Франция и на Холандия, които бяха разгънали на голямата маса.

— Вече разполагаме със складове за стоки и за муниции в Дюнкерк, Куртре, Лил, Ньоф-Бризак, Пинерол, Мец и Тионвил.

— Които ще ни стигнат за колко време? — осведоми се Луи.

— За шестмесечна военна кампания, господарю.

— Добре. Започнете да събирате войската.

Лувоа вдигна очи.

— Вече?

— Искам да носят униформи и да бъдат готови да потеглят в началото на пролетта.

Лувоа се приготви да отговори, но Луи забеляза отдалеч каляската и излезе на бегот от стаята.

Анриет гледаше как дърветата препускат покрай тях, оголели от студа, без нито едно листо, с изключение на иглолистните и на чимширите с червените им топчици, които нарушаваха тук-там сивия монотонен пейзаж и внасяха малко разнообразие. Скоро щеше да пристигне у дома, във Версай. Но сърцето ѝ се късаше. Пътуването ѝ до Англия събуди спомени и чувства по-дълбоки, отколкото си представяше, че може да изпитва, истинска носталгия по миналото. Сега, седнала в каляската, която се носеше по кралския път през гората на Негово Величество Луи, тя вече не можеше да каже със сигурност кое от двете места беше нейният истински дом. Уви по плътно краката си със завивката и преглътна напирещите сълзи.

Когато каляската спря пред парадния вход на двореца, тя видя Луи да крачи забързано с радостно лице, разбутвайки тълпящите се слуги. Той протегна ръце към нея и Анриет се подпря на ръката му, за да слезе от каретата. По този начин си забрани да се хвърли в обятията му.

— Благодаря, господарю — каза тя. — Не е обичайно за един крал да се проявява като обикновено служител.

— Ние всички служим на Франция, нали? — отвърна кралят.

Докато разтоварваха каретата, Луи и Анриет поеха нагоре по стълбите.

Той се наведе и допря нежно нос до рамото ѝ.

— Е, как беше в Англия?

— Студено.

— Никога не съм бил там, но съм чувал да казват, че постоянно валил дъжд и че жителите ѝ постоянно се извинявали за всичко.

— Съжалявам, че се налага да противореча на Негово Величество, но това е пълна измислица.

Луи се засмя и двамата се прибраха в двореца, далеч от зимното слънце.

Анриет се преоблече и хапна набързо нещо леко, за да си възвърне малко силите. Луи вече беше събрал министрите, за да чуят доклада за нейното пътуване. Тя би предпочела да се наспи, да

отхвърли бремето на политическите отговорности поне за миг, но знаеше, че не е възможно да каже „не“ на краля. Облече чиста рокля, остави се в ръцете на Софи да срещи косата ѝ и се присъедини към мъжете в тържествената зала.

Седнал на масата, Луи прочете документа, който Анриет бе донесла от Англия.

— „Двамата владетели ще обявят война на Обединените провинции на Холандия. Кралят на Франция ще предприеме сухопътни военни операции и ще получи подкрепление от шест хиляди войници от Англия. Кралят на Англия ще изпрати петдесет по море, а кралят на Франция, трийсет. Като част от завладените провинции Негово Британско Величество ще получи Валхерен, устието на река Еско и остров Кадзанд. Той ще потвърди също публично католическата си вяра и ще получи сумата от два милиона британски крони в рамките на следващите шест месеца.“

Луи вдигна очи от договора.

— Ние бяхме готови да стигнем до три милиона.

— Аз не — отговори Анриет, която седеше срещу краля.

Мъжете се усмихнаха одобрително.

Луи остави листа на масата и се изправи на крака.

— Това си заслужава да се отпразнува!

Анриет вяло кимна, но в мига, в който се изправи, краката ѝ се подкосиха и тя се принуди да се хване за ръба на масата, за да не падне. Усмивката на Луи се стопи.

— Бонтан — обърна се той към камериера, — веднага повикайте моят лекар да се погрижи за нея.

— Майко!

Софи влетя в стаята на Беатрис, преливаща от енергия и от ентузиазъм.

— Майко, Нейно Височество Анриет обеща да ме представи на херцог дьо Керси. Тя каза, че бихме могли да си допаднем! Можете ли да си представите? Аз, херцогиня!

Беатрис беше застанала пред гардероба и търсеше нещо сред роклите си. Тя хвърли набързо поглед през рамо и Софи забеляза разтревоженото ѝ изражение.

— Аз пък си мислех, че беше влюбена в един зидар — троснато отвърна тя, съсредоточила цялото си внимание в роклите.

— Вие ми казахте да го забравя.

Беатрис продължаваше да опипва коприните, да оглежда подгъвите, сякаш нещо липсваше.

— Какво правите?

— Изгубила съм една брошка.

Софи докосна с ръка рамото на майка си.

— Майко, какво има?

— Нищо няма.

— Новини за нашия проблем?

Беатрис отстрани Софи от пътя си и се хвърли към сандъците, подредени покрай стената. Отвори първия и зарови из него.

— Мисля, че нашият проблем скоро ще намери решение.

— Ако се омъжа за херцог, ще бъдем спасени, нали?

— Да.

Софи не сваляше очи от майка си, която разхвърляше дрехите си по цялата стая.

— На тръгване вие ми пожелахте приятно пътуване в Англия. Откъде знаехте, че отивах в Англия?

— От дворцовите слухове.

— Майко, криете нещо от мен, знам.

Беатрис вдигна към дъщеря си страшен и суров поглед.

— Ако крия нещо от теб, то е, защото имам сериозни причини да го правя.

Филип и Шевалие връчиха на Бонтан списъка си с новите правила на дворцовия етикет и му наредиха, според кралската воля, да го раздаде на всички благородници, които живееха във Версай, независимо от евентуалното им несъгласие. Ясно беше, че Бонтан предпочиташе да не го забъркват в тази история, но Шевалие отлично знаеше, че дори ако камериерът не бе съгласен с някои от заповедите, нямаше да му хрумне да прояви непослушание, защото беше вярното куче на Негово Величество.

След като се прибраха в покоите на Филип, Шевалие се настани на бюрото и взе една салфетка.

— Салфетките за хранене — започна той.

Филип, чийто ум беше зает с други мисли, не спираше да обикаля стаята.

— Какво им е на салфетките?

Шевалие разгъна една и я постла върху коленете си.

— Снощи на вечерята видях граф Евремонд да си чисти зъбите със салфетката си за хранене. Сега ние с теб ще трябва да определим правилата за употреба на салфетките.

Филип застана пред прозореца и скръсти ръце. Шевалие прекрасно познаваше този поглед.

— Тя е твоя съпруга — отбеляза той — и може би е добра жена. Но не е добра съпруга.

— А аз? Аз добър съпруг ли съм?

Шевалие запрати салфетката на бюрото.

— Ти й позволяваш да обсебва ума ти. Тя се върна от Англия, вярно. Но не отивай да я видиш, умолявам те! Ако го сториш, кошмарът ще продължи.

Филип удари с юмрук перваза на прозореца и излезе от стаята.

Седнала на масата в своя салон, Анриет имаше напълно изтощен вид. Клодин, предрешена като Паскал, с черни дрехи и с мустаци, даваше напътствия на Софи.

— Господарката ви не бива да приема нищо друго, освен бульон от розмарин и киселец в продължение на една седмица.

— Добре, разбрах — потвърди Софи.

Клодин се обърна към Анриет.

— Имате нужда от почивка и сън.

Анриет кимна разбиращо.

Неочаквано вратата се отвори с трясък и Анриет се стресна. Филип влетя, зачервен, с напрегнато лице.

— Вън! — кресна той.

Софи избяга в съседната стая, Клодин събра набързо нещата си и излезе. Филип се обърна към Анриет:

— Ех, вие! Предпочетохте да видите него преди мен!

Анриет отметна падналия на очите ѝ кичур коса.

— Той дойде да ме посрещне. Коего не може да се каже за моя съпруг.

Филип стоеше, дишаше тежко и гледаше гневно жена си. После изражението му се смекчи.

— Имате право. Съжалявам.

— Не ви се сърдя.

Двамата дълго се гледаха, всичко премълчавано дотогава се сля в една неизпята мелодия, в която се преплитаха съжаление и колебание. После Филип се приближи до Анриет и докосна бузата ѝ с ръка.

— Прощавате ли ми?

Анриет затвори очи.

— Винаги съм ви прощавала. Макар понякога да си мисля искрено, че щяхте да бъдете по-щастлив, ако аз изчезна внезапно.

— Не мога да живея без вас.

— Но не можете да живеете и с мен.

Слизаше по тесните стълби, които водеха към кабинета му, когато чу глас зад гърба си.

— Господин Маршал!

Фабиен се обърна и видя Беатрис, която вървеше зад него.

— Надявах се да ви намеря тук. Бих желала да ви кажа нещо.

Усмивката на Беатрис сякаш беше залепена за лицето ѝ. Беше нервна и това беше добре. По-добре не можеше и да бъде.

— Имам усещането, че сте ми ядосан.

— Защо да съм ви ядосан?

— Защото ви излъгах за самоличността си.

Фабиен продължи да слиза, Беатрис да върви подире му.

— Използвахте неподходяща хартия — обясни той. — Вашата е правена в Швейцария. Този вид хартия не е съществувал във Франция по времето, когато сте била родена.

Беатрис кратко се изсмя.

— Подцених ви.

— Защо ме излъгахте?

Беатрис хвана Фабиен за ръкава, впи очи в неговите и кокетно сви устни, опитвайки се да изглежда привлекателна.

— Защото държа на вас. Пристигнах във Версай с мисълта да намеря съпруг на Софи. Впоследствие обаче открих друга причина да остана в двора.

— Намерихте ли съпруг за дъщеря си?

— Не. Може ли да попитам какво възнамерявате да сторите с нас? Ще ни прогоните ли от Версай?

Фабиен постави длан на рамото ѝ.

— Сигурен съм, че работата ще се уреди.

Усети, че тя трепери, но не можеше да определи дали от облекчение, или от страх. Вече нямаше никакво значение. Остави я да стои на стълбите и си влезе в кабинета.

На обяд Фабиен отиде да види любимия кралски градинар. Хората усърдно се трудеха: пренасяха дървени греди и камъни, работеха по покрива на двореца и на страничните постройки, недалеч от новите основи, при водните площи и покрай скулптурите. Жак седеше на една пейка и дъвчеше пилешко бутче.

— Знаеш ли кой съм аз? — попита Фабиен.

Жак обърса с ръкав мазнината по устните си.

— Знам кой сте и знам с какво се занимавате.

— Забелязах, че си говориш с Негово Величество.

— Шпионирате ли го?

— Държа под око всички, на които той се доверява.

— Служил съм на баща му.

— Сега трябва да служиш на сина.

— Това правя.

— Нямам предвид прекопаването на цветните лехи.

Жак зарея поглед в далечината, после се обърна отново към Фабиен.

— Какво искате да сторя?

— Какви са новините от двора? — попита Анриет Софи, докато девойката разстилаше върху леглото роклите на господарката си.

— Всички говорят само за утрешния бал.

Една дребна кръглолика камериерка влезе с поднос, на който имаше чиния със супа и панерче хляб. Остави го на масата и незабавно се запъти към вратата.

— Припомнете ми вашето име, госпожице — обърна се към нея Анриет.

Камериерката погледна през рамо.

— Мари, Ваше Височество.

— Благодаря, Мари — каза Анриет.

Младата жена побърза да излезе.

Утринната светлина чертаеше сенки по паркета на кралската спалня. Луи се събуди, обърна се в леглото и се протегна. Отваряйки очи, видя Филип, който стоеше надвесен над него. Бонтан, застанал изправен зад гърба на Мосю, също го наблюдаваше със странно изражение.

Луи се надигна, примигвайки с очи.

— Добър ден, скъпи братко. Какво правиш тук?

— Дойдох да присъствам на един театрален спектакъл.

— В моята спалня?

— Да. Нарича се „Събуждането на краля“. Комедия на нравите с трагични нюанси.

Заинтригуван, Луи слезе от леглото. Бръснарят го покани да седне за утринното бръснене. Мъжът покри лицето му с пяна и се зае да прокарва бръснача по страните му. През това време Филип започна да обяснява.

— От днес нататък животът ти вече не ти принадлежи. Всяка твоя стъпка ще бъде предназначена за публиката, която ще ѝ отдава дължимото възхищение. Това се отнася за обличането, бръсненето, храненето, пиенето. Те вече няма да са обикновени действия, а спектакъл. Всички благородници в двора ще са длъжни да се представят в точно определен час. Но само няколко от тях ще получат привилегията да присъстват, да наблюдават и понякога да вземат участие.

След като бръснарят приключи, един лакей поднесе огледало на Луи, за да може да види резултата. Луи леко наклони огледалото и зърна в отражението дълга опашка от придворни, която тръгваше от

прага на стаята. Всички чакаха да влязат и нетърпеливо пристъпваха на място. Роан и Лувоа стояха начело на опашката.

Филип направи знак с глава на лакея, който стоеше при вратата, той вдигна ръка, показвайки, че вече може да влизат. Придворните прекрачиха прага на стаята. Един дори се заблъска, за да мине напред, но Касел, който се смяташе за по-висшестоящ от него, го избута встрани.

— Херцозите преди маркизите, ако не греша — отсече той.

Придворният свъси вежди и направи нов опит да го изпревари, но този път беше изблъскан от Монкур.

— Аз съм с херцога — измърмори Монкур.

Роан, Лувоа, Касел и Монкур бяха съпроводени до един ъгъл на стаята, откъдето можеха да наблюдават как кралят извършва утринните си ритуали. Останалите благородници влизаха и излизаха мълчаливо, един по един, и всеки се покланяше пред краля.

— Всяко влизане и излизане ще бъде държано под око — разясняваше Филип на Луи. — Редът и сдържаността са от първостепенно значение. При чуването е тъкмо обратното — добави той.

Луи се усмихна. После дойде ред на дежурните по обличането. Те му съблякоха нощницата и му надянаха чиста риза, гащи до под коленете, жилетка, шал и сако. Придворните мълчаливо продължаваха да се изреждат и да се покланят на кралския спектакъл. След като приключиха с обличането, Луи вдигна ръце да оправи яката си, но Филип поклати глава и направи знак на един благородник да се приближи.

— Не, той — каза кралят и вместо него посочи Монкур. — Искам всички присъстващи да знаят, че Версай възнаграждава онези, които са доказали своята лоялност и смирение.

Монкур се приближи до краля, леко подръпна яката му, за да я изправи, отстъпи крачка назад и се поклони.

Бонтан съобщи за пристигането на кралицата. Тя влезе, придружена от един младеж, наконтен в костюм от кадифе и коприна. Бонтан изкара благородниците от стаята, но задържа Роан, поставяйки длан на ръкава му.

— Негово Величество изрази желание вие да останете.

Луи пристъпи към сина си, дофина. Той приличаше в лице на баща си, същите черни очи с пронизващ, изпълнен със самоувереност поглед, същата кестенява коса. Луи го разведе из стаята, показва му сабите, броните и портретите на бившите крале на Франция.

— Дойде време да започна да ви уча да царувате — каза Луи. — Да си крал означава да разполагаш с власт, която надхвърля всякакви представи. Всичко, което пожелаете, ще ви бъде дадено. Ще притежавате власт, но властта предполага отговорност. Отговорност пред вашите поданици, пред приятелите ви, пред справедливостта и истината.

Дофинът кимна с разбиране.

— Но с властта идват и опасностите. Когато бях на вашата възраст, някои хора се опитаха да ни унищожат.

Луи заведе детето до прозореца. Баща и син отправиха погледи в далечината и вълнението стисна Луи за гърлото.

— Хора, които вярвахме, че са наши приятели. Те дойдоха да потропат на вратата ни с окървавени ръце и с убийство в сърцата. Никога няма да позволя да ви сполети подобно нещо. Разбирате ли?

Детето отново кимна.

Луи се обърна към Роан.

— Синът ми ще прекара няколко дни с нас. Ще го уча как да царува в своята страна, а вие ще го учите как да ловува диви прасета.

Момчето свенливо го погледна, а Роан се усмихна и се поклони.

— За мен ще бъде чест.

Свила в ръка писмото, което някой бе пхнал под вратата ѝ, Беатрис прекосяваше на бегом западните градини. Фабиен се бе съгласил да се срещнат. Това беше последният ѝ шанс. Щеше да се разголи и да го люби точно тук, в ледените води на езерото на Нептун, ако се наложеше. Той щеше да забрави измамата, с която си бе послужила, и тя и Софи отново щяха да бъдат в безопасност в двора, целта, към която тя се стремеше от самото начало.

Стигна до мястото, където се бяха уговорили да се срещнат, и зачака. Вятърът вдигаше листата, разнасяше ги във въздуха, въртеше ги покрай краката ѝ. Продължи да чака, без да мръдне.

После видя да се приближава старият начумерен градинар.

— Госпожа Дьо Клермон?

Беатрис се намръщи.

— Да?

— Господин Маршал ви очаква. Моля, последвайте ме.

— Къде е той?

— Той иска да ви изненада.

Жак се обърна и пое по виещата се пътека, която водеше към дъното на градината, продължаваше напърно през високите треви и стигаше до края на гората. Беатрис го последва, запретнала поли, за да не се препъне. Сърцето ѝ предугаждаше онова, което умът ѝ отказваше да приеме.

— Сигурен ли сте, че той е тук някъде?

— Да.

Продължиха да вървят още няколко минути, изкатериха се на едно възвишение, оградено от редица ели, чиито клони се вееха на вятъра. Жак се спря.

— Пристигнахме.

Беатрис също спря. Устата ѝ беше пресъхнала, стомахът ѝ се свиваше. Кимна, повече на себе си, отколкото на Жак.

— Спомнил си е — каза тя.

— За какво?

— Споменах му един ден, че искам да умра в гората, пред редица дървета, прегъващи се под порива на вятъра пред очите ми.

Постояха известно време, заслушани в шепота на клоните.

— На колене! — заповяда Жак.

— Бих желала той да събереше смелост да го стори.

— Ако имате навик да се молите, сега е моментът.

Тя заби поглед в земята.

— Прекалено е късно вече.

С огромно усилие успя да подвие колене и да се отпусне на земята. С крайчеца на окото си видя да проблясва наточеното острие на сабята, която Жак извади от канията. Наведе глава, подложи оголения си врат и стисна челюсти, за да запази достойнство докрай.

Софи, дъще моя, съжалявам, скъпо детенце. Само ако...

Тънкото свистене на острието разцепи ледения зимен въздух. Секунда агония. И всичко приключи.

На паравана бяха праметнати няколко рокли и Софи, само по корсет, ги пробваше една след друга, за да се реши коя да облече за тазвечерния маскен бал. Балът беше организиран в чест на нейната господарка и на успешно изпълнената ѝ мисия в Англия. Анриет, поотпаднала от всякога, реши да присъства на празника, независимо от всичко. Софи ѝ помогна да се облече, после я освободиха, за да има време да се приготви и тя.

Вратата се отвори толкова рязко, че параванът се прекатури. На прага стоеше Фабиен и погледът, който хвърли на Софи, смрази кръвта ѝ.

— Какво правите тук? — успя да промълви тя. — Майка ми ли търсите?

Фабиен стъпка паравана, изрита с крак роклите, грабна един пътнически сандък и го тръшна пред Софи.

— Вас търся. За да ви кажа да се махате.

Софи го изгледа с недоумение.

— Не ви разбирам!

— Напротив, отлично ме разбирате. Съберете си нещата и се махайте. Нямайте повече работа тук.

Софи притисна длани до гърдите си. Не можеше да бъде.

— Къде... къде е майка ми? Какво ѝ сторихте?

Студеното и презрително изражение на лицето на Фабиен не оставяше място за съмнение. О, боже мой! Милост, не!

— Който и да е истинският ви роден град, ще се върнете там сама. Ако след малко ви намеря отново тук, ще заповядам да ви изхвърлят на улицата.

Краката на Софи се подкосиха и тя се вкопчи в един стол, за да не рухне. Фабиен се изплю на пода, обърна се и тресна вратата зад гърба си.

Роан крачеше в мрака из градините. До ушите му достигаха радостните викове от бала, който беше в разгара си в замъка. Роан държеше в ръка маската на Аполон, която възнамеряваше да си сложи, когато отиде там.

Един пазач се показва иззад голяма туфа чимшир.

— Предадоха ли моите заповеди? — осведоми се Роан.

— Да, господине. Войниците са готови.

Роан кимна одобрително.

— Ще оставя писмо на обичайното място.

— Кога?

— Когато дойде времето.

— Какъв е вашият план? Ще трябва ли да пленим краля?

— Не — отвърна Роан, надявайки маската. — Не кралят е нашата плячка.

Балът с маски беше шумен, весел и несъмнено елегантен. Една наскоро завършена фреска, представляваща четири лъчезарни ангела, издигащи се към слънцето, украсяваше тавана и десетки кристални канделабри блестяха с цветовете на небесната дъга, заливайки с ослепителни отражения лъскавия под. Придворните разговаряха, смееха се и се наслаждаваха на най-отлежалите вина от кралската изба. Всички носеха маски: лисици и коне, елфи и таласъмчета, птици с пера и демони с остри зъби.

Фабиен влезе в салона без маска, предизвиквайки няколко строги погледа. Не им обърна внимание. Не беше гуляйджия, беше делови мъж. Започна да оглежда внимателно множеството, когато усети някой да го стиска за лакътя. Обърна се и видя Софи, облечена в най-съблазнителната рокля на майка си, която подчертаваше щедрото ѝ деколте и сатенената белота на раменете и на шията ѝ. Тя се взираше в лицето му през обсипаната със скъпоценни камъни маска на нимфа.

— Каква неприятна изненада — отбеляза Фабиен.

Софи вирна брадичка.

— Тук съм, за да ви направя едно предложение.

— Какво ми предлагате?

— Себе си.

— Животът на съпруга на зидар не ви привлича, както виждам.

— Той не иска да ме вижда повече.

Фабиен се усмихна самодоволно.

— Значи, аз останах единствената ви надежда. Вие сте тук, за да ви спася.

— Да.

— Имате смелост, което не е малко.

— И цена. Не съм била омъжена досега и съм чиста.

— Или поне за такава ви смятат. В двореца само това има значение — отбеляза Фабиен, оглеждайки гърдите, косата и шията ѝ.
— Отлично. Искате да останете тук? Тогава ще работите за мен. Всички, с изключение на краля и на мен, вярват, че сте със синя кръв. Така да бъде. Ще станете част от двора, ще танцувате, ще съблазнявате, ще наостряте уши за слуховете, както досега. Само дете ще бъдете на служба при мен. Ще идвате при мен да ми докладвате какво правят хората, какво говорят, кой с кого спи, кой изневерява на жена си и кой мами на карти. Ако престанете да ми се подчинявате, очаква ви съдбата на майка ви. Вие ми принадлежите. Това пък е моето предложение.

Софи изкриви лице в гримаса под маската, но беше принудена да приеме.

Луи прихна весело, виждайки, че и брат му като него си е избрал маска на бухал с перушина. Побърза да го увери, че намира съвпадението за очарователно и че няма нищо неудобно в това. Хвана Филип подръка и двамата заедно обиколиха залата. Маскирани благородници им се покланяха, дамите правеха реверанси, когато братята минаваха покрай тях.

— Искам да ти благодаря, задето споделяш моите идеи — каза Луи. — Много често съм изпитвал опасения, че няма да съумеем да преодолеем дребните си разногласия.

— Убеден съм, че вината е изцяло моя.

— Не е съвсем вярно.

Филип обходи с поглед благородниците, канделабрите, музикантите, фреската на тавана.

— Всичко е прекрасно.

— А някои хора биха желали да унищожат всичко това.

— Скъпи мой братко, аз говорих с него...

— Нямам предвид твоя приятел, а някои сили, далеч по-могъщи и по-непреклонни.

— Кой са те?

— Все още не съм съвсем сигурен.

Луи се обърна и зърна Анриет, която в този момент влизаше в залата. Беше облечена в бяла рокля и носеше маска на Пиеро. Насочи се с бавна стъпка право към краля. Той взе ръката ѝ в своята и забеляза, че е влажна.

— А — каза Луи. — Принцесата, която чакахме. Ще танцувате ли с мен?

Филип се престори на сърдит.

— И няма да танцува с мен?

— Ще танцува и с двама ни — отвърна Луи.

Музикантите засвириха менует. Луи поведе Анриет към дансинга и Филип ги последва. Маскираните благородници заеха позицията и танцът започна.

Остави се Луи почти да я носи в прегръдките си, докато двойките около тях се въртяха грациозно. Само така можеше да пристъпва, без да се спъва. Краката не я държаха, а музиката беше прекалено силна.

— Нищо от това нямаше да е възможно, ако не бяхте вие — каза кралят.

— За мен е чест, че мислите така — успя да отговори тя.

Дойде време за смяна на партньорите, Луи отстъпи, а Филип се плъзна към Анриет и го замести.

— Негово Величество е настроен много ласкателно тази вечер — отбеляза Филип.

Анриет прекара език по устните си, за да ги навлажни.

— Защо го казвате?

— Защото го познавам. А и защото той ви познава.

При следващата смяна на партньорите Луи отново зае мястото си до Анриет. Завъртя я и тя почувства, че ѝ се гади, но направи усилие да не го покаже.

— Това, че сте до мен, ми действа успокояващо — каза кралят.

Анриет успя да потисне гаденето, челото ѝ се ороси със ситни капчици пот.

— Вие... вие разполагате с много съветници, до един по-квалифицирани от мен.

— В действителност вие сте много повече от обикновен съветник.

Нова смяна на партньорите. Объркваща вихрушка от платове, от грейнали свещи и от маски, разбъркани като парченца мозайка — плащеща мозайка с остри зъби и празни погледи. Филип хвана Анриет за ръка и я завъртя.

— Той не ви обича вече, но въпреки това вие продължавате да си въобразявате, че чувате стъпките му по паркета и че след като удари полунощ, той ще дойде да почука на вратата ви.

Анриет не намери какво да отговори.

После Луи я завъртя.

— Вие бяхте и ще останете първата ми любов. С която и да съм, част от мен ще бъде винаги с вас.

И отново Филип:

— Той ще ви дава обещания и вие ще продължавате да се надявате.

Луи:

— Щяхте да бъдете прекрасна кралица.

Филип:

— Не сте нищо повече, освен една най-обикновена кукла на конци.

Прехвърлянето от ръцете на единия в ръцете на другия, музиката, която свиреше все по-нестройно, залата, която силно се въртеше, думите на Луи и на Филип, които се смесваха... Анриет се въртеше заедно със залата, която се надигаше като развълнувано море, решено да я удави... Опита се да каже нещо, да извика, но от устните ѝ не излезе никакъв звук. Анриет се свлече на пода.

ГЛАВА 10.

ЗИМАТА НА 1670

Стаята на Роан беше скромна по размери, но изискано мебелирана с най-доброто, което Луи можеше да предложи. Легло с тънък пухен дюшек, елегантно писалище, маса, тапицирани фотьойли, камина, в която винаги чакаха наредени дърва за огъня. Часовници и колекция от статуетки на етажерките. На стената — портрети на кралското семейство.

Балът с маски отдавна беше приключил и целият дворец спеше здрав сън, с изключение на Роан. Седнал на бюрото си, присвил очи, стиснал в ръка полупълна чаша, той се взираше в портрета на Луи като млад, окачен на стената. Под леглото му чакаше моряшка торба с личните му вещи, напълнена, готова за път, ако се наложи. Роан вдигна чашата си към портрета, сякаш вдигаше наздравица за него, и допи остатъка от виното. После извади изпод възглавницата на фотьойла си малка кама и я скри в дясната си ръка. Пое дълбоко въздух, изправи се на крака, кимна на портрета за последно и излезе от стаята.

Луи беше буден. До него Мария-Тереза дълбоко спеше, заровила лице във възглавницата. Бе дошла при него през тайната врата, не пропусна да му припомни обещанието да я посещава, което ѝ беше дал, но което изобщо не спазваше. А тя не понасяше да бъде пренебрегвана. Бяха се любили нежно и с обич. И сега, докато Мария-Тереза спеше до него, а Бонтан на тясното си легло, Луи се замисли за Анриет, за това как тя припадна на бала с маски. Сега тя спеше до съпруга си. Тревогата на Филип изглеждаше искрена, дори трогателна; но Луи не се съдържа да не завиди на брат си за интимната нощ, която той щеше да прекара с жена си. Да, Анриет се нуждаеше от почивка. В продължение на дълги седмици, на цял месец може би. Толкова, колкото е необходимо. Луи щеше да настоява за това. И все пак фактът, че в този момент тя беше с Филип, му късаше сърцето. Луи затвори

очи, представи си деликатната ѝ красота, нежния ѝ глас и смелостта ѝ. В същия миг Мария-Тереза въздъхна насън.

Малко по-късно, може би часове след това — в тъмното не можеше да се разбере точно, — паркетът изскърца. Луи се събуди и се стресна, виждайки Анриет, застанала до леглото, окъпана от бледата лунна светлина. Очите ѝ бяха широко отворени, бузите ѝ бели като алабастр, слабото ѝ тяло трепереше под нощницата, прогизнала от пот. Кръв течеше от носа и от крайчеца на устните ѝ.

— Помогнете ми — задъхано помоли тя.

— Боже мой! — извика Луи.

Викът на краля разбуди Бонтан и Мария-Тереза. Бонтан скочи от постелката си, а кралицата мигновено стана и протегна ръце да хване Анриет. Луи наблюдаваше сцената, ужасен. Анриет! Любима моя! Какво е станало?

Анриет се изплъзна от ръцете на Мария-Тереза и рухна на пода.

— Кралю! — извика кралицата.

Луи си възвърна самообладанието.

— Веднага доведете моя лекар, Бонтан! Незабавно!

Бонтан кимна на лакея, който моментално излезе от стаята. След като голямата врата се затвори, отвори се малката и се появи Филип, останал без дъх. По лицето му имаше следи от кръв.

— Анриет!

Той падна на колене и грабна Анриет от ръцете на кралицата.

— Аз... проследих кървавите следи, оставени от нейната кръв по възглавницата ми, в нашата стая, по пода...!

Брат му и любимата му лежаха на земята, тя, полужива, той, давящ се от ридания. Филип прегърна и двамата.

Вратата се отвори и влезе Фабиен, следван от охраната.

— Господарю... — промълви Бонтан.

— Оставете ме... — каза Луи.

— Господарю — плахо повтори Бонтан с предупредителен тон. — Протоколът го изисква. Ако въздухът е заразен, има опасност за вас. Незабавно трябва да напуснете стаята.

— Затворете вратите — заповяда Фабиен на охраната.

— Сложете Нейно Височество на моето легло — разпореди се Луи.

Анриет отпусна главата си назад и извика от болка. Бонтан и Филип я вдигнаха и я преместиха изключително предпазливо.

После Фабиен се обърна към хората си.

— Отведете Негово Величество на безопасно място! Веднага!

Мъжете оградиха краля и го хванаха за ръцете, за да го принудят да тръгне към вратата. Луи се задърпа, бесен, припомняйки си деня, в който преди години стражата го беше извела принудително от стаята му заради заплахата от убийство. По онова време той беше толкова уязвим, толкова незащитен и зависим от околните. Но сега вече не.

Не! Никога вече!

— Пуснете ме — заповяда той.

Стигнаха до вратата.

Не!

Движен от гнева и непоклонително убеден в силата на своята власт, Луи изрева:

— Заповядам ви!

Освободи се от хватката на стражата и излая няколко заповеди, сякаш бяха на военно учение.

— Стой на място! В колона вдясно, леви, леви! В колона вляво, десни, десни!

Войниците незабавно се подчиниха, като автомати. Наредиха се от двете му страни в безупречно прави редици. Луи ги прониза с очи — те бяха негови войници, негови поданици, които никога повече нямаше да си позволят да го предизвикват. После се върна при леглото, на което бяха положили Анриет, с разрошени коси, плувнала в пот. Очите ѝ преливаха от непоносимо страдание и го умоляваха да остане при нея. Но въпреки огромното си желание, той знаеше, че това беше невъзможно.

Обърна се към Бонтан.

— Предупредете ме, когато дойде лекарят.

После излезе през вратата по своя собствена воля през шпалира от пазачи.

— Боже, умолявам ви — промълви той, — дано да не продължи дълго.

Светлината на зората тихо нахлуваше през прозорците и обагреше в розово стените, паркета. На масите догаряха остатъците от свещите, в камината огънят изтляваше и червеникавите му отблясъци подсказваха, че ако не го подхранят, скоро ще угасне. Предрешената като Паскал Клодин стоеше до кралското легло и слушаше Бонтан, Филип и Мария-Тереза, които ѝ предаваха събитията от последните часове. Анриет дишаше трудно и проплакваше. Няколко прислужници стояха встрани, допрели молитвено длани, а Фабиен чакаше на прага с няколко души от охраната.

— Отначало припадна — каза Бонтан.

— Промълви нещо за отрова — добави Мария-Тереза.

Клодин погледна кралицата, после Анриет и се намръщи.

— Отрова? Откъде е могла да знае?

— От устата ѝ потече кръв, после се присви, прорязваше я болка от едната страна — продължи Бонтан.

— От коя страна?

Според Бонтан болката била отдясно, според Мария-Тереза, отляво.

— Значи, от двете страни, така ли? — попита Клодин.

— От дясната страна — отсече Филип. — Тя винаги се оплакваше от болки отдясно.

Клодин повика една камериерка.

— Ако става дума за отрова, трябва да приложим очистително. Ако е вирус, то само ще влоши състоянието ѝ. Ще имам нужда от лекарства за повръщане и въглен, от леденостудена вода и кърпи. Идете да ги донесете.

Камериерката излезе от стаята на бегом.

— Къде да я отнесем? — осведоми се Бонтан. — Не може да остане в леглото на краля.

— Ще остане — отвърна Клодин. — Нямаме избор.

Филип погали жена си по лицето.

— Тогава оставам и аз — обяви той с разтреперан глас.

Клодин изпъна рамене.

— Как е успяла да стигне дотук?

— Сама е дошла — обясни Филип. — Аз я последвах... последвах кървавите следи.

— Кървави следи? — намеси се Фабиен. — Откъде тръгваха кървавите следи?

— От моята стая. Заведох я там, след като тя припадна по време на бала.

Фабиен леко сви устни и помръкна. Излезе от стаята, без да добави нищо.

— Това е добре. След като е имала достатъчно сили да дойде дотук, значи има достатъчно сили да се пребори за живота си.

— Тя е много силна, със сигурност — потвърди Филип. — Истинска бретонска кобилка.

Мария-Тереза се оттегли в един ъгъл на стаята и застана на колене направо на пода.

— Боже, помогнете ѝ в този труден час — започна молитвите си тя.

В залата на военния съвет Луи стоеше до прозореца, отправил поглед към тънкия снежен воал, покрил градините. Бонтан, Лувоа и Колбер бяха застанали малко встрани, за да му дадат възможност за кратък отдих. Някой беше оставил поднос с хляб, различни сирена и ябълки. Колбер си взе парче сирене и го поднесе към устата си. В същия миг в залата влезе Фабиен, последван от многобройна охрана.

— Забранена е консумацията на храна и на напитки, преди да сме се уверили, че не са отровени — оповести той.

После щракна с пръсти и един от охраната отнесе подноса.

Колбер се намръщи.

— Вие смятате, че Нейно Височество е била отровена?

— Този дворец е символ на могъществото на нашия крал, на нашата страна. До този момент враговете ни не се спряха пред нищо в желанието си да го унищожат. Още от първия камък, от първия проект за разширяване. Негово Величество знаеше, че този ден ще дойде. Дали вярвам, че нашите врагове са способни да отровят сестрата на Чарлс, кралят на Англия? Да. Но знам също, че все още не са изиграли най-силната си карта.

— Ами ако тя просто е болна от най-обикновена болест? — попита Лувоа.

— В такъв случай просто ще се наложи да изчакате малко, преди да заситите глада си.

На прага се появи мъж около петдесетте, с разрошена коса и закръглени бузи. Мъжът нервно мачкаше между пръстите си ревера на палтото си.

— Викали сте ме, господин Маршал?

Фабиен покани с жест мъжа да влезе.

— Поздравявам ви, Никола Ла Ру. Получили сте повишение. Вече сте главен опитвач в кухнята на Негово Величество.

— Ама... — отвърна Ла Ру, пребледнявайки — господин Дьо Вернон е главен опитвач на блюдата на краля.

— Вече не е.

Ла Ру се усмихна с усилие, поклони се и се оттегли.

Луи закричи из стаята със свити юмруци и изправена глава. Вълни на мъка и на гняв се излъчваха от цялото му същество. Крачеше, без да спре. После внезапно се обърна към Бонтан.

— Как е госпожа Дьо Монтеспан? Събудила ли се е вече?

— Ще изпратя някой да разбере — отговори Бонтан.

— Не. Аз лично ще отида.

Преди да излезе, Луи каза на Фабиен:

— Дворецът да бъде поставен под ключ. Никой да не влиза. Никой да не излиза!

Предадоха заповедта из целия дворец и за няколко минути всички врати, всички прозорци, всички апартаменти и всички порти бяха заключени, превръщайки замъка в непристъпна крепост.

След като дръпна завесите в спалнята на госпожа Дьо Монтеспан и слънчевите лъчи окъпаха цялата стая, тя се размърда в леглото си и ядосано зарови лице във възглавницата.

— Светлината е много силна! — оплака се тя. — Кой се осмелява да ме буди?

— Слънцето — отговори Луи и направи крачка към прозореца, за да засенчи най-силния лъч.

Госпожа Дьо Монтеспан седна в постелята, примигна и отметна косата от лицето си.

— Къде бяхте? Принудих се цяла нощ да прегръщам завивката си.

Монтеспан веднага долови мрачното настроение на Луи.

— Какво се е случило?

Кралят седна до нея. Очите му бяха зачервени.

— Нашата скъпа Анриет... — промълви той.

Ах! Анриет... Трябва да внимавам с приказките. Не бива да го засягам.

— Не се учудвам, че изгуби съзнание. Не сложи почти нищо в уста.

— Тя е тежко болна.

Госпожа Дьо Монтеспан наведе глава.

— В такъв случай трябва да отида да я видя! В стаята си ли е?

— Не, в моята стая е. Дойде при мен през нощта.

Монтеспан усети ревността да изпълва сърцето ѝ.

— И аз щях да постъпя по същия начин — успя да каже тя.

Тя стана и направи знак на камериерката си да ѝ помогне да се облече.

Луи я наблюдаваше как сваля нощницата си и облича рокля.

— Наредих да затворят двореца — съобщи той накрая. — Ограничих максимално всякакви движения. Ако желаете да си отидете, сега е моментът.

Монтеспан кимна с надеждата, че кралят ще я придружи или поне ще я целуне, преди тя да излезе от стаята. Но той не помръдна от леглото, където беше седнал, вперил очи в стената. Тя си тръгна сама, огорчена и потисната.

Една прислужница дойде да сложи още дърва в огъня, за да поддържа топлината в стаята, но един неподвластен на никакъв огън студ смразяваше атмосферата. В един ъгъл Мария-Тереза отправяше нервни молитви към Господ, умоляваше го, шепнейки неуморно. Бонтан стоеше до походното си легло, чакаше, внимателен, както винаги, готов да се отзове във всеки миг, ако изникнеше нужда. Филип, изправен до Клодин, следеше най-малките движения на Анриет.

Клодин положи длан върху корема на Анриет и леко натисна. Анриет изрева, замята се и неволно ритна Клодин, опитвайки се да я

отблъсне.

— Дръжте я! — извика лекарят.

Няколко лакеи се притекоха на помощ. Грабнаха колани и шалове, за да привържат ръцете и краката ѝ към колоните на леглото.

— Вие я убивате така! — кресна Филип. — Това е лудост!

— Знам, че е болезнено — отвърна Клодин. — Но трябва да открия причината на заболяването. Непременно.

После се обърна към Анриет:

— Ще ми помогнете ли? Моля ви, Ваше Височество...

Останала без дъх, Анриет се вторачи в нея. Дишаше с усилие, лицето ѝ беше омазано с кръв и със сълзи, но успя да кимне. После притвори очи, готова да посрещне следващия пристъп на агонията.

Бонтан влезе в стаята на госпожа Дьо Монтеспан и завари краля, седнал на леглото.

— Нещо ново? — попита кралят.

— Не, господарю.

— Състоянието ѝ влошава ли се?

— Да.

Луи стана и отиде до прозореца. Искаше да види градините, снежните парцали, които се спускаха от небето и покриваха неговия свят с бял чаршаф. Но видя само собственото си отражение и ужаса в очите си.

— Не съжалявам, че я изпратих в Англия — каза той. — Нито за миг. Тя си спечели възхищението на всички ни и прослави двора.

— Гордеем се с нея, господарю — потвърди Бонтан.

Сълзи напиреха в очите на Луи, но той знаеше, че е длъжен да ги преглътне.

Кралете не плачат, казваше майка му. Независимо пред какви трудности са изправени.

Аз съм Слънцето. Аз съм кралят!

Луи усети как целият се напруга и рязко се отдалечи от прозореца.

— Някой се опитва да ме унищожи. Като унищожи нея.

— Само че няма да успеят — заяви Роан от прага на стаята и се престори, че оглежда стаята.

— Госпожа Дьо Монтеспан не е тук, Роан.

Роан кимна със сериозно изражение.

— Знам. След като научих новината, дойдох възможно най-бързо. Търсех вас и видях личната ви охрана пред вратата. Господарю, бих желал да предложа услугите си като поданик и като приятел.

— Моят син все още ли се намира в двореца?

— Да, господарю — потвърди Бонтан. — Дофинът е заключен със своята гувернантка.

— Да го държат колкото е възможно по-далеч от моята стая. Той в никакъв случай не трябва да чуе как тя вика от болка.

— Ако ми позволите, господарю — намеси се Роан. — Ако ми разрешите да му дам един урок по езда днес, свежият въздух и разходката несъмнено биха му се отразили изключително благотворно...

— И биха заангажирали мислите и тялото му — допълни Луи. — Добре. Благодаря.

Бонтан кимна утвърдително и Роан учтиво се усмихна.

— Ще отидем в гората. Давам ви думата си. Въпреки че с тази заповед, ограничаваща движението...

— Да им дадат разрешение за излизане и за разходка, без ограничение — обърна се Луи към Бонтан. — Веднага.

— Госпожо?

Монтеспан изтри една сълза и вдигна очи към Бонтан.

— Госпожо, кралят ви очаква.

Монтеспан, която седеше в спалнята на краля, се изправи на крака.

— Само минута, да се съвзема — отвърна тя.

— Разбира се, госпожо — кимна Бонтан.

Монтеспан отиде до камината, облегна се на ръба и наведе глава. Беше достатъчно близко, за да чуе какво си говорят хората, на които бяха поверили грижите за състоянието на Анриет.

— Нейно Височество сега си почива — каза лекарят на Филип. — Въпреки това се опасявам, че най-лошото не е зад гърба ни.

— Брат ми винаги ви е вярвал.

— Поласкан съм.

— Страхувам се, понеже за мен това е нещо непознато.

— Със сигурност е много страшно. За жена ви и за всички, които я обичат.

— Всички ние сме подвластни на болестите. Само седим и чакаме да се проявят.

— Хората са различни. Болестите ги засягат в различна степен. Някои лесно стават техни жертви. Други сякаш са родени, за да ги побеждават.

Филип помръкна и сълзите се затъркаляха по страните му. Той закри лице с ръка и обърна гръб на лекаря.

Госпожа Дьо Монтеспан се отдалечи от камината, готова да си тръгне. Застаналата на колене кралица се надигна, за да я последва.

— Позволете ми да се присъединя към вашите молитви — каза тя.

— Аз не се моля — отвърна Монтеспан.

— А би трябвало — каза Мария-Тереза, накланяйки се със странно движение към нея. — Повярвайте ми.

— Думите ви звучат объркващо, Ваше Величество.

— Внимавайте какво си пожелавате, скъпа моя. Онези, които се приближават прекалено близо до слънцето, обикновено изгарят.

Облякъл ловен костюм, Роан се любуваше на отражението си в огледалото. Новата му куртка беше елегантно скроена, ботушите му — прясно лъснати. Шапката с пера стоеше съвършено на главата му, шалчето му беше вързано безупречно. Той протегна ръка да вземе ръкавиците си от масата, когато чу някой плахо да драска по вратата.

— Влез — каза Роан.

Мари, камериерката, влезе с метла в ръка, но очевидно нямаше никакво намерение да мете.

— Стаята ми е по-мръсна, отколкото беше, преди да изляза — отбеляза Роан.

— Къде са ми парите?

— Ще ви се плати, когато му дойде времето.

Мари се вкопчи в метлата.

— Искам си парите веднага.

Роан се усмихна, после я хвана за гушата. Притисна я с такава ярост до стената и се наведе толкова близо до нея, че тя се уплаши да не я ухапе. Устните му се изкривиха, в очите му проблесна мълния.

— Все още не съм видял резултата, за да се убедя, че сте ги заслужили.

Мари се задъха и изплака. Роан я близна по бузата, изкиска се студено и я пусна. Тръгна към вратата и се обърна, преди да излезе.

— Като се върна, искам да намеря стаята си идеално почистена.

Лакеи и прислуга влизаха и излизаха забързано от стаята на краля, стиснали в ръце окървавени чаршафи, медицински инструменти и различни съдове и прибори. Колбер и Лувоа повикаха Фабиен в залата на военния съвет, оглеждайки се с тревога.

— Изключено е тя да остане в кралската спалня — заяви Колбер. — Трябва да я преместят незабавно. Ами ако отровата се разпространи?

— Отровата?

Тримата мъже се обърнаха, стреснати от гласа на краля, който тъкмо влизаше в залата.

— Наистина ли чух думата „отрова“?

— Да, но не е сигурно, господарю — потвърди Лувоа.

— Колбер, вие да не би да сте убеден в противното? — попита Луи.

— Става дума за най-обикновено предположение, господарю — отговори Колбер. — Но не можем да отричаме фактите. Направиха опит да посегнат на живота на Нейно Височество по време на пътуването ѝ до Англия. Може да опитат отново. Но да предположим, че открием отровата, как ще разобличим отровителя?

— Като изключим заподозрените — отсеке Фабиен.

Колбер изкриви устни.

— Оставам с убеждението, че ние с вас не разбираме по един и същи начин израза „изключване на заподозрените“.

— Това е без значение — отвърна Фабиен, свивайки рамене. — Важното е да получим очакваните резултати.

— Според вашата логика — отбеляза кралят — би трябвало да разпитаме всички, които я придружаваха по време на пътуването ѝ до

Англия, от тръгването, през преминаването на Ламанша и до завръщането ѝ.

— Точно така, господарю — каза Фабиен.

Луи зърна Бонтан и отиде да говори с него. Министрите продължиха разговора си, сега вече доста по-дискретно.

— Сериозно ли предлагате да разпитаме всички онези хора? — обърна се към него Колбер.

Лувоа изрази становището си, кимайки.

— Аз съм съгласен с Фабиен. Мнозина от двора и във Франция биха желали да видят и Негово Величество агонизиращ в онова легло.

— Ще говоря с всички, които са имали достъп до Нейно Височество или до храната и напитките, предназначени за нея. С всички, които са в състояние да ни помогнат да стигнем до истината — потвърди Фабиен.

Колбер свъси вежди.

— С крал Чарлс също, може би?

Фабиен изгледа последователно двамата министри.

— Никой не е извън подозрение.

Филип нахълта в залата на военния съвет отчаян и изтощен.

Министрите се отдръпнаха, за да може той да поговори с брат си, но не прекалено далече, за да могат да следят внимателно за какво ще стане дума.

— Ти — започна Филип с глас, натежал от обвинение. — Ти го направи!

Луи поклати отрицателно глава.

— Скъпи братко...

— Ти ѝ стори това, на нея! Ние те предупреждавахме. Умолявахме те, но ти постъпи както си беше наумил, без да се съобразяваш с никого, воден единствено от жаждата си за слава. Докъде си готов да стигнеш, колко страдания би причинил на другите само за да постигнеш това, към което се стремиш?

— Защо изливаш гнева си върху мен?

— Защото го заслужаваш. Всички ти даваха един и същи съвет, но този, който ти реши да последваш, идваше само от един човек.

В същия миг Филип зърна госпожа Дьо Монтеспан, която стоеше до вратата, долепила длани, с безизразно лице.

— А може би от двама души — добави той.

Монкур си обу панталони, закопча ловната си куртка и пристегна колана си, един от любимите си, с две инкрустирани сребърни ангелчета. Излезе от стаята и пое по коридорите на двореца. Стъпките му отекваха, докато преминаваше покрай вратите, затворени по силата на ограничителната заповед, издадена от краля. Стигна до края на коридора, зави по следващия и се озова лице в лице с Шевалие, който го изгледа с подозрение.

— Дворът е под ключ, Монкур. Какво търсите тук?

— В моята стая няма нощно гърне. В коридора също. Мразя да уринирам по стълбите.

— Преди това не ви спираше.

Монкур вирна брадичка.

— Щом ще живея като благородник, значи, трябва да се старая да се държа подобаващо.

— Предстоят ни трудни дни, господа — каза Касел, приближавайки се към тях по коридора. — Чух да се говори, че Фабиен и неговите копои вече са разпитали мнозина.

— Привикали са компаньонката на Анриет днес сутринта — съобщи Монкур. — Софи дьо Клермон.

— Не виждам какво се надяват да получат от нея — заяви Касел.

— Аз лично много добре знам какво бих желал да получа — подметна Монкур.

Касел поклати глава.

— Единствената тайна, която майка ѝ е доверила, е как правилно да си служи с вилица.

— Каквото и да си говорим, нейната господарка е болна — каза Шевалие. — Какво повече би могла да им каже тя?

— Не много, да се надяваме — заяви Касел. — Да се надяваме заради самата нея впрочем.

Шевалие се огледа наляво и надясно.

— Не бива да ни виждат заедно повече, ясно?

— В противен случай какво? — попита Касел.

— Смятам, че можете да си го представите.

— В тези смутни времена — отбеляза Монкур — е добре да знаеш кои са истинските ти приятели.

— Не знаех, че все още имам такива — отбеляза Шевалие.

— Най-близките ми съюзници винаги са били тези, чието мълчание мога да споделя — заяви Монкур.

От гърдите на Шевалие се изтръгна въздишка.

— И аз не бих го изразил по-добре.

Разделиха се и всеки пое в различна посока. Монкур продължи пътя си, щастлив, че не е затворен в стаята си, пък било и за малко. Когато стигна до южното крило на двореца, видя Роан в другия край на коридора. Приятелят на краля, в ловен костюм, говореше нещо на стражата. Дофинът, и той в ловен костюм, нетърпеливо пристъпваше на място и опъваше тетивата на лъка си, целейки се наужким в тавана.

Монкур спря поглед върху лявата ръка на Роан. Кутрето му почукваше неравномерно, явно беше нервен тик. Беше нещо, което Монкур вече бе виждал някъде.

Да. О, да.

Той проследи с поглед Роан, детето и охраната, които излязоха от двореца.

— Разпитах всички други компаньонки на Нейно Височество — каза Фабиен. — Дойде и вашият ред.

Софи стоеше права в стаята за мъчения, гледаше началника на полицията право в очите с високо вдигната глава. По страните ѝ се стичаха сълзи.

— Вие придружавахте Нейно Височество по време на мисията ѝ в Дувър — започна Фабиен, обикаляйки около Софи. — Бяхте близка с нея, дори интимна — добави той, навеждайки се към нея.

— Такава беше длъжността ми.

— Какви по-точно бяха задълженията ви?

— Бях на служба при нея.

— Поднасяхте ѝ чая?

— Чая? Да. От цикория. Топлата напитка ѝ се отразяваше много добре.

— Знаете ли кой беше натоварен с приготвянето на чая?

Софи преглътна с усилие.

— Да.

Фабиен се доближи още повече.

— Ами кажете ми...

— Какво е станало с майка ми?

— Не съм тук, за да отговарям на вашите въпроси.

— Тогава аз също няма да отговарям на вашите.

Фабиен прихна, развеселен.

— Съветвам ви сериозно да преосмислите поведението си.

— Нямам нищо, какво мога да загубя?

— Животът, като начало.

— Нямам никакъв живот. Майка ми ми каза откъде съм родом, но се оказа лъжа. Следователно нямам никаква представа коя съм в действителност.

— Вие сте дъщеря на един хугенот, който е заговорничил срещу краля. Получавал е пари и подкрепа от Вилхелм Орански.

— Майка ми е заплатила за своето предателство. Аз само се опитвам да оцелея. Смятах, че вашата закрила ще ми осигури поне това.

— Може би приличате много повече на майка си, отколкото сте склонна да си признаете.

Очите на Софи заблестяха през сълзите ѝ.

— Не си правете илюзии, господин Маршал. Майка ми измами немалко хора със своето предателство. Но този, който се остави да бъде измамен най-много, се оказахте вие.

Фабиен заби пръсти в плътта на ръката на Софи.

— Кой приготвяше чая?

Софи си пое дълбоко въздух.

— Аз.

— Прекалено сте бледа, скъпа моя — заяви Касел на Монтеспан, когато се размина с нея в коридора, по който тя вървеше, потънала в мислите си. — Приличате на виновно дете, скрило шоколадов еклер под полата си.

Госпожа Дьо Монтеспан се извърна към него и мрачно го изгледа.

— Скъпата ми приятелка е болна. Имам достатъчно причини да се безпокоя и без да ме стряскате, като дебнете в тъмното.

Касел се отлепи от стената и каза:

— Стаята ми е много студена. В дворцовите салони обстановката е далеч по-дружелюбна. Сякаш слуховете затоплят атмосферата.

— Какви слухове?

— Онези, според които Анриет била отровена от ревнива съперница.

Монтеспан примигна, преди да успее да си възвърне дар словото.

— Ако говорим за красота, тя е без съперница. Във всеки случай аз не съм чула нищо подобно.

— Странно. Всички си задават въпроса кой ще спечели най-много, ако Анриет остане затворена в стаята си? Какво знае повече от нас въпросната съперница?

В очите на Монтеспан за миг проблесна страх, но тя отметна назад глава и страхът в погледа ѝ изчезна.

— Нямам и най-малка представа. Но ако си припомним колко много благородници в миналото са правили опити да премахнат краля, предполагам Негово Величество иска да разкрие едно-единствено нещо: кой от вас се опитва да му навреди.

През последните часове виковете на Анриет дотолкова се усилиха, че се чуваха в целия дворец, минаваха дори през стените на залата на военния съвет. Те пронизваха сърцето на Луи като ками. Стражите на пост пред вратата се споглеждаха при всеки вик и обръщаха очи към краля, който крачеше из помещението, сядаше, правеше опити да чете, внезапно се изправяше и отново започваше да обикаля между четирите стени. Луи погледна през прозореца, не видя нищо и се обърна. Нужно му беше известно време, за да си даде сметка, че Филип е влязъл, стои и го гледа.

— Тя знаеше какво е длъжна да направи и го стори напълно доброволно — каза Луи.

— Защото ти ѝ заповяда.

— Защото така беше отредила съдбата.

От гърдите на Луи се изтръгна накъсана, трепереща въздишка.

— Защото те обича.

Изправен пред жестоката истина, Луи леко трепна. Но веднага се окопити.

— Без англичаните на наша страна няма да сме в състояние да нападнем Холандия. Ти нищо не разбираш от политика. Нито от оцеляване.

— Ти не ме слушаш.

— Държавата е като човек. И ако този човек не се утвърди, той изпада във властта на другите и се подчинява на волята им. Ние сме длъжни да си поискаме това, което ни принадлежи, или ще бъдем размазани на бойното поле. Няма алтернатива.

— Ти действаше, воден от твоята гордост. Аз изложих на опасност живота си единствено заради твоята суета, за да спася зестрата на съпругата ти.

— Действах в името на Франция, защото аз съм Франция. Ако мен ме нямаше, страната щеше да бъде изпепелена в огъня на междусобиците на благородниците. Музиката, балетът, изкуството, модата, красотата... — изреждаше Луи, сочейки с жест градините — всички тези неща притежават способността да променят една нация отвътре, да докосват сърцата и умовете на народа, да го привързват към нас. Ние никога няма да сме в състояние да завладеем целия свят, но можем да направим така, че целият свят да гледа на нас като на свой център. И един ден, братко мой, това ще стане. Цената, която трябва да заплатим, си заслужава стократно.

— Цената?

— Да си представим, че те карам да разучиш някаква мелодия и тя грабне сърцето ти, но впоследствие се случи така, че партитурата изгори. Ти със сигурност ще я изсвириш по памет пред сто души публика. И те също може би ще си я спомнят и ще я изсвирят на свой ред. И така нататък. Музиката, която днес ние свирим тук, искам да я свирят в бъдеще и завинаги.

Неочаквано Филип пристъпи към Луи, но той го отблъсна. Филип отново направи крачка напред, но в този момент чуха Анриет да надава болезнени викове. Филип кимна в посока към мястото, откъдето идваха виковете.

— Ето я твоята музика, скъпи ми братко!

Бонтан влетя в стаята и се забърза към двамата братя.

— Тя ви вика...

— Идвам — отвърна Филип.

Бонтан поклати глава и погледна към Луи.

— Тя иска вас, господарю. Само вас.

Филип се извърна към прозореца, невярващ и побеснял.

Бонтан се наведе към Луи и промълви:

— Отрова.

— Значи се потвърди — отвърна Луи и отиде при Лувоа и Колбер, които стояха при вратата.

— Има ли английски дипломати в двора? — попита ги той.

— Сър Томас Армстронг е в Париж, господарю — отговори Колбер. — Трокмортън остана в Англия.

Луи стисна зъби, челюстите му се стегнаха от напрежение.

— Трябва да направим така, че слухът още тази вечер да стигне до Париж, което значи, че ако сър Армстронг бъде осведомен утре сутринта, Лондон ще бъде в течение на следващия ден. Когато крал Чарлс научи, че скъпата му сестра е била отровена във Франция, ще са нужни само няколко часа, за да ни обяви война.

— Война, която те не са в състояние да спечелят поради липса на средства — отбеляза Лувоа.

— Господарю — каза Колбер, — освен войната, ако Филип изгуби своята съпруга, това би разклатило вашата власт.

— В какъв смисъл?

— Самото присъствие на Анриет подсилва вашите позиции, ограничава авторитета на вашия брат и ни дава пряка връзка с Англия. Следователно нейната смърт, за съжаление, ще ви нанесе удар във всяко отношение.

Кралят не намери отговор на тези уместни аргументи. Той хвърли последен поглед на Филип, излезе и пое към стаята си. Влезе и видя Анриет, която дишаше накъсано, но за момента доста спокойно.

Фабиен хвърли парче кал в стаята за мъчения и то се размаза по стената. По-голямата част се залепи и остана там, останалото се плъзна надолу и падна на пода. Хвърли нещо на стената и виж какво ще остане там, сети се Фабиен. Стара поговорка. Впечатляваща, право в целта. Той се обърна към Монкур, който седеше на малък стол по средата на стаята. Интересно беше да се отбележи, че по време на разпитите на камериерките въздухът беше напоен с мирис на страх, а сега, при разпита на Монкур атмосферата беше учудващо спокойна.

— Госпожа Дьо Клермон заговорничеше срещу краля — каза Фабиен със сериозен и заплашителен тон. — Тя ми издаде имената на всички заговорници.

— Познавах я бегло.

— Но бяхте наясно със злостните ѝ намерения.

— Може би ви е убягнало, но тук, в двора, всички имат злостни намерения. Въпреки това малцина дръзват да ги осъществят.

— Защо се върнахте в двора?

— Защо слънчогледите гледат към слънцето? — отвърна Монкур с весела усмивка, свивайки рамене. — Открих, че се подготвя заговор срещу Нейно Височество. Мой дълг, като благородник и верен приятел на краля, беше да го известя за това.

Фабиен се изсмя носово.

— Трудно за вярване.

— Да живееш далече от двора е трудно, студено и мрачно. Но, предполагам, и вие ще го разберете, ако Нейно Височество се спомине, без да успеете да пипнете виновниците. Кое то не е невъзможно, имайки предвид вашата недалновидност по отношение на непрежалимата госпожа Дьо Клермон...

— За каква недалновидност намекувате?

Монкур се облегна удобно на стола и наклони глава. Подпъхна палци в колана си, потупвайки ритмично с показалците по сребърните ангелчета.

— Разправят, че са ви виждали многократно да се разхождате заедно двамата в градината и другаде. Както и да е, неоснователните слухове се раздухват със завидна лекота в дворцовите салони.

Фабиен го прониза с поглед.

— Кой би искал да навреди на Анриет?

— Този, който вреди на нея, вреди на краля. С една дума, вие се питате кой би могъл да съзаклятничу срещу Негово Величество.

Фабиен кимна кратко в знак на съгласие с казаното.

— Аз си имам теория, ако тя представлява интерес за вас.

— Слушам ви.

— От опит знам, че най-приближеният някому е в състояние да му причини най-голямо страдание. Военните стратегии непрекъснато ни набиват в главите, че когато се доближаваме до врага, трябва да му внушим, че сме далече от него. И обратното, че сме близо, когато сме

далече. Следователно неприятелят на краля трябва да го накара да повярва, че той е негов приятел.

Фабиен освободи Монкур и веднага прати за Лувоа. Приятелят на краля. Кралският довереник.

Когато Лувоа влезе в стаята, Фабиен го покани да седне. Самият той остана прав, със скръстени ръце. И тъй като не му предложи вино, поканата му се стори странна на Лувоа. Точно такъв искам да изглежда, помисли Фабиен. Дестабилизиран. Разтревожен.

— От доста време ви наблюдавам — започна Фабиен. — И трябва да ви кажа, че вашето поведение ме притеснява.

— А, така ли? Споделитехте ли това с краля?

— Вие определено се придържате към една и съща линия на поведение. Непрекъснато критикувате Негово Величество.

Неувереността и притеснението на Лувоа се изпариха. Той започна да проявява раздражение.

— Преди да продължим разговора, господин Маршал, бих ви посъветвал да се обърнете към краля.

— Аз съм очите и ушите на Негово Величество. Говоря с когото аз реша.

— Така е. Аз исках само да ви спестя време.

— Имахте ли някакво взаимодействие, дори най-незначително, с Нейно Височество по време на мисията ѝ в Дувър?

— Не.

— Но не бяхте убеден в достойнствата на този план.

— Не, и ясно споделих мнението си с Негово Величество.

— Случва ли ви се да сте съгласен с идеите на Негово Величество?

— Одобрявам повечето от тях.

Фабиен направи крачка към Лувоа и го изгледа отвисоко.

— Защо тогава всички ваши думи сякаш нямат друга цел, освен тази да критикуват краля?

— Понеже аз го помолих за това.

Фабиен рязко вдигна очи. Кралят и Бонтан стояха на прага на стаята. Лувоа се надигна от стола, но Луи сложи ръка на рамото му, показвайки му, че може да остане седнал.

— Господарю... — започна Фабиен.

— Старателен сте, Фабиен — отбеляза кралят. — Но в случая сте на напълно грешен път.

— Негово Величество ме помоли да играя ролята на критик и на заговорник, Фабиен — обясни Лувоа. — Роля, която не ми е твърде по вкуса.

Кралят се усмихна.

— Въпреки това прекрасно я изиграхте.

— Аха, ясно... — каза Фабиен. — Ловим мухите с мед.

— Почти всеки е недоволен от нещо от време на време — обясни Лувоа. — Аз постепенно започвам да разкривам онези, които действително се противопоставят на Негово Величество.

— Задача, с която се справяте чудесно и вие, Фабиен — отбеляза кралят. — Аз обаче предпочитам да черпя вода от два извора. Колкото до критиките на Лувоа, те често са искрени и правилни.

Лувоа потвърди, кимайки.

— Отначало не вярвах във Версай. Но винаги съм вярвал в моя крал.

— Приятно ми е да знам — каза Луи, — че Фабиен и вие сте като два ангела, кацнали на рамото ми.

Фабиен се усмихна, но думите отекнаха странно в съзнанието му. Два ангела. Защо тези ангели ми говорят нещо?

— Лувоа — приеете моите извинения и безкрайното ми възхищение.

Двамата мъже си стиснаха ръцете.

— И вие приеете моите, господине. А сега да открием чудовището, което пръска отровата си, и да избодем очите му.

— Или очите й.

Тримата излязоха от кабинета на Фабиен, следвани от Бонтан и от няколко души от охраната, и заслизаха по тесните стълби. През това време Фабиен не преставаше да си повтаря наум думата.

Ангел. Ангел. Ангел.

Внезапно се закова на едно стъпало.

— Господарю!

Кралят се обърна към него.

— Вие ми бяхте поверили една мисия преди време — припомни Фабиен.

Бонтан го изгледа мрачно.

— Негово Величество не ви е позволил да говорите.

Въпреки това Фабиен продължи:

— Бяхте наредили да ви предадем убийците на семейство Партне. Убеден съм, че днес мога да го сторя.

— Всички вълн!

Гласът на краля проехтя в салона. Благородниците прекратиха мигновено играта на карти, залозите и клюките. Всички се извърнаха едновременно към краля и към хората от охраната, които тъкмо влизаха.

— Да затворят вратата след тях!

Мъжете и жените оставиха незабавно картите и чашите с вино и излязоха възможно най-дискретно от салона, споглеждайки се нервно. Монкур се отдели от Касел, все едно не искаше да ги виждат заедно, и също като останалите се насочи към вратата с безгрижна усмивка на уста.

Но Луи вдигна ръка.

— Ти остани, Монкур.

Монкур замръзна на място. Другите благородници излязоха и вратите се затвориха след тях. Луи го погледна ледено, с каменно изражение, заповядвайки му да се закове на място.

— Господарю — каза Монкур, покланяйки се, — всеки ден отправям молитви за Нейно Височество.

— Вярваш ли, че Бог те чува?

— Не знам, господарю. Иска ми се да е така...

Луи се доближи до Монкур и попита със заплашителен глас:

— А ангелите?

— Ангелите?

— Виждаш ли ги сега?

Монкур погледна въпросително към Фабиен за някакво обяснение.

— Аз... Не.

— Чувал съм, че в сетния си час мнозина виждат ангели — заяви Луи, посочвайки с брадичка колана на Монкур. — Преди да бъдат убити.

Мъжът отвори уста, но не издаде никакъв звук.

— Стража, вѣн! — изрева Луи.

Мѣжете незабавно напуснаха салона и мѣлчаливо затвориха вратата.

Останал сам с Фабиен и Монкур, Луи се приближи още по-близо до своята плячка. Полюшна глава отзад напред, като змия.

— Шарлот дѣо Партне е видяла ангели. И други също след нея. Прекалено много хора се простиха с живота си по моите пътища. Твърде много придворни. Направиха опит да посегнат и на мен дори. А сега, Нейно Височество, скѣпата ми Анриет агонизира в моето легло.

— Не знам за какво говорите, господарю.

— Което те прави лѣжец, Монкур.

— Не, господарю. Аз съм верен приятел на краля.

— И „неприятелят на краля трябва да го накара да повярва, че той му е приятел“ — припомни Фабиен.

Луи мина край Монкур и отиде до камината. Монкур се обърна към Фабиен и насочи обвинително показалец към полицейския началник.

— Вие... вие сте идиот! Обвинявате мен? Вие сте...

— А вие... вие сте убиец!

Кралят грабна един рѣжен и удари с него Монкур по главата. Монкур нададе вик и падна на пода с окървавено лице.

— Бий се!

Монкур се закашля, задави се, изпрѣхтя.

— Вие си отмѣщавате на погрешния човек, господарю.

— Аз пуснах вѣлка в кошарата!

Монкур застана на колене.

— Аз спасих Нейно Височество от сигурна смърт!

Сърцето на Луи затуптя бързо-бързо, душата му изгаряше от ярост.

— Ти си послужи с нея, за да си възвърнеш моето благоволение! После нареди да я отровят! Ти уби много хора, за да стигнеш до мен! Знам, че си бил ти, Монкур, защото те са видели ангелите на колана ти!

Монкур стана, едва си поемаше дѣх, изплю кръв, после пѣхна рѣка в куртката си.

— Никога не съм желал да навредя на...

— Лъжа! Знам, че онзи, който се опитва да ме отслаби, убивайки моите близки, е същият, който посегна на живота на скъпата ми Анриет! А след това ще се опита да убие и мен!

Луи развъртя отново ръжена и го стовари върху ръката на Монкур. Камата, която измъкна изпод куртката си, прелетя през стаята. Монкур допря счупената си ръка до гърдите и изръмжа. Грабна със здравата си ръка един стол и го хвърли по краля. Луи изгуби равновесие и падна по гръб, главата му се удари в ръба на една маса. Монкур се втурна към вратата.

Фабиен вдигна от пода камата на Монкур, хвърли се след него, побеснял, и заби дълбоко острието в рамото му. Монкур се вкопчи в пръстите на Фабиен, изви ги, грабна камата и я насочи към полицейския началник.

Фабиен изрева и извади от канията своята кама. Двамата мъже започнаха да кръжат един около друг. Отблясъците от огъня в камината играеха по камите, ненавистта искреше в погледите. Монкур се хвърли към Фабиен, но той го отблъсна. Монкур изрева, отскочи встрани и отново се хвърли към Фабиен.

Все още на пода, Луи, който си беше прехапал устната, изплю кървава хрчка и се хвана за ръба на масата. От силната болка му се зави свят, но умът му беше свършено ясен и остър като бръснач. Успя да събере сили и да се изправи на колене.

Монкур и Фабиен се биеха настървено, въртяха се и се нападаха, умел боец срещу умел боец, неукротима ярост срещу неукротима ярост. Докато двамата мъже чупеха масите и разбиваха стъкларията, Монкур се опитваше да привлече противника си по-близо до краля.

— Стража! — изрева Фабиен.

— Не! Вратите ще останат затворени — нареди Луи, все още на колене.

Фабиен отклони за миг поглед към краля и Монкур се възползва — хвърли се напред и заби камата си в корема на полица. Фабиен залитна, вкопчи се в облегалката на един стол, за да се задържи, и кръвта напои дрехата му. Остана прав, борейки се с гаденето, което предизвикваше раната му.

— Добра идея, Монкур — поздрави го Луи.

Монкур се обърна. Кралят беше отново на крака, стиснал в юмрук ръжена, по изражението му се виждаше, че е решен да убива.

— Убий го и после убий мен. А след това обвини него. Аз на твое място бих сторил точно това. Само че трябва да се биеш открито. А твоят проблем, Монкур, е, че никога не си бил открит човек. Сега е последният ти шанс. Сега ти се представя възможност да убиеш един крал.

Монкур се усмихна накриво.

— Що за крал е този, когото ще унищожа? За мен вие сте като всички останали. Всички сте еднакви. Вашата слава е винаги на първо място. Говорите за светлина и за небесни мечти. Но имате черна душа.

Змията се готвеше да нанесе своя удар.

— Вие пропускате нещо, Монкур — нощта е най-тъмна преди зазоряване.

Луи хвърли ръжена и уцели Монкур право в ребрата. Той залитна, губейки равновесие, и кралят го блъсна към една маса. Монкур направи крачка встрани и преобърна масата, замахна с камата, едва не прониза гърлото на краля, който успя да избегне удара.

Луи и Монкур се блъскаха в стените и в мебелите на салона, вкопчени един в друг като зверове. Яростта им беше безкрайна, жестока и фатална. Чувстваха се способни да избегнат и най-коварните удари и да намерят сили да продължат да се бият. Кралят и неговият враг. Предаден и предател. И в мига, в който Монкур се хвърли с главата напред, за да избегне един страничен удар, кралят замахна с ръжена и го стовари върху главата му с такава сила и ярост, че му разцепи черепа. От раната на Монкур шурна кръв, от ушите и от носа също и той се преви на две.

— Преклони се пред своя крал — измърмори Луи.

Монкур рухна с животински рев.

— Ваше Величество... — каза Фабиен със сетни сили.

Луи се наведе над врага си, без да изпуска от ръка окървавения ръжен.

— Нека му изтече кръвта.

Луи хвърли ръжена.

— Опасявам се, че... — започна с усилие Фабиен.

После изпадна в безсъзнание.

Луи вдигна Фабиен, метна го на рамо и излезе от салона с широка крачка.

— Стража! — провикна се той. — Какво стоите така безучастни?

Роан и дофинът си играеха на война, въоръжени с тояги. Конете им, завързани на един от крайпътните дъбове, хрупаха падналите листа. Недалеч от тях двама въоръжени пазачи мълчаливо ги следяха с погледи.

— Трябва да се научите да се биете — каза Роан с усмивка. — Защото един ден ще бъдете крал!

Дофинът се изкиска и размаха дървената си сабя към Роан.

— Аз съм кралят! Подчини ми се!

— Като начало трябва да ме победите — весело обясни Роан. — Охо, ама вие сте много здраво момче!

Горското ехо отвърна на смеха им. Мъжете от охраната също се усмихнаха, без да свалят очи от тях.

Жак теглеше тежка талига. Задмина конюшните и краварниците, заобиколи заграждението с прасетата, слезе надолу по склона и спря до един дълбок дол, пълен с кал и с разтопен сняг. Обърна талигата, тялото на Монкур се изтърколи от нея и падна в общия гроб, в който бяха потънали безброй трупове. Разлагащи се тела, изцъклени очи и празни очни кухни, които се вираха едни в други с израз на изненада, отпечатан завинаги върху лицата им.

Вратата на залата на военния съвет се отвори и Луи влезе, целият омазан в кръв, но с победоносно изпънати рамене.

Филип изгледа брат си.

— Изглеждаш променен.

Луи си наля чаша вино и отпи няколко едри глътки.

— Разпоредих се господин Маршал да те разпита.

— Тоест имаш дързостта да мислиш, че бих могъл да бъда предател.

Луи остави чашата си.

— Мисля само едно: колкото по-скоро бъдеш оневинен, толкова по-бързо ще се разсеят облаците на съмнение, надвиснали над теб.

— Хайде, повикай го тук. Разсей облаците колкото се може побързо.

— В момента е неразположен. Затова отговори ми. Опитвал ли си се да я нараниш?

— Да. При всеки удобен случай.

— С каква цел?

— Наранявайки нея, наранявах теб. А тя на свой ред ме нараняваше заради теб.

— Пожелаваше ли й да страда?

— Никога. На теб ти пожелавах да страдаш. Винаги.

— Защото я изпратих в Англия?

— Защото не изпрати мен! — тросна се Филип, поклати глава и въздъхна.

След малко продължи:

— Спомняш ли си за нашето укрепление?

— За кое по-точно?

— За първото. Не очаквам да си спомняш, но аз го помня. Минаха толкова години. Бяхме дошли тук във ваканция. Ти, Анриет и аз. Бяхме излезли на чист въздух с гувернантката ни и избягахме. Стигнахме много далече, бягахме сред дърветата, смеехме се, продължихме покрай канала. Попаднахме на някаква стара колиба, изградена от камъни и покрита с горски мъх. Ти искаше тя да стане твоят замък, а аз предложих да я превърнем в укрепление. Тогава ти за пръв и последен път се съгласи. И цяла сутрин отбранявахме нашите позиции срещу испанците. Спомняш ли си?

Луи не отговори.

— Анриет намери в калта парче жълт топаз с форма на сълза. Подарихме ти го като признание за големите ти заслуги. Толкова се гордеех с теб. И тя също. Въобразявах си, че ако целият свят се обърне против нас, ние ще отблъснем всеки, който би направил опит да ни навреди. Помнете този миг, ви казах тогава. Никога не го забравяйте — каза Филип, клатейки тъжно глава. — Но ето че ти си го забравил.

Луи издържа погледа на Филип, после бръкна деликатно в едно джобче на самото си и извади жълт камък във формата на сълза. Постава го на масата пред Филип и излезе.

Филип се взря в камъка с насълзени очи.

Дофинът се усмихваше, стаен в един храст с дървения си мускет в ръка. Криеше се от Роан, готов да го плени при първия удобен случай. Стоеше свит и наблюдаваше иззад клоните.

Чу прашене на клонки зад гърба си. Обърна се, размахал дървената си пушка.

— Виждам те... — започна той, но не успя да продължи.

Мъж с черно наметало с качулка го грабна и закри устата му с длан. Дофинът зарита във въздуха и се замаята, но мъжът го вдигна с лекота. В същия миг детето зърна през растителността друг мъж с наметало, който допря мускета си до главата на един от пазачите и стреля. Видя и как Роан изненада в гръб втория мъж от охраната и му преряза гърлото.

Дофинът продължи да се съпротивява, докато го отнасяха към една малка поляна в гората. Завързаха го, запушиха му устата и го пъгнаха в един чувал. После всички съблякоха наметалата си и отдолу се показаха униформите на дворцовите стражи. Всички до един бяха униформени, с изключение на Мишел, бивш доверен служител на Касел и бивш агент от кралската полиция. Той беше с цивилни дрехи.

— Да се махаме — заповяда той. — Веднага!

Метна през рамо чувала, който се извиваше във всички посоки, и последва хората си през гората.

Настъпи новият ден. Анриет, все така в леглото на Луи, с подуто лице, дишаше трудно и издаваше от време на време кратки стонове с дрезгав глас. Една прислужница внимателно загърна Нейно Височество с чиста завивка и отнесе старата, която тя беше изцапала. Застанали до Клодин, Луи и Филип гледаха как лекарката опипва с длан челото на Анриет.

— Колко ѝ остава? — попита Филип.

— Не мога да кажа. Но тя изрази желание да ви види двамата — добави Клодин. — Искрено съжалявам, Ваше Величество, Ваше Височество...

Луи кимна.

— Тя помоли да я изнесат в градината сред любимите ѝ цветя.

— Уважете нейното желание — каза кралят.

— Болките ѝ са непоносими, ще бъде истинско мъчение.

Луи се обърна към Бонтан.

— Тогава да пренесат градината тук.

Час по-късно стаята беше превърната в пищна градина с бели зимни рози и сини кученца. Яркорозови теменужки скриваха первазите на прозорците, камината, масите, писалищата и преливаха от вазите, поставени направо на пода. Анриет се събуди и бавно отвори очи.

— Какво става... днес има ли свеж бриз?

Луи направи знак на Бонтан, който завъртя дръжката на прозореца и широко го отвори. Анриет въздъхна, беше толкова бледа, че лицето ѝ се сливаше с възглавницата.

— Има ли по-красиво нещо на света от уханието на цъфналите дървета?

— Да, има. И аз го съзерцавам в този момент — отговори Луи.

Анриет направи опит да се усмихне, но внезапно бе разтърсена от предсмъртен спазъм. Главата ѝ се отпусна върху гърдите и тя застана.

— Страх ме е — промълви тя, след като болката попремина.

— Няма нищо страшно — успокои я Филип.

— Откъде знаете?

— Помните ли нещо отпреди да се родите?

Анриет поклати отрицателно глава.

— В такъв случай няма от какво да се боите.

— Не помня и рая отпреди да се родя.

Нов пристъп на болка я разтърси и тя размърда крака под завивките.

Лицето ѝ се беше изкривило в тревожна маска.

Луи дръпна Клодин за ръкава.

— Направете нещо!

— Няма... нищо не може да се направи повече — успя с усилие да отрони Анриет. — Става ми все по-студено.

Дишането ѝ леко се ускори, но въпреки това беше бавно. Ръцете ѝ се покриха със сини петна.

— Филип, наистина съжалявам... Не съумях да ви обичам, както трябваше.

— Вие вложихте много старание — промълви Филип.

— И двамата сте толкова красиви. Колко... колко различни можеха да бъдат нещата.

— Моля ви, не се изморявайте — примоли се Луи.

— О, Боже мой! — извика тя. — Не мога да дишам от болки!

Луи взе ръката ѝ.

— Болката ще премине, ако повдигнете глава.

— Не искам!

— Позволете да ви помогна — помоли Филип.

— Не искам!

— Анриет...

— Прогонете я! Накарайте я да се махне!

— Да ѝ подложат още една възглавница! — викна Луи.

— Тя не иска да помръдне — отвърна Филип.

— Болката ще премине! — заяви Луи.

После видя в очите на брат си неумолимата истина. Студената и жестока действителност. Болката няма да премине. Анриет щеше да страда. И щеше да умре.

Анриет извика, после от устните ѝ потекоха лиги, очите ѝ гледаха безумно. Луи ѝ подаде ръка и тя я стисна. Заби нокти дълбоко в плътта му.

— Не ме гледайте, моля ви! — умоляваше тя. — Искам да остана красива за вас, завинаги. Не искам да ме виждате в това състояние!

Луи сподави надигащото се ридание.

— Вие сте красива. Аз се влюбих във вас в мига, в който ви зърнах.

Филип ги гледаше и по страните му се стичаха сълзи. Той събра всичките си сили и се усмихна на жена си, нямаше друго какво да ѝ даде.

В стаята влезе Босюе.

— Изгонете го! — кресна Анриет.

— Анриет... — каза Филип.

— Още е рано за него!

После тя отново извика и викът ѝ сякаш излизаше от дълбините на ада.

— Да ѝ дадат нещо против болките! — кресна Луи.

Клодин наля нещо в една чаша и го поднесе към устните ѝ. Анриет успя да изпие няколко глътки, но след малко повърна всичко.

Започна да се дави отчаяно, не можеше да си поеме дъх.

— Гърлото ѝ се свива — каза Клодин.

— Разширете го! — извика Луи.

Филип сложи длан на рамото на брат си.

— Братко...

— Какво трябва да се направи? — извика Луи. — Нещо трябва да се направи!

Смазана от обзелия я ужас, Анриет сякаш потъваше, давеше се в течността, която нахлуваше в дробовете ѝ.

— Донесете най-сетне възглавницата! — викна Луи.

Двамата братя повдигнаха Анриет, за да подпъхнат възглавницата под главата ѝ. Давенето спря.

Босюе застана от другата страна на леглото, направи кръстния знак и започна да мълви молитвата за последно причастие. Луи стискаше юмруци, идеше му да удря, да убива, да убие онова, което убиваше любовта му.

— Оставете ме... да живея — промълви Анриет.

— Любов моя — каза Луи.

— Вече трябва да престанеш да се бориш, любима — каза Филип.

Анриет направи опит да прекара език по напуканите си устни.

— Оставете ме да се изкъпя в езерото и да почувствам топлината на слънцето — каза тя, поглеждайки към Луи. — Оставете ме да почувствам топлината на слънцето върху кожата си.

— Ще я почувствате — каза Луи.

— О, Господи, приежете ме!

Анриет се задъха, задави се и притихна.

Луи и Филип се погледнаха, разплакани. Надвесиха се над леглото.

Анриет отвори очи, погледът ѝ стана стъклен, блуждаещ.

— Чуйте... Чувате ли? Цветята... Те пеят.

После тя отново се задави, потрепери и от устните ѝ излетя последният ѝ дъх. В знак на уважение свещеникът понижи глас при последните слова на молитвата.

Филип избърса сълзите, които обливаха лицето му, и хвърли мрачен поглед към брат си, поглед на тревога и омраза. После излезе, без да се обърне.

Фабиен се събуди на походното легло в кабинета си. Стомахът го болеше, ръцете му трепереха. Гърдите и коремът му бяха в превръзки, ръцете му също. Направи опит да се надигне, но болката незабавно го принуди да остане неподвижен.

После си даде сметка, че не е сам. Извърна глава и видя Софи, изправена до писалището му.

— Боли ли?

— Какво правите тук?

— Дойдох да ви помогна.

— Струва ми се, че бяхте арестувана.

— Вече не съм. Къде е майка ми? Къде е тялото й?

— Държите се неподобаващо.

— Вие също. Би трябвало да станете прав в присъствието на дама.

Фабиен стисна зъби и се изправи с цената на огромно усилие.

— Нуждая се от вашата помощ — заяви той, отпусвайки се на стола зад писалището. — Трябва да напиша едно писмо.

Софи му подаде перото. Той протегна ръка да го вземе, но тя го дръпна.

— Защо убихте майка ми?

— Не съм я убил. По дяволите, перото!

Софи поклати глава.

Фабиен се изправи на крака, събра сили и тръгна към вратата. Цялото му тяло крещеше от болка. По дяволите, след като не може да напише писмото, ще предаде посланието лично.

Той потърси краля в залата на военния съвет, но там беше само Бонтан.

— Вие сте ранен — каза Бонтан при вида на окървавените превръзки. — Оставете на мен...

— Чуйте ме — каза Фабиен, пренебрегвайки тревогата на камериера. — Има само двама души, които се движат свободно от кръга на краля към външния свят и обратно. Но само единият от тях никога не е повишавал тон на краля.

— Това са братът на краля... — започна Бонтан.

— ... който често го критикува. Само че ние не обърнахме внимание на този, който ни беше пред очите. Роан.

— Най-старият приятел на краля.

— Той възнамерява да го премахне, както премахна Нейно Височество.

— Вие казахте, че виновникът е Монкур.

— Той е избил мнозина, но не и нея.

— Откъде тази убеденост?

— Един ден кралят ме предупреди, че враговете му се стремели да убият най-близките му хора. И Монкур искаше да ми каже същото. Затова трябва да се погрижим за безопасността на краля, на кралицата и за вашата безопасност.

Бонтан пребледня и устата му се изкриви от ужас.

— О, боже мой...

— Какво има?

— Синът на краля. Дофинът! Роан го заведе на лов.

— По чия заповед?

Но Бонтан не отговори.

— Повикайте стражата! — извика той, отваряйки шумно вратата.

Придружен от двама гвардейци, Фабиен тръгна по коридора, който водеше към стаята на Роан. С един ритник изкърти вратата. Стаята беше празна. Вътре беше само камериерката Мари, просната напърно на леглото, шията ѝ беше прерязана от ухо до ухо.

В стаята на краля придворните, наредени според йерархията, отдаваха последна почит на Анриет. Тялото ѝ бе положено на леглото, косата ѝ бе закичена с рози и теменужки. Дамите тихо плачеха, мъжете се покланяха. Луи и Мария-Тереза бдяха до леглото, изказваха благодарности на посетителите, застинали в кралски стоицизъм. Касел се колебаеше, ръцете му трепереха, челото му бе мокро от пот. Той погледна към Шевалие, който му отвърна със стоманено студен поглед.

Филип влезе в стаята, разблъска присъстващите и дръпна Шевалие за ръката.

— Тръгваме си — каза той — и никога няма да се върнем тук.

Двамата се насочиха към вратата, съпроводени от разтревожените погледи на придворните. Луи заедно с трима

гвардейци веднага им препречи пътя, за да не могат да излязат.

— Извинете — каза Филип.

— Не позволявам — заяви Луи.

— Аз не искам позволение. Аз се махам.

— Дръзваш да ме предизвикваш в такъв ден?

— Знам какъв ден сме.

— Ние сме в траур.

— Аз нося сам моя траур.

Луи погледна брат си, после Шевалие, после отново брат си. Придворните не сваляха очи от тях. Луи понижи глас.

— Пак ще се ожениш, скъпи братко.

— Искам само да живея.

— Това е твой дълг.

— Колкото до дълга, платих си, че и отгоре.

— Заставаш срещу мен, така ли?

Филип изкриви лице с отвращение.

— Правя го с удоволствие.

— Способен си да жертваш бъдещето си с едничката цел да ме накараш да страдам?

— Да жертвам? — отвърна Филип. — Знае ли кралят какво означава да жертваш?

Той заобиколи Луи, теглейки Шевалие след себе си. Луи кимна и гвардейците се отстраниха, за да дадат път на двамата мъже.

— Знае ли кралят какво означава да жертваш? — промълви Луи.
— Прекалено добре го знае.

Кралят се оттегли от бдението и нареди на един лакей да оседлае коня му. Топло облечен, защото денят беше студен, той прекоси градините и стигна до един път, който водеше към кралската гора. Тук спря и се обърна да погледне двореца, толкова огромен и прекрасен в сравнение с този от преди години. Но строителните работи продължаваха и имаше още много за правене. Животът на краля се състоеше само от безкрайни тревоги, разочарования, загуби... Заръмя студен дъждец. Луи примига, за да сдържи напирещите сълзи, отказваше да плаче.

До слуха му достигна чаткане на копита. Луи се извърна на седлото. Може би Филип бе осъзнал грешката си и идваше да го помоли да му прости. Не беше той, към него язدهа Фабиен и Бонтан.

Луи вдигна предупредително ръка.

— Не желая да бъда безпокоен.

— Господарю — каза мрачно Бонтан, дръпвайки поводите на коня, за да го удържи. — Налага се да дойдете, веднага. Дофинът...

— Той е с Роан — отвърна кралят. — На урок по езда.

— Господарю — продължи Бонтан, — намерихме ботушите на вашия син в гората на Марли. Всички мъже от охраната, които ги придружаваха, са убити. Опасяваме се, че...

— Бил е отвлечен — намеси се Фабиен.

Луи пришпори коня си и тримата мъже се отдалечиха в галоп.

Разстроена, госпожа Дьо Монтеспан обикаляше из коридорите на двореца и отчаяно търсеше краля с надежда да намери утеха в прегръдките му. Тя отваряше вратите една подир друга и бутайки третата врата, водеща към преддверието на кралските кухни, попадна на Никола Ла Ру, новия главен опитвач на кралските ястия, който лежеше проснат на една маса, извърнал лице встрани. Очите му бяха червени и широко отворени, лицето подпухнало. Беше повърнал нещо черно, което бе текло от устата му по масата и бе прокапало на пода. Рояк мухи се трупаха върху вонящата маса и лакомо се угощаваха.

Снегът продължи да се сипе през цялата нощ. Вълците и катериците се свряха в леговищата и в дупките си. Селяците се прибраха у дома при жените си край запалените огнища. В калния ров, в най-затънтените покрайнини на двореца, гниеха вкочанени трупове. Най-отдолу в тази човешка кланица една ръка спазмодично трепна, пръстите заопипваха наоколо, един крак се раздвижи. После Монкур се изправи цял-целеничък и се измъкна с усилие от телата, които го затискаха. Отвори широко уста и дълбоко пое огромна глътка свеж въздух.

Издание:

Автор: Елизабет Маси

Заглавие: Версай

Преводач: Румяна Маркова

Език, от който е преведено: френски

Издание: първо

Издател: Колибри

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: френска

Печатница: Инвестпрес

Излязла от печат: 09.09.2016

Редактор: Росица Ташева

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Донка Дончева

ISBN: 978-619-150-883-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12972>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.